

Roland Jacquard

11 septembrie 2001 ?

ÎN NUMELE LUI USAMA BIN LADEN...

**Dosarul
secret
al celui
mai căutat
terrorist
din lume**

Roland Jacquard este expert pe lângă țările membre ale Consiliului de Securitate al ONU și ale Consiliului Europei și conduce Centrul Internațional de Observare a Terorismului.

El este autorul a numeroase lucrări de referință: *Les Dossiers secrets du terrorisme* (Dosarele secrete ale terorismului), *La Fin de l'empire rouge* (Sfârșitul Imperiului roșu), *Carlos - Dossier secret* (Carlos - Dosar secret), *Fatwa contre l'Occident* (Fatwa împotriva Occidentului).

11 septembrie 2001 - o lume întreagă este bulversată: New York-ul și Washingtonul sunt în flăcări.

Atentatele sunt atribuite rețelelor secrete ale lui Usama bin Laden, un terorist puțin cunoscut publicului până în acel moment.

Roland Jacquard caută în arhivele sale și ne dezvăluie în volumul în numele lui Usama bin Laden... cine este acest miliardar arab. Care sunt obiectivele sale? Cine sunt militanții și luptătorii săi kamikaze? Cine sunt teroriștii care fac parte din „Frăția lui Usama bin Laden”, organizație care

se întinde ca o pânză de păianjen, acționând din Algeria până în Filipine? Care sunt sursele de finanțare? Unde sunt ascunzătorile, care sunt rețelele din Franța, Anglia, Germania sau din America de Nord? Ce operațiuni au inițiat acestea, de la atentatele asupra clădirilor World Trade Center până la cele asupra ambasadelor americane din Africa de Est, de la asasinarea turiștilor la Luxor, în Egipt, sau a soldaților din Marina SUA în Arabia Saudită până la dinamitarea unui distrugător în Aden? Roland Jacquard răspunde la toate aceste întrebări cu fapte, nume și documente de necontestat.

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO C.P. 2 - 124 București,
ROMÂNIA

Roland Jacquard

Au nom d'Oussama Ben Laden...

Jean Picollec Editeur, 2001.

World Rights Reserved for the Text, the
Illustrations & the Annexes.

Published by arrangement with Literary
Agency „Agence de l'Est”, *agencedelest*

wanadoo.fr

Traducere din limba franceză:

Simona Brânzaru, Angela Cismaș.

Ana Antonescu

RAO International Publishing Company 2001

ISBN 973 - 576 - 391 - 5

AVERTISMENT

Ne-am străduit să ortografiem corect cuvintele și numele arabe. De asemenea, am căutat să fim atenți în primul rând la coerența uniformizării lor.

Am optat pentru varianta de *taliban* (pluralul de la *talib*) și *mudjahedin* (pluralul de la *mudjahid*), care, de altfel, este scris sub influența englezei *mujahideens*.

În funcție de regiune, *emir* se pronunță *amiry djebel* se scrie *jebel*, și *djihad*, *jihād*. Ca regulă generală am încercat să folosim grafia care este uzitată în franceză, de inspirație nord-africană, din Orientul Mijlociu. Astfel, vom scrie mai curând *al* decât *el*, sau *bin Laden*, decât *Ben Laden*, *șeic* decât *Sheikh* sau *Mansur* decât *Manzoor*, după cum îl scriu anglo-saxonii.

Vă mulțumesc pentru acceptarea grafiilor diferite (de exemplu, pot fi regăsite *Gamaa* sau *Jamaat* una sau alta, în funcție de originea documentului).

Autorul

„Talibanii sunt o catastrofă pentru mișcarea islamică, ei sunt ceea ce Pol-Pot sau Enver Hodja au fost pentru mișcarea comunistă”.

Gilles Kepel

(Djihad, expansiunea și declinul islamismului, Gallimard, 2000)

Amenințări nucleare, bacteriologice și chimice

În martie 2000, spre stupefacția lor, polițiștii neo-zeelandezi au descoperit, în timpul unei operațiuni desfășurate împotriva unei filiere de imigrare clandestină și de trafic de pașapoarte, că un comando terorist islamic e pe cale să pregătească un atentat împotriva vechiului reactor nuclear Lucas Heights, construit în 1958 în partea sud-vestică a Sydneyului, la doar 25 de kilometri de Stadionul Olimpic. Pe 15 septembrie 2000, cu doar câteva luni înainte de festivitatea deschiderii Jocurilor Olimpice, găzduite de marele oraș australian, această informație, discret comunicată serviciilor de securitate australiene, a declanșat începerea unei anchete amănunțite în comunitățile islamice din Noua Zeelandă și din Australia.¹ Într-adevăr, aceste țări găzduiesc refugiați veniți din Asia Centrală: aproape 200 de afgani în Wellington, capitala neo-zeelandeză, și peste 15.000 în regiunea Sydney. Descoperirea aceasta a intervenit în vreme ce CIO (Comitetul

Internațional Olimpic) tocmai retrăsese talibanilor² din Afghanistan invitația de a participa la JO. Integriștii aflați la putere la Kabul declaraseră, într-adevăr, că această invitație ar reprezenta o recunoaștere a regimului lor.

În urma unei percheziții efectuate într-o casă din Anklan, poliția a descoperit un adevărat centru terorist clandestin, un atelier de falsificare a pașapoartelor, dar și o hartă a orașului Sydney unde erau evidențiate reactorul nuclear și diferitele drumuri ce duc spre el. Având încă vie amintirea atentatului palestinian de la Jocurile Olimpice de la München, din 1972, care costase viața a patru atleți israelieni, și tratând cu multă seriozitate primele rezultate ale anchetei, australienii au descoperit că acel complot era inițiat de miliardarul Usama bin Laden, un saudit căruia i se retrăsese această cetățenie, refugiat în Afghanistan și căutat de majoritatea polițiilor occidentale pentru implicarea sa în diferite atentate teroriste, mai ales în Arabia și în Africa de Est. Corelarea informațiilor deținute de diversele servicii de poliție din lume le-a dat australienilor deplina măsură a amenințării: atentatul care ar fi trebuit să fie comis de membrii unei rețele de afgani instalați în Australia era comandat de un militant islamist care se declara, cu înfocare, a fi antioccidental și care dispunea de mijloace financiare considerabile și, de câteva luni, chiar de arme bacteriologice și chimice! mai mulți șefi ai organizației lui bin Laden voiau ca la

Sydney să pună în scenă o operațiune spectaculoasă, în primul rând împotriva delegațiilor britanice, americane și ale țărilor din regiunea Golfului. De altfel, un islamist saudit, Abad al-Anezi, posedând pașaport yemenit și irakian, fusese arestat în urma informațiilor primite de la Londra și de la Washington, la Fidji, în aprilie 2000.

Astfel, după mai multe luni de liniște și de relativă discreție, Usama bin Laden și organizația sa ieșeau din nou la suprafață, în ajunul unui eveniment de răsunet mondial. Două reuniuni ale experților în probleme de securitate, ținute în decembrie 1999 și aprilie 2000 la Bruxelles, la sediul NATO, îl avuseseră pe Usama bin Laden pe ordinea de zi. Amenințările, sale la adresa occidentalilor au fost evocate și la summitul G7 de la Tōkyō, în iulie 2000, când serviciile secrete ale țărilor participante au schimbat informații.

Printre dosarele discutate, cel mai îngrijorător era cel despre arsenalul lui Usama bin Laden și despre rețelele lui: nu exista nici cea mai mică îndoială că, profitând de poziția strategică pe care o deține într-o regiune a lumii considerată azi un adevărat butoi cu pulbere, Afghanistanul talibanilor, Usama bin Laden a fost în măsură să-și procure arme chimice și dispozitive pentru lansarea și răspândirea lor. Astăzi, armele chimice sunt interzise prin mai multe convenții internaționale, iar țările care le posedă sunt obligate să le distrugă. Occidentalii au ținut serios

cont de acest risc; în 1998, Henry Kissinger scria în *Los Angeles Times* că, aproape inevitabil, cursa înarmărilor nucleare va conduce la excese în anumite țări care aveau posibilitatea de a fabrica arma nucleară, dar nu aveau resursele financiare pentru a dezvolta tehnologia aferentă. Astfel, aceste state ar fi tentate să ofere material nuclear sau tehnologie altor persoane, în schimbul asistenței financiare. Articolul viza, pe atunci, Pakistanul și Rusia, două state subminate de crize politice și financiare multiple, capabile să realizeze transferuri ilicite de tehnologie.

Unul dintre primele rapoarte secrete trimise noului președinte american George W. Bush, în decembrie 2000, se referea tocmai la pericolul reprezentat de teroriști și de armele chimice și biologice. Documentul, intitulat *Amenințările până în 2015*, însumează 68 de pagini și tratează foarte serios aceste probleme.

Cu prilejul întâlnirilor pentru preluarea puterii, Bill Clinton i-a înmânat, între altele, succesorului său un dosar voluminos despre Usama bin Laden, prezentându-l pe ex-saudit ca pe unul dintre cei mai periculoși factori de risc, din cauza posibilităților sale financiare, care îi permit să achiziționeze arme chimice și biologice. Acest dosar specifică: „Statele Unite și Rusia au semnat, în iunie 2000, un acord pentru a se alerta reciproc asupra oricărei lansări suspecte de rachete”. În sfârșit, a fost instalat un telefon roșu între Kremlin și Casa Alba pentru a facilita

schimbul de informații privind acțiunile teroriste cu arme chimice, biologice sau nucleare.

*

Ficțiunea cochetează astăzi cu realitatea... în 1999, o simulare inițiată de CSIS, *Center for Strategic and International Studies* din Washington, condusă de William Webster³, propune un scenariu neliniștitor în care Consiliul Național de Securitate⁴ este atacat, într-o fictivă zi de 12 februarie 2001, zi în care președintele Statelor Unite prezidează, în „Sala Situației” din Casa Albă, un consiliu lărgit de securitate privind o explozie nucleară în Rusia. Simularea arată cum, la ora 4.35, *US Atomic Energy Detection System* (sistemul de detectare nucleară american) identifică o puternică explozie nucleară, al cărei epicentru s-ar găsi la aproximativ 40 de kilometri sud de Moscova. La câteva ore după explozie, rușii nu au încă un bilanț precis al pierderilor. Ei trebuie să facă față unei situații al cărei singur precedent îl constituie exploziile de la Hiroshima și Nagasaki din august 1945. Un grup separatist islamic cecen revendică atentatul. Cecenii cer recunoașterea independenței țării lor și retragerea trupelor rusești de pe teritoriul acesteia în 24 de ore. Dacă Moscova nu se supune, separatiștii amenință că vor provoca o a doua explozie, de data aceasta chiar în capitală, unde panica domnește deja.

Cu doar 30 de minute înaintea revendicării cecene, *Hezbollah*, o organizație libaneză

susținută de Iranul ayatollahilor, a transmis ambasadelor occidentale din Orientul Mijlociu, agențiilor de presă și televiziunilor o declarație în care afirma că deține arme nucleare și cerea imediata retragere a forțelor nemusulmane din Peninsula Arabici, repararea prejudiciilor și încetarea „sacrilegiilor” care au afectat lumea musulmană în urma operațiunii americane „Furtună în deșert” din Războiul din Golf, în 1991.5 *Hezbollah* amenință că, dacă Statele Unite ar încerca să reziste, ar trebui să se aștepte la alte explozii asemănătoare celei din împrejurimile Moscovei; de data asta ar fi lovite orașe americane, britanice, franceze, ca și tabere militare americane din Arabia Saudită. Pentagonu” începe o evaluare a riscurilor și descoperă că, așa cum arată serviciile de informații sud-africane, material nuclear a fost livrat unei societăți din Dubai, în Emiratele Arabe Unite.

Serviciile de informații rusești izbutesc să refacă firul evenimentelor, pornind de la momentul în care combustibilul nuclear, circa 29 kg de plutoniu, fusese furat de la centrala rusească Celiabinsk-65. Această simulare a fost actualizată ținându-se cont de amenințarea cea mai îngrijorătoare: Usama bin Laden. Conform informațiilor furnizate de un irakian, inginer în fizică atomică, transfug al organizației lui Usama bin Laden, acesta ar fi cheltuit mai multe milioane de franci pentru a realiza în Kazahstan o bombă

tactică, prin intermediul mai multor filiere de traficanți aflați în republicile musulmane ale Asiei Centrale, devenite independente după dezmembrarea Imperiului sovietic. Un raport din 1999 al Comisiei naționale americane asupra terorismului autentifică acest risc: „Un atac terorist ce ar folosi agenți biologici, chimici sau nucleari ar putea afecta profund națiunea, chiar dacă reușita sa ar fi parțială/1

Usama bin Laden, omul care amenință astfel lumea cu o explozie nucleară sau cu un atac bacteriologic, este moștenitorul unei familii saudite din anturajul regelui Fahd al Arabiei Saudite. El ar fi putut duce viața fără griji a unui miliardar și ar fi putut să frecventeze cercurile mondene din Monte Carlo sau Gstaad. Ar fi putut, de pe bordul unui iaht luxos ancorat pe țărmul Mediteranei, să-și chivernisească averea și să investească în acțiuni imobiliare sau în cinema, cum fac atâția alți nababi care și-au construit bogățiile pe petrodolari. Însă Usama bin Laden nu a ales această cale indolentă, ci pe cea a djihadului, războiul sfânt al musulmanilor împotriva necredincioșilor, împotriva Occidentului.

La 20 de ani, în timp ce prietenii săi tocau banii părinților în barurile de noapte din Beirut, el s-a angajat de partea mudjahedinilor⁷ care luptau împotriva Armatei Roșii în Afghanistan. Va trăi 10 ani printre partizani.

20 de ani mai târziu, după o viață aventuroasă, între Pakistan, Afghanistan și Sudan,

miliardarul Usama bin Laden a devenit inamicul public nr. 1 al lumii occidentale, iar FBI a pus pe capul său o recompensă de 5 milioane de dolari, cea mai mare sumă oferită vreodată pentru un om. Conduse de saudit din vizuina sa secretă din Munții Hindukush, /afwa-urile legate printr-o rețea puternică de „Frăția bin Laden” fac să planeze cumplite amenințări asupra

Occidentului și asupra întregii lumi. Deja, în numele acestei „Frății”, militanți islamisti fanatici au făcut să explodeze ambasade americane în Africa, World Trade Center⁸ din New York, vagoanele metroului din Paris ori tabere militare din Arabia Saudită.

Ascuns în Afghanistanul controlat de talibani, un adevărat butoi cu pulbere, Usama bin Laden exacerbează fără sempule tensiunile deja existente între India și Pakistan, între Iran și Irak sau între fostele republici sovietice din această regiune a Asiei Centrale.

Umbra lui Usama bin Laden planează peste tot unde o criză majoră poate zdruncina influența Occidentului: în Kosovo, în Filipine, la Londra, la Paris sau Brooklyn. Organizația sa tentaculară nu cunoaște limite, iar fideliile săi nu sunt mercenari venali, ci idealisti gata de orice sacrificiu.

Rebelul Usama a declarat că nicio armă nu le va fi refuzată musulmanilor în războiul pe care-l duc pentru obținerea drepturilor lor. Nici măcar armele nucleare, chimice sau bacteriologice, interzise de toate convențiile internaționale.

Acestui război total exprimat prin /a/wa-urile lui bin Laden occidentalii i-au răspuns printr-un alt război, de asemenea total, în care au fost mobilizate resurse polițienești unice, așa cum au fost cele care au reconstituit atentatele de la Nairobi și Dar es Salaam sau cele care au demonstrat vinovăția lui Usama bin Laden în fața unui tribunal din New York. Iată, în paginile care urmează, povestea acestui terorist.

NOTE

1 Islamiștii apropiați lui Usama bin Laden dispuneau în Australia, printre altele, de un site pe Internet care difuza discuții cu acesta ca și Za/wa-urile sale. În 1998, islamiștii din Australia au închis acest site.

2 Un taliban este un student în teologie.

3 Un fost director al CIA.

4 Instituție subordonată Casei Albe care coordonează toate informațiile considerate vitale pentru securitatea Statelor Unite.

5 în august 1990, trupele irakiene au invadat Kuweitul, declanșind Războiul din Golf.

6 Sediul Ministerului american al Apărării din Washington.

7 Luptător arabo-musulman. Cei care au luptat în Afghanistan vor fi desemnați mai curând cu termenul „afgano-arabi”.

8 La 26 februarie 1993, o încărcătură puternică a pulverizat trei subsoluri ale acestui turn situat în centrul Manhattanului. Bilanț: 6 morți și peste 1.000 de răniți. Acesta a fost primul

atentat terorist care a lovit Statele Unite pe teritoriul lor. Câteva săptămâni mai târziu, FBI va identifica autorii, care vor fi condamnați; Intre alții, șeicul Abdul Rahman, imam al moscheii din Brooklyn, și Ramzi Yussuf; azi, ambii sunt deținuți în Statele Unite.

Peshawar, poartă a djihadului

Mai 1998. Soarele abia a răsărit peste Peshawar, la frontiera nordica a Pakistanului. Umbrele lungi ale ricșelor¹ se proiectează pe porțiunile refăcute ale șoselei. Praful cenușiu ridicat de inconfundabilele camioane multicolore cu caroseria din lemn sculptat acoperă, puțin câte puțin, trecători, case și vehicule. Deși pare doar un orașel de munte, în aparența izolat de restul lumii, cel puțin de Hymalaya, Peshawar nu este mai puțin un oraș în care se desfășoară o activitate zbuciumată - avanpostul marilor probleme de geopolitică internațională.

De când drumul de la frontieră și Kandahar, devenit capitala Afghanistanului taliban, este din nou sigur și practicabil - fără indivizii ce vor despăgubiri la fiecare 20 de kilometri - convoaie de camioane pestrițe, supra-încărcate de mărfuri, asigură zecile de legături cotidiene cu provinciile afgane limitrofe. Peshawar a devenit capul de pod al comerțului cu Afghanistanul, orașul regăsindu-și vocația sa dintotdeauna. Între căsătorii, recepții mondene și banchete ale oamenilor de afaceri prosperi, ce se prelungesc până târziu, și primele strigăte ale muezinilor, nopțile sunt scurte. În

această țară declarat islamică nu toate femeile poartă văl, ba chiar dimpotrivă, iar locuitorilor din Peshawar le place să se distreze; și asta la numai câteva ore distanță de Afghanistan, unde domnește fundamentalismul islamic. Șoferii camioanelor care trec în permanență frontiera știu câte ceva despre asta; lor li se confiscă, politicos dar ferm, cu regularitate, casetele cu muzică occidentală.

În special noaptea care a trecut a fost foarte dură pentru 14 ziariști pakistanezi, discret plasați în mai multe pensiuni de familie din cartierul universitar... De două zile stau în tensiune deoarece se pregătesc să-l întâlnească pe inamicul public nr. 1 al Washingtonului, pe Usama bin Laden, zis Prințul, Emirul, Ab Abdullah, Mudjahis, șeic, *hadji* sau, pur și simplu, Șeful... în spatele acestor pseudonime se ascunde un fost cetățean saudit etichetat fără jenă de americani și de o parte a presei internaționale drept „bancher al terorismului”. Pentru reporterii aleși pe sprânceana, veniți special din Islamabad, Karachi sau Habore, aceasta întâlnire cu inamicul public nr. 1 al Statelor Unite va constitui marele reportaj al carierei lor. În acea noapte, toți au recitat conștiincios notițe biografice și au verificat de 10 ori bateriile reportofonelor și ale aparatelor de fotografiat. Cu toții știm, desigur, că majoritatea ziariștilor occidentali și-ar vinde chiar și sufletul pentru a-l întâlni pe extrem de faimosul Usama bin Laden. Aproximarea imanentă și cerințele stricte ale

discreției nu fac decât să le accentueze febrilitatea.

Întâlnirea nu va avea loc la Peshawar, ci de cealaltă parte a frontierei, undeva în Afghanistan, spre Kandahar sau Jalalabad, într-un loc pe care îl cunoaște numai ghidul ce-i va lua în primire dincolo de mitica trecătoare Khyber. Pentru început se prefigurează o călătorie de mai multe ore cu mașina sau camionul, dar cei 14 știu că va trebui să urce muntele înainte de a-l întâlni, în sfârșit, în carne și oase, pe acest personaj misterios, pe care fișa de identificare a FBI îl descrie ca pe un gigant, înalt de peste 1, 90 metri, filiform și adus de spate, mergând sprijinit în baston, cu ochi căprui, piele măslinie și barba căruntă, deasa. Ironie a fișei, la rubrica profesiune este precizat: „necunoscuta”.

În cele câteva fotografii care circula, rebelul apare cel mai adesea având o privire distanta și febrila, părul încins într-un *keffieh* roșu, învăluit într-un bumus lung, de culoare kaki sau maro, ori purtând o uniformă militară de camuflaj; aproape întotdeauna este așezat, surprins într-o atitudine meditativa, demna și puțin trista... dar păstrând totuși Kalașnikovul pe genunchi sau îndreptat către biblioteca sa plină de cărți legate în piele.³ Chiar și în fotografiile a căror publicare o autorizează (precum cea a ziaristului palestinian Abdel Bari Atwane⁴, realizată într-una din ascunzătorile sale secrete), Usama bin Laden își cizelează o imagine de profet-luptător martirizat,

condamnat să trăiască înarmat pentru a-și asigura securitatea.

De altfel, securitatea este o obsesie pentru rebelul saudit care se pregătește săi primească pe ziaști pakistanezi; se simte extrem de amenințat, dar, în același timp, afirma deplina încredere pe care o are în gărzile sale de corp: niciun membru al pazei sale nu s-ar lăsa cumpărat de necredincioși. După relatările unui apropiat al șefului fundamentalist, gărzile sale de corp înarmate cu rachete Stingersă sunt în căutarea unei sosii pentru șeful lor, pentru a deruta cât mai bine orice eventual agresor; astfel, ei copiază Irakul și pe Saddam Hussein. În același timp însă, Usama bin Laden îl bănuiește pe Salman Abdelaziz, fratele regelui Fahd, de a fi oferit o recompensă de 300.000 de dolari unor militanți palestinieni ca să-l ucidă... în urma acestui incident s-a înconjurat cu gărzi de corp de diferite naționalități și a început să beneficieze de o pază mai strictă, asigurată de oameni recrutați de șeful militar al talibanilor, vechiul său prieten, mollahul Hafızdin Akhawandi. Se bucură, de asemenea, de sfaturile câtorva ofițeri pakistanezi în retragere, o vreme apropiați defunctului președinte Zia. În primăvara lui 1999, afirmă apropiații lui Usama bin Laden, un iordanian de origine palestiniană, Mohamed al-Bayid, fusese arestat în Afghanistan pe când se pregătea să-l asasineze. După ce a fost condamnat la moarte de către talibani, ucigașul plătit a fost totuși trimis în Iordania. Era, într-

adevăr, un apropiat al mollahului Omar, conducătorul talibanilor, iar incidentul însuși urma să fie sursa anumitor tensiuni între talibani și Usama bin Laden. De atunci, Usama bin Laden a chemat, pentru a-l proteja, militari provenind din țările Golfului, în frunte cu Hassan al-Chaeri, unul dintre șefii taberei de la Richkor, de la sud de Kabul, acolo unde, în anii '80, își începuse lupta. Anecdotală instructivă: deși Usama bin Laden afirmă că nu se teme de moarte, mai multe persoane din garda sa personală sunt condamnate să guste înainte fiecare din bucatele pe care șeful urmează să le măn în ce.

Rarele portrete psihologice ale lui Usama bin Laden care circulă în lumea islamică îl descriu ca pe un om mai curând timid și laconic, cu o fire atât de serioasă, încât îi vine greu să surâdă (cf. Documentul 1 care ne prezintă portretul lui Usama bin Laden văzut de adepții săi).

Se spune că este foarte inteligent și un fin observator, având un simț ascuțit al replicii. Dar mai este descris și ca un ins ezitant și lent în luarea deciziilor și în gândire. Usama bin Laden nu este un impulsiv; dacă nu se grăbește, nu o face din nesiguranță, ci pentru că îi place să consulte pe înțelepții Coranului (*ulema*), ceea ce, din motive de securitate, este uneori complicat. Această atitudine se află la originea întârzierilor care îi sunt uneori reproșate. Pentru cei care acceptă totul necondiționat, aceasta este dovada marii înțelepciuni a conducătorului lor...

Mai multe zvonuri îl descriu pe rebel ca fiind slăbit și bolnav; după anumite surse, ar avea puternice dureri lombare, iar coloana sa vertebrală ar fi fragilă; după alte informații, ar suferi din cauza unei scăderi a globulelor albe, sau, după cum spun informatorii pakistanezi, de cancer. Dar tocmai pentru a dezminți aceste zvonuri, Usama bin Laden nu lasă să se vadă nimic; ceea ce va constata ziaristul palestinian Jamal Ismail, pe 8 decembrie 1999, cu prilejul unei întâlniri cu fugarul, publicata în *Newsweek* la 11 ianuarie 2000:

Contrar spuselor americanilor, pareți a fi perfect sănătos.

— Americanii continua să mintă. Sunt mai sănătos ca oricând, la fel ca toată națiunea musulmana, care se ridică împotriva americanilor agresivi și a aliaților lor, în special împotriva statului evreu Israel”.

Iată portretul bărbatului atât de căutat, pe care norocoșii ziariști pakistanezi îl vor putea întâlni, în sfârșit, în câteva ore. Din 1979, înainte de invazia sovietică în Afghanistan, Peshawarul devenise pentru ziariștii curajoși ultimul popas în lumea civilizată înaintea saltului în necunoscut, înaintea intrării într-un Afghanistan sfâșiat. Astfel, începând cu 1979, reporteri occidentali care treceau pasul Khyber intrau clandestin într-o țară abandonată gherilei, străbătută de enormele tancuri ale Armatei Roșii și survolată de elicoptere blindate sau de avioane de vânătoare supersonice

de recunoaștere. Ziariștii deghizați în munteni erau conduși pe jos, pe drumuri străbătute de catâri, deseori minate de soldații sovietici sau de mudjahedinii comandantului Massud⁶, până în sate pierdute în vai retrase, unde luptau cei numiți „ultimii cruciați” ai secolului XX; „cruciați” musulmani, desigur, dar atât de drept-credincioși, de *politically correct*, chiar dacă la acea vreme nu existau nici termenul, nici conceptul. Pentru occidentali, și mai ales pentru americani, acești mudjahedini aveau o imensă calitate: erau sălbatic de anticomuniști și o declarau sovieticilor și lumii întregi. Cu turbanele specifice sau cu părul tăiat după norma tradițională, cu fețele de munteni hotărâți și cu puștile lor AK 47, fabricate artizanal, copiate aproape în detaliu în ateliere de arme clandestine, deveniseră eroi fotogenici; li se datora totul și totul le era iertat. Erau musulmani, unii chiar integriști, dar pe atunci asta nu îngrijora pe nimeni. Washingtonul le furniza fără ezitare rachete Stingers sol-aer, costisitoare și performante, pentru a rezista Armatei Roșii. În 1979 era, se pare, o atitudine explicabilă și demnă de aparat. Zidul Berlinului încă nu căzuse, iar diviziile sovietice erau cu mult mai neliniștitoare decât o eventuală legiune islamică.

În 1998, la aproape 20 de ani de la invazia sovietică, la Peshawar nu s-a schimbat aproape nimic pentru grupul de ziariști pakistanezi care se pregătește să treacă în secret frontiera. Cu „binecuvântarea” talibanilor, alți mudjahedini, de

asemenea musulmani și la fel de bine înarmați, dar mai puțin iubiți de occidentali, îi conduc oficial pe vizitatorii lui Usama bin Laden prin munți.

Conform justiției americane, acesta are la activ următoarele crime:

- Implicarea în atentatul dintr-un hotel din Yemen, unde staționau soldați americani în drum spre Somalia pentru operațiunea militară *Restore Hope*!

- Adăpostirea, în Pakistan, a lui Ramzi Ahmed Yussuf, cel implicat în atentatul împotriva turnurilor World Trade Center din New York;

- Sprijinirea atacului somalezului Aidid⁷, împotriva americanilor, la Mogadiscio, pe 3 și 4 octombrie 1993, în timpul unei operațiuni de menținere a păcii, care a cauzat, printre altele, moartea a 18 soldați americani;

- Ar fi la originea atentatului din 13 noiembrie 1995 împotriva centrului de comunicare al Gărzii Naționale din Riyadh, Arabia Saudită, în urma căruia au murit 7 persoane, dintre care 5 americani;

- Inițierea atentatului împotriva turnurilor bazei aeriene de la d'al-Khobar⁸ la Dharan, în Arabia Saudită;

- Implicarea într-o tentativă de asasinat al președintelui egiptean Hosni Moubarak, pe 26 iunie 1995, cu prilejul unei vizite oficiale la Addis-Abbeba, în Etiopia;

- În fine, tot bin Laden ar fi responsabil și de două atentate împotriva ambasadelor americane

din Nairobi, Kenya, și Dar es Salaam, Tanzania⁹, pe 7 august 1998.

Și toate acestea fără a mai vorbi de eventualul sprijin material acordat numeroșilor militanți islamici extremiști răspândiți cam în toată lumea: Londra, San Francisco, Manila, Paris și Alger... și care susțin că au fost ajutați de el. Dar, mai ales, bin Laden este vinovat pentru că a achiziționat arme chimice și biologice.

Din 1996, Usama bin Laden a ales să se ascundă în munții Afghanistanului, sub protecția talibanilor, o retragere ce întărește bănuielile care îi situează pe lista criminalilor cei mai căutați de FBI, care propune o recompensă considerabilă pentru orice informație ce ar permite capturarea sa: niciodată o recompensă americană nu a depășit 2 milioane de dolari. Informatorii pot beneficia de anonimat, de refugiu și chiar de ajutor pentru a se stabili într-o altă țară dacă vor

P0

Dar, dacă Usama bin Laden este căutat de ministrul american al Justiției, el este căutat și de regele Fahd al Arabiei Saudite și de familia acestuia. Usama bin Laden este un opozant radical care cere pur și simplu abdicarea monarhului saudit (cf. Documentul 2, adevărat rechizitoriu al lui bin Laden, impostorul) pentru corupția masivă și pentru supunere fața de „imperialismul american” în timpul și după Războiul din Golf. Această critica nu a rămas fără urmări în Arabia Saudită unde bin Laden nu este un personaj

neînsemnat. O vreme a fost chiar foarte apropiat familiei regale wahhabite. Consecința inevitabilă: dacă pentru Washington și Riyadh, Usama bin Laden este un terorist și nu un disident, pentru milioane de musulmani, datorită opoziției sale deschise față de americani, evrei și rege, pe care îl taxează drept corupt, a devenit un erou de legendă și chiar un martir al luptei împotriva stricăciunii occidentale: în anumite moschei, inclusiv în Franța, este numit Usama „Rebelu111, mii de copii îi poartă numele, iar în multe țări musulmane, în ferme, școli și în magazine este afișată o inscripție întru gloria luptătorului saudit.

Pentru milioane de musulmani care se considera oprimați de lumea iudeo-creștină – și mai ales de americani – epopeea lui Usama bin Laden este versiunea modernă a luptei lui David împotriva lui Goliat.

Această poveste, rezultatul mai multor ani de anchetă în Orientul Mijlociu, în SUA, în Algeria, în Marea Britanie, în Kenya, în Sudan, în India, în Afghanistan și în Pakistan, este consacrată unuia dintre cei mai misterioși, mai controversați și mai căutați oameni din ultimii 10 ani, a cărui notorietate nu poate rivaliza decât cu cea a teroriștilor Abu Nida111 sau Carlos12. Renegatul saudit are tristul privilegiu de a fi înscris pe lista criminalilor cei mai căutați de FB113. La Hollywood se zvonește că viața sa zbuciumată ar putea fi subiectul unui film produs și interpretat de actorul american Robert de Niro. Un fost

responsabil al operațiunilor speciale din CIA, Duane Chassidge - care la vremea sa ajutase serviciile secrete franceze să-l captureze pe Carlos, refugiat la Khartoum - ar fi în tratative pentru postul de consilier tehnic...

NOTE

1 Un fel de biciclete, cu sau fără motor, care înlocuiesc taxiurile.

— Musulman care a făcut un pelerinaj la Mccca.

3 Usama bin Laden pretinde că și-a recuperat pușca de atac de lângă cadavrul unui general sovietic. După alte surse, Kalașnikovul său i-ar fi fost oferit de un egiptean poreclit Kodus, grav rănit în Afghanistan, întemeietor al unei grupări islamice egiptene favorabile lui Usama bin Laden și care ar trăi azi în Australia.

4 Abdel Bail Atwane, un intelectual nesserian, proprietar al jurnalului *Al Qods Arabi* (*Ierusalimul Arab*), este unul dintre primii ziariști care l-au intervievat pe Usama bin Laden. Vreme de o săptămână el l-a insolit în toate deplasările și chiar a dormit în camera sa.

5 Stingere sunt rachete sol-aer, foarte perfecționate și ușor de mânuit, realizate în Statele Unite. Lansate printr-un tub sprijinit de umăr, pot distruge un avion de lupta și chiar unul de transport. Putem dezvălui ca în 2000 armata tunisiana a descoperit o ascunzătoare de arme în apropierea orașului An Drahen, pe lângă frontiera algeriană, unde se găseau trei Stinger. În urma

anchetelor clasificate „secrete” a reieșit că rachetele proveneau din Afghanistan, via Pakistan și Sicilia. Erau destinate islamiştilor algerieni sau tunisieni și fuseseră trimise de un saudit, pe nume Al-Mundhir al-Bechir, apropiat al lui Usama bin Laden.

6 Ahmed Massud este unul dintre generalii afgani cei mai cunoscuți, numit uneori „Leul din Panchir”. Fiul unui ofițer al armatei regale, acest tadjik s-a născut în provincia Panchir în 1953. Este unul dintre primii organizatori ai războiului de rezistență împotriva sovieticilor.

7 Mohamed Farah Hassan, „Aidid”, s-a născut în anii '20 și face parte din clanul Hewyie. Acest comandant militar s-a opus viguros intervenției Națiunilor Unite în Somalia și prezenței americane. Aidid și-a creat o imagine de naționalist care lupta pentru independența țării sale. În parte și datorită acestei opoziții față de orice ingerință străină.

8 Pe 25 iunie un camion încărcat cu patru tone de TNT exploda în partea de nord a complexului imobiliar ce adăpostește forțe aeriene ale alianței împotriva Irakului. Bilanț: 19 soldați americani au fost uciși și 500 răniți. Câțiva suspecți saudiți au fost imediat executați.

9 Atentatul de la Nairobi: 216 morți. Atentatul de la Dar es Salaam: 11 morți.

10 Campania pakistaneză organizată de consulatul american de la Peshawar este mai puțin generoasă într-adevăr, figura lui Usama bin Laden,

pentru prinderea căruia s-a oferit o recompensă de 500.000 de dolari, este reprodușă până și pe cutiile de chibrituri. O altă campanie, care nu este inițiativa americanilor, folosește ca suport o reproducere a unei bancnote de 100 de rupii.

11 Mereu înconjurat de o aură misterioasă (mai trăiește? și dacă da, unde?), Abu Nidal este un terorist palestinian care a fost foarte activ între anii 1970 - 1980.

12 Cf. lucrarea noastră *Carlos, le dossier secret*, Jean Picollec, 1997, Usama bin Laden pare a exercita un fel de fascinație pentru venezueleanul care refuză să depună... Într-adevăr, la 30 august 1998, din celula sa din închisoarea Santé, Carlos, înregistrat cu numărul 268461/FQ 1.7, îi scrie lui Bechir bin Yamed, patronul hebdomadarului *Tânăra Africa*, în legătură cu bombardamentele americane împotriva uzinei al-Shifa din Khartoum și a taberei lui Usama bin Laden din Afghanistan:. Agresiunea imperialistă vizează, atacându-l pe Usama bin Laden, să decapiteze refacerea wahhabită care se pregătește săi alunge pe uzurpatorii din Nedid și Hedjaz (două provincii din centrul Arabiei Saudite), să elibereze Locurile Sfinte și să folosească mana petrolieră pentru a dezvolta Unumma (națiunea arabă) și să elibereze Palestina Atacurile de la Nairobi și Dar es Salaam sâni în continuitatea istorică a celor pe care le-am început în Africa de Est acum un sfert de secol, pe pământ, pe mare și în aer, împotriva sioniștilor”.

13 Această listă a FBI (care conține, de fiecare dată, câte 10 nume) a fost publicată pentru prima oară în 1950. Usama bin Laden era al 456-lea „nominalizat”. De la publicarea primei liste au fost localizați și prinși 427 de fugari, dintre care 133 datorită informațiilor furnizate de public.

Un tânăr de familie bună în ianuarie 1980, tânărul arab, proaspăt absolvent al unei universități saudite, nu-și închipuia, în timp ce zbura spre Pakistan, la numai câteva zile după invazia URSS în Afghanistan, ca peste câțiva ani se va vorbi atât despre el. Răspunzând apelului djihadului – războiul sfânt al musulmanilor – din Afghanistan, Usama bin Laden a dat sens vieții sale și i-a schimbat, de asemenea, ireversibil, cursul. Cine este acest tânăr burghez saudit, inginer de formație, strălucit om de afaceri și musulman pios ce va afirma: „O zi în Afghanistan valorează mai mult decât 4.000 de zile de rugăciune într-o moschee”?

Tatăl lui Usama bin Laden, șeicul Mohamed bin Oud bin Laden, după unii inginer și arhitect, după alții simplu târan, a părăsit, pe la începutul anilor '20, provincia natală Hadramut din sudul Yemenului. Apoi s-a stabilit la Hedjaz, în Arabia Saudită, în 1932. A făcut avere și s-a impus ca un om de afaceri riguros și corect

Devenit bogat, șeful clanului bin Laden va ajuta financiar, în momente dificile pentru trezorerie, monarhia saudită: odată a vărsat bani în casieriile publice pentru a garanta salariile

funcționarilor. Un cadou greu de uitat pentru monarhul de atunci. Naturalizat saudit, Mohamed bin Laden a fost chiar, pentru o vreme, ministrul Lucrărilor Publice al regelui Faisal, dar, înainte de toate, a fost prietenul acestuia. Drept mulțumire, i se vor încredința societății sale refacerea moscheii Haram Sharif din Meca și renovarea celei a lui Masjid-i-Nabawi. Astfel a înflorit, în anii '70, de pe urma petrolului saudit, consorțiul întreprinderilor Bin Laden, mai cunoscut sub numele Ben Laden Corporation și a primit din partea regelui exclusivitatea lucrărilor de renovare sau de construire a edificiilor religioase. Societatea bătrânului bin Laden va obține numeroase contracte în diverse state ale lumii arabe, dintre care unul în Iordania în cadrul unei licitații în care venerabilul va cere inginerilor săi să stabilească un deviz fără beneficii. Conform legendei familiei, șeful clanului a cerut să se reducă și mai mult costurile stabilite de experții să-i pentru a se asigura ca, în aceasta moschee dintr-o țară prietena, Dumnezeu este bine slujit la moartea bătrânului bin Laden, în 1972, regele Faisal domnea încă; amintirile de familie susțin că regele, care nu plânsese decât de două ori în viață, a mai plâns o dată pentru prietenul său mort

Evlavia lui Mohamed bin Laden, tată prolific a vreo 50 de copii - a avut 11 soții - aparținea altei epoci. Vreme de mai bine de 40 de ani a așteptat cu răbdare și speranța venirea lui Hazrat Mahdi¹, mesia musulmanilor. Constituise chiar un fond de

caritate de vreo 12 milioane de dolari pentru a-l ajuta pe Mahdi, în cazul în care ar fi venit în timpul vieții sale, să restaureze grandoarea și gloria islamului în lumea întreagă.

De relațiile cordiale dintre familia regală și venerabilul bin Laden au profitat copiii acestuia: numeroșii fii ai lui bin Laden au frecventat aceleași colegii ca și numeroșii copii ai regelui Abdelaziz, în special Colegiul Victoria din Alexandria (Egipt). Mai mulți dintre copiii lui bin Laden au studiat aici împreună cu noul rege Hussein al Iordaniei sau cu frații Kashoggi², al căror tată era unul dintre medicii regelui.

Dar bătrânul bin Laden nu era singurul care se bucura de prietenia regelui Faisal și apoi a regelui Fahd³: fiul său, Salem, era, de asemenea, unul dintre apropiații suveranului și putem crede că a făcut servicii importante monarhiei, mai ales în cadrul unor misiuni secrete. Dovada moartea sa misterioasă, după cum susțin mai mulți martori. În 1988, avionul pilotat de Salem, un BAC 111, se prăbușește în Texas⁴. Conform mai multor surse americane, Salem ar fi fost remarcat, la comanda aceluiași avion, cu prilejul unei întâlniri secrete, la Paris, în octombrie 1980, între emisari americani și iranieni.

Moartea sa a generat numeroase speculații despre rolul exact pe care el l-a jucat pe lângă regele Fahd și guvernul saudit, în îndeplinirea unor operațiuni discrete în Orientul Mijlociu și în America Centrală. Pentru unii, ea ar fi fost departe

de a fi un simplu accident...

Apropiați regelui, cei din familia bin Laden au fost mentorii copiilor lor în lumea afacerilor. Mohamed bin Fahd și Saud bin Nayef, doi dintre prinții cei mai întreprinzători ai familiei regale, au devenit, în anii '80, magnați ai finanțelor și ai industriei sub îndrumarea fiilor lui bin Laden, aflându-se deseori împreună în consiliile de administrație ale puternicelor concerne multinaționale întreținute de petrodolari.

Aceasta legătura întemeiata pe încredere nu va fi niciodată pusă sub semnul întrebării în pofida câtorva crize grave. Cea mai importantă dintre ele va fi atacul din 20 noiembrie 1979, asupra Marii Moschei din Meca. Dat fiind că societatea de construcții a celor din clanul bin Laden avea exclusivitatea reparațiilor așezămintelor din Locurile Sfinte, camioanele firmei beneficiau de privilegiul de a intra și de a ieși din Meca fără niciun control. Și, împrumutând tocmai aceste camioane, teroriștii au reușit să introducă în mod clandestin arme. Acest atac avea să fie unul dintre cele mai traumatizante pentru saudiți. Într-adevăr, peste 50.000 de pelerini fuseseră surprinși în incinta Marii Moschei de către un comando condus de Juhayman al-Otaibi, un tânăr de vreo 30 de ani. În timp ce rugăciunea tocmai începuse, teroristul plasase pe cele 7 minarete ale moscheii 200 de „frați” înarmați și, punând mina pe microfon, a cerut credincioșilor ce se rugau să recunoască în persoana unuia dintre secundații

săi, Mohamed al-Qahtani, pe Mahdi însuși... Incapabil să stăpânească 50.000 de persoane, comandoul a luat 30 de ostatici, în timpul unui asediu care a durat 15 zile! Cei care au rezolvat situația au fost jandarmii din cadrul GIGN (Jandarmeria Națională franceză), plătind totuși prețul unei convertiri formale ce i-a autorizat să pătrundă în incinta rezervată musulmanilor.

În cele din urmă, Poliția saudită și GIGN au putut să se orienteze în subterane și să supravegheze rebeliunea, însă apelând la cei din clanul bin Ladenă care, la acea vreme, erau singurii posesori ai planurilor exacte ale Locurilor Sfinte. Cu ocazia acestei crize, chiar Mahrus, unul dintre fiii lui bin Laden, a fost arestat pentru legăturile sale cu islamişti implicați în atac și apoi eliberat. Teroriștii intraseră în legătură cu Mahrus cu mulți ani înainte, pe când acesta își făcea studiile la Londra, unde printre prietenii săi se număra și fiul unui înalt demnitar din sudul Yemenului, conducător al unei grupări fundamentaliste foarte active.

Datorită acestei legături universitare, Mahrus bin Laden se alăturase unui grup de activiști ai „Fraților musulmani” sirieni, aflați în exil în Arabia Saudită. Ancheta serviciilor secrete saudite va scoate la iveală faptul că teroriștii, folosindu-se cu cinism de aceasta rețea de prietenii mai vechi ale tânărului Mahrus, profitaseră de camioanele grupului bin Laden pentru a-și organiza atacul, fără ca tânărul, pe atunci director al sucursalei

grupului bin Laden la Medina, să știe.

Totuși, acest episod tragic nu a afectat legăturile strânse ale clanului bin Laden cu familia regală; aceasta va ști întotdeauna să facă dovadă de discernământ atunci când unii dintre membrii familiei bin Laden vor fi implicați în afaceri complexe sau necurate.

Usama s-a născut în anul 1377 al hegirei, adică în 1957, la Riyadh, în cartierul d'al-Malazz. Este unul dintre cei mai tineri băieți ai familiei, iar mama sa nu era, se spune, soția preferată a bătrânului Mohamed. Dar, cu toate acestea, familia bin Laden este un veritabil trib oriental, unde fiecare își are locul său. Usama are parte de relații călduroase, chiar dacă nu este, după cum se zice, unul dintre fiii preferați ai venerabilului; el trăiește alături de vreo 50 de verișori, fii unchiului său, și de vreo câteva zeci de mătuși. În acest mediu, Usama primește o educație tradițională; va termina studiile primare într-un liceu din Djedda, în 1973.

Ca mulți tineri arabi de familie bună, Usama a avut norocul de a putea călători și, după anumite informații, dintre care unele provin de la *profiler*, se americani, a mers la Beirut între 1968 - 1970, însoțit de frații săi Omar, Khaleb și Bakri, pentru a studia într-o școală frecventată în majoritate de tinerii provenind din țările din Golf. Aici, tânărul Usama se face remarcat mai mult prin nebuniile de fante decât prin conștiinciozitatea școlară... Antrenat de Bakri, cel mai cheltuitor, mai

îndrăzneț și mai inteligent dintre elevi, a fost deseori prins de supraveghetori sărind zidul pentru a merge în cartierele râu-famate ale Beirutului ca să bea. A fost chiar implicat într-o bătaie pentru obținerea favorurilor unei dansatoare... împreună cu Bakri, Usama nu dovedea o pietate exemplară, spre deosebire de ceilalți doi frați, Omar și Khaleb, studioși, serioși, nepierzând nicio rugăciune, care vor sfârși prin a-i povesti tatălui lor despre nebuniile lui Usama și ale lui Bakri... Acestea sunt însă contestate de unul dintre frații mai mari, Abdelaziz: pentru el Usama era pios, șters și foarte atașat valorilor islamului. Mai mult, conform spuselor apropiaților săi, Usama nu vorbește nici engleza, nici franceza, două limbi absolut necesare la acea vreme pentru a duce o viață ușuratică la Beirut. În fine, fizicul său de ascet și privirea blândă nu prea sugerează o persoană dedată unei vieți dezmățate. Dar aceste năzbâtii de adolescenți – dintre care unele vor lăsa urme în modalitatea de împărțire a banilor de buzunar – nu vor merge niciodată suficient de departe pentru a crea o ireversibilă ruptură între frați.

După alte surse, în jurul anului 1975, Usama bin Laden și-ar fi dobândit prima soție, în urma unei căsătorii aranjate. O tânără siriană, mai mult sau mai puțin rudă cu el. În același timp a intrat și la Universitatea „Regele Abdelaziz”.

Cu diploma în buzunar, Usama dobândise o cultură generală care îl pregătea pentru a deveni

unul dintre cadrele de răspundere din Ben Laden Corp. Această formație profesională este însoțită de un „arsenal morala¹⁴⁴. În 1973, tânărul Usama se dedică vieții spiritului, împreună cu importantele contracte propuse de tatăl său: refacerea a doua moschei. Evlavie prefăcută, la acea vreme din motive de circumstanță, sau sinceră, nu mai contează! De acum încolo nu va mai putea fi contestată angajarea sa religioasă. Tânărul face onoare numelui pe care-l poartă, iar tatăl său îi conferă, în sfârșit, conducerea șantierului Moscheii Masjid-i-Nabawi. Totuși, Usama bin Laden, idealistul, nu se simte bine în costumul său occidental de firmă și nici în *gallabhia* albă, tunica tradițională a oamenilor de afaceri arabi; el are alte visuri...

La moartea bătrânului șeic Mohamed, în 1972, copiii săi moștenesc un adevărat imperiu financiar și industrial. Însă descendența sa este alcătuită din 54 de copii! Pentru ca împărțirea acestei moșteniri să fie și mai complicată, frații bin Laden au mame diferite, sunt chiar de naționalități diferite, și, de altfel, se folosesc de aceasta pentru a dezvolta după afinități grupul familial în străinătate. De exemplu, Bakri și Yahia reprezintă curentul sirian al familiei, Yeslam, tendința libaneză, Abdelaziz este port-drapelul mișcării egiptene și cel mai puternic reprezentant al grupului, cu cei aproape 40.000 de salariați pe care îi are în subordine. Există, de asemenea, și ramurile israeliană și, în sfârșit, saudită, al cărei

unic reprezentant este Usama. Clanul este, desigur, un cazan, mereu pe punctul de a exploda, în interiorul căruia se înfruntă frații. Miza acestor lupte intestinale sunt, bineînțeles, banii, dar și, înainte de toate, puterea în imperiul financiar.

La moartea șefului familiei, grupul bin Laden este condus, în această situație de urgență, de Mohamed Baharat, fratele primei sale soții și cel mai vârstnic dintre unchi. Puțin mai târziu, cel mai mare dintre frați, șeicul Salem bin Laden, preia comanda asistat de numeroșii lui frați. În 1988, la moartea lui Salem, un alt frate, Bakr, supraveghează consiliul grupului familial, împreună cu un nucleu dur, alcătuit din 30 de frați, și preia conducerea. Atunci încep să apară tensiuni. Ali bin Laden, fratele mai mare al lui Bakr, astăzi instalat între Beirut, Damasc și Paris, ia distanță: el se sufoca în sânul acestui imperiu familial, dar, pentru a nu se certa cu membrii clanului, invocă motive personale; fără scandaluri... Practicarea discreției este o regulă în familia lui bin Laden, unde frații rămân, aparent, solidari, își spală rufele murdare doar în familie.

Împărțirea dividendelor grupului devine totuși foarte repede mărul discordiei, iar Ali are cele mai mari probleme când trebuie să fie plătit de frații săi... Mahrus, marcat pe viață de tragicul eveniment de la moscheea din Meca, menține, discret, distanța. Un alt frate, Yeslam⁷, s-a îndepărtat și el, dar fără zgomot: conduce activitățile internaționale ale grupului între

Geneva și Paris. Este cel mai occidentalizat dintre fiii lui bin Laden, fără îndoială datorită mariajului său cu o prințesă iraniană francofonă. Călătorește mult și, la fel ca și fratele său, Salem, pilotează propriile avioane de afaceri. În rândurile acestui grup prosper și diversificat, Usama bin Laden poate să aleagă cum vrea să se ocupe de bani și cum să îi câștige. În 1976, la patru ani după moartea lui *pater familias*, grupul s-a modernizat pentru a face față noilor cerințe ale pieței din aproape toate sectoarele, de la clădiri la industrie, trecând prin import. Societatea ia numele de *Ben Laden Brothers for Contracting and Industry*. Sediul ei este la Djedda. După cifra de afaceri este, în Arabia Saudită, cea de-a treizeci și două. Construiește numeroase clădiri, face drumuri, între Meca și Medina, de exemplu, dezvoltă ferme și inițiază lucrări de irigații. De asemenea, în Arabia Saudită grupul reprezintă marile societăți europene cum sunt cele de automobile Audi sau Porsche. Frații sunt asociați ai diverselor companii de distribuire a produselor de lux, cum este societatea olandeză Pander Projects, dar și ai antreprenorului britanic *Hunting Surveys Ltd* pentru construirea locuințelor din prefabricate.

Familia bin Laden este recunoscută în întreaga lume nu doar pentru puterea sa financiară și industrială, ci și datorită bunei sale reputații. Astfel, cu prilejul unui dejun oferit de președintele Jacques Chirac, cu ocazia vizitei sale oficiale în Arabia Saudită, pe 7 iulie 1996, Yahia

bin Laden, numărul doi al grupului, se numără printre invitați.

Activitățile grupului bin Laden, prin intermediul contribuțiilor financiare, se întind dincolo de ceea ce este cunoscut, într-adevăr, fiind exclusiv familial și lipsit de acționari externi, grupul este foarte discret în privința investitorilor și a politicii sale de diversificare și, ținându-se cont de relațiile sale privilegiate cu regele, nu riscă să fie obiectul unei curiozități de proastă calitate. Contractele grupului bin Laden nu sunt niciodată oferite în cadrul unui consiliu de miniștri sau cu prilejul licitațiilor, ele fac obiectul schimburilor negociate direct cu casa regală și cu marele șambelan, Ali bin Mussalem. Deseori, cei din grupul bin Laden, care se tem de tapajul mediatic, se retrag fără preaviz din proiecte financiare sau comerciale unde sunt asociații unor parteneri prea vorbăreți. Grupul sau filialele sale nu își fac niciodată publicitate în magazine, iar unui analist îi este imposibil să-i cunoască dinainte strategia. Aceasta este cu atât mai secretă, cu cât anumite societăți ale grupului servesc drept intermediari în contractele oficiale de armament dintre Riyadh și puterile occidentale.

În anii '80 - 90, clanul bin Laden a realizat în regatul saudit mai multe proiecte de anvergură: un contract de 296 de milioane de dolari pentru construirea unui bulevard periferic în jurul Riyadhului; construirea de imobile pentru forțele de securitate la Djedda și la Meca; construirea la

Meca a unei săli de audiență ad/wa/7-ului regal; amenajarea Locurilor Sfinte la Medina; construirea unuia dintre terminalele aeroportului din Riyadh. Cei din grupul bin Laden vor participa chiar la construirea de depozite în timpul operațiunii americano-saudite, 3 ouclier de la Paix”, în timpul conflictului cu Irakul.

Mister al Orientului și mister al afacerilor... în septembrie 1998, familia bin Laden deschide o nouă piață, odată cu construirea unei cazărmi destinate soldaților americani aflați în Golf, înglobând 4.257 de paturi. Această cazarmă, construită la 170 de kilometri de Riyadh, în plin deșert, pe o bază a armatei saudite, este o clădire modernă și bine concepută din punct de vedere al securității; inițiatorii proiectului nu au uitat că în 1996 un corp expediționar american fusese greu lovit de un atentat împotriva turnurilor din al-Khobar pe care guvernul saudit le pusese la dispoziția americanilor pentru a-i găzdui. Doi ani mai târziu sunt construite de bin Laden, pentru 50 de milioane de dolari integral plătiți de guvernul saudit, noi clădiri pentru soldații americani care majoritatea trăiesc, de la atentat, în sate de corturi asemenea beduinilor din țara care îi găzduiește. Totuși, ușor bănuitoare, serviciile de securitate ale US Central Command⁸ au controlat minuțios imobilul înainte de a-și instala aviatorii care asigură sprijinul unității aeriene de la baza Prince Sultan.

Proiectele atribuite grupului bin Laden

depășesc granițele regatului saudit: ele ajung și în Liban, unde Yehia bin Laden s-a angajat în reconstruirea centrului Beirutului distrus de războiul civil; la Londra, unde grupul are o reprezentanță, Binexport; la Geneva, unde Sico, Saudi Investment Company tratează afaceri internaționale.

Această societate, creată de cei din familia bin Laden în 1980, este locul de unde pornesc activitățile grupului în Europa. Este condusă de Yeslam bin Laden și consiliul de administrație este compus aproape exclusiv din membrii familiei, cu excepția unui cetățean elvețian, Baudoin Dunant. Acest celebru avocat din Elveția romandă, administrator al mai multor zeci de societăți, s-a făcut remarcat în 1983, când a acceptat să devină avocatul bancherului elvețian François Genoud, un personaj controversat, fidel lui Hitler și moștenitor al operelor lui Goebbels, înainte de a deveni unul dintre finanțatorii FLN în timpul războiului din Algeria. Prietenii familiei bin Laden sunt uneori surprinzătoare pentru neinițiați, dar ele sunt logice: François Genoud a fost întotdeauna proarab.

Sico, societatea-mamă a grupului în străinătate, are, de asemenea, agenții la Londra și la Curaçao, în Antilele olandeze. Aceasta ultima ramură, creată în 1984, girează, între altele, relațiile grupului bin Laden cu o societate americană, Daniels Realty Corporation, o filiala a grupului Fluor Corporation, căreia, datorită

influenței celor din familia bin Laden, i se vor atribui numeroase contracte de reconstrucție în Kuweit după Războiul din Golf. În Franța, în special cei din grupul bin Laden se regăsesc în consiliul unei banca, al-*Saoudi*, care va trece parțial în stăpânirea Băncii Indosuez, devenind Banque Française pour l'Orient înainte de a fuziona cu grupul Méditerranée al lui Rafik Hariri, prim-ministrul libanez... începând cu anii '80, al-Saoudi a facilitat numeroase tranzacții cu arme pentru Orientul Mijlociu.

Astăzi, grupul, la fel de discret, dispune încă de mijloace financiare excepționale. Pentru a-și conduce delegațiile, cei din grupul bin Laden folosesc cel puțin trei avioane: un King Air 90 Beechcraft înmatriculat în Statele Unite, dar aparținând companiei Soudi Investment, un alt aparat de același tip înregistrat în Zürich și un jet Challenger III, proprietate a *Ben Laden Aviation*, înmatriculat în Insulele Cayman, paradisul financiar din Antile.

Când numele lui Usama bin Laden a început să invadeze ziarele și rapoartele serviciilor de informații occidentale, în diferite aeroporturi europene aparatele au fost supuse unei supravegheri atente. S-a descoperit că aceste avioane de afaceri erau folosite, adesea, în călătorii în Franța via Aeroportul Cannes-Mandeliu. După opiniile serviciilor aeroportuare, acest punct de intrare permite pasagerilor acestor avioane private să se supună unor controale mai

puțin severe decât dacă ar călători cu zborurile comerciale. Ancheta a arătat că itinerarul cel mai frecvent parcurs de unul dintre aceste două King Air era zborul Geneva-Cannes și retur și că Yeslam bin Laden pilota acest aparat. În câțiva ani, serviciile de specialitate au numărat până la 200 de călătorii. În schimb, avionul cu reacție de tip Challenger pare să fie destinat exclusiv legăturilor Londra-Geneva-Málaga-Lugano. Cel puțin alte șapte avioane bireactoare de tip BAC IIP sau Learjet10 folosite de grupul bin Laden fuseseră un timp înregistrate în Elveția înainte de a schimba înmatricularea și chiar „cetățenia”.

De asemenea, frecvența acestor zboruri private a atras atenția serviciilor de supraveghere europene, care au făcut cercetări în legătură cu reprezentanții familiei bin Laden în Franța și în Monaco, arătând că cel puțin 10 dintre membrii clanului ajunseseră aici cu regularitate, alegând între un cartier rezidențial la Cannes, strada Vremet și Avenue Bosquet din Paris, orașelul distins și bogat Chatou, situat în suburbiile Parisului, și Bulevardul Suisse, la Monaco. Diferiții agenți occidentali implicați în această supraveghere îi bănuiesc pe unii membri ai familiei bin Laden de a nu fi rupt chiar toate legăturile cu Usama. În special în privința gestionării afacerilor sauditului fugar și urmărit. Conform anumitor informații, Usama ar fi rămas foarte apropiat de mama sa și de unul dintre frații săi care, nu de mult, l-ar fi rugat să se predea.

NOTE

1 Mahdi este trimisul lui Dumnezeu sau imamul ascuns revenit pe Pământ pentru a inaugura domnia lui Dumnezeu.

2 Această familie de negustori era bine situată în mediile de afaceri cu armament și a servit drept intermediar în contracte profitabile între Franța și Orientul Mijlociu.

3 Acesta din urmă domnește până în 1982.

4 Conform autorului Simon Reeve, în lucrarea sa *The new jacknis*, dedicată lui Usama bin Laden și lui Ramzi Yussuf (André Deitschi, Londra, 1999), această versiune este controversată: Salem ar fi murit în Texas, în timp ce pilota un planor.

5 Acest episod nu a putut fi confirmat de Paul Bowil, unul dintre personajele-cheie ale acestei operațiuni antiteroriste.

6 *Profilers* sunt specialiști ai serviciilor de informații sau ai poliției care stabilesc profilul psihologic al unui criminal pentru a-i contura mai bine personalitatea și a-i putea prevedea acțiunile. Ca mulți ucigași în scrie, în Statele Unite, Usama bin Laden a fost subiectul acestui tip de studiu.

7 Yeslam bin Laden s-a născut la 19 octombrie 1950 în Arabia Saudită. La sfârșitul anului 2000 a încercat în zadar să obțină cetățenia elvețiană.

8 Statul-major al forțelor americane din Golf.

9 Un BAC 111 este un avion bireactor al companiei British Aerospace cu 89 de locuri, cu autonomie de zbor de peste 3.500 kilometri.

10 Learjet este un mic avion pentru afaceri care poate primi la bord 7 pasageri, având o autonomie de zbor de 2.500 kilometri.

De la Riyadh la Peshawar

U sam a bin Laden fusese în grațiile regelui Fahd înainte de a ajunge un fugar și un paria (i s-a ridicat cetățenia în 1994) și înainte ca întreaga sa familie să fie atent supravegheata, chiar și în străinătate.

În 1980, deja un industriaș bogat, Usama bin Laden este un supus saudit model și se străduiește să-și slujească țara așa cum au făcut-o mai înainte alți membri ai familiei. El este însărcinat de șeful serviciilor de informații saudite, prințul Turlei al-Faisal (fiul regelui Faisal, care murise deja), prieten al familiei, cu organizarea unei misiuni pentru afgano-arabii care treceau cu sutele prin Djedda înainte de a se îndrepta spre Peshawar, în Pakistan. Acești voluntari, numiți în ziarele europene „mudjahedini”, veneau din toate țările arabe pentru a-i susține în luptă pe coreligionarii lor afgani oprimați de sovietici; pregătirea lor militară fusese încredințată ofițerilor egipteni de rang înalt, adeseori absolvenți ai academiilor militare occidentale, iar fondurile erau oferite cu generozitate de mai multe țări arabe și de Statele Unite, care, conform surselor oficiale, vor consacra rezistenței afgane mai mult de 285 de milioane de dolari pe an! La cererea prințului Turki al-Faysal, Usama bin Laden era pe atunci piatra unghiulară a acestei rețele de recrutare.

Dar tânărul, idealist și credincios, făcuse atunci o alegere de conștiință, nu se mulțumise doar să se supună unui ordin al monarhului saudit. Se hotărâse cu adevărat să îmbrățișeze cauza rezistenței afgane.

La puțin timp după invazia armatei sovietice în Afghanistan, în 1979, Usama bin Laden a renunțat la palatul său climatizat și la prosperarele sale preocupări comerciale. Rezistența afgană se organiza în munți, suscitând o simpatie internațională. Implicat fără nicio rezervă în această cruciadă anticomunistă, Usama bin Laden va găsi în curând ocazia să-și manifeste curajul și credința: dovezile sunt unanime. Eliberarea Afghanistanului devine propriul său djihađ. Sensibil la „martiriul fraților afgani zdrobiți de

Moscova”, evocat constant de presa arabă sau occidentală, Usama bin Laden se îndreaptă spre Pakistan de unde, asemeni miilor de voluntari, va trece clandestin în Afghanistan împreună cu cele patru soții (două saudite, o palestiniana din Siria și o filipineză), și cu cei 15 copii. Înainte de a se apropia de front și de a deschide o agenție la Peshawar, se stabilește, pentru început, în Lahore.

Avanpost al djihađului, Peshawarul anilor '80 este un oraș surprinzător. Aici se întâlnesc reprezentanții mai mult sau mai puțin oficiali, mai mult sau mai puțin clandestini, a tot ceea ce conta pe atunci în galaxia islamică, palestiniana și chiar mondială a informațiilor. Trebuie spus că, la acea

vreme, pentru a complica și mai mult lucrurile, URSS, care avea mari probleme pe teritoriul afgan, se angajase într-un proces de destabilizare terorista a Pakistanului, în mare parte din cauza ajutorului pe care această țară îl oferea mudjahedinilor.

Aceasta acțiune subversivă, condusa direct prin loviturile complicate al KGB, era atunci în mâinile comandourilor WAD, serviciul de informații afgan. Acesta din urma era susținut de KGB, prin sutele de consilieri tehnici și fondurile sale dubioase, cu resurse vaste. În acest context de război regional care se derulează în apropierea ei, Moscova avea mai multe obiective: mai întâi, să-și însușească ajutorul pakistanez de care beneficiau rebelii afgani și, după aceea, să slăbească țara prin violența, pentru a facilita realizarea obiectivelor sale pe termen lung - atragerea Pakistanului în sfera de influență sovietică și crearea pentru URSS a unei căi de acces spre Golful Oman. În paralel cu aceste metode subversive și teroriste, Moscova încercase, în anii '70 - 80, să pătrundă și comercial în Pakistan, printr-o agenție a Aeroflot și prin sucursalele companiei Steel Mills, o societate petroliera, și prin uzina de tractoare Belarus. Prezența sovietică sporise pe atunci în mod semnificativ: în 1972 erau 56 de sovietici în Pakistan; în 1980 existau deja 1.374, deși niciun contract real de cooperare nu justifica acest fapt. Ceea ce avea să conducă autoritățile pakistaneze

la reducerea la jumătate a reprezentanței diplomatice de la Islamabad. Inutil, deoarece, dintr-o sută de diplomați și rezidenți rămași, o treime făceau parte din KGB! Astfel, sovieticii au putut să-și continue atentatele teroriste, din piețe și locuri publice, în special în Islamabad.

Pe tot parcursul anilor '80, războiul invizibil condus de Kabul împotriva Pakistanului va trece astfel printr-o campanie de atentate distrugătoare. Direcționala de KGB, care trăgea sforile, executarea era încredințată agenților WAD infiltrați în zonele de frontiera, ca și în taberele de refugiați din Peshawar. Astfel, mai multe sute de ofițeri din serviciul de informații afgan se vor stabili clandestin la Peshawar, Karachi, Rawalpindi și Islamabad. Ca să-și asigure un mai bun control asupra alianțelor și mișcărilor de trupe desfășurate de-a lungul frontierelor, KGB, ajutat de WAD, trebuia, de asemenea, să reorganizeze Ministerul afgan al Naționalităților și al Triburilor. Acesta trebuia să-și redefinească misiunile în funcție de interesele KGB: să convingă triburile să înceteze săi susțină pe mudjahedini și să contribuie la acțiunile de sabotaj din Pakistan în favoarea WAD. Ca să-și atingă scopurile, WAD primea de la Moscova un buget de 100 de milioane de dolari pe an. Acum putem înțelege de ce, în anii '80, Afghanistanul și Pakistanul deveniseră deja centrul unui butoi cu pulbere regional.

În inima acestui Pakistan zbuciumat, sauditul

avea o misiune precisă: să organizeze infrastructura djihadului în Afghanistan. Însă Usama a descoperit repede că, deși se așteptase să găsească cel puțin aparența unui aparat revoluționar sau vreo armată din umbră, modestă în privința efectivului, dar cel puțin bine organizată și motivată, trebuia să pornească aproape de la zero. A fost o decepție: nici în Pakistan, nici în Afghanistan, mudjahedinii nu aveau o organizație adevărată. Amatorismul domnește pretutindeni și, pentru început, sauditul s-a ocupat de logistica rezistenței în bazele pakistaneze din interiorul țării: a construit școli, dispensare, moschei și adăposturi pentru refugiați. Puțin mai târziu, în Afghanistan, unde s-a strecurat, a contribuit la construirea de tunele strategice în zonele din apropierea bazelor sovietice, pentru a oferi mudjahedinilor puncte de retragere în luptele lor. Astfel, a săpat galerii care permit luptătorilor să se apropie de dușman fără să se expună. Usama bin Laden nu și-a precupețit nici energia și nici fondurile pe care le avea și care îi erau puse la dispoziție de bogați donatori saudiți. Prin prezența și devotamentul său, a devenit unul din stâlpii djihadului.

Într-o a doua etapă, Usama bin Laden a înțeles că recrutarea rebelilor suferea, înainte de toate, de lipsă de profesionalism. Atunci s-a hotărât să-și concentreze eforturile asupra reorganizării filierelor ce direcționau voluntarii. Începând cu 1984, și-l va apropia pe Abdallah

Azzam, un palestinian idealist, strălucitor, apropiat al lui Yasser Arafat, care a creat, Agenția de servicii pentru mudjahedini”; Usama bin Laden îl ajută să recruteze voluntari pentru partizani. Azzam are oameni cam peste tot în lume, până și în Statele Unite, la Brooklyn, un cartier al New York-ului unde, deasupra unei băcănii chinezești, este stabilit al-Kifah Refugee Center. Aici oficiază șeicul arab Omar Abdul Rahman, un imam obscur, care va fi arestat în 1993, după atentatul de la World Trade Center. Până în 1990, făcând neîncetat naveta între Afghanistan și Arabia Saudită, Usama bin Laden va fi prezent pe toate fronturile: recrutând cu miile luptători, organizându-le transportul la partizani, creând tabere de antrenament. A construit cu propriile buldozere fortificații și tunele la granița Pakistanului. Angajarea sa este împinsă până într-acolo încât, în anumite ocazii, participă chiar el la aceste acțiuni. Conform legendei care îl înconjoară, s-ar părea că deseori a comandat el însuși aparatele de terasaie, pentru a ridica fortificații sau pentru a săpa șanțuri antitanc.

Pe 18 martie 1997, el povestește cotidianului de limba arabă *Pakistan* despre această perioadă importantă a angajamentului său: „În timpul djihadului, rușii au atacat regiunea Jaji. Din față atacau tancurile, iar aviația începuse de asemenea să bombardeze. Atunci trebuia să rămân închis mai multe zile într-o fortificație. Auzeam dușmanul mergând în jurul nostru! în ciuda acestei situații,

am adormit... Când m-am trezit, inamicul dispăruse. Poate nu mă văzuse... Altă dată, o rachetă Scud a explodat foarte aproape de mine, dar n-am fost rănit. Astfel de incidente m-au determinat să nu mă tem de moarte. Dar americanilor le este teamă de moarte. Dacă Rusia a putut fi distrusă, atunci și Statele Unite pot fi decapitate...”

La Jaji, în 1986, în apropierea frontierei pakistaneze, ca și la Shaban, în 1987, Usama bin Laden ar fi fost, după mai multe mărturii¹, direct implicat în lupte sângeroase, corp la corp, cu soldații Armatei Roșii; ar fi fost chiar ușor rănit, câștigând astfel toate bătăliile inițiate împotriva ocupantului și dovedind restului lumii că Armata Roșie nu era invincibilă. Puțin timp după retragerea sovieticilor, în 1989, Usama bin Laden va participa la bătălia de pe aeroportul din Jalalabad. Alături de o unitate de consilieri tehnici pakistanezi, va fi lovit de schizele unui obuz, câștigând astfel galoanele de mudjahedin. Galoane obținute în focul luptei și nu într-un salon, o moschee din Geneva sau Londra ori de la tribuna Națiunilor Unite.

Conform sursei, mai puțin elogioase, citate de autorul englez Simon Reeve², în timpul acestei lupte Usama bin Laden s-ar fi comportat ca un nebun furios și ridicol: mudjahedinii au fost obligați să înlăture vreo duzină din oamenii lui Usama bin

Laden» din cauza incompetenței lor în luptă.

Potrivit lui Simon Reeve, în 1989, Usama bin Laden, gesticulând și vociferând, i-ar fi incitat pe mudjahedini săi linșeze pe ziariștii englezi de la BBC, care filmau luptele din neprimitoarele hățișuri afgane.

Prin 1985, Usama bin Laden, care sesizează măsura rezistenței și care înțelege că, dincolo de conflictul dintre ocupanți și ocupați, această înfruntare are o dimensiune mondială, implicând direct statele din Est și din Vest, începe să colaboreze deschis cu alte organizații islamice radicale din străinătate, pentru a obține sprijin. Prin urmare, intră în legătură cu fundamentalistii egipteni și algerieni și își creează propria organizație: *al-Qaida* („Temelia”), o mișcare islamică, în mare parte susținută de militanți egipteni și care, printre altele, va desfășura o activitate de recrutare și de formare de luptători. Modestă la început, această organizație va deveni, de-a lungul anilor, vârful de lance al „Frăției bin Laden”, înainte ca, după retragerea rușilor din Afghanistan, să devină o cochilie aproape goală.

În aceeași perioadă, Usama bin Laden se angajează fără ezitare și trece deschis de partea Rezistenței; părăsește bazele din interiorul Pakistanului și se instalează durabil în partea orientală a Afghanistan ului, în regiunea Nangarhar. Caută să se apropie de frontul antisovieticilor și se angajează alături de oamenii mișcării *Hezb-e-Islami* (Partidul islamic) al lui Gulbul din Hekmatyar³, o facțiune rebelă

susținută de îȘI serviciile secrete pakistaneze⁴. Potrivit unor surse occidentale, Usama bin Laden ar fi acceptat să plătească întreținerea mai multor tabere de antrenament ale lui Hekmatyar, mai ales la Khost. În aceste baze clandestine aproape 700 de afgano-arabi ar fi primit o pregătire militară, alături de câteva mii de pakistanezi. Ei urmau să desfășoare acțiuni subversive în Kashmir, și apoi să îndeplinească alte misiuni clandestine în India.

Acești ani petrecuți alături de membrii Rezistenței afgane constituie fundamentul legendei lui Usama bin Laden răspândite în lumea arabă, unde este cunoscut și recunoscut în primul rând ca un luptător inflexibil și doar secundar ca un miliardar saudit. Unul dintre ofițerii săi, palestinianul Hamza Mohamed, va dezvălui, într-un interviu acordat hebdomadarului american 77/nea, în ce măsură Usama bin Laden suscita la vremea aceea admirația altor luptători ai djihadului:

„Pentru noi era un erou deoarece se afla mereu în avanposturi. Se descurca întotdeauna pentru a lua locul cuiva din linia întâi... El nu a furnizat numai bani cauzei, s-a angajat cu întreaga sa ființă... A venit aici să trăiască împreună cu țăranii afgani și cu luptătorii arabi. Pregătea mâncarea împreună cu ei, mânca împreună cu ei, săpa tranșee ca și ei. Acestea erau felul de a trăi și stilul lui bin Laden...

De-a lungul acestor ani de război sfânt arab, de la înălțimea reputației sale, Usama bin Laden

începe să urzească legături care îi vor folosi pentru a anima „Frăția” în viitor. În ceea ce-l privește, *Ben Laden Brothers for Contracting and Industry* prospera, în Arabia Saudită, prin grija fraților săi în 1983, grupul primește o oferta – de trei miliarde de dolari – pentru restaurarea Locurilor Sfinte din Medina și Meca din partea noului rege Fahd. Usama bin Laden, a cărui imagine de erou a contribuit la garantarea acestui contract pentru familia sa, ar fi primit un comision de 30 de milioane de dolari, care au fost depuși în conturi din Elveția, Dubai sau Luxemburg.

La 13 februarie 1989, ultimii soldați sovietici se retrag și abandonează Afghanistanul, deși regimul comunist al noului lider de la Kabul, Najibullah, rămâne ferm implantat; așadar, pentru mudjahedinii afgani, războiul nu s-a terminat. Departe de asta. Totuși, în 1990, saudiții, la cererea americanilor, opresc subvențiile și ajutorul logistic pentru afgano-arabi, punând astfel capăt misiunii oficiale a lui Usama bin Laden.

Dar sauditul nu accepta să-și piardă astfel idealul. Tânărul bin Laden, convins de legitimitatea luptei celor din Rezistența afgană și care contribuisese mult la triumful cauzei lor, refuza săi părăsească. Revine în Arabia Saudită, unde compatrioții îl primesc ca pe un erou. În fața regelui, a familiei sale, a consilierilor săi, a înțelepților Coranului, și a mai-marilor regatului, începe să pledeze cu aprindere cauza camarazilor săi de arme, dar discursul său partizan nici nu

seduce și nici nu convinge autoritățile, care au hotărât deja să se retragă din Afghanistan. O decizie politica, asupra căreia nu se va mai reveni. Usama bin Laden are sentimentul că a pierdut 10 ani din viața și că este trădat

Aproape imediat se opune puterii saudite, a cărei indiferență în ceea ce privește cauza afganilor i se pare inacceptabilă; atunci, în anturajul său, începe să vorbească deschis despre trădare. Dezamăgit, Usama se aliază în secret și cu opoziția regimului, cu cei din Iran și din Siria. Monarhia wahhabită, prin intermediul familiei și al apropiaților, încearcă să-l convingă să se răzgândească. Dar el este inflexibil: lupta mudjahedinilor arabi a devenit și a sa, iar implicarea este, de aici înainte, ireversibilă. Dar mai există și alte motive care încep să-l obsedeze pe Usama bin Laden, mai profunde, mai politice: el nu mai crede în legitimitatea familiei regale saudite și nu mai acceptă până într-atât înfeudarea regatului față de Statele Unite ale Americii. Întreruperea ajutorului acordat mudjahedinilor nu mai este decât un pretext pentru a se opune regimului.

Disidența lui Usama bin Laden a început!

Rebelul va lua o hotărâre: va continua djiihadul din proprie inițiativă, în felul său și pe cheltuiala sa. Datorită diverselor societăți ale grupului său personal, diferit de cel al familiei, Usama bin Laden, disprețuind instrucțiunile Casei Regale și directivele americane, va continua să

asigure, singur, tranzitul mudjahedinilor proveniți din organizațiile egiptene *Al-Djihad* și *Jama'a al-Islamy* către Pakistan (cf. Documentul 3, care este un lung interogatoriu al lui Al-Najar, unul dintre principalii conducători ai mișcării islamiste egiptene, luat de poliția din Cairo).

Pentru a facilita trecerea combatanților, merge până într-acolo încât le stabilește false contracte de muncă în întreprinderile sale și le obține documente false.

Deoarece respinsese deja ordinele regelui, Usama bin Laden își continuă disidența, nu și-o mai ascunde; în ochii săi, regimul wahhabit este corupt și, mai grav, déviant în plan teologic. Convins, pe de o parte, că originea sa îl protejează și devenind, pe față, din ce în ce mai critic, fiul iubitului Mohamed bin Laden crede că poate beneficia de un fel de imunitate.

Statutul său de erou și numele îl vor proteja o vreme, dar regele, sătul de atacurile sale, începe săi impună același regim ca și altor opozanți, victime ale unei represiuni mai mult sau mai puțin demne de rangul lor. Fiul de familie bună mersese prea departe! Totuși, la începutul Războiului din Golf, bin Laden a propus guvernului său un ajutor, militar și logistic, împotriva Irakului, ce i-a fost refuzat: bin Laden a fost mâhnit. Mai târziu, va accepta ca adjuncții săi să aibă contacte cu Bagdadul. Usama bin Laden, care deliberat a hotărât să nu se mai supună regelui și care a devenit cel mai virulent dintre opozanții

monarhiei, nu mai are altă soluție decât exilul. Trebuie să părăsească Arabia Saudită. Își va găsi refugiul în Sudan, nu departe, de cealaltă parte a Mării Roșii, acolo unde, în 1989, printr-o lovitură militară, a venit la putere Omar Hassan al-Bechir, un ofițer reputat ca fiind foarte pios și respectuos față de islam.

NOTE

1 Culese chiar de autor, în Pakistan, din 1998.

2 *The newjackals*, André Deutsch, New York, 1999.

3 Hekmatyar s-a născut în 1948; a studiat la facultatea de științe din Kabul, în 1973, se instalează în Pakistan, își întemeiază propriul partid în 1976, mai înainte de a se angaja în campania împotriva sovieticilor, de la Peshawar – nu participă la luptele împotriva Armatei Roșii – și devine unul dintre liderii dominanți ai scenei politice afgane. Buzuindu-se pe simpatizanții săi, este foarte apropiat pakistanezilor și beneficiază de sprijin saudit. În 1994 este victima popularității talibanilor, azi se străduiește săi îndepărteze de la putere.

4 ISI, *Inter Service Intelligence*, face parte din forțele armate pakistaneze. Se află sub autoritatea ministrului Apărării. Beneficiază de o mare libertate de acțiune și de mijloace importante. Este foarte puternic în provincia din nord-vestul Pakistanului, la frontiera cu Afghanistanul. A fost deseori acuzat pentru implicarea sa în acțiuni de destabilizare regională, alături de mudjahedini, în

Afghanistan și în Kashmir. În ultimii ani, scopurile ÎȘI n-au coincis în mod necesar cu obiectivele guvernului pakistanez... Cu excepția perioadei în care la putere s-a aflat generalul Zia. Ambiguitatea relațiilor dintre anumiți agenți pakistanezi și familia bin Laden îi îngrijorează pe saudiți și pe occidentali. Numeroși afgani posedă documente pakistaneze în urma căsătoriei sau a furtului.

3 Numărul din 6 mai 1996, într-un articol („Paladinul djihadului”) de Scott McLeod.

Exilat în Sudan

Această călătorie în Sudan nu este, pentru Usama bin Laden, decât începutul unei lungi peregrinări... La Khartoum, în Sudan, țară africană, dar arabă și arabofonă, Usama bin Laden crede că va putea trăi conform obișnuințelor și convingerilor sale și că a găsit o oarecare bunăvoință. Sudanul este una dintre puținele țări care a susținut Irakul în timpul Războiului din Golf, împotrivindu-se astfel monarhiilor saudită și kuweitiană și asigurându-și inamiciția americană, care durează de mult, și relații mai curând acredulci cu Riyadhul – poziții care nu-i displac lui Usama bin Laden. Între altele, el vizitase Sudanul în 1983 și fusese impresionat de imensele posibilități pe care acesta le oferea pentru investiții sau pentru dezvoltarea agriculturii. Fără îndoială, Sudanul poate deveni un golf al liniștii, însă dorește să facă și afaceri.

În primele luni ale exilului său sudanez,

înainte de a se instala în propria sa casă, în cartierul rezidențial al capitalei sudaneze, de cealaltă parte a aeroportului, un cartier populat de oameni de afaceri și de politicieni influenți ca șeicul Hassan al-Turabi, organizatorul loviturii de stat din 1989, Usama bin Laden este găzduit în anexa unei cazărmi dezafectate, într-unul din cartierele din nordul Khartoumului, pe malul Nilului Albastru. La Riyadh, reședințele burgheze sunt impozante și chiar luxoase; au un mai puțin de trei sau patru etaje, agrementate de grădini suspendate și înconjurate de ziduri înalte. Noaptea, în fața fiecărei case veghează un *gaffir* – chiar dacă sunt puține crime în Khartoum – iar în fața casei lui Usama bin Laden gărzile sunt vigilente. Miliardarul saudit a barat extremitățile străzii sale și și-a postat poliția privată, alcătuită din foști luptători în Afghanistan, care filtrează vehiculele.

La acea vreme, Khartoumul era un oraș fascinant: un adevărat cuib de spioni. Veniți din Egipt, din Israel, din Statele Unite și din Marea Britanie, toți acești agenți, mai mult sau mai puțin secreți, caută să identifice mișcările extremiștilor islamici care și-au găsit aici azil și se supraveghează unii pe alții. Țara nu are o reputație bună: conform mai multor rapoarte occidentale, guvernul ar găzdui, nu departe de Khartoum, în mijlocul deșertului, tabere de antrenament ale luptătorilor de gherilă algerieni, tunisieni, egipteni, libanezi etc.

Fotografii realizate de sateliții americani au dezvăluit existența taberelor militare construite în plin deșert, între capitală și orașele Wad Madani sau Albara, însă nimeni nu știe cu adevărat dacă aceste tabere² sunt construite oficial de PDF, *Popular Defence Forces*, un fel de gazdă națională compusă din voluntari, sau e vorba de tabere ale *Hamasului* palestinian, ale GIA algerian, ale islamiştilor egipteni sau ale *Hezbollahului* libanez³. Fără dovezi contrare, prevalează teza teroristă și Sudanul, care răspunde fără prea multă tărie acuzațiilor, sfârșește prin a avea un renume prost, care cu anii se va estompa.

Încet, încet, Usama bin Laden, însoțit de un mic grup de fideli afgan o-arabi care îl vor proteja și îl vor ajuta în afaceri, își reconstituie în Sudan mediul familial, social și profesional. Își deschide un cont într-o bancă islamică, al-Shamall Islamic Bank. După mai multe informații, depune aici 50 de milioane de dolari, contribuind la recapitalizarea instituției și creând numeroase societăți: *Wadi al-Aqiq Company Ltd.*, specializată în export-import; *Taba Investment Company Ltd.*, care comercializează produse agricole (gumă arabică⁴, susan, porumb și floarea-soarelui); al-Themar al Mubarak, o societate de investiții; în fine al- *Hijrah Construction & Development Ltd.*, consacrată specialității principale a lui Usama bin Laden: lucrările publice. În Sudan, ca și în Arabia Saudită, Usama bin Laden face tot ceea ce l-a învățat atât de bine

tatăl său: afaceri. Pentru serviciile secrete occidentale, toate aceste societăți nu sunt în realitate decât instituții de fațadă pentru cumpărarea de arme trimise mișcărilor teroriste islamice din lumea întreagă și pentru acoperirea numeroaselor călătorii ale diferiților membri ai al-*Qaida*, organizația secretă pe care a creat-o în Pakistan.

În Sudan, Usama bin Laden va trăi un exil aproape confortabil, nu departe de orașul istoric Omdurman și într-o fermă în nordul capitalei. Celor care l-au cunoscut la Khartoum le-a lăsat impresia unui om de afaceri calm și politicos, care se dedica mai ales familiei și afacerilor sale. Spre deosebire de un alt fugar, instalat cam în același timp nu departe, de cealaltă parte a pistelor aeroportului, într-o casă de pe Africa Road: Carlos, Usama nu prea are contacte cu sudanezii și participă foarte puțin la activitățile mondene. Venezueleanul fugar însă nu a adoptat aceeași atitudine discretă: are amante în văzul și știința tuturor și se afișează la clubul armean, unde, uneori, se îmbată atât de tare, încât își descarcă în aer pistoalelă.

În schimb, Usama bin Laden nu îngrijorează și nu șochează pe nimeni. Sudanezii sunt obișnuiți să vadă numeroși imigranți bogați instalându-se la Khartoum sau plecând, după bunul lor plac; Sudanul era o țară care, pe atunci, nu impunea vize de intrare celor care proveneau dintr-o țară arabă. Usama bin Laden este la Khartoum la el

acasă și, dacă n-ar fi gărzile de corp care îl înconjoară și care lasă unora dintre vecini impresia că este un prinț saudit venit să ajute Sudanul, nimic nu l-ar deosebi de un localnic.

În acest Sudan zbuciumat al începutului anilor '90 și pe care Departamentul de Stat american l-a pus pe lista țărilor care susțin terorismul internațional, e greu să nu intri în contact cu un personaj absolut remarcabil al vieții publice: șeicul Hassan al-Turabi, șeful FNI, Frontul Național Islamic, cel care tocmai a susținut venirea la putere a unei junte în mod deschis islamice și care era considerat pe atunci unul dintre cei mai apropiați consilieri ai noului președinte Omar Hassan al-Bechir. Pentru analiștii occidentali, șeicul al-Turabi fusese creierul acestei lovitură de stat pe care ar fi organizat-o și comandat-o el însuși, iar colonelul al-Bechir n-ar fi fost decât un executant, conform tradiției sudaneze, amatoare de schimbări de guvern, în forță sau nu.⁶ Usama bin Laden va avea relații strânse cu acest om abil, bun vorbitor, inteligent și care, în plus, îi este și vecin, relații întemeiate pe credința comună într-un islam universal, fără frontiere și aproape utopic. Li se întâmplă adeseori să viseze împreună.

În țara sa, noul prieten al lui Usama bin Laden este mai mult decât un om politic, este o icoană admirată sau temută de toți. Obiectiv vorbind, șeicul al-Turabi prezintă un dublu interes, deoarece s-a străduit întotdeauna să asocieze

dimensiunii spirituale a islamului o alta, ce ține de politica națională, internațională și chiar internaționalistă, care nu putea să-i displacă idealistului Usama bin Laden. În Africa neagră, anumiți musulmani l-au poreclit pe acest mic sudanez fragil, poliglot și tot timpul zâmbitor „Pontiful negru”. Istoria foarte specială a șeicului al-Turabi poate explica importanța sa în lumea islamistă internațională a anilor '90 și poate, de asemenea, justifica admirația exilatului Usama bin Laden, cel aflat atât de departe de țara sa și care este în căutarea unui mentor sau a unui complice cu care să împartă ambițiile sale de renaștere a islamului. Nimeni nu se îndoiește ca, la un pahar de *kaikadeh1* sau la o cafea sudaneză, cei doi au pus lumea la cale, așa cum îi plăcea lui al-Turabi să o facă pe când frecventa intelectualii parizieni, în Bulevardul Saint-Ecomain, pe vremea studiilor sale la Sorbona.

Șeicul Hassan al-Turabi s-a născut pe 1 februarie 1932, la Kassala, un oraș situat la frontiera Sudanului cu Eritreea. Copilăria și-a trăit-o în lumina învățaturii religioase moștenite de la un strâmoș, care, în secolul al XVII-lea, se proclamase „Mahdi” sau ghid spiritual și care atrăsese discipoli din toate colțurile regatului Sennar, o provincie din estul țării. Drumul lui Hassan al-Turabi este o ascensiune metodică, vizând puterea politică și, în același timp, autoritatea religioasă. Absolvent al universității din Khartoum în anii '60, Hassan al-Turabi se

stabilește în Europa, la Londra și Paris, unde își continua studiile. În urma acestui sejur a păstrat stăpânirea unei franceze cizelate, care deseori îi surprinde pe ziariști. Ținea să-și însușească cultura occidentală, fără îndoiala pentru ca apoi să i se poată opune mai bine.

În octombrie 1964, manifestațiile violente ale studenților și grevele generale duc la căderea regimului generalului Ibrahim Abbud, care guverna țara din 1958. Atunci Hassan al-Turabi intra în politica; avea deja relații cu ramura sudaneză a, fraților musulmani” egipteni; se apropie acum de elita islamistă din Sudan și devine secretarul general al Frontului Cartei Islamice, un mic partid pe care îl crease. Din ordinul președintelui Nimeiri este închis în 1969. Va petrece șapte ani dincolo de gratii, într-o atmosferă de epurări politice sau, mai degrabă, religioase, mai înainte de a fi numit de către același președinte Nimeiri, în funcția de Attomey General (ministru al Justiției). Atunci magistratul al-Turabi cere să fie aplicata charia⁸. Lucrurile se schimbă, iar președintele Nimeiri trebuie, de acum înainte, să fie foarte atent la normele religioase.

În timpul vizitei în Statele Unite din aprilie 1985, președintele Nimeiri este răsturnat de la putere și Sadik al-Mahdi preia conducerea. Să fie doar o întâmplare că Hassan al-Turabi o luase în căsătorie pe sora noului om al puterii din Sudan în urmă cu câțiva ani?...

În acest context, dominat de lovituri de stat și de anarhie, Hassan al-Turabi își reia ascensiunea spre putere, sprijinindu-se și mai mult pe islam și folosind abil alianțele oportuniste cu diferiți oameni politici. Partidul pe care l-a creat și care din 1985 se numește Frontul Islamic Național își începe marșul spre putere: va deveni cel mai important din Sudan. Fără să rupă legăturile cu „Frații musulmani”, al-Turabi adaugă din proprie inițiativă islamului câteva componente sudaneze, cum sunt referirile la masele populare dezmoștenite sau la conflictul dintre nordul și sudul țării. Islamismul său progresist, anticapitalist, însă nu și marxist, este, în plan politic, un adevărat cocteil Molotov. Împreună cu mișcarea islamistă, al-Turabi reușește acolo unde Nimeiri eșuase și contribuie la nimicirea influenței oligarhiei albe, grecești sau armene, care controlează cea mai mare parte a vieții economice, dar care stă mai mult la Cairo sau pe Coasta de Azur decât la Khartoum.

În 1989, Sudanul este sfâșiat între luptele politice interne și un război civil care opune o revoltă din sud puterii centralizatoare de la Khartoum⁹: la 30 iunie, generalul Omar Hassan al-Bechir, susținut de partidul lui Hassan al-Turabi, preia puterea. Formează, câteva luni mai târziu, un guvern de o puternică coloratură islamistă. Hassan al-Turabi, care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții combătând, în clandestinitate, colonialismul, comunismul,

ateismul și nasserismul, se află acum în primul planul scenei publice sudaneze. Cu sprijinul larg al populației și al islamiştilor, guvernul generalului al-Bechir încearcă să scoată această țară întinsă din haosul în care o aruncaseră, încet, dar sigur, o democrație anarhică, un război civil costisitor și diverse ingerințe străine.

Ajuns în vârful puterii, mai influent ca niciodată și ca să nu îl stânjenească pe noul șef al țării, Hassan al-Turabi se distanțează de politica obișnuită și se impune ca ideolog. Întâlnirea sa cu Usama bin Laden va fi hotărâtoare; sauditul îi va oferi mijloace ca să-și pună în practică ambițiile și îl va susține în marele proiect al panislamismului.

Șeicul al-Turabi, împreună cu vreo cincizeci dintre mișcările islamiste afro-asiatice, întemeiază, în aprilie 1991, cu puțin înainte de declanșarea războiului din Golf, CPAI, Conferința Populară Arabo-Islamică¹⁰ (cf. Document 4). al-turabi dorește să dea un sens deceptei lumii arabe adunându-i sub același drapel pe militanții islamici „puri și duri” și pe naționaliști. Șeicul a elaborat cu abilitate o platformă politico-religioasă vagă și confuză, care încearcă să obțină cât mai multe adeziuni: Frontul Islamic al Salvării din Algeria, talibanii, despre care începuse să se vorbească, naționaliștii filipinezi sau organizațiile palestinienene vor să recunoască această platformă și să participe la lucrările primei reuniuni organizate în Sudan. Între Nehru, Tito și

Khomeini, Hassan al-Turabi își caută

identitatea, sfârșind prin a o găsi: o altă cale spre un islam politic.

În scurt timp această organizație, care face multă vâlvă în mass-media, va fi percepută de occidentali ca o Internațională islamistă, iar de unii chiar ca o Internațională teroristă în serviciul mișcărilor extremiste islamiste. Hassan al-Turabi devine „bardul” unei islamizări totale. Presa occidentală, care tocmai l-a remarcat, îl descrie ca având o inteligență, un farmec, o elocință și puteri nelimitate, fiind de fapt conducătorul din umbră al Sudanului și inspiratorul tuturor rebeliunilor islamice din lume.

Cu toate acestea, Hassan al-Turabi era pe atunci încă binevenit în majoritatea capitalelor occidentale: în 1992 era oaspete al *Royal Institute of International Affairs* și al *Royal Society of Arts din Londra*. Ca să nu mai vorbim de călătoria ce va urma, în Statele Unite ale Americii, unde a fost primit oficial la Washington.

Timp de mai mulți ani, până în 1995, Hassan al-Turabi va putea organiza, cu sprijinul financiar al lui Usama bin Laden (care cheltuie mult pentru noul său prieten), această conferință ce reunea la Khartoum ansamblul organizațiilor și conducătorilor islamici din lume. Delegați și jurnaliști din lumea întreagă, găzduiți la Hôtel Méridien, la Grand Hôtel sau la Hilton, în Khartoum, erau, cu sutele, invitați cu generozitate de CPAI, organizație sprijinită de Usama bin Laden. Veniți din lumea întreagă, acești islamiști

radicali, primiți de șeicul al-Turabi, au transformat, timp de o săptămână, capitala sudaneză în cartierul general al fundamentalismului mondial. Au fost văzuți aici vorbind de la tribuna *Friendship Hall* din Khartoum, un centru de conferințe construit pe malurile Nilului de către chinezi, lideri controversați, cum ar fi extremistul musulman american Louis Farrakhan, șefi marginalizați ai FIS, ca Annuar Haddam, Georges Habache din partea Frontului Popular de Eliberare a Palestinei (unul din șefii istorici ai Organizației pentru Eliberarea Palestinei, dar care este... creștin) sau reprezentanți ai talibanilor, care începuseră să iasă în prim-plan. Hassan al-Turabi a ținut discursuri oficiale în fața tinerilor militanți, băieți și fete înarmați cu puști Kalașnikov și a primit invitați străini pe un vas de croazieră, pe Nilul Albastru, într-o ambianță care arăta limpede că „lumea se distrează” în sunetele orchestrelor sudaneze.

Totuși, Hassan al-Turabi nu a reușit, în ciuda sprijinului financiar al lui Usama bin Laden, ca prin această conferință internațională să unească organizațiile islamice într-o Internațională islamistă, disciplinată și unitară. Astăzi Usama bin Laden a părăsit Sudanul, unde devenise indezirabil (prezența sa suscitând probleme și griji autorităților de la Khartoum, supuse presiunilor și amenințărilor din afară), iar viziunea utopică și uneori seducătoare a șeicului al-Turabi nu mai

este de actualitate. Ambițiosul proiect al panislamismului a devenit o himeră. Marginalizat de propriul partid și de executivul sudanez, Hassan al-Turabi nu mai este nici măcar președinte al Parlamentului. Societatea sudaneză se modernizează rapid, refuzând cercul de fier al unui islam la fel de anchilozat ca și cel al talibanilor: pentru tinerele generații, Hassan al-Turabi e deja un personaj istoric, un om respectat, dar o figură a trecutului, marcat de nereușita CPAL. Hassan al-Turabi a creat la 27 iunie 2000 un nou partid, însă pentru mulți sudanezi acesta reprezintă cântecul său de lebadă, iar „Pontiful negru” este condamnat să devină un înțelept care este ascultat politicos. Investițiile lui Usama bin Laden nu au adus rezultatele așteptate. Iar la 23 februarie 2001, al-Turabi va fi din nou închis din ordinul guvernului, care îi reproșează încercarea de a crea o nouă alianță cu rebeliunea armată a separatiștilor din nord, care nu sunt nici măcar musulmani.

În timpul acestui sejur în Sudan, Usama bin Laden va încerca, de asemenea, să-și dezvolte propria organizație al- *Qaida*, mișcare pe care a întemeiat-o în Pakistan ca un pol complementar și o alternativă a organizației mudjahedinului palestinian Abdallah Azzam. Palestinianul se opusese pe atunci inițierii unei alte organizații de recrutare, dar Usama bin Laden insistase, susținut de egipteanul Ayman al-Zawahiri”. El dorea să aibă o organizație distinctă, aflată sub controlul

său deplin. *Al-Qaida* nu va începe să fie cu adevărat importantă decât după moartea lui Azzam¹² și chiar după retragerea sovieticilor din Afghanistan. Conform experților în drept islamic, *al-Qaida* nu a fost creată respectându-se legile *chariei*, ar fi trebuit format un consiliu care să aleagă un emir. În aparență, fondatorii *al-Qaida* n-au ținut cont de niciuna dintre aceste reguli rigide, făcând din organizație un sistem pe jumătate fantomatic și, din punctul de vedere al dreptului islamic, chiar ilegal.

Numele acestei organizații misterioase apare în anumite rapoarte americane, inclusiv în dosarele marii comisii juridice¹³ din New York care a examinat acuzațiile planând asupra lui Usama bin Laden. Pentru serviciile de poliție și pentru Ministerul american de Justiție, simplul fapt de a fi fost în contact cu *al-Qaida* justifică arestul sau constituie o acuzație gravă. Va fi cazul lui Wadih al-Hage, un cetățean american implicat în atentatul de la Nairobi, sau al unui alt apropiat al lui Usama bin Laden, sudanezul Manduh Mahmud Salem, arestat la 16 septembrie 1998, la Friesling, în Germania, și acuzat de Ministerul american de Justiție că ar fi organizat livrări de arme pentru *al-Qaida* și că i-ar fi fost trezorier”.

Conform Statelor Unite, *al-Qaida* și membrii săi își propun din 1990 drept unic țel realizarea de operațiuni antiamericane, dispunând de resursele financiare ale lui Usama bin Laden, în mai multe țări, unde acesta are sau a avut baze: Sudan,

Liban și Afghanistan. Dar destinul organizației al-*Qaida* nu e limpede. Conform mai multor observatori, organizația secretă n-ar fi supraviețuit în timpul sejurului sudanez al lui Usama bin Laden, iar azi n-ar mai fi rămas din ea decât un grup de militari care acționează individual și dezorganizat.

Din cauza imaginii sale incendiare, prezența lui Usama bin Laden în Sudan va costa foarte scump această țară, chiar după instalarea sauditului în Afghanistan. Atunci când, la 20 august 1998, președintele american Bill Clinton și-a dat acordul pentru ca o escadrilă de rachete de croazieră Tomahawk să pulverizeze, în plin centru al Khartoumului de Nord, o uzină, el era convins, pe baza informațiilor de care dispunea atunci, că ordonase distrugerea unuia dintre așezămintele strategice ale rebelului saudit. În timpul raidului, reședințele din vecinătate nu sunt atinse. Lovitura a fost „chirurgicală¹⁴⁶ realizată, pentru a relua o formulă consacrată, iar pagubele, riguros circumscrise între zidurile uzinei instalate într-un cartier rezidențial din capitala sudaneză. În aceeași zi, alte rachete au atacat, ca represalii pentru atentatele antiamericane de la Nairobi și Dar es Salaam (cf. documentelor 5 și 6 ce exprimă reacția islamiștilor), cartierul lui Usama bin Laden din Khost, în Afghanistan. Motivul invocat pentru a justifica raidul asupra Khartoumului este că uzina al-Shifa produce gaz VX folosit pentru fabricarea armele chimice^{15...}

Niciunul dintre mijloacele de informare în masă nu își va însuși teza Washingtonului". Prestigioasă publicație engleză *Jane's Defence Review*, specializată în probleme de apărare, va vorbi despre slăbirea serviciilor de informații americane. Trezoreria americană va trebui în cele din urmă să elibereze cele 80 de milioane de dolari, înghețați în conturile deschise în Statele Unite, în numele adevăratului proprietar al uzinei, industriașul sudanez Salah Idriss. Dincolo de pierderile materiale, umbra lui Usama bin Laden la Khartoum va costa cele două state ruperea relațiilor diplomatice și va antrena un contencios pe care contextul politic regional, într-adevăr, nu-l mai justifică.

În schimb, relația amicală a lui Usama bin Laden cu Hassan al-Turabi nu va fi lipsită de avantaje pentru saudit, care va beneficia de numeroase piețe publice și va deschide, în cele din urmă, numeroase șantiere de construcții de autostrăzi și lucrări publice de anvergură, cum este aeroportul din Port Sudan sau drumul de la Shandi la Port Sudan, spre Marea Roșie, un șantier de aproximativ o mie două sute de kilometri, pentru care Usama bin Laden ar fi fost plătit de guvernul sudanez în natură: semințe de susan, de floarea soarelui sau de gumă arabică, pe care le-ar fi revândut cu profit pe piețele din Orientul Mijlociu. Conform mai multor surse saudite și articolului din 31 iulie 1994, publicat în ziarul *al-Fawd* din Cairo, concesiunea asupra

materiilor prime sudaneze i-a fost acordată pentru 10 ani, însă nimic nu ne îngăduie să credem că Usama bin Laden sau sudanezii continuă să aplice și astăzi contractul, chiar dacă termenii acestuia au fost confirmați.

Prezența lui Usama bin Laden până în 1995, și mai ales simpatiile sale față de subversivul șeic al-Turabi i-au exasperat pe americani până într-atât, încât Washingtonul a făcut presiuni asupra Riyadhului pentru a-i trimite lui bin Laden un avertisment. Autoritățile saudite îi reproșează exilatului că a susținut grupările întegriste din Algeria și Egipt, implicate în acțiuni teroriste, dar și că a stabilit legături cu opozanți religioși care, la începutul lui mai 1996, au încercat să întemeieze în Arabia Saudită o organizație independentă pentru apărarea drepturilor omului. S-a spus că mandatul de arestare este o formalitate pentru a oferi o garanție americanilor și că nu va afecta cu adevărat relațiile existente între familia regală și clanul bin Laden. Nu există nicio îndoială că doar Usama, și numai el, este oaia neagră a familiei, la Riyadh grupul bin Laden fiind de neatins.

În ciuda acestui mandat de arestare, instalat confortabil tot la Khartoum, de cealaltă parte a Mării Roșii, unde se simte în siguranță sub aripa lui Hassan al-Turabi, rebelul continuă, prin declarații și acțiuni, să provoace monarhia wahhabită. O va forța pe aceasta din urmă ca, în februarie 1994, să ia împotriva lui o măsură

excepțională, privându-l de cetățenia saudită.

Devenit un miliardar apatrid, Usama bin Laden nu mai are nimic de pierdut și își joacă fără ezitare cărțile de opozant în exil. Vrea să zguduie monarhia și, ca să ajungă să-și realizeze țelurile, cultiva cu răbdare, în sânul aceleiași galaxii islamiste, o rețea de prietenii internaționale. Încă din Khartoum, Usama bin Laden cultiva relații apropiate cu șeicul Omar Abdul Rahman din gruparea egipteană *al-Gamaa al-Islamyay* cu prietenul său egiptean Ayman al-Zawahiri de la Djihadul Islamic și cu numeroși opozanți saudiți aflați în exil în Orientul Mijlociu și la Londra. El pune acum cu abilitate bazele a ceea ce va deveni „Frăția bin Laden”, o organizație transnațională de informații pe care, într-o a doua etapă, o va pune în serviciul miticei legiuni islamice, la formarea căreia a contribuit în timpul șederii sale în Afghanistan.

În mai 1996, presiunile saudite și occidentale la care este supus guvernul de la Khartoum devin foarte puternice, iar Usama bin Laden, căruia îi ajunsese la urechi zvonul privind expulzarea sa din Sudan și chiar extrădarea în Arabia Saudită, hotărăște să părăsească țara cât mai repede cu putința. Conform publicației de limba franceză *Lettre de LOcéan Indien*, în general bine informată, Usama bin Laden ar fi fost înștiințat de negocierile ce-l priveau de Isam al-Turabi, fiul mai mic al șefului Frontului Islamic Național. Acesta ar fi avut, se pare, legături de afaceri cu Usama și,

înainte ca un acord de extrădare să se fi încheiat, l-ar fi prevenit. Câteva luni mai târziu, informatori saudiți de la Londra vor afirma că a fost, într-adevăr, o negociere. Ei spun ca, puțin înainte de plecarea lui Usama bin Laden, autoritățile saudite ar fi expulzat din țară reprezentanți ai rebelului sudist sudanez John Garang și ar fi oprit livrările de arme al căror beneficiar era mișcarea SPLA. În ceea ce-l privește, Usama bin Laden declară diplomatic, într-un interviu acordat la 18 martie 1997 lui Hamid Mir de la cotidianul de limbă urdu din Pakistan: „După războiul nostru sfânt din Somalia, Statele Unite i-au cerut Sudanului să mă expulzeze. I s-a promis că vor fi din nou ajutați economic. Am revenit așadar în Afghanistan, însă ajutorul pentru Sudan nu a fost reluat...

Miliardarul, care s-a întrebat adeseori unde ar putea trăi dacă ar fi gonit din Sudan și care a exclus posibilitatea stabilirii într-o țară occidentală (de altfel, chiar în acea vreme, Marea Britanie l-a informat prin intermediul ambasadei sale la Khartoum că este *persona non grata* pe teritoriul englez), pornește atunci spre Afghanistan, într-un avion de mare capacitate, Hercules C-130, special închiriat pentru el, pentru soțiile, copiii să-i și cei aproape 150 de camarazi. Șase ore mai târziu debarca la Jalalabad; este ca la el acasă în acest Afghanistan pentru care și-a vărsat deja sângele și unde va fi primit ca un frate.

NOTE

1 Un paznic.

2 Serviciile de informații anglo-saxone vorbesc, între altele, de o tabără stabilită la Bilal, aproape de Port Sudan, în care ar fi adăpostiți afgani; o alta, la Dinkola, pentru egipteni și algerieni; de o bază la Ikli al-Awsat, unde s-ar forma voluntari provenind din Yemen, Somalia, Maroc, Kenya și Mali; de o tabără la Jedid al-Hak, special destinată palestinienilor mișcării *Hamas*, și de o ultimă tabără la Abu Rukhn, pentru afgani. Pentru autoritățile sudaneze, care nu le contestă existența, aceste baze sunt cazărmi ale Forțelor populare de apărare, pe care ziariștii sunt invitați să le viziteze.

3 *Hezbollah* este o organizație libaneză susținută de Teheran, ale cărei baze se găsesc în Câmpia Bekaa.

4 Guma arabică este seva unei varietăți de salcâm, recoltată aproape exclusiv în Sudan. Este folosită pentru fabricarea diferitelor tipuri de sodă și a excipienților pentru medicamente. Cel mai important consumator de gumă arabică este industria alimentară americană.

5 Ilici Ramirez Sánchez, alias Carlos, a fost capturat în Sudan, la 15 august 1994, de către serviciile secrete franceze. Cf. lucrarea noastră: *Carlos, le dossier secret*, ed, cât.

6 Aproape 40 de lovituri de stat, militare sau civile, în 40 de ani, înainte de preluarea puterii de către al-Bechir, la 30 iunie 1989.

7 Băutură națională sudaneză, un decoct pe bază de frunze de hibiscus.

8 *Charia* - termenul înseamnă în arabă „calea” - este legea islamică universală care reglementează toate aspectele vieții religioase și sociale, atât din punct de vedere al dreptului civil, cât și din cel al dreptului penal sau comercial.

9 Această revoltă, moștenire a colonizării britanice, se compunea în 1989 din șapte mișcări diferite, dintre care cea mai cunoscută este cea a lui John Garang, dar care nu au putut forma niciodată o organizație unică. Din 1989, șase dintre aceste facțiuni și-au normalizat relațiile cu Khartoumul și s-au integrat în procesul de pacificare și democratizare; numai SPLA a lui John Garang se menține în afara dialogului.

Autorul a participat la această conferință și a filmat-o.

11 Ayman al-Zawahiri s-a născut la 9 iunie 1951, la periferia orașului Cairo; provine dintr-o familie de notabilități musulmane (unchiul său, Fatha Azzam, a fost primul secretar general al Ligii Arabe), absolvenți ai Universității al-Azhar din Cairo (Universitatea de Științe Islamice). Doctor în medicină și chirurgie al Universității din Cairo, între 1974 și 1978; în 1985 s-a stabilit în Afghanistan ca medic, după ce a fost condamnat, în 1981, la trei ani de închisoare în urma procesului intentat pentru asasinarea președintelui Anwar el-Sadat, organizat de *Djihad*. Devenit șef al mișcării *Djihadului Islamic* egiptean, l-a cunoscut pe Usama bin Laden în 1985, înainte de a-l urma în Sudan în 1992 și 1993. Astăzi este

considerat ca unul dintre oamenii de legătură ai lui Usama bin Laden. Doi dintre cei mai apropiați colaboratori ai acestuia, Mohamed Atef și Abu Ubaidah al-Ban shiri, provin din rândurile *Djihadului Islamic*. Ayman al-Zawahiri, care folosește două nume de împrumut, posedă mai multe pașapoarte: egiptean, francez (sic!) și elvețian pe numele Ayman Othman și olandez pe numele Sawi Mahmud al-Afnawi. La 24 februarie 1999 a fost condamnat la moarte de către Curtea militară din Cairo; este anul dintre cei 107 islamiști ai *Djihadului* judecați cu prilejul procesului numit „al albanezilor”, deoarece numeroși dintre ei fuseseră extrădați din această țară. În 1998, împreună cu Usama bin Laden creează Frontul Islamic Mondial pentru Războiul Sfânt împotriva evreilor și a necredincioșilor. Pentru Ayman el-Zawahiri, după cum a declarat mai multor emisari islamiști veniți la Londra pentru a-l întâlni, Usama bin Laden este un erou și milioane de musulmani s-ar răscula dacă acesta ar fi arestat sau închis în Statele Unite ori în Arabia Saudită. Deseori, în public, își atribuie titlul de „noul Che Guevara”.

1 - în urma unuia dintre atentatele organizate de sovietici în Pakistan pentru zdrobirea Rezistenței afgane. După o altă versiune, Usama bin Laden va fi bănuț că ar organiza eliminarea lui Azzam, pentru a deveni astfel liderul afgano-arabilor, în 1999, Usama bin Laden va dezminți această acuzație, explicând că i-ar fi cerut chiar

lui Azzam să fie vigilent, după descoperirea unei bombe într-o moschee din Peshawar (cf. Documentul 7, care dovedește influența lui Azzam).

13 Această comisie numeroasă l-a inculpat, la 4 noiembrie 1998, în districtul de sud al New York-ului, pe Usama bin Laden, pentru conspirație vizând uciderea americanilor care locuiesc în afara Statelor Unite și pentru atacul împotriva instituțiilor federale, soldat cu morți.

14 în urma interogatoriului, Manduh Mahmud va explica anchetatorilor că a călătorit în lumea musulmană (20 de țări în patru ani) pentru a-și găsi o soție și că a venit în Europa ca să-și cumpere un Mercedes.

15 Usama bin Laden, prin alte modalități, își procurase deja arme chimice și bacteriologice și căuta mijloace pentru a transporta încărcături nucleare.

16 în acea vreme, mărturia unui transfug sudanez, membru al unuia dintre partidele de opoziție, nu va fi acceptată. După informațiile pe care acesta le furnizase mai multor servicii de informații occidentale, Sudanul ar fi inițiat în regiunea Khartoumului un proiect militaro-industrial, finanțat de Usama bin Laden, în vederea producerii de arme chimice și bacteriologice, în cooperare cu societăți rusești, chinezești, irakiene și iraniene. Conform acestor dezvăluiri, dezmințite apoi, coordonarea acestor operațiuni i-ar fi revenit unei societăți canadiene

apropiate de Usama bin Laden.

La talibani

Condamnat la o fugă permanentă, U sama bin Laden a părăsit aşadar Sudanul în mai 1996, la mai puțin de doi ani după ce Franței îi fusese predat teroristul Carlos, refugiat și el în Sudan și demascat de un ofițer din serviciul de informații francez, generalul Philippe Rondot.

În lunile care au precedat expulzarea venezueleanului, Khartoumul și-a manifestat înțelegerea față de lupta antiteroristă. Usama bin Laden devenise tot atât de stânjenitor ca și Carlos, și presiunile împotriva sa se multiplicaseră: în cele din urmă a fost forțat să părăsească țara, împreună cu garda și suita sa, pe atunci alcătuite în parte din reprezentanți ai GIA. Cei mai iritați dintre ei vor pronunța chiar o *fatwa*, condamnându-l la moarte pe șeicul Hassan al-Turabi pentru că cedase presiunilor occidentale, incitând la expulzarea șefului lor.

Câteva luni mai târziu, după ce a părăsit țara, Usama bin Laden declara că nu avea intenția să revină în Sudan, o țară care, după opinia sa, îi vânduse pe afgano-arabi la un preț de nimic! De asemenea, el afirma că a scăpat din două tentative de asasinat: una la Omduran și alta în casa sa din cartierul Riyadh al Khartoumului². Înțelegerea cu șeicul al-Turabi s-a terminat. Usama bin Laden se simte trădat, în parte pentru că a fost pus la index de regimul de la Khartoum care da astfel dovada de *real politik*.

Abia coborât din al său Hercules C-130 la Jalalabad, fugarul se stabilește pentru o vreme nu departe de frontiera pakistaneza. Conform mai multor surse din Asia și din Orientul Mijlociu, Usama bin Laden s-ar fi instalat într-o regiune a Afghanistanului cu populație majoritar șiiită, care era oricând gata să-l ajute să fugă, în caz de pericol, în Iran. Și asta înainte de intrarea talibanilor în Kabul, în septembrie 1996. Pentru saudiți, Usama bin Laden, care s-a bucurat imediat de drept de azil necondiționat în Afghanistan, nu putea fi protejat în acea regiune decât de clanul Hazaras, clan șiiit, indiferent față de cerințele Statelor

Unite. După alți observatori, grupări etnice precum uzbekii generalului Dostam sau tadjicii comandantului Masud – ambii aliați posibili ai americanilor – ar fi acceptat oricând, fără scrupule, să-l livreze pe saudit.

Și de data aceasta, profitând de anarhia care domnea în Afghanistan, Usama bin Laden dispare, scăpându-le și americanilor, și saudiților. La acea vreme, în cursul călătoriilor între Iran și Afghanistan, fugarul, conform serviciilor americane de informații, împreună cu foști luptători afgani din *Hezb-I-Islami*, gruparea lui Gulbudin Hekmatyar, pe care îi cunoscuse în anii '80, ar fi inițiat o rețea de trafic de droguri destinată finanțării organizației sale, plecarea precipitata din Khartoum costându-l foarte scump.

Câteva luni după instalarea sa în Afghanistan,

un nou element va interveni în favoarea sauditului: țara sfâșiata de un război civil vede apărând o nouă forță politica, talibanii. Acești soldați ai islamului care își revendica și numele de „studenți în teologie” sau de „călugări-soldați” s-au ivit în lumea islamică în vara lui 1994. Sunt sunniți inspirați de ideologia *deobandi*, numita astfel după o facultate de teologie din India, în apropiere de Delhi. Curând, organizația se va caracteriza prin marea ei deschidere către alte etnii din țară; într-adevăr, se pot întâlni aici pashtuni, tadjici, uzbeki, balushi și membri ai clanului Hazaras.

Pentru anumiți analiști occidentali, mișcarea talibană este, o dată în plus, o manipulare a omniprezentelor servicii de informații militare pakistaneze, își Mișcarea talibană ar fi o creație a conflictului ce opunea pe atunci IS13 Ministerului pakistanez de Interne, în timpul celui de-al doilea mandat al lui Benazir Bhutto. Oricare i-ar fi originea, produs al serviciilor de informații sau creație populara spontană, în mai puțin de patru ani mișcarea talibană va schimba înfățișarea Afghanistan ului. Usama bin Laden se va acomoda bine cu aceasta mișcare, cu o mică rezerva totuși: declarațiile sale antisaudite îi stânjenesc pe talibani, care primesc din partea Riyadhului un ajutor important. Astfel, el vede acordându-i-se statutul de refugiat, cu toate obligațiile de discreție pe care acesta le presupune.

După estimări recente, astăzi talibanii ar fi în

număr de cel puțin 60.000. Nucleul dur al organizației este alcătuit din simpli studenți musulmani, care au învățat la *madrasa* - școli coranice din Pakistan, care pe atunci erau finanțate în majoritate de Arabia Saudită. Aceste școli, devenite centre de reflecție sau secte în sensul oferit de islam acestui termen, au atras, între 1989 și 1991, mai multe mii de mujahedini dezamăgiți de scăderea entuziasmului Rezistenței afgane. În orașul pakistanez Penjab, în 1995, existau 1.686 de astfel de așezăminte, iar în 1997 erau deja 2.500. Peste 200.000 de elevi erau școlarizați în astfel de instituții. Înflorirea acestor *madras* a pakistaneze în Afghanistan a fost favorizată de degradarea societății afgane și de criza economică; într-adevăr, cei mai săraci găseau aici un acoperiș și hrană, ca să nu mai vorbim de discursul politic, simplist, dar seducător, care făcea din ei purtătorii Dreptului natural și legitim al țării și îi autoriza să ia armele pentru a câștiga ceea ce li se cuvenea, în numele dreptului divin.

Pentru autoritățile indiene, implantarea acestor instituții în țările vecine, între altele în Pakistan și Nepal, a devenit o amenințare constantă. În realitate, anumite școli coranice serveau drept acoperire activităților vizând Kashmirul. Nepalul, a cărui frontieră de nord se situează doar la câteva sute de kilometri de Delhi, adăpostea 66 de *madrasa* finanțate și controlate de societăți islamice nonguvernamentale, care

propovăduiau fățiș un islam fundamentalist antiindian. Astfel, această frontieră indo-pakistaneză, deschisă în urma tratatului de prietenie și pace dintre cele două țări din 1950, a devenit un punct vulnerabil pentru securitatea indiană. Această implicare a școlilor coranice în destabilizarea regională, în special în regiunile de graniță ale statelor indiene Bihar și Uttar Pradesh, a fost descoperită cu ocazia arestării, în iunie 1991, la Bombay, a unui transfug. Interogatoriile au relevat anchetatorilor indieni că una dintre *madrasa* servise drept ascunzătoare pentru puști de asalt AK 47, confirmând astfel bănuiala că aceste școli coranice au uneori un dublu obiectiv.

Bucurându-se de sprijinul pakistanez necondiționat, mișcarea religioasă și puritană a talibanilor, care își fixase drept scop eliberarea Afghanistanului de mudjahedinii corupți și convertirea sau eliminarea ereticilor, a evoluat rapid până a devenit o adevărată miliție. În 1996, posedea câteva sute de tancuri de atac și o escadrilă de avioane cu reacție MIG sovietice, pentru folosirea cărora a apelat la serviciile piloților mercenari, foști militari ai regimului comunist al lui Najibullah.

În perioada ascensiunii lor, talibanii au știut să se arate persuasivi, iar lideri influenți, precum Fazlur Rahman, șeful *Jamaat-i-Ulema-Islam* din Balushistan, au sprijinit mai multe grupuri de „studenți” care, într-o a doua etapă, vor beneficia de o pregătire militară oferită de frontieră

Constabulary Corps și de unitățile de cercetași pakistanezi în tabere din Balushistan, aproape de Afghanistan.

Diferitele semnalii ale talibanilor repartizate pe teritoriul pakistanez puteau găzdui mai multe mii de studenți, cum este cazul celui din New Town, de lângă Karachi, *Jamaa-i-Ulema-Islamy* care număra peste 8.000 de elevi. Conform mai multor surse, tocmai în această pepinieră a noii gândiri islamice, la New Town, ar fi studiat mollahul Omar, șeful spiritual al talibanilor. Aici, la începutul anilor '80, Usama bin Laden a finanțat achiziționarea Moscheii Binori și a oferit-o imamului acelor locuri sfinte, același mollah Mohamed Omar, necunoscut pe atunci.

Mulavi Mohamed Omar este un fost luptător pashtun. A fost comandant al unei unități de mudjahedini și participarea sa la luptă îl înfățișează ca un erou; a fost rănit de mai multe ori, în cei 10 ani cât a durat războiul de eliberare. Cei care îl cunosc povestesc că în timpul unei lupte împotriva sovieticilor, explozia unui obuz i-a scos un ochi. Știind că își pierduse ochiul și că e posibilă infectarea rănii, Mohamed Omar l-ar fi smuls el însuși și și-a șters mâna însângерată de peretele unei moschei din Sângesar, la vreo 50 de kilometri vest de Kandahar; aici este păstrată cu pioșenie, ca o relicvă, urma însângерată.

Vocația sa religioasă i-a fost relevată în 1994, printr-o viziune. Pe când se retrăsese în același sătuc din Sângesar, pentru a se consacra studiului

Coranului și a se distanța de haosul în care se zbătea țara, Profetul Mahomed i-ar fi apărut în vis și i-ar fi ordonat să pună capăt terorii instituite de un mercenar violator, hoț și corupt. Mohamed Omar, împreună cu 50 de soldați care luptaseră sub ordinele sale, l-ar fi eliminat pe tiran și i-ar fi confiscat bunurile, pe care le-a împărțit populației. Există și o altă versiune, mult mai prozaică: pe când se ruga, vecinii săi ar fi venit să-l informeze că două tinere fuseseră răpite, rase și violate de mudjahedinii unui post de control. Drept represalii, Mohamed Omar ar fi preluat conducerea unui mic grup de veterani înarmați cu Kalașnikovuri vechi și i-ar fi atacat pe soldații agresivi, iar pe șeful lor l-ar fi spânzurat de un tanc de luptă sovietic.

Legendă sau realitate, mișcarea talibană se născuse... în câteva săptămâni, sute de mudjahedini dezamăgiți s-au alăturat miliției, seduși de acest Robin Hood care agita steagul Islamului și care nu disprețuia acțiunea. În mai puțin de trei ani, 20 din cele 32 de provincii afgane vor fi controlate de omul care, de aici înainte, va fi numit *Amir Ul-Momineen*, conducătorul credincioșilor.

Dezvoltarea politică a mișcării talibane, întemeiata pe o ideologie simplă, o disciplină de fier și valori morale stricte impuse de șeful ei, a început odată cu preluarea orașului Doorahi, din apropierea Kandaharului. Pe atunci se pare că țelul talibanilor era de a controla frontiera, pentru

a se opune intrării în Afghanistan a mărfurilor interzise. O a doua etapă, înainte de marșul spre Kabul, a fost cucerirea orașului Spin Boldak. Încurajați de succese, talibanii, pe atunci cu puțin peste 2000 de oameni, au început să facă recrutări și, la 6 luni după aceasta cucerire, erau deja 30.000! Nu le lipseau armele. Într-adevăr, serviciile de informații pakistaneze, ajutate de fotografiile realizate de sateliții de spionaj americani, le-au indicat cu precizie ascunzătorile unde sovieticii își abandonaseră arsenalul în momentul retragerii. Astfel, talibanii vor dispune de mai multe zeci de mii de arme și alte muniții stocate în aproape 400 de camioane ascunse în grote, aproape de frontiera pakistaneza.

Totuși, chiar dacă talibanii avansau de neoprit spre capitala, ei purtau puține bătălii, iar vreo duzina de provincii au căzut fără să opună rezistența. Profitând de publicitatea oferită de aceste capitulări, capturarea Kabulului, în septembrie 1996, va fi pentru talibani foarte ușor de realizat.

Favorizarea dezertărilor din rândurile dușmanului devine repede o strategie a talibanilor, care astfel puteau învinge fără să participe la lupte în care, poate, nu excelau cu adevărat. Ei reușeau, printr-o abila motivare politica și religioasă, să-i convingă pe luptătorii diverselor triburi să se ralieze mișcării lor. Numeroasele dezertări din rândurile miliției pashtune, care lupta alături de Masud în apărarea capitalei, ca și

izolarea acestuia, după ce își pierduse rețeaua de aprovizionare în orașul Jalalabad, a constrâns de asemenea miliția tadjică să abandoneze Kabulul, cedând astfel orașul unei armate de amatori și de teoreticieni aroganți, sentențioși și semianalfabeți, dar la fel de împăunați de glorie cum vor fi fost cei mai obscuri dintre chinezi în timpul Marșului cel Lung sau khmerii roșii în timpul „eliberării” Phnom Penhului în 1975.

În februarie 1997, talibanii se afla în valea Ghorbandi, limitrofa Pakistanului, fieful lui Masud. Și aici, mici seniori ai războiului au trecut de cealaltă parte a baricadei fără lupta, păstrându-și armele. Și aici, talibanii au câștigat teren fără înfruntări armate, cel mai adesea intrând în orașe pustii.

Talibanii impun imediat, în zonele pe care le controlează, *charia* și pedepsele ei cele mai stricte, care sunt și cele mai contestate, conform criteriilor occidentale: lapidarea, flagelarea, amputarea. Se renunță la progresul occidental, iar bărboșii studenți dezlănțuiți fac mărturisiri publice în legătură cu televizoarele, magnetofonele și casetele video. Casetele audio cu muzică occidentală, confiscate în camioane sau locuri publice, sunt zdrobite sub loviturile furioase ale cizmelor. Plăcerea este prohibită în aproape toate formele ei; nici măcar copiii nu mai au dreptul să înalțe zmeie pe cerul Kabulului. Mai mult, pedeapsa capitală este aplicată fără nicio rezervă, iar femeile înlănțuite de *burkah*-ul

prevăzut doar cu o deschizătură în dreptul ochilor sunt reduse la situația de sclave sau de reproducătoare și sunt lipsite de dreptul de a învăța sau de a ieși neînsoțite de soții ori frații lor. Bărbații, constrânși să-și lase o barbă a cărei lungime să fie de cel puțin o palmă, sunt forțați, cu tunul sau cu o pușcă AK 47, să frecventeze moscheea de 5 ori pe zi. Foarte repede, ordinea va domni în Afghanistanul talibanilor, o ordine întemeiată pe teroare și delațiune. Însă, incontestabil, există unități de măsură ale acestei ordini rigide care spune că este ghidată de probitate și dreptate: miliția religioasă, înarmată cu bice, parcurge fără încetare străzile și bazarurile, în căutarea contraveniențelor legii morale, în timp ce dughenele traficantilor de opiu se învecinează, în bazar, cu cele ale vânzătorilor de legume! Opiul este o mană sacră, care le permite acestor mesageri ai puritanismului să-și întoarcă, în mod cinic, privirile spre alte delictes!

În fiecare zi, pe stadionul din Kabul, în fața unui public pietrificat și tăcut, călăii taie, la propriu, cu bisturiul, mâinile sau picioarele micilor hoți de buzunare, iar apoi le arată la televizor, în același timp, mahării heroinei, acoperiți de puternicii satrapi talibani, își bagă în buzunare profiturile negoțului lor care este totuși oficial condamnat de regim și traversează în jeepuri, importate la prețuri exorbitante, străzile râu famate, sub cerul liber. Acești stăpâni ai Afghanistanului care flutură cu ipocrizie steagul

alb al purității folosesc limbajul dublu al corupției și venalității.

Țările vecine au fost cele dintâi care au reacționat față de această nouă ordine afgană, ce amenința să câștige teren. Islam Karimov, președintele Uzbekistanului, în timp ce talibanii ajung în apropierea țării sale, își exprimă teama de a-i vedea răspândindu-se de-a lungul frontierelor Asiei Centrale. Karimov face apel la Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite, pe care îl invita să observe evoluția acestei situații.

Timpurile se schimbă și, într-o a doua etapă, opinia internațională, inclusiv cea din Statele Unite, se mobilizează de asemenea împotriva talibanilor, nemaivăzând în ei niște cruciați anticomuniști. Dar, paradoxal, acești bărboși, pe care presa occidentală îi califică drept extremiști obscuranțiști, se adaptează repede noilor constrângeri care merg împreună cu puterea pe care și-au însușit-o de curând și fără mare vărsare de sânge. Șefii talibani, sub presiunea susținătorilor lor de la ÎȘI învață să facă și compromisuri, sfârșind prin a permite ziariștilor să fotografieze anumiți combatanți; acceptă să își explice viziunea pe care o au în legătură cu statutul femeilor înainte de a mai slăbi puțin lațul condiției acestora sau, mai mult, admit public ideea că Afghanistanul este o țară multietnică. Ei explică și faptul că *charia* a avut efecte pozitive asupra criminalității; este greu de negat că, de când s-au instalat la putere, atacatorii nu mai cer

recompense de la călători, iar crimele sângeroase s-au rărit. În fine, talibanii, într-un ultim efort de a seduce sau de dragul compromisului, refuză să cedeze izolaționismului, dimpotrivă, se declară deschiși față de restul lumii, o atitudine stânjenitoare pentru detractorii lor și o dovadă a simțului lor ascuțit pentru *realpolitik*. Totuși, la începuturile secolului al XXI-lea, regimul taliban nu este recunoscut decât de trei țări: Pakistanul, Arabia Saudită și Emiratele Arabe Unite.

Usama bin Laden și-a organizat repede viața sau supraviețuirea: ea este cea a unui nomad, în acest Afghanistan căzut din lac în puț, în decursul ultimilor 20 de ani, abia ieșit din feudalism pentru a cădea în obscurantism via tirania comunistă. În pofida a numeroase retrageri camuflate cu grijă, Usama bin Laden continuă, mai mult ca niciodată, să conducă „Frăția bin Laden” și să-și dirijeze campania antiamericană. Împreună cu partizanii săi, el pregătește un plan de luptă împotriva prezenței americane în Golf și acțiuni de mare amploare împotriva forțelor armate americane staționate în Arabia Saudită.

Nu mult după sosirea sa în mai 1996, după informațiile publicate de ziarul al-*Watman* al-*Arabi* (*Națiunea Arabă*), la 19 iulie 1996, pe baza mărturisirii unui participant rămas anonim, Usama bin Laden este deja în primele rânduri ale djihadului. Cei mai mari șefi ai fundamentalistilor islamici din lume se adună cu prilejul unei reuniuni, ținute undeva în munții deșertici, într-un

loc atât de retras, încât e imposibil de știut dacă se găsește în Afghanistan sau în Pakistan, dar totuși în apropierea unei tabere de pregătire militară a afgano-arabilor. La apus, în jurul unui enorm cort de caid, luminat de un generator, un șir lung de jeepuri luxoase aduc vizitatorii care poartă turbane sau uniforme militare. Posturi de apărare se ghicesc pe câteva promontorii din împrejurimi. Înăuntru, așezați pe perne sau pe covoare, așteaptă liniștiți seniorii războiului terorist ai momentului: medicul Ayman al-Zawahiri, prietenul lui Usama bin Laden, dar și militanți islamici veniți de la Londra, Teheran, Beirut, algerieni din FIS, un reprezentant al lui Gulbudin Hekmatyar, egipteni, militanți ai *Hezbollahului*. Toți sunt aici, fundamentalisti extremiști din toate organizațiile și de toate orientările. Toți dezbat cu calm necesitatea unui front islamic unit, pentru „a contracara aroganța americană și israeliană”. La intrarea lui Usama bin Laden, însoțit de afganul Abdul Rasul Sayyaf, cu toții tac respectuoși, însă discuția se reia și mai animată, până dimineața, în timp ce Usama rebelul își scarpină mașinal barba, lăsându-l pe Sayyaf să expună strategia.

În următoarea noapte, cu prilejul unei a doua reuniuni, participanții vor adopta o rezoluție lipsită de ambiguități: „să se opună cu orice preț forțelor străine staționate pe pământ musulman”. Participanții decid, de asemenea, crearea mai multor comitete pentru planificare, finanțare,

acțiuni militare și mobilizare.

Prin intermediul rețelei sale din Europa și a site-urilor de pe Internet, pe care indirect le subvenționează, bin Laden se îngrijește de imaginea sa și face cunoscut că nu este vinovat de atentatele din Arabia Saudită, dar că totuși se feliită pentru reușita lor. El consideră că aceste atentate nu reprezentau decât avertismente ale musulmanilor pioși, menite să-i convingă pe americani să se retragă, ca să evite o înfruntare cu legiunile islamice.

La 23 august 1996 (anul 1417 al Hegirei), o pledoarie, semnată Usama bin Laden și pe care americanii o califică drept declarație de război, face turul lumii musulmane, retransmisă de imamii cei mai militanți, de media lumii arabe și de o mulțime de site-uri de pe Internet. Acest apel, însumând vreo 20 de pagini și intitulat „împotriva americanilor care ocupă Locurile Sfinte, să-i expulzăm pe necredincioși din Peninsula Arabă!”, vizează atât regimul saudit, cât și guvernul american. Extrasele ce urmează redau tonul întregului: „Nu trebuie ascuns faptul că poporul islamului a suferit agresiunea, inechitatea și nedreptatea care le-au fost impuse prin alianța sioniștilor și a necredincioșilor [creștinii], ca și prin colaboratorii lor, încât sângele musulman s-a vândut pe nimic, iar bunurile musulmanilor au devenit o pradă pentru dușmani. Sângele lor trebuia să mânjească Palestina și Irakul. Oribilele imagini ale masacrelor din Cana6, în Liban, sunt

încă proaspete în amintirea noastră. La fel și cele din Tadjikistan, Birmania, Kashmir, Assan, Filipine, de la Ogaden⁷ în Somalia, Eritreea, Cecenia și Bosnia-Herțegovina. Aceste masacre ne înspăimântă și zguduie conștiințele/1

Și Usama bin Laden încearcă să zguduie conștiințele fidelilor lui sau pe cele ale nehotărâților, se străduie să prezinte, printr-un abil amalgam, musulmanii ca victime inocente ale unei coaliții internaționale: „Noi, eu însumi și grupul meu, am suferit aceste nedreptăți. Am fost împiedicați să ne adresăm musulmanilor. Am fost urmăriți în Pakistan, în Sudan și în Afghanistan, de unde și această lungă absență a mea. Prin grația lui Allah, dispunem acum de o bază sigură pe înălțimile Munților Hindukus, la Khorassan, unde – grație lui Allah – cea mai mare armată necredincioasă din lume (URSS) a fost distrusă. În timp ce mudjahedinii intonau *Allah Akbar* (Dumnezeu este cel mai mare), mitul superputerii a fost înlăturat. Astăzi, de când ne-am stabilit în acești munți, ne străduim să înlăturăm această nedreptate care a fost impusă comunității musulmane prin alianța dintre necredincioși și sioniști, în special după ocuparea pământului binecuvântat din jurul Ierusalimului, după acapararea drumului pe care l-a folosit Profetul (Allah să-l binecuvânteze și să-l mântuiască) și a Locurilor Sfinte. Îi cerem lui Allah să ne dea victoria, El este Binefăcătorul nostru și Atotputernicul/1

După care Usama bin Laden conchide limpede: „În aceste condiții, una dintre primele noastre datorii este aceea de a alunga dușmanul din țară/1

Ilustrându-și afirmațiile cu referiri la istoria lumii musulmane și la numeroșii ei eroi, care și-au vărsat sângele luptând împotriva necredincioșilor, Usama bin Laden se adresează direct americanilor: „Acești tineri pe care îi numiți lași se-ntrec unii pe alții pentru a lupta împotriva voastră și pentru a vă ucide. Ascultați ce spune unul dintre ei: «Armata creștinilor a devenit pulbere când am aruncat în aer al-Khobar împreună cu tinerii curajoși al Islamului, care nu se tem de pericol...» Timp de 10 ani acești tineri au luptat în Afghanistan și s-au rugat lui Allah ca, atât cât vor trăi, să continue să lupte împotriva voastră, până ce – prin voia lui Allah – veți fi expulzați, înfrânți și umiliți”.

În același document perceput de militanții „Frăției bin Laden” ca o declarație de război de referință, ex-sauditul cheamă musulmanii să rămână uniți și să nu se angajeze într-un război civil în Arabi a Saudită sau în altă parte a lumii arabe; face un apel ca ei să nu se lase înșelați în privința dușmanului, să nu pună în pericol infrastructurile petroliere din peninsula și să practice, în schimb, războiul economic împotriva intereselor americane, cerând femeilor să boicoteze produsele made in USA.

Vehiculând sau suscitând astfel încontinuu

pledoarii antiamericane, antisaudite și condamnări ale lumii occidentale, în general, telefonul prin satelit al ghidului cauzei panislamismului funcționează din plin, astfel încât „protectorii” săi îi atrag atenția că riscă să fie reperat. Sistemele militare americane ar putea, folosind apelurile sale telefonice, să-l identifice pe clandestin „cu o precizie de câțiva metri” și să trimită fără greutate o rachetă în urma reperării. Ceea ce se va întâmpla la 20 august 1998, prin bombardarea uneia dintre taberele lui Usama bin Laden din Khost. Rafala de rachete Tomahawk își ratează ținta principală – miliardarul terorist – și cauzează mai ales pagube materiale. A doua zi, vocea lui Usama bin Laden va răsună pe undele unei stații radio și de la telefonul său prin satelit: „Mulțumită lui Allah sunt viu...”

În urma acestui atac împotriva unuia dintre centrele sale și a sfaturilor agenților din serviciile de informații pakistaneze, care îi sunt favorabile, Usama bin Laden va folosi de aici înainte o metodă de comunicare mai... ecologică, constând în echiparea șoimilor domesticiți cu un sistem de emisie radio. În mod obișnuit dresați pentru vânătoare, păsările devin, cu ajutorul unor antene de 34 de centimetri, mesageri capabili să transmită la sol misive radio agenților lui Usama bin Laden; prinderea uneia dintre păsări a permis descoperirea planului.

Potrivit americanilor, raidul din 20 august 1998 nu viza asasinarea lui bin Laden, ci doar

producerea de pagube materiale teroriștilor. Este un punct sensibil în Statele Unite, unde directiva 12.333 interzice ca un funcționar al guvernului să se implice într-un asasinat sau chiar într-un conflict urmărind asasinarea cuiva. Așadar, americanii se feresc să spună că ar fi vrut să-l elimine pe bin Laden. Ținta din Khost era, conform serviciilor de informații, cunoscută drept un complex de antrenament și locuințe, destinat organizării de atentate împotriva Statelor Unite. Potrivit mai multor informații provenite de la transfugii lui bin Laden, efectivele acestei baze ar fi sporit simțitor, dovedind o creștere a puterii care nu putea fi justificată decât prin proiectarea de acțiuni teroriste. Pe scurt, Statele Unite nu regretă nimic, iar la 28 august 1998, William S. Cohen, secretară! de stat al Apărării, declară presei: „Ar putea exista și alte lovituri/1

De altfel, după acest raid, guvernul american informase agențiile umanitare nonguvemamentale că ar fi imprudent să-și reia activitatea în Afghanistan. Textul era limpede: „Washingtonul îi avertizează pe străinii care prevăd să meargă în Afghanistan că, potrivit informațiilor disponibile, Usama bin Laden se găsește tot acolo și este activ. Din punctul de vedere al Washingtonului, aceasta ar putea pune în pericol viața acelor străini care vor să-și reia activitatea în Afghanistan. Washingtonul își rezervă dreptul de a lovi orice loc din Afghanistan susceptibil a ascunde teroriști. Washingtonul avertizează Națiunile Unite și

străinii dornici să se întoarcă în Afghanistan că nu va fi posibil să fie preveniți în vederea unei retrageri rapide/1

De atunci Usama bin Laden a fost văzut de mai multe ori în mașina „emirului credincioșilor”, mollahul Mohamed Omar, care nu mai era un simplu șef religios, ci numărul 1 al regimului afgan. Părăsindu-și reședința din Jalalabad ca să se stabilească în cele din urmă la Kandahar, Usama bin Laden și-ar fi manifestat pur și simplu dorința de a se apropia de un ghid spiritual drag lui. După alte informații, în realitate ar fi încheiat cu talibanii un acord, plătindu-și protecția cu suma de 50 de milioane de dolari. De atunci și-ar fi împărțit timpul între Kandahar și reședințele secrete din localitățile Kharasam și Zara el-Handakuch. După Milton Bearden, fostul șef al CIA în Afghanistan, Usama bin Laden este unameleon care se adaptează mediului: se poate ascunde într-o grotă în munți devenind astfel de negăsit, un adevărat ac într-un car cu fin, sau foarte bine, ca la Komaha, în sud-vestul taberei lovite de rachete, într-o casă ale cărei ziduri de chirpici sunt de mai mult de trei metri grosime, dar al cărei interior nu este departe de al celor din Beverly Hills.

Nomadul s-a stabilit în martie 1997 în împrejurimile Jalalabadului. Baza sa se numește Najam-ul Djihad, „Steaua Războiului sfânt”. Astfel, Usama bin Laden dispune de o vizuină amenajată în grotile din apropierea Jalalabadului: trei

camere modeste păzite de mai multe sute de oameni, dintre care un grup de fundamentalisti algerieni, inițiați în tehnicile războiului chimic și aleși a fi garda sa de corp⁸.

Această grotă care, printr-un tunel, iese într-o vale străbătută de un drum îngust, nu este decât un punct de retragere inexpugnabil și lipsit de confort, echipat totuși cu laptopuri și cu un telefon prin satelit, ca să nu mai vorbim de o frumoasă bibliotecă înzestrată cu opere islamice de care fugarul este deosebit de mândru.

Mollahul Omar și Usama bin Laden sunt foarte apropiați. Un telefon roșu îi lega pe cei doi șefi integri ști; Usama bin Laden răspundea la numărul 925.125306. Ex-sauditul s-a arătat întotdeauna generos față de comandantul afgan; i-a cumpărat chiar o casă pentru cele trei soții și pentru cei patru copii, la Kandahar. Dar l-a ajutat și politic, asigurând finanțarea mai multor proiecte care vor fi realizate în folosul talibanilor, cum este cel al construirii unui canal de irigații în provincia Helmand, ca și electrificarea și aprovizionarea cu apă a Kandaharului. În schimb, Usama bin Laden se va putea mișca liber între diferitele sale rezidențe: tabăra de la Richkor, la 80 de kilometri de Kabul, tabăra de la Khost sau o casă din apropierea hotelului International din Kabul.

De asemenea, Usama bin Laden întreține legături amicale și cu alte organizații religioase din regiune care au reprezentanți la Kabul sau

Jalalabad. Are legături strânse cu organizația integristă pakistaneză al-*Badr* și cu militanții *Tabligh* (o asociație islamică prozelitistă indiano-pakistaneză), pe care le finanțează cu generozitate. Pentru el, talibanii sunt un atu ce nu trebuie neglijat; într-adevăr, aceștia dispun de două așezăminte religioase situate nu departe de Baku, capitala Azerbaidjană. Cel dintâi este condus de un somalez, asistat de doi yemeniți și un saudit; cel de-al doilea este în întregime condus de yemeniți. Aceste două centre școlarizează predicatori chemați să facă prozelitism în Cecenia sau Daghestan, două republici ex-sovietice, cu o puternică majoritate musulmană, care contestă puterea Moscovei și în care Usama bin Laden a început să se implice. Aceste reprezentanțe ale *Tabligfi* servesc, de asemenea, drept agenții de legătură pentru alte organizații islamice, mai ales cele care, în cadrul djihadului (cf. Documentul 8), contribuie la trimiterea de mudjahedini alături de luptătorii ceceni.

Chiar și în exil, Usama bin Laden rămâne deci foarte activ pe plan politic. Informații provenite dintr-o sursă arabă dezvăluie că la 23 februarie 1998 el a organizat o reuniune în Pakistan, în apropierea graniței afgane. În cursul acestui conclav, delegații, printre care se numărau egiptenii Rifai Ahmed Toha și Amine

Dawari, ca și pakistanezul Fazal al-Rahman, conducător al mișcării al-*Ansar*, au creat un front mondial al djihadului, desemnând drept adversar

Statele Unite, dar, cu o mențiune specială, și Franța, care persecută islamiștii pe teritoriul propriu și în Algeria (cf. Documentul 9, revendicând atentatul din stația de metrou Saint-Michel, și Documentul 19).

Usama bin Laden admite, în comunicatele sau diatribele sale publicate de când s-a stabilit în Afghanistan, și implicarea sa în Somalia, unde declară că ar fi trimis 250 de mudjahedini pentru djihadul împotriva americanilor. Nu este scutită nici Franța, pe care o acuză de susținerea juntei la putere în Algeria și de persecutarea a 4 milioane de musulmani ce trăiesc pe pământul ei, deoarece aceștia refuză să-și abjure identitatea islamică. Aceste afirmații, publicate în ziarul pakistanez *The Muslim* și reluate prin diverse canale de transmisie ale rețelei lui bin Laden din Europa, conțineau toate elementele pentru a fi agreate în moscheile din lumea întreagă, inclusiv cele din periferiile franceze.

În fine, sauditul își afirmă sprijinul acordat talibanilor și predică fără rezervă apropierea lor de iranieni, care, în opinia sa, sunt singurii musulmani adevărați din lume; adevărați islamiști care, în plus, au un dușman comun: americanii⁹.

Regimul taliban îi întoarce amabilitatea și, la 20 noiembrie 1998, purtătorul de cuvânt al talibanilor, Abdel Hai Mutmaen, afirmă că Usama bin Laden a fost „considerat nevinovat de acuzațiile de terorism proferate de Statele Unite și, prin urmare, este la el acasă în Afghanistan”.

Mutmaen insistă asupra faptului că nu va fi retrasă niciuna dintre acuzațiile Curții Supreme privind atentatele împotriva ambasadelor americane din Dar es Salaam și Nairobi, deoarece aceasta își fixase o dată-limită pentru a-i fi prezentate dovezi convingătoare și că aceste dovezi nu i-au parvenit niciodată! Și Mutmaen conchide: „Poate că trăiască în Afghanistan ca invitat musulman, dar acțiunile sale politice și militare vor continua să fie interzise”.

Aceste declarații grandilocvente nu sunt pentru americani decât praf în ochi. Usama bin Laden nu se jenase, într-adevăr, cu câteva luni înainte, în februarie 1998, să constituie FII, Frontul Islamic International, a cărui misiune este să lupte împotriva evreilor și a creștinilor. Potrivit mai multor surse occidentale, acestei noi organizații îi erau strâns asociați militanți pakistanezi, prin intermediul unei societăți deosebit de active în Kashmir și cunoscute sub numele de *Harkat ul-Ansar*. Pe atunci, ofițeri ai lui

Usama bin Laden, Abdelaziz al-Masir, Abu Baser și Abu Ibrahim, foloseau de asemenea clandestin teritoriul indian și mai ales orașul Armistar din Kashmir ca punct de întâlnire pentru șefii fundamentalști ce doreau să-l întâlnească pe Usama bin Laden. Folosirea teritoriului indian arată că Usama intervine în permanență în afacerile Kashmirului și că ar putea fi implicat chiar în susținerea comandourilor pakistaneze în provincia indiană Kaigil. Participarea sa la această

operațiune ar fi fost pregătită în decembrie 1998, cu prilejul unei reuniuni secrete de la Peshawar, la invitația autorităților acestei provincii din nord-vestul Pakistanului.

E limpede că bin Laden este ca peștele în apă în această parte **n** lumii care scapă oricărui control și adăpostește extremiști de toate felurile. E de ajuns să fie numărate taberele militare sau paramilitare pentru a se înțelege ușor de ce majoritatea experților califică această regiune drept un butoi cu pulbere. Permeabilitatea frontierei a favorizat într-o largă măsură prezența numeroaselor centre de antrenament în Afghanistan, dar și în Pakistan. Mai ales de-a lungul graniței, în provinciile afgane Nangarhar, Pakhtia Ivgar și Kunar, sunt răspândite taberele militanților angajați în conflictul din Kashmir. Înainte de a cădea în mâinile talibanilor, majoritatea acestor centre au fost sub controlul lui Gulbudin Hekinatyar. Potrivit informațiilor de care dispunem, taberele din aceste provincii au primit recruți veniți din Pakistan și din Kashmir, dar și mudjahedini algerieni, tunisieni, saudiți, irakieni, egipteni, iordanieni și palestinieni. Provincia Pakhtia, din regiunea Khost, adăpostește două dintre cele mai importante centre de instruire: al-Badr I și al-Badr II, al căror complex se întinde pe o suprafață de 20 de kilometri pătrați. Sunt înconjurate de sârmă ghimpată și supravegheate de miradoare. În aceste cazărmi sunt antrenați în permanență mai mult de 350 de luptători

pakistanezi, care sunt apoi trimiși în Kashmir, sau luptători arabi – pentru operațiunile de gherilă din Cecenia și Bosnia. Instructorii îi învață pe recruți tehnicile clasice ale conflictelor de intensitate scăzută: fabricarea de bombe artizanale și mânuirea armelor automate sau a lansatoarelor de rachete. Alte tabere, aflate de-a lungul frontierei, Omar, al-Khuldan și Faruk, adăpostesc în special mercenari pentru Cecenia. Tabăra Abu-Bakr, din apropiere de Khost, este specializată în minare și în antrenamentul de înalt nivel asigurat de consilieri a *Djihadului Islamic* al lui Ayman al-Zawahiri.

Lista acestor tabere afgane ar fi lungă, cu atât mai mult cu cât unele dintre ele, simple sate de corturi, se deplasează în funcție de mai mulți parametri: condiții meteo sau securitate – spre exemplu, raidul american împotriva taberei lui Usama bin Laden de la Khost a stârnit o oarecare dezordine. Astfel, anumite tabere, inițial instalate în regiunea Peshawar, au fost deplasate în munții din Afghanistan. Astăzi se pare că principalele centre sunt taberele de la Jali, Spin Shaga și Shepuli, în provincia Pakhtia. Principalele patru tabere din provincia Nangarhar sunt: Teraki Tangi, Mauzaffarabad, Dehbala și Nazian Shinwar, unde sunt găzduiți mai ales recruți din Kashmir. În schimb, tabăra de la Jalalabad, din aceeași provincie, este specializată în antrenarea militanților arabi care vor participa la misiunile teroriste din țările occidentale. În sfârșit, într-o

ultimă tabără, Darunta, condusă de un egiptean cunoscut sub numele de Abu Abdalallah, în fiecare etapă de instruire se formează un contingent de 300 de mercenari filipinezi, malaiezieni, turci și egipteni, din care cea mai mare parte sunt apoi trimiși alături de legiunea islamică în Bosnia, în Cecenia și în Azerbaidjan. Din 1996, un specialist afgan în explozibili, al cărui nume nu este cunoscut, dar care este un apropiat al FIS algerian, instruiește viitori teroriști.

În provincia Kabul, la numai 15 kilometri de capitală, există de asemenea tabere conduse de talibani. O agenție de sprijin destinat mudjahedinilor, sucursală a faimoasei agenții din Peshawar a palestinianului Azzam, a fost înființată la Kabul sub conducerea unui egiptean, Abu Mohsen. Din 1996, agenția a fost condusa de un algerian, Budjemah Bunua Anass, apropiat al FIS-ului și ginere al lui Azzam. Astăzi, acest algerian expulzat din Franța în 1992 este posesorul unui pașaport diplomatic afgan.

Alte provincii afgane, Logan, Kunar, Badakhshan, Kunduz și Takhar, adăpostesc cel puțin 30 de tabere, majoritatea controlate de talibani.

Serviciile de informații occidentale și diferitele mărturisiri ale luptătorilor islamisti afirmă că în Pakistan există, de asemenea, tabere, uneori sub acoperirea *madrassa*. Aceste centre de pregătire militară, în mare parte susținute de îȘI dar finanțate și de naive organizații

neguvernamentale care uneori ignoră tot ce este legat de activitățile lor militare, se găsesc mai ales în provincia din nord-vest. Cele mai cunoscute și mai active dintre aceste așezăminte par a fi taberele de la al-Sada, în nordul Pesha warului, conduse de un egiptean, Abu Hachim, supranumit Su heib. Alte tabere sunt implantate în regiunea trecătorii Khyber sau în regiunea Bajaur. S-ar părea că organizația lui Usama

Laden, al-*Qaida*, încă de la înființare, și-a deschis de asemei primul centru de instruire în apropierea Peshawarului. Dar irobabil ca de atunci ex-sauditul să-și fi transferat toate ivitățile în Afghanistan. El păstrează și numeroase rețele în lui armatei și al serviciilor de informații pakistaneze.

Totuși, Usama bin Laden este de negăsit, chiar dacă reușește Jtdeauna, într-un fel sau altul, să primească invitați sau să se fie în afara teritoriului afgan. „Dezvăluiri”, care țin după toate babilitățile de tehnica dezinformării, afirmă că în aprilie 1998 comando american s-a infiltrat în Afghanistan prin Peshawar, iâl elimine pe bin Laden la Kandahar. Un complot, după cum **n** apropiatii lui Usama bin Laden, „din fericire dejucat de foștiinți ai *Khac*”, serviciul secret afgan, astăzi înfeudat talibanilor, est zvon despre o tentativă americană de lansare a unui atac 1 surprindere va invadea mai multe site-uri de pe Internet, fără oială finanțate de Usama bin Laden însuși. De când s-a retras nunți, rebelul are grijă

de imaginea sa de martir... în februarie 1999, camaradul său întru Djihad, al-Zawahiri, mă membrii disponibili ai diferitelor grupări apropiate lui una bin Laden în tabăra de la Salalabad, în urma arestării, mai \$ în Egipt, a numeroși islamişti. Tot în 1999 are loc o adevăratăitură de teatru pe scena afgană: Usama bin Laden dispare! am apoi că rebelul a înfiinţat o altă bază secretă, aproape de üabad, la Fahimhaddah, şi, în februarie, el a abandonat Kanlarul, împreună cu cei 100 de apropiaţi ai săi, dar fără familie, presionantul convoi blindat al fostului saudit dezamăgit trece i Nimroz, Far ah and. Boia Bluk, Uruzgan şi Baghlan, înainte a dispărea în munţi. În acest moment, Usama bin Laden alege adevărat rezistenţa în hăţişurile greu accesibile, iar la 21 iunie >9 purtătorul de cuvânt al talibanilor, mollahul Abdel Hai Muten, va admite că, dacă Usama bin Laden este tot în Afghalan, deplasările sale nu mai sunt cunoscute de autorităţi. Astăzi gur că omul cel mai căutat din lume şi-a construit, undeva în şti munţi afgani greu accesibili, o fortăreaţă camuflată şi bine armată, chiar dacă nu locuieşte în ea. De asemenea, s-a obserdeseori că circulă în convoaie protejate de rachete Stinger şi multe vehicule blindate marca Viper identice sunt trimise în îcţii diferite înainte de fiecare deplasare, în ciuda măsurilor excepţionale de securitate, uneori mişcările Usama bin Laden sunt limitate de împrejurări politico-diplomaţie care, fără îndoială, s-ar lipsi. În noiembrie 1998, invitat la o conferinţă

islamistă în Pakistan, s-a văzut chemat la ordine de Islamabad, care i-a făcut cunoscut că venirea sa era incompatibilă cu apropiata vizită a prim-ministrului pakistanez, Nawaz Sharif, la Washington. Din cuibul său de vulturi, Usama bin Laden a trebuit să se mulțumească cu un mesaj de solidaritate adresat participanților.

Pentru guvernul american și Consiliul de Securitate al ONU, cei mai vinovați pentru crearea acestei situații sunt talibanii, incontrollabili și independenți, care i-au acordat azil prea multă vreme sauditului. La 6 iulie 1999, președintele Clinton a impus sancțiuni economice Afghanistanului. Ca de fiecare dată, în declarațiile lor în legătură cu Usama bin Laden, talibanii vor răspunde printr-o abilă ocolire a problemei: „Usama bin Laden este în Afghanistan, dar nu știm unde...”

Acest refuz al talibanilor de a-l expulza pe fostul saudit a deschis calea numeroaselor speculații: pentru unii, Usama bin Laden ar fi în realitate adevăratul șef al talibanilor și ar fi dovedit-o căsătorindu-și fiica cu mollahul o mar, alții cred că și-ar fi cumpărat pur și simplu securitatea, plătind gras, și că ar finanța laboratoarele secrete de preparare a drogurilor din Afghanistan.

NOTE

1 Declarație dintr-un interviu acordat cotidianului *ai-Qods al-Arabi* („Ierusalimul arab”), la 27 noiembrie 1996. În același interviu, Usama

bin Laden afirmă că regimul saudit a făcut presiuni asupra familiei sale cerindu-i ca el să revină în Arabia Saudită, unde îi vor fi restituite bunurile și pașaportul dacă afirmă că regele Fahd este un bun musulman.

2 în noiembrie 1995 a avut loc unul dintre aceste atentate, nu mult după atentatul de la Riyadh împotriva Gărzii Naționale Saudite. Această reacție împotriva lui Usama bin Laden a aparținut anumitor militari saudiți.

3 Generalul Hamid Gul, „patronul” ÎȘI a organizat după 1989 filiere de recrutare și de dirijare spre Afghanistan a combatanților islamisti din Pakistan Numărul celor care au primit documente de „turiști” este evaluat la 17.000.

4 în anii '80, ÎȘI a facilitat antrenarea Sikhilor [membrii unei secte hinduse influențate de islam] în Punjab și, tot atunci, a fost creată o tabără la Pattia (Afghanistan): anumiți Sikhi vor secesiune și independență (actualmente ei fac parte din Uniunea Indiană).

5 în Afghanistan trăiesc circa 20 de popoare și se vorbesc peste 30 de limbi Triburi din cadrul aceleiași etnii pot avea interese divergente. Asta face din Afghanistan o țară extrem de eterogenă.

6 în primăvara lui 1996, aviația israeliană bombardează ținte civile la Cana Bilant: 150 de morți.

7 Regiunea etiopiană revendicată de Somalia.

8 Confidență făcută autorului de către un apropiat al lui Usama bin Laden

9 Declarație apărută în jurnalul pakistanez de limbă urdu, *Pakistan*, la 18 martie 1997.

10 Acest raid, întreprins pe teritoriul indian, în regiunea contestată a Kashmirului, al unei alianțe militare dintre pakistanezi și mujahedini, începând cu 9 mai 1999, declanșase violente confruntări militare între India și Pakistan. Acest incident a dus la concluzia că, ținându-se cont de capacitatea nucleară a celor două state și de tensiunea dintre ele (nu există niciun dialog), riscul unui război nuclear nu ar fi exclus. Această tensiune între cele două țări a atins punctul culminant la 24 decembrie 1999, prin afacerea Airbusului companiei Indian Airlines, ce făcea legătura între Katmandu și New Delhi, deturnat spre Afghanistan de pirați ai aerului care, în schimbul a 155 de ostatici, cereau eliberarea unui credincios musulman, Massud Azhar, care avea o situație bună la Rawalpindi, în Pakistan, și care din noiembrie 1994 era închis la Jammu, în Kashmir, **pentru** l se fi asociat cu *Harakat ul-Mujeihidin* una dintre cele mai violente mișcări separatiste din Kashmir (cf. Documentul 10). În urma bombardamentului american asupra bazei Khost, din august 1998, această organizație își pierduse majoritatea militarilor. Azhar aparține școlii *deobandiste*, de la care se revendică, de asemenea, talibanii. La 7 ianuarie el va fi eliberat în schimbul ostaticilor. Potrivit observatorilor, această deturnare a fost comandată de ISI pakistanez. Talibanii, cu prilejul aceste crize, au

condamnat luarea de ostatici și au cooperat cu New Delhi, spre surpriza indienilor, fără să pună condiții, nici măcar pe cea a recunoașterii. Pentru unii, aceasta este o dovadă că deturnarea era o operațiune bine organizată, a cărei rezolvare se cunoștea dinainte.

11 AIS a fost creată în toamna lui 1993 și este considerată ca fiind ramura armată a FIS. Această organizație nu a asasinat niciodată civili sau străini.

Legiunea islamică

Dacă Usama bin Laden a devenit, în mai puțin de 10 ani, unul dintre personajele principale ale luptei islamice internaționale, aceasta se datorează în mare parte angajării sale fără rezerve în ceea ce unii analiștii sfârșesc prin a numi „legiunea islamică”: o armată considerată secretă, care nu are un statut juridic real, nici măcar o conducere centralizată, sau un sistem de finanțare unificat, cum are, de exemplu, *Hezbollah*, dar care are o existență internațională. Usama bin Laden și-a făcut debutul ca luptător în rândurile acestei legiuni islamice, virtuală ca organizare și, cu toate acestea, foarte reală pe teren. Înțelegând mai bine de ce și cum s-a născut această legiune islamică, ne va fi mai ușor să înțelegem personalitatea lui Usama bin Laden și cum a putut el contribui la expansiunea acestei grupări.

Pe 27 decembrie 1979, spre stupefacția lumii occidentale, care nu mai asistase la o astfel de

înfruntare directă de la afacerea din Golful Porcilor (Cuba), cu 20 de ani mai înainte, sovieticii invadaseră Afghanistanul. Opinia publică se revoltă, dar nimeni nu-și dă seama că, fără să vrea, Moscova tocmai i-a oferit lumii musulmane o cauză pe care islamistii o vor sluji timp de mai multe decenii. Intrarea Armatei Roșii în Kabul a fost semnalul unei puternice campanii internaționale de recrutare a mudjahedinilor, cu toții solidari prin războiul sfânt împotriva opresorului ateu. Consecință directă a formării acestor „brigăzi internaționale islamice”: sovieticii vor fi înfrânți, iar Armata Roșie va trebui să se retragă din Afghanistan, lăsând în Kabul, împreună cu noul regim comunist afgan, o altă formă de haos sau de dominare tot atât de puțin favorabilă dezvoltării libertății ca și ocupația sovietică.

Între 1980 și 1990, acești voluntari, proveniți din lumea musulmană și antrenați în Pakistan (în numele anticomunismului) de către cei mai buni instructori occidentali, au fost vârful de lance al luptei de gherilă împotriva Armatei Roșii. Ei și-au câștigat numele de „afgano-arabi” sau „afgani”. Un nume care mai este și azi respectat în toată lumea musulmană, inclusiv în Africa de Nord, dar și la Paris și în suburbiile franceze. Pe atunci invazia sovietică era calificată drept inacceptabilă, iar mudjahedinii, universal denumiți „membrii ai Rezistenței” sau „luptători pentru libertate”. Nimeni nu îndrăznea să pună aservirea poporului

afgan pe seama „bilanțului, în mod global pozitiv, al socialismului” cu care se împăunează Partidul Comunist Francez.

Dar Istoria a făcut o cotitură, și astăzi națiunile occidentale, în frunte cu Statele Unite, îi consideră pe acești afgano-arabi ca pe cei mai ingrați dintre renegați. Pentru guvernul american nici nu se pune problema să-i ierte că au devenit teroriști, după ce au avut, aproape 10 ani, același inamic: sovieticii. Ajutoarele americane oferite în anii '80 acestei mișcări de Rezistență lasă astăzi impresia că, din birourile lor discrete, de pe malul Potomacului, departe de minele antipersonal și de apelul muezinilor, foștii aliați ai mudjahedinilor bat deliberat pasul pe loc în jurul steagului înstelat. Amărăciunea americanilor este justificată și, în același timp, de înțeles. Și totuși, din 1980, epopeea luptătorilor din Afghanistan nu este făcută decât din salturi, trădări și reveniri.

Ar fi fost greu de prevăzut în anii '80 că sunniții care au format grosul forțelor arabe mobilizate împotriva armatei sovietice și care, împreună cu majoritatea statelor occidentale împărtășeau, pe punctul de a fi percepuți drept „musulmani buni”, o aceeași aversiune împotriva Moscovei, ar putea să facă un asemenea viraj și, în cele din urmă, să se angajeze în djihadul împotriva Occidentului. În realitate, luptătorii afgano-arabi nu au fost fideli decât Intereselor lor, iar pentru America pilula este cu atât mai greu de lghîțit, cu cât Washingtonul a cheltuit mult pentru a-i

susține. Erau idealişti sau oportunişti aceşti mudjahedini cărora America le reproşează astăzi că ar avea o memorie cam scurtă sau prea puțină constanță politică? Fără îndoială, mai degrabă un amestec din cele două: atunci când situația se radicaliza, idealul a fost depășit

Majoritatea musulmanilor care s-au angajat alături de afgani împotriva Armatei Roșii erau sinceri. Mulți dintre ei au plătit cu viața adeziunea lor curajoasă, dar dintre ei câteva sute sau câteva mii nu se angajaseră decât pentru a fugi de serviciile de securitate ale propriilor țări, care nu așteptau decât o ocazie ca să-i aresteze pentru terorism. Pe atunci se admitea, în mod tacit, în majoritatea țărilor musulmane, că, oricare ar fi fost temeiul vechilor acuzații aduse cuiva, acest djihad contra sovieticilor ar spăla rățăcirile trecutului sau chiar acte considerate subversive. Aici mudjahedinul câștiga amnistierea și, dacă se jertfea pe câmpul de onoare, chiar gloria pentru familia sa. Ironia destinului face ca, din Pakistan sau Afghanistan, să fie tocmai aceiași luptători cei care duc astăzi, cel mai adesea cu armele terorismului, lupta împotriva Occidentului. Spre deosebire de grupările palestiniene din anii '70—80, acești afgano-arabi nu sunt susținuți de niciun statut și nu au în comun decât trecutul lor din taberele de antrenament din Pakistan și Afghanistan; dar și aceeași ideologie și sentimentul că sunt camarazi de arme ce au depășit împreună cele mai grele încercări. Trebuie

să revenim în 1978, la momentul în care poporul afgan se organizează pentru a rezista invaziei, ca să înțelegem destinul acestor afgano-arabi.

Ianuarie 1979. După câteva negocieri dificile între facțiuni rivale, poporul afgan întemeiază Alianța Islamică pentru Rezistență. În februarie 1979, se mobilizează cu adevărat și restul lumii, dar abia după răpirea și asasinarea ambasadorului american la Kabul. Președintele american Jimmy Carter impune sancțiuni economice URSS și se angajează într-un proces de asistență necondiționată în favoarea membrilor Rezistenței afgane. Aceasta Rezistență se întărește în 1981, la inițiativa noului președinte american, Ronald Reagan, care, împreună cu Pakistanul și Arabia Saudită coordonează o alianță internațională destinată înarmării eficiente, dar secrete, a mudjahedinilor. Pakistanul devine sanctuarul luptei împotriva Moscovei, iar Statele Unite susțin deschis un... djihad. William Casey, director al CIA, va fi însărcinat cu organizarea ajutorului acordat luptătorilor afgani!

Începând cu 1983, națiunile implicate în susținerea militară și financiară a luptătorilor din Rezistența afgană sunt, în primul rând, Arabia Saudită, Statele Unite și Pakistanul, dar și numeroase alte țări, precum Egiptul, Marocul, Iordania, Omanul și Turcia, care contribuie la fel de generos la ajutorarea poporului afgan. Cauza afgană câștigă unanimitate; Israelu", după anumite informații confirmate astăzi, se pare că i-

a ajutat pe... islamiștii puri și duri, în împrejurări în care serviciile americane nu mai voiau să-și implice direct consilierii militari. Dar Ronald Reagan și Mihail Gorbaciov, numărul 1 sovietic, ajung, în februarie 1989, la un acord asupra retragerii trupelor sovietice: acesta va fi sfârșitul campaniei americane de ajutorare a celor din Rezistența afgană.

În acest deceniu, mișcarea de revolta *Hezb-I-Islami*, a șefului islamic fundamentalist Gulbudin Hekmatyar, exilat la Peshawar într-o căsuță din cartierul universitar, va beneficia de aproape 40% din acest ajutor militar. Atunci când, în 1988, l-am întâlnit pe Hekmatyar în reședința sa, sub paza atenta, șeful religios era încă nehotărât în plan politic, însă foarte înconjurat de pakistanezi membri ai ÎȘI mișcare competentă și bine organizată. Hekmatyar nu înțelege deocamdată consecințele acestui impuls islamic și nici rolul pe care islamiștii îl vor juca în Afghanistan, însă pakistanezii care îl susțin au deja o viziune precisă asupra a ceea ce va fi noul Afghanistan.

Hekmatyar nu și-a spus încă ultimul cuvânt, iar serviciile secrete îl forțează, însă nu într-atât încât să-l manipuleze. Inteligent, calculat și destul de abil pentru a accepta asistența Islamabadului, fără a-și pierde însă identitatea și a se vinde militarilor pakistanezi, Hekmatyar conduce astfel din Peshawar o puternică rețea de mudjahedini și de mollahi care, datorită sprijinului străin, va sfârși prin a acoperi întreg Afghanistanul. Un

suport pe care Hekmatyar îl poate pretinde în mod legitim și istoric: el aparține unui grup etnic important, clanul Kharuti al tribului pashtun. Aceasta componenta tribală este o realitate a societății afgane de care beneficiarii de fonduri din Rezistența trebuie să țină seama. Și alte organizații, cum sunt *Național Islamic Front* (Quadissiya2) sau Frontul Șalvării Naționale din Afghanistan beneficiază, în numele cruciadei anticomuniste, de finanțări, însă nu pot rivaliza cu mișcarea lui Hekmatyar. Asistența oferită luptătorilor afgani merge de la vânzarea de accesorii ale costisitoarelor rachete Stinger, livrate direct de Statele Unite sau prin intermediul Arabiei Saudite, până la crearea de centre de antrenament pentru comandouri. Anumite misiuni periculoase, de cealaltă parte a frontierei, în Tadjikistanul sovietic între altele, sunt realizate de echipe mixte americano-afgane. Pe teren, serviciile ÎȘI vor lua cu adevărat conducerea operațiunilor, asigurând logistica și supervizând formarea Rezistenței.

Câțiva ani mai târziu, odată cu plecarea sovieticilor, cu miile, cei cărora nimic nu le fusese refuzat și care se bucuraseră de o pregătire de excepție, au devenit „afgani” și nu au depus armele. Pentru ei djihadul a continuat, în primul rând împotriva guvernului de la Kabul, tot comunist și tot opresor. Alții s-au întors în țările lor, unde, înarmați cu o puternică experiență, s-au implicat în lupta împotriva propriului guvern,

pentru a favoriza o mișcare islamică, așa cum este cazul Algeriei, al Tunisiei și chiar al Marocului (cf. Documentul 11, cu amenințările lor din toate direcțiile). Alții au devenit mercenari în Bosnia sau, în Franța, teroriști ce instalează bombe.

Aceasta legiune islamică nu este un mit. Nu există niciun monument ridicat pentru morți pe care să poată fi citit numele celor care și-au pierdut viața în munții afgani, niciun document în care să fie înscrise numerele de cod ale acestor luptători din umbră, dar numărul acestor „afgani” care se duceau atunci în Pakistan, în doar câteva luni, a ajuns la mai multe mii, poate chiar la mai multe zeci de mii. În anii ce au urmat invaziei sovietice, consulatul pakistanez din Alger a eliberat 2.800 de vize tinerilor algerieni care se duceau să lupte împotriva Armatei Roșii, în timp ce alții, care nu figurează în niciun document, au trecut prin Iordania sau Iran. Potrivit unuia dintre ofițerii generalului Masud, pe care l-am întâlnit în 1997, luptătorii algerieni au ajuns în Afghanistan în trei tabere, unde au format o unitate specială, 3 rigada „Coranului Algerian”, prin intermediul numeroaselor organizații umanitare stabilite în Pakistan. În cadrul acestei legiuni, pierderile au fost foarte mari, iar astăzi sunt în viață cel puțin 3.000 de „afgano-algerieni”, deveniți foști luptători inveterați. O mică parte din acest contingent algerian se găsește tot în Afghanistan, rămânându-i fidel lui Massud³, unul dintre primii săi comandanți. De aici înainte o parte dintre ei

vor recruta voluntari pentru taberele de antrenament pakistaneze; alții vor deveni membri ai Rezistenței GLA, după anularea, în 1992, a alegerilor din Algeria. Potrivit serviciilor de informații algeriene, până în primăvara lui 1994 aproape 1.000 de foști luptători în Afghanistan ar fi revenit acasă, în mai multe valuri, contribuind la izbucnirile de violență care, din 1992, au costat Algeria viața a 60.000 de persoane.

Acești foști afgani se regăsesc practic peste tot acolo unde există conflicte de mică intensitate: în Azerbaidjan, Bangladesh, Birmania, Malaysia, Cecenia, vestul Chinei, Egipt, India, Algeria, Maroc, Uzbekistan, Filipine, Tadjikistan, Tunisia, Yemen... Ca să nu mai vorbim de sanctuarele lor liniștite, aflate mai ales în Franța, Statele Unite și Londra (pe care anumiți islamiști o numesc, ironic, „primul oraș arab al Europei”). *Jane-s* > revista britanică devenită o autoritate în domeniul apărării, evaluează numărul acestor „afgani” la 14.000, dintre care 5.000 de saudiți, 3.000 de yemeniți, 2000 de egipteni, 2.800 de algerieni, 400 de tunisieni, 370 de irakieni, 200 de libieni și câțiva iordanieni.

Această „Sfântă Alianță”, între legionarii musulmani și poporul afgan, care durează de 20 de ani și care amenință cu acțiuni teroriste, nu este rodul unei porniri dezordonate: originile se plasează în 1980, la inițiativa lui Abdallah Azzam, un palestinian azi dispărut. Acest simpatizant al „Fraților musulmani” iordanieni, raliat la islamism

în anii '70, se stabilise în 1980 la Peshawar, unde în temei a se *Maktab ul-Khedamat Mujahideens*, Agenția de servicii pentru mudjahedini", consacându-se, cu sprijin financiar saudit, recrutării mudjahedinilor. Vreme de mai multe luni, Abdallah Azzam va străbate lumea arabă pentru a constitui această „legiune islamică de sprijin", animată de un ideal mistic care le lipsea însă luptătorilor din Rezistența afgană, excelenți războinici, dar aflați încă sub influența unui sistem feudal.

În 1995, în urma unui atentat împotriva ambasadei Egiptului din Islamabad „Agenția de servicii pentru mudjahedini" este închisă de autoritățile egiptene; însă circuitul recrutării și instruirii militare, pus la punct în anii de ocupație a Afghanistan ului, nu a fost niciodată întrerupt, nici după război, nici după închiderea oficială a agenției. Aici vor fi primiți, în primul rând, mai mulți responsabili ai FIS (Frontul Islamic al Salvării din Algeria), expulzați din Franța în august 1992 și în 1993, dintre care Kamar Eddin Kherbană, un fost ofițer al aviației algeriene, membru al IEFE, instanța executivă a FIS în străinătate. Cu mult înainte de ralierea lui Kherban, un alt algerian, Budjemah Bunua, alias Abu Anass, și el membru al IEFE, se căsătorise cu fiica fondatorului agenției și, la moartea socrului său, devenise patronul acesteia: Abdallah Azzam, întemeietorul primului batalion de mudjahedini arabi, pe când se întorcea de la moschee

împreună cu fiul său, este victima unui atentat cu mașină-capcană, la Peshawar, în toamna lui 1989. Aceasta pentru a menționa ce rol-cheie au avut Peshawarul și Agenția de servicii pentru mudjahedini” în antrenarea „legionarilor⁴ în Afghanistan. Pentru anumiți experți ai serviciilor de contraspionaj francez, este foarte probabil ca la Peshawar, devenit deja un cuib de militanți islamiști, să se fi născut ideea fondării, la începutul anilor '90, a organizației G LA algeriene.

În 1994, cu doar câteva luni înainte de atentatele de la Paris⁷, filierele de recrutare pakistaneze lucrau din plin. Serviciile ambasadei Franței la Islamabad atrăseseră de mai multe ori atenția SCTIP⁸ din Paris asupra mai multor francezi veniți să urmeze stagii „de antrenament terorist în Pakistan sau în regiunea apropiată”, după cât se pare Afghanistan. Pe atunci, „stagiarilor” erau primiți de un ghid care răspundea la pseudonimul de Aissa, Abu Quassim sau, pur și simplu, „Afganul”. Corespondentul rețelei de recrutare din Islamabad avea un telefon celular al cărui număr va fi regăsit în carnetul lui Maalui Monahim bin Amar, un „Afgan” arestat la 24 iulie 1994 la Perpignan, în Franța. Recrutarea viza întreaga Franța, nefiind limitată la periferiile periculoase din Paris, Lille sau Lyon.

Mai mulți foști militanți ai FIS au dezvăluit că în Afghanistan antrenamentul comandourilor se derula de-a lungul unor perioade lungi, între 10 săptămâni și 18 luni, în cel puțin patru dintre

taberele situate la Charyasab – care a fost o vreme Cartierul General al lui Hekmatyar – la Kundjak, la Jagi și în provincia Paktia, în apropiere de frontiera pakistaneza. Aici recruții învățau să mânuiască arme de atac, AK 47 sovietice, puști-mitralieră Scorpio fabricate în Cehia sau lansatoare americane de tip RPG-7 (*Rocket Propelled Gun*). Mărturisirile spun că, în contextul luptelor de gherila afgane, stagiarilor algerieni sau europeni erau foarte repede antrenați cu prilejul participării directe la operațiuni, ceea ce conducea la pierderi grele printre ei. Uneori, dar mai rar, ținându-se cont de prețul acestor rachete, comandourile erau instruite să mânuiască rachete Stinger, din care foarte puține fuseseră folosite, și încă și mai puțin restituite după războiul antisovietic, spre nemulțumirea SUA, care se temeau să nu vadă într-o zi că propriile lor arme se întorc împotriva unor obiective americane.

Instruirea morala era esențială și se întemeia pe lungi ședințe de autocritica, la întoarcerea din misiuni, iar formarea religioasă ocupa, de asemenea, un loc foarte important (cf. Documentul 12), mai ales cu prilejul înmormântării luptătorilor căzuți în timpul atacurilor de scurta durată. Potrivit martorilor, înhumările erau ceremonii interminabile, punctate de discursuri religioase și de lecturi din Coran.

Timp de mai mulți ani, acești legionari, pentru a ieși din Pakistan și a intra în Afghanistan, au putut beneficia de simpatia serviciilor secrete

pakistaneze. Însă, din 1994, ÎȘI a încetat să mai faciliteze deschis tranzitul stagiarilor, acestuia succedându-i asociațiile de caritate islamice ca IIRO (*International Islamic Relief Organisation*) sau al-*Kifah Refugee Center*, care au devenit, sub acoperire umanitară, simple organizații intermediare, permițând militanților islamiști să circule, cu prilejul misiunilor mai mult sau mai puțin caritabile, de la Marsilia la Peshawar, via Dakar sau Djibouti. Chiar și astăzi unele dintre aceste organizații (cf. Documentul 13) cu sediul la Peshawar și acreditate de înaltul Comisariat pentru Refugiați al ONU, sunt cunoscute pentru susținerea djihadului.

În noiembrie 1985, de exemplu, un tânăr musulman al cărui prenume este Muldi este ascultat de DIS: va povesti cum recrutarea poate deveni o deturnare și chiar o răpire. La începutul anilor '90, acest tânăr, licențiat în matematică, s-a dus în Afghanistan, via Alger, pentru a deveni profesor. Călătoria sa fusese organizată de *Tabligh*.

Jamaat al Tabligh, întemeiată în 1927 de predicatorul Mawlana Mohamed Ilyas, este o organizație, de origine pakistaneză, de propagare a islamului. Această organizație fundamentalistă este favorabilă aplicării fără restricții a *charia*. Sediul *Tabligh* este în Pakistan, cu o filială europeană la Dewsbury, la periferia Leedsului, în Marea Britanie. În septembrie 1972, *Tabligh* a deschis o filială în Franța, sub numele de

„Credință și Practică”; sediul oficial se găsește la Clichy, dar cel neoficial este Moscheea Omar, din strada Jean-Pierre Timbaud, la Paris, în al nouălea arondisment. Organizația controlează numeroase moschei în nordul Franței și în regiunea pariziană, probabil o sută. Strânși în grupuri de câte 3 sau 5, conduși de un emir, ei predică în stradă, în piețe și chiar în casele celor încă nehotărâți. O a doua țintă predilectă o reprezintă spitalele și închisorile, unde recrutarea merge bine. Cu prilejul unui turneu a 8 demnitari *Tabligh* veniți din Pakistan, în 1993, Ministerul de Interne francez a sesizat importanța acestei organizații, a cărei prosperitate a condus la existența mai multor centre în provincie, la Saint-Sabel, în Auvergne, la Meyzieu, în Vaux-en-Velin, și la Lyon.

Fără îndoială că Muldi nu știa nimic despre puternica mașinărie militantă și religioasă care îi organizase sejurul în Pakistan. La Peshawar, Muldi va preda, într-adevăr, într-o școală canonică și va fi găzduit într-o vilă („Casa francezilor”), însă va fi recrutat la scurt timp pentru un stagiu de comando. Muldi, plecat pentru a fi profesor, chiar dacă nu era voluntar, va petrece, în cele din urmă, multe săptămâni în munți, învățând tehnici militare de gherilă, sub comanda foștilor luptători în Afghanistan... în ianuarie 1995, tinerii francezi de origine maghrebină, care sunt condamnați la Fès, în Maroc, pentru că au participat la atentatele din Marrakech, în cursul verii 1994, făcuseră și ei un stagiu de instruire în

Afghanistan, în 1992.

Filiera pakistaneză a devenit o problemă de securitate, astfel încât, la 12 octombrie 1995, judecătorul Jean-Louis Bruguière a însărcinat DST să se intereseze mai îndeaproape de toți acești cetățeni francezi întorși din Pakistan, unde, oficial, se duseseră pentru a studia Coranul (cf. Documentul 14: încă din mai 1993, poliția de frontieră era preocupată de acest lucru).

Dintre cele câteva zeci de persoane care au fost interogate de DST, aproape toate aveau același statut: francezi de proveniența sau de origine nord-africană, erau toți șomeri, proveneau din periferiile defavorizate și se aflau în conflict cu societatea contemporană. Aproape toți au admis fără multă greutate că au o pregătire militară, făcută „unde, în munți, între Afghanistan și Pakistan” dar nu știau exact unde. Majoritatea acestor falși studenți mai au încă un punct comun: ca din întâmplare, cu puțin înainte de întoarcere, își pierd pașapoartele, iar consulatul din Islamabad trebuie să le elibereze documente care să le permită reîntoarcerea în Franța. Pașapoartele lor, care nu erau pentru toată lumea pierdute, le vor servi falsificatorilor organizației. Odată întorși în Franța, unii dintre acești stagiaari vor deveni simpli soldați din umbra în rândurile unei organizații, dar alții vor ajunge conducători sau recrutori: Abdelkader Hemmali, unul din acești afgano-arabi reveniți în Franța, va fi arestat în decembrie 1994, în timp ce era pe punctul de a-

și înființa propria rețea, nu multă vreme după sosire; un alt francez de origine algeriană, bin Abdel-kader, va fi condamnat în noiembrie 1998, în Albania, la 20 de ani de închisoare pentru uciderea unui student albanez; în timpul procesului va recunoaște că a lucrat pentru „Frăția bin Laden” care îl angajase să lupte pe teren în timp ce se afla în Albania, în aprilie precedent. Atunci reprezentanții organizației îi promisese ră fonduri ca să se lupte în Kosovo.

Potrivit unui raport confidențial al UCLAT – Unitatea (franceza) de Coordonare a Luptei Antiteroriste – datat 27 decembrie 1997, profilul celui care face recrutările este încă și mai important decât recrutarea, care se bazează în mare parte pe vulnerabilitatea tinerilor apropiați. Într-adevăr, după cum afirmă Irène Stoler, șeful secțiunii antiteroriste a Parchetului din Paris, pregătirea militară este întotdeauna asociată unei condiționări mentale fondate pe ura față de Occident și pe respingerea valorilor sale, așa-zise materialiste (cf. Documentul 15: raportul luptei antiteroriste privind rețelele sunnite, finanțarea lor etc.).

Teroriștii islamici folosesc agenți de recrutare care, în afara cunoașterii islamului, a mijloacelor de finanțare considerabile – cel puțin în ochii tinerilor săraci de la periferie – și a raporturilor directe cu șeful unei organizații din GIA, se bucură și de renumele obținut în operațiuni militare ce trec drept prestigioase, în special în Bosnia sau în

Afghanistan. Astfel, le este mai ușor să-i facă să viseze pe tinerii candidați la dжихad, care vor lupta împotriva societății occidentale.

Din septembrie 1995, serviciile poliției europene se infiltraseră sau desființaseră destule rețele în Franța, în Tunisia și în Maroc pentru a-și face o idee mai precisă asupra acelui *modus operandi* al celor ce recrutau și asupra naturii filierelor lor. Pe atunci, cele mai active tabere de antrenament erau cele din Baktia și Schehar Slab în Afghanistan. Informațiile de la acea dată despre instrucții cu explozivi extrem de perfecționați, cum este faimosul C4, folosit, în ultimul deceniu, de majoritatea organizațiilor teroriste. Tot pe atunci existau, în Pakistan, tabere de antrenament destinate atentatelor cu mașini-capcană. Conversații interceptate de serviciile de informații, britanice între altele, permise seră înregistrarea de discuții între islamiștii din Franța și din Marea Britanie cu stagiați găzduiți în tabere de pregătire din Pakistan și aflați sub conducerea unui anume Abu Kassem. Aceste interceptări au dezvăluit că, în 1995, acesta căuta să recruteze tineri din comunitățile islamice din țările europene, în special din Franța, Marea Britanie și din Germania, pentru a-i pregăti ideologic în vederea realizării unor operațiuni *kamikaze* în Europa.

Înregimentarea se intensifică puțin înainte de atentatele de la Paris din 1995. Alți radicali islamiști erau pe cale să creeze în Europa o

adevărată legiune pentru Bosnia. Și acești voluntari erau destinați să îngroașe rândurile stagiarilor din Afghanistan. Majoritatea celor care vor fi, mai târziu, trimiși să lupte în Bosnia aparțineau unei unități numite „Falanga credincioșilor⁴. De asemenea, dintre acești viitori martiri, unii urmau să fie folosiți de mișcarea *Djihadului islamic* din Palestina. La sfârșitul anului 1995, Fathi Chanak, șeful acestei organizații, anunțase că dorea să organizeze comandouri sinucigașe de 100 de voluntari, pentru a iniția operațiuni împotriva forțelor israeliene, dar și împotriva tuturor celor care combăteau islamul, în Europa și în Algeria. Acest număr de 100 de luptători gata să se sinucidă pentru *Djihad* pare o extravaganta, însă adevărul este și mai înspăimântător.

Iată, în continuare, mărturisirea unui stagiar care a supraviețuit acestor tabere. Candidații se înghesuiau, practic, într-o bază din Liban, unde el însuși fusese instruit să devină o bombă vie. Însoțiți din prima până în ultima zi a instruirii lor de un imam însărcinat să-i motiveze din punct de vedere spiritual, novicii *kamikaze* sfârșeau prin a-și implora maestrul să-i trimită în misiune, atât de mare era nerăbdarea lor de a ajunge în Paradis... sau tensiunea nervoasă și dorința de a termina odată. Aceste comandouri primeau o instruire militară rudimentară, iar condițiile lor de viață erau, până în ziua misiunii, monahale. Cu doar două ore înaintea atentatului, un imam trezea

bombele umane și le trimitea să se roage pentru ultima dată. Apoi, voluntarii urcau într-o mașină, ale cărei portiere erau sudate! Același martor povestește că, de asemenea, la fiecare sesiune de pregătire instructorii sacrificau voluntar un stagiar care, având corpul încins cu o centura de explozibil, se zdrobea de un zid cu mașina, condusa cu 50 km/h. Abominabila viziune a morții camaradului lor, departe de a-i șoca, le dădea celorlalți „nebuni ai lui Dumnezeu” energia disperării. Pe vremea aceea, *Djihadul islamic* din Palestina, care își avea agențiile în Iran, primea un ajutor financiar de 200.000 de dolari pe luna pentru a compara aime, explozibil și pentru a asigura pregătirea voluntarilor *kamikaze*.

Conform ziarului *al-Waâan al-Arabi* din 7 iunie 1997, o tabăra similară ar exista la frontiera afgano-pakistaneză. Aici se antrenau în vederea unei ultime și definitive participări la djihad (cf. Documentul 16 sau *kamikaze* programați) 5.000 de viitori sacrificeți, cu vârste între 16 și 25 de ani, veniți din întreaga lume. Tabăra era condusa de un pakistanez supranumit *al-Anchad* (cel mai bun ghid).

Alte circuite de recrutare apelau și la mișcarea *Hamas* din Palestina. Se știe, de asemenea, că mai mulți partizani din regiunea Blida din Algeria au fost formați de Yehia Ayache, cunoscut și sub numele de „Inginerul”, omul care pe atunci pregătea în taberele *Hamas* viitoarele bombe vii. După reluarea noii Intifade, în

septembrie 2000 și ianuarie 2001, Usama bin Laden ar fi trimis emisari *Hamas-ului*. Alții, încă și mai numeroși, care s-au alăturat G LA sau AIS, au fost antrenați în taberele *Hezbollah* din Palestina. Militanții acestei organizații își primeau instruirea militară în taberele *Hezbollah* din Liban sau în cele ale Frontului Popular de Eliberare a Palestinei – Comandamentul general (FPLP-CG) al lui Ahmed Jibril, un reductabil militant palestinian convertit la islamism și care dispunea de baze în Liban, Iran, Europa de Nord și, potrivit BKA10, chiar în Germania.

Aproape toți islamisții care au avut un rol important în atentatele de la Paris din 1995 au o trăsătură comună, chiar dacă originea lor socială este foarte diferită: ei au fost fie instruiți în Pakistan sau în Afghanistan, fie au fost elemente-pivot în filierele de recrutare a teroriștilor islamici. Este cazul lui Abu Fares, alias Rashid Ramda, director al revistei *al-Ansar* 1 din Londra, de asemenea cunoscut pentru a-i fi finanțat pe autorii atentatului din 25 iulie 1995, împotriva RER, la stația Saint-Michel din Paris.

Ramda a fost și organizator de „stagii” în Afghanistan pentru islamisții din Marea Britanie.

În aceleași tabere s-ar fi antrenat și Adam Abdel Ali, alias Adam Khan Balush, alias dr. Adel Sabah, mai cunoscut sub alte 40 de nume false: Ramzi Yussuf, autorul atentatului de la World Trade Center. Pe adevăratul său nume Abdel Basit Mahmud Abdulkarim, un nume pe care a încetat

de multă vreme să-l mai folosească, Ramzi Yussuf s-a născut în 1968, în Kuweit, într-o familie originară din Balushistanul pakistanez. Acesta din urmă ar fi fost în legătură cu apropiați ai lui Usama bin Laden din 1998, în Afghanistan și în Pakistan pe când locuia la Peshawar, în pensiunea de familie *Beit as-Chouada* („Casa martirilor”) și, în mai multe tabere, finanțate de saudit, ar fi învățat să fabrice bombe artisanale. În 1991, în urma unei întâlniri la Peshawar cu Abubakr Janjalani, fondatorul grupului filipinez Abu Sayyaf¹², pe atunci finanțat în parte de Usama bin Laden, Ramzi Yussuf ar fi ales deliberat calea terorismului. Gratie competențelor sale, ar fi fost recrutat consilier tehnic în grupul luptătorilor lui Abu Sayyaf. Expert în luarea de ostatici și specialist în protejarea convoaielor de droguri pe aeroporturile din Insulele Basilan și Jolo. Cât privește acest grup terorist, în ediția din 23 august 1998 a ziarului *Philippine Daily Inquirer*, zăriștii filipinezi arată că, în decursul ultimilor ani, Usama bin Laden a fost un vizitator frecvent, mai ales al regiunii Mindanao, fiec al rebelilor grupului lui Abu Sayyaf. Tot atunci, mai mulți oficiali filipinezi, între care șeful de cabinet al președintelui, precizau că Usama bin Laden este cunoscut pentru acțiunile sale filantropice în mai multe organizații musulmane din sudul țării. Conform aceluiași zăriști, cumnatul lui Usama bin Laden, Mohamed Jamel Khalife, șef al unui ONG saudit, a sprijinit financiar mișcarea *Jamaa*

Islamya, care a revendicat masacrul (60 de morți!) turiștilor din Luxor, în Egipt, în 1997 (cf. Documentele 17 și 18, în care *Jamaa Islamya* și *Djihad* justifică operațiunea de la Luxor.) Un alt membru al familiei teroristului, unchi matern al lui Ramzi Yussuf, Zahid el-Cheikh, închis în Statele Unite, este, de asemenea, cunoscut pentru legăturile sale cu Usama bin Laden. Ca și ex-sauditul, el a luptat în Afghanistan, unde și-a pierdut un frate, iar mai înainte a lucrat pentru o organizație nonguvemamentală în capitala kuweitiană, *Mercy International*. Originar din Balushistan, a fost, totodată, implicat în traficul de arme din Pakistan; potrivit mărturiei unui apropiat al lui Ramzi Yussuf, o parte din aceste arme ar fi fost destinate asasinării lui Benazir

Bhutto, în cursul unei campanii electorale. Potrivit altor surse, Zahid el-Cheikh a fost în strânsă legătura cu unul dintre finanțatorii și mentorii nepotului său, un saudit identificat sub numele de Abdul Madjid Madni. De asemenea cunoscut pentru legăturile sale cu Usama bin Laden, acesta l-ar fi folosit de mai multe ori ca agent de legătură, mai ales cu Ramzi. Cu prilejul unei percheziții la domiciliul lui Zahid el-Cheikh din Islamabad, anchetatorii au găsit o cerere de pașaport pe numele Abdel Basit, patronimul adevărat al lui Ramzi Yussuf, și au făcut numeroase descoperiri tulburătoare: fotografii ale lui el-Cheikh în compania generalului Zia, președintele Republicii pakistaneze, și a lui Nawaz

Sharif, prim-ministrul aceleiași țări, dovedesc că unchiul lui Ramzi Yussuf avea relații amicale cu *establishmentul* politic pakistanez.

Islamiștii algerieni ai grupului lui Hassan Hattab, în special rețelele lor din Europa (cf. Documentul 19) s-au apropiat de mișcarea lui bin Laden. Se pare că ei beneficiază de mijloace financiare reîmprospătate, apropiați ai GIA fiind însărcinați să mențină cu regularitate legătura. În urma unui raport din 25 noiembrie 2000, UCLAT, care depinde de Ministerul francez de Interne, este neliniștită de prezența imamilor favorabili tezelor lui bin Laden în moschei din Paris, Londra, Bruxelles și Germania.

În privința rețelei algeriene apropiate lui Usama bin Laden, se descoperă că și ea trece prin Afghanistan. Algerianul Ahmed Ressay, provenind din Canada, a fost arestat în Statele Unite pe 14 decembrie 1999, fiind în posesia a 50 de kilograme de explozibil. El făcea parte dintr-o rețea de mudjahedini care luptaseră în Afghanistan și în Bosnia. Această rețea fusese condusă din Montreal de Fatah Kamel, care a fost extrădat în Franța pe 16 mai 1999, în cadrul unei anchete judiciare legate de afacerea islamiștilor de la Roubaix. Fatah Kamel organizase în Iordania, în interiorul țării, o bază pentru islamiștii algerieni. Ei se îndreptau spre Canada ca studenți sau pentru a cere azil. După arestarea lui Ressay, directorul serviciului canadian de informații și apărare va recunoaște că țara sa

găzdui se numeroși simpatizanți ai G LA. în 1997, Usama bin Laden avea legături cu organizația canadiană *Human Concern International*. Unul dintre membrii săi, Ahmed Said Khadr, îl întâlnise pe bin Laden la Kandahar, în iulie 1996 (pe atunci, acesta își construia fără probleme o vilă pe o suprafață de 43.000 m²). Atunci a fost înființată filiera canadiană. Unul dintre personajele-cheie ale acestei rețele, Said Atmani, cunoscut și sub numele de Abu Hisham, avea două pașapoarte, bosniac și marocan, și fusese format în celulele organizației egiptene *Jamaa Islamiya*, iar mai înainte luptase în Bosnia în rândurile batalionului de mudjahedini arabi» sub ordinele lui Abdelkader Mokhtari, comandantul celei de-a șaptea brigăzi de la Zenica. La sfârșitul anului 1995» algerianul Ressaym trebuia să se instaleze în Canada» ca refugiat politic. Aceste bănuieli privind implicarea fundamentaliştilor algerieni de partea lui Usama bin Laden ar fi fost confirmate în octombrie 1995» prin înmânarea de către generalul algerian Mohamed Lamaari autorităților saudite a unei liste de islamiști algerieni care proveneau însă și din alte țări din zona Maghrebului și care se pregătiseră în taberele lui Usama bin Laden.

În mai 1995» al-Zawahiri» mâna dreaptă a lui bin Laden» organizează în apropierea Genevei o întâlnire a islamiștilor egipteni cu doi ideologi algerieni» simpatizanți ai G LA (să amintim că la 26 iulie a avut loc atentatul din metroul parizian» la stația Saint-Michel» tot o „operă” a

algerienilor). Unul dintre scopurile acestei întâlniri secrete era de a stabili contacte între islamişti egipteni şi „afganoalgerieni”. Pentru ajutorul acordat unei minorităţi a GIA» al-Zawahiri voia» în schimb» sprijin pentru pregătirea unui complot împotriva preşedintelui egiptean Mubarak» care venea deseori în Franţa în vizite oficiale sau private. De altfel» mai multe tentative de asasinare a preşedintelui egiptean eşuaseră. După Iosif Bodanski» consultant în Congresul american şi autor al cărţii *Bin Laden, omul care a declarat război Americii*”, al-Zawahiri n-ar fi circulat clandestin prin Europa, în 1997, decât pentru a crea aici reţele de terorişti islamişti în aşteptare. De asemenea, el ar fi promis săi sprijine pe cei din GIA care, sub presiunea grupului lui Hassan Hattab, visau să organizeze atentate cu prilejul Cupei Mondiale de fotbal găzduite în 1998 de Franţa. Pe 16 iulie 2000, acest grup a trimis Parisului două scrisori de ameninţare, pe care responsabilii luptei antiteroriste le-au luat foarte în serios, din cauza legăturilor acestor algerieni cu bin Laden. În puşcăriile franceze, unde au fost închişi membri ai GIA şi unde au apărut graffiti probin Laden, au fost descoperite legături între algerieni şi ex-saudil. Parisul nu a vrut să dezvăluie aceste pericole.

Acum câteva luni, Algeria a aflat că grupul lui Hattab fusese zgudit de disensiuni: o parte dintre membrii săi fuseseră „deturnaţi” de credincioşi sudanezi anti-bin Laden.

În 1994, Usama bin Laden însuși a efectuat o călătorie la Manchester și la Wembley, la periferia londoneză, pentru a-i întâlni pe simpatizanții GIA, în special pe cei care animau ziarul

Al Ansar. Acest ziar, finanțat prin intermediul lui bin Laden, încă din 1995, chema la djihad împotriva Franței: prima lovitură a fost atentatul din stația de metrou Saint-Michel.

Și Bosnia, din 1992 până la Acordul de la Dayton¹⁵ din noiembrie 1995 – care va determina închiderea taberelor de voluntari musulmani și desființarea unităților lor – a oferit noi perspective pentru implicarea mudjahedinilor care nu prea voiau să se întoarcă în țara lor. Începând din 1992, cel puțin o mie de combatanți din Maghreb, Iran, Liban sau din Turcia ar fi luptat în fosta Iugoslavie. Majoritatea algerienilor prezenți în Bosnia pe atunci, aparțineau de exemplu, grupului Abdallah Anas, o organizație finanțată de societățile yemenite aparținând lui Usama bin Laden. Dar luptătorii veneau din toată lumea musulmana sau chiar din Franța, precum Lionel Dumont, născut în 1971 în Nord, mezinul unei familii cu opt copii și care, în 1992, după ce s-a convertit la islam, a îmbrățișat cauza djihadului. Acest tânăr francez lipsit de griji, cu o pregătire școlară modestă, încorporat în Armata a IV-a RIMA de la Frejus, va participa în 1993, la Djibouti, la operațiunile umanitare din Somalia, înainte de a trece de partea islamiștilor fundamentalisti. Între 1993 și 1995 el merge cu

regularitate în Bosnia, unde participa la acțiunile umanitare în favoarea musulmanilor, înainte de a iniția o filiera de trafic de arme. În cele din urmă, va lupta împotriva sârbilor în batalioanele Legiunii islamice, înconjurat de afgani. Devenit, prin căsătorie, bosniac, se va numi de aici înainte Abu Hamza. Dedându-se banditismului de drept comun, va fi arestat în Bosnia, după atacarea unei benzinării, în cursul căreia unul dintre acoliții săi, un nord-african, a fost ucis.

Din surse arabe, ipotezele cele mai avansate vorbesc, aşadar, de 4.000 de mudjahedini. Odată instalați, acești „afgani” experimentați au servit drept instructori noilor recruți musulmani sau convertiți de curând, sosiți direct din Europa Occidentala, sub acoperirea organizațiilor occidentale și, departe de a avea rolul de calma spiritele, ei puneau, mai degrabă, gaz pe foc și transformau conflictul etnic bosniac în djihad.

Una dintre principalele figuri islamiste din Bosnia este Abu Abdel Aziz, zis Barbarossa, din cauza bărbii sale vopsite cu hena. În Afghanistan, era instructor al comandourilor speciale ale lui Abdallah Azzam. În Bosnia, își va etala cruzimea, plăcându-i să se împodobească cu capetele sârbilor decapitați (Cf. paginii 11 din caietul cu fotografii). Barbarossa, finanțat de bin Laden, va recruta mai multe grupuri pentru acesta. Dar anturajul egiptean al ex-sauditului îl va pune în gardă pe bin Laden în legătură cu instabilitatea lui Abu Abdel Aziz și cu pericolele care puteau

decurge de aici.

În 1993, în moscheile și în centrele din Franța, Germania și din Marea Britanie, prin intermediul ziarului *Chemarea djihadului*, tipărit în Bosnia, a fost anunțată crearea acestui „batalion independent al mudjahedinilor”¹. În același timp, această unitate de voluntari antrenați în Bosnia, în apropiere de Zenica, n-ar fi numărat totuși niciodată mai mult de câteva sute de luptători. Acest nou djihad european a permis apariția altei generații de militanți islamisti, mai tineri, dar la fel de bine instruiți ca și cei mai în vârstă în această pepinieră s-a realizat revigorarea mișcării islamiste internaționale de astăzi. Bosnia le-a redat numeroșilor veterani din Afghanistan o anume inocență; ei au putut primi, prin căsătorie, naționalitate bosniacă, renunțând astfel, cel puțin din punctul de vedere al stării civile, la un trecut uneori stânjenitor.

După încheierea acordurilor de la Dayton și după retragerea unui mare număr de mercenari, rețelele lui Usama bin Laden s-au dezvoltat pe acest teren bosniac fertil. La numai câteva luni după predarea armelor de către mercenari, în 1996, Usama bin Laden a reușit să-și reia acțiunile în Bosnia, prin intermediul unei organizații de caritate supuse islamului, *Saudi High Commission* (SHC). Potrivit unui informator francez, majoritatea cadrelor ZBE îi sunt favorabile lui Usama bin Laden, deși, sau tocmai pentru că, în mare parte fondurile provin din Arabia Saudită.

Această organizație, oficial înregistrată pe lângă HCR a Națiunilor Unite, este structurată ca o armată, „subordonările în cadrul ei sunt definite cu claritate și rareori contestate”, pentru a relua termenii unui agent de informații care a putut să se infiltreze în organizație. Lider este aici șeicul Nasser, un șef foarte autoritar care își are sediul la Sarajevo, unde beneficiază de sprijin la nivel înalt în general, ordinele sale sunt trimise prin fax, o dată pe săptămână, pe întreg teritoriul bosniac. Dar ZBE folosește frecvent, ca în multe alte țări occidentale, rețeaua de moschei cu prilejul rugăciunilor de vineri. De cele mai multe ori aceste ordine se referă la gestionarea stocurilor și la transportarea cu camionul a ajutoarelor umanitare acordate de această asociație. Cu prilejul organizării convoaielor, șoferii, recrutați dintre localnici și care nu sunt plătiți decât odată ajunși la destinație, nu-și primesc instrucțiunile decât în ultima clipă. Adesea, odată trecută frontiera croato-bosniacă, echipajele sunt înlocuite pentru a asigura confidențialitatea misiunilor și pentru ca șoferii să nu știe ce transportă. În schimb, personalul care girează stocurile este compus din tineri arabi, pe care organizația îi folosește și pentru alte îndatoriri; acești tineri care lucrează în depozite ar fi, în realitate, mudjahedini care se ocupă de recuperarea și distribuirea de materiale ilicite, droguri sau armament.

SHC este o organizație puternică, ce acoperă

ansamblul teritoriului federației croato-musulmane din Bosnia. Orașele Mostar, Bihac, Tuzla, Jablanica, Gracanica și Goradze adăpostesc antrepozite. La Sarajevo sediul este prosper. Omniprezentă, SHC este implantată chiar în portul Plece și în aeroportul din Split, două dintre cele mai importante surse de tranzit, de încărcare și de descărcare. Organizația, al cărei Stat-Major este alcătuit din cadre apropiate lui Usama bin Laden, se ocupă, cu precauție, de menținerea imaginii sale și aderă cu scrupulozitate la misiunile oficiale de caritate: cantități importante de curmale, făină, zahăr, orez sau gnu sunt repartizate în diferite centre păzite din Plece sau Splil. Acestor livrări de ajutoare alimentare li se adaugă și cele de materiale destinate spitalelor, în special celui din Mostar, a cărui aprovizionare sistematică este în mod deosebit supravegheată de Usama bin Laden.

Pentru diferiții informatori care au trecut acțiunile SHC printr-un filtru fin, se pare că această organizație servește drept bază logistică operațiunilor lui Usama bin Laden, cu binecuvântarea șefilor ei sau fără știința acestora. S-a stabilit că printre încărcăturile de hrană sau medicamente au fost strecurate, printre altele, arme, mine, explozibil și puști de asalt. Șefii SHC au fost constrânși, pentru a evita punctele de vamă sau controalele poliției croate, să stabilească itinerare care ocolesc spre Mostar, trecând mai ales pe drumuri de munte puțin frecventate, care

tranzitează prin orașele Cvimi Gam, Ljubuski și Citluk. Astfel, mudjahedinii, combinând o rețea de relații, cumpărate cu bani peșin odată cu fiecare trecere, împreună cu o abilă mascare a automobilelor, ajung să-și aprovizioneze camarazii cu arme. Această metodă a fost confirmată după ce un convoi a fost obiectul unei percheziții atente; într-adevăr, armele se găseau ascunse în camioanele al cincilea, al șaselea și al șaptelea ale primului convoi și în al șaselea și al șaptelea ale celui de-al doilea.

Din aprilie 1996, printre activitățile organizației se numără și îngrijirea orfanilor de război. Orfelinelor, în special, le sunt dăruite medicamente și cărți. Bineînțeles că în cadrul obiectelor de studiu predate în aceste așezăminte islamul ocupă o parte însemnată, tinerele victime ale războiului civil, dezorientate și influențabile, reprezentând un sol propice pentru prozelitism. Pregătirea religioasă pune accentul pe fraternitatea dintre țările musulmane și insistă cu deosebire asupra legăturilor dintre Bosnia și lumea arabă. Usama bin Laden face cu regularitate donații acestor orfelinate. Această campanie de islamizare a tinerilor este foarte asemănătoare celei din școlile coranice (*madrasa*) din Afghanistan» Pakistan și Nepal.

Simultan» organizația se însărcinează să imprime o urmă vizibilă a islamului» prin favorizarea construirii de moschei. Aceste edificii au un dublu scop: susțin financiar o economie

slăbită și lasă pe pământul Bosniei o dovadă de necontestat a credinței generoșilor donatori. Această omniprezență este întărită prin existența cohortelor de tineri veniți în principal din Yemen» Siria» Libia și Iordania» care sunt principalii agenți ai prozelitismului în rândul tinerilor localnici dezorientați. Acești mudjahedini nu riscă să se lanseze în acțiuni ce ar putea să-i expună; e limpede că misiunea lor este diferită de cea a obișnuiților acestei organizații. Ei păstrează cea mai mare discreție» astfel încât nu-și iau niciodată permisiile și nu-și părăsesc bazele. Cu prilejul aplicării acordurilor de la Dayton» „frații arabi” prinși în antrepozite au putut totuși să se strecoare printre obstacole» grație unui vast trafic cu documente false înlesnit de oamenii politici care simpatizează cu islamismul. Unii au ajuns cu ușurință în străinătate și au reușit apoi să revină sub o nouă identitate. Astfel, după cum conchide, la 20 mai 1997, un raport al Direcției de Informații Militare (DRM), din cadrul Ministerului francez al Apărării: *yisaudi High Commission*, sub acoperirea ajutorului umanitar, contribuie la favorizarea unei islamizări de durată a Bosniei, prin acțiunile sale asupra tineretului din această țară. Îndeplinirea unui astfel de proiect conduce la asigurarea unei platforme desăvârșit plasate în Europa pentru integrismul islamic și la conferirea unei acoperiri membrilor organizației bin Laden”.

Pentru publicația sârbă Dan/, această implicare este aproape neîndoielnică, astfel încât,

în 1993, ambasada Bosniei i-a oferit lui Usama bin Laden un pașaport bosniac. Revista este atât de sigură de sursele sale, încât publică numărul documentului de călătorie: 0801888 și data până când este valabil, 14 septembrie 2003... Nimic surprinzător, centrul diplomatic de la Viena este cunoscut pentru activismul său în privința căutării de fonduri.

În aprilie 1999, o altă afacere avea să confirme bănuielile privind implicarea lui Usama bin Laden în Europa. Atunci, un raport al serviciilor de informații europene afirma că al-*Qaida* ar fi susținut financiar UCK, Armata de Eliberare din Kosov016 și ar fi instruit o parte din reprezentanții ei în taberele din Afghanistan. Potrivit revistei britanice *Jane's International Defence*, adevărata biblie în materie» documente găsite asupra unui soldat din UCK ar fi dezvăluit că acesta era un ghid clandestin de trecere peste frontiere a luptătorilor și că grupul său se compunea, în parte, din mercenari de origine saudită, fiecare dintre acești voluntari având un pașaport albanez. Raportul insista asupra modului de finanțare a UCK: prin recurgerea, în mod hotărâtor, la traficul de droguri. Aceasta rețea de distribuie, cunoscuta sub numele de „Drumul Balcanilof”, ar introduce în Europa narcotice produse cu binecuvântarea talibanilor în Afghanistan.

Astfel, conform Observatorului Geopolitic al Drogurilor din Paris, UCK ar fi trecut, în fiecare

an, în Europa heroina și cocaina în valoare de peste două miliarde de dolari! Aceste tranzacții ar fi adus, în buzunarele organizației, beneficii de peste 10 milioane de dolari, permițându-i ca, înainte de ofensiva sa din primăvara anului 1998, să se reînarmeze integral.

Astfel, destinul lui Usama bin Laden este extrem de legat de aceasta armata islamică din umbra, care este infiltrată din Pakistan până la frontierele Europei, și de sateliții ei mafioți. Începând prin a fi unul dintre părinții fondatori ai acestei legiuni islamice, dat fiind că a contribuit hotărâtor la aprovizionarea ei cu luptători pe timpul „cruciadei” antisovietice, sauditul i-a devenit unul dintre moștenitori. Poate singurul moștenitor, pentru că a dat un nou sens luptei tuturor acestor oameni, gata de orice sacrificiu, însă lipsiți de adversar, Usama bin Laden le-a arătat cu degetul Statele Unite și Occidentul. Le-a oferit o nouă „cruciada”. Să ne amintim de Airbus-ul companiei Air France, deturnat la Alger de GIA, în decembrie 1994. Avionul trebuia să explodeze deasupra Parisului. Un cotidian algerian, *El Yum*, publica, în februarie 2001, un interviu cu Omar Chikki, șeful comandoului. Poliția algeriană a arestat șase dintre membrii săi, reducându-i efectivul la un număr de patru, de unde și eșecul său și asaltul GIGN pe aeroportul din Marsilia.

NOTE

— Informații primite de autor de la surse oficiale din Israel.

2 De la numele unei victorii arabe împotriva perșilor, din 637, preludiu al cuceririi musulmane a Irakului: aceasta a pus capăt ocupației persane.

3 Poziția lui Masud este astăzi foarte clară. În opinia sa, exprimată în cursul unei discuții cu autorii, terorismul prejudiciază islamul. În ipoteza că ar reveni la putere, el afirma că ar pune capăt tuturor activităților teroriste din taberele din Afghanistan, inclusiv celor ale lui Usama bin Laden. Potrivit șefului opoziției armate a talibanilor, tensiunea din regiune se datorează intervenționismului Pakistanului, animat de ambiția de deveni o mare putere regională. Pentru aceasta. Islamabadul are nevoie de Afghanistan drept bază de rezerva, în cazul unei confruntări directe cu India

4 Mai mult de 60 de publicații islamiste redactate în principal de militanți egipteni și algerieni, apar la Londra (cf. Documentele 20 și 21; astfel, bin Laden însuși semnează deschiderea unei agenții în capitala engleza). Până în 1998, o mare parte dintre aceste publicații au fost finanțate de Usama bin Laden și de un pakistanez cunoscut sub numele de Kelim. Usama bin Laden a încercat, în 1996, să finanțeze conferința islamică de la Londra, care a fost apoi anulată sub presiunea guvernului britanic. În timpul acestei conferințe, Usama bin Laden voia să cheme la djihađ în Golf, mai exact, împotriva intereselor anglo-saxone. De altfel, aceasta conferință nu suscitase unanimitatea în mediile islamiste din

Marea Britanie; Azzam Tamini, unul dintre șefii „Fraților musulmani” din Marea Britanie, credea că mai multe mișcări islamiste nu erau în favoarea acestei conferințe și că, dacă aceasta ar instiga la acte de terorism, el ar refuza să participe. În realitate, Usama bin Laden dorea să folosească aceasta tribuna în Marea Britanie pentru a chema la unirea šiitilor cu sunniții și la o apropiere între Iran și organizațiile foștilor afgani. Dezvăluirile organizațiilor din Londra au dus la deconspirarea acestui plan islamist.

5 Kamar Eddin Kherban a părăsit forțele algeriene în 1993 și s-a alăturat mudjahedinilor din Pakistan, unde a preluat conducerea afgano-algerienilor.

6 Pentru membrii „Frăției bin Laden”, *Mossadul* israelian poarta răspunderea acestui atentat, iar Usama bin Laden a luat hotărârea de a finanța orice combatant ce se revendica a fi un membru legitim al acestei organizații.

7 între 11 iulie și 17 octombrie 1995, populația pariziana este victima a șase atentate teroriste, dintre care cel mai sângeros va fi cel din 25 iulie, din stația de metrou Saint-Michel. Bilanț: 7 morți și 84 de răniți. Aceasta serie de atentate va lăsa în urmă 9 morți și 198 de răniți.

8 Serviciul de Cooperare Tehnica Internațională a Poliției.

9 Relațiile lui Usama bin Laden cu *Hamas* datează cam din 1994. De pe atunci miliardarul finanța deja mișcarea islamistă palestiniană. De

altfel, Usama bin Laden s-a lovit de reticența anumitor țări din Golf și a Iranului, care nu voiau ca organizația să fie condusa de fostul saudit. El va propune, în august 1997, elementelor extremiste ale *Hamas* sume considerabile după ce Statele Unite au oprit cele 360 de milioane de dolari colectate de agenții mișcării de eliberare a Palestinei. Această înghețare a conturilor integriștilor de către autoritățile americane i-a dat ideea de a folosi propriile mijloace financiare pentru a recruta militanți din organizația *Hamas*, specializați în acțiuni de comando, cu scopul de a-i integra în taberele sale din Afghanistan. Nimic nu se obține pe gratis...

O BKA este serviciul de contraspionaj german.

11 înainte de interzicerea sa, acest periodic denigra Occidentul și ocara Franța, împotriva căreia instiga la djihađ.

12 Kumander Abu Sayyaf, cunoscut și sub numele de Abubakr Janjalani, s-a născut în 1963 la Isabela, din părinți creștin și musulman. A studiat în Arabia Saudită și în Libia. La începutul anilor '90 a creat grupul Abu Sayyaf și a fost ucis în decembrie 1998, în cursul unei operațiuni a poliției, în Insula Basil an. Pe capul său fusese pusă o recompensă de 375.000 de dolari. Grupul Abu Sayyaf revendica autonomia regiunii Mindanao din sudul Insulelor Filipine. Această organizație terorista, ale cărei metode țineau mai mult de banditism decât de cele ale unei

formațiuni politice revoluționare, s-a făcut vinovata de a fi luat ostaticii un grup de 21 de turiști europeni, asiatici, libanezi și sud-africani, la 23 aprilie 2000, în insula malaieziană Sipadan. Ostaticii au fost apoi transferați pe Insula Jolo, situată la 960 kilometri de Manila, unde teroriștii își aveau baza. Gruparea dispunea de aproape 1.000 de oameni bine înarmați. Gruparea Abu Sayyaf, pe când se afla în plin proces de eliberare a ostaticilor, a răpit, la 30 august 2000, un american și a cerut eliberarea lui Ramzi Yussuf, închis în Statele Unite pentru atentatul de la World Trade Center.

13 Legăturile sale cu bin Laden au fost dovedite după arestarea unor membri ai al-*Qaida*, în Iordania.

14 Editura Forum, New York, 1999.

15 Acordul încheiat la Dayton, în Ohio, monitorizat de mediatorul american Richard Holbrooke, a fost numit „acordul de tipul *Pax americani*... El stipulează ca Bosnia-Hertegovina să devină un stat suveran, ce nu trebuie confundat cu republica sârbă a Iugoslaviei, alcătuită din federația croato-musulmană (51% din teritoriu) și Republica sârbă (49%).

16 Miliție albaneză al cărei obiectiv este obținerea independenței regiunii Kosovo și regrouparea albanezilor din țările învecinate (Macedonia și Albania). UCK număra, în 1998, mai multe mii de voluntari veniți din Elveția și Germania.

„Cruciada” antiamericană

Angajarea ca terorist a lui Usama bin Laden se oficializează la 23 august 1996, atunci când declară începerea djihadului. Până la această dată, sprijinul acordat musulmanilor afgani și reînnoirea islamului, în general, par să fi fost calul de bătaie al sauditului, dar niciun atac antiamerican nu fusese rostit în mod explicit. *Fatwa* din 23 august nu prezintă niciun fel de ambiguitate, Usama trece Rubiconul: „Zidurile opresiunii și ale umilinței nu pot fi dărâmate printr-o ploaie de gloanțe”.

Usama bin Laden se referă la forțele americane prezente în Arabia Saudită și îi îndeamnă categoric pe musulmani să pună mâna pe arme împotriva americanilor. În februarie 1998, va face un pas mai departe: în timpul unei adunări a islamiștilor din Afghanistan, îi va îndemna pe musulmani să acționeze împotriva intereselor americane peste tot în lume. Șapte luni mai târziu, în dimineața zilei de 7 august 1998, două dintre ambasadele americane, cea din Tanzania și cea din Kenya, sunt ținta unor atacuri. Explozia din Nairobi, în plin centru, pricinuită de încărcătura explozivă plasată în parcare din spatele ambasadei, la intersecția dintre bulevardele Arap Moi și Haile Selassie, va face 212 victime: 10 americani, dar mai cu seamă kenyezi, funcționari la serviciile poștale diplomatice, și 4.650 de răniți. Atentatul de la Dar es Salaam, ce va avea loc cu câteva minute mai târziu, va provoca moartea a 11 persoane și va răni 72

Bill Clinton hotărăște să reacționeze: trimite rachete asupra taberelor afgane ale lui Usama bin Laden. Să notăm că pe 20 august 1998, adjunctul lui Usama bin Laden, Ayman al-Zawahiri, l-a sunat, de pe telefonul mobil al șefului său, pe jurnalistul pakistanez Rahimullah Yusufzay². Convorbirea a durat 40 de minute, iar 20 de minute mai târziu, primele rachete americane cad asupra taberelor lui Usama bin Laden din Afghanistan. A doua zi, Al-Zawahiri îi comunică telefonic jurnalistului că bin Laden e în viață.

Cei din anturajul lui Usama bin Laden erau atât de siguri pe ei, încât nu se temeau să folosească telefoane conectate prin satelit, chiar și după bombardament! Unul dintre apropiații lui Usama bin Laden aflase despre iminența atacului: de la militarii pakistanezi, poate?

Faptul că telefoanele jurnalistului pakistanez sunt ascultate nu mai e un secret pentru nimeni. Acesta ne-a și relatat, de altfel, cum o dată, în timp ce vorbea cu bin Laden, o a treia persoană intervenise brusc pe fir, întrebând în engleză: „Cu cine vorbiți? Cu cine vorbiți?”

În orele de după atacul american, ÎȘI furniza o informație falsă guvernului său, arătând că una dintre rachetele americane lovise teritoriul pakistanez, provocând numeroase victime. Pakistanul protestase, pentru ca după câteva ore să retracteze totul. Directorul ÎȘI Manzoor Ahmed, a fost revocai după aceasta gafa. Cu atât mai mult cu cât cu câteva minute înainte de

lansarea rachetelor, Pentagonul trimisese un mesaj secret Pakistanului, pentru ca acesta să nu-și închipuie că ar fi vorba de un atac indian. Date fiind relațiile tensionate dintre Pakistan și India, o asemenea confuzie ar fi fost extrem de grava, puțind declanșa o alarmă atomică.

*

Dar seria de atentate din Africa ar fi putut fi mult mai grava. După unele informații dezvăluite la 20 octombrie 2000 de către unul dintre militanții organizației, „Frăția bin Laden” viza și alte ținte străine la Nairobi, între altele ambasada Franței și centrul cultural francez. Aceste dezvăluiri au fost făcute la New York de către un fost sergent al armatei americane, Ali Mohamed³, care a recunoscut că acționase pentru Usama bin Laden. Ulterior, subofițerul a fost inculpat pentru că a luat parte la complot, ajutând rețelele „Frăției bin Laden” să se instaleze în Kenya, însă mărturisirea lui le-a confirmat anchetatorilor ca, dincolo de interesele americane, sunt vizate, în sens mai larg, și interesele occidentale și că amenințarea e cu mult mai generală decât pare la prima vedere (cf. documentele 22, 3 și 24, care justifică atentatele din Nairobi și de la Dar es Salaam).

La câteva zile după atentatele din Africa Orientală, cei 375 de agenți FBI, specialiști în contraterorism, care debarca la Nairobi au de îndeplinit o misiune imposibilă și, totodată, sfântă să adune laolaltă piesele unui joc de puzzle

împrăștiate pe patru continente. Vor reuși în parte datorită ajutorului dat de polițiștii kenieni și tanzanieni⁴. Primele elemente ale anchetei scot la iveală faptul că bombele utilizate împotriva ambasadelor din Nairobi și Dar es Salaam erau niște uriașe mașini infernale: mai bine de o tonă de TNT aprins cu capse detonatoare și încărcături de plastic. Treabă de profesioniști!

După părerea experților, bombele sunt fabricate în Orientul Mijlociu: dovada o constituie rămășițele din micile cartușe de oxigen și acetilenă încorporate în încărcătură, care echivalează cu semnătura mai multor experți în explozibili, cunoscuți de serviciile de spionaj. Capse detonatoare identice cu cele de la Nairobi sunt descoperite la Dar es Salaam, în casa lui Rashid Saleh Hemed, unul dintre suspectii arestați de poliția tanzaniană. Ceea ce demonstrează că în operațiuni a fost implicată o adevărată rețea, și nu doar niște indivizi izolați. Logistica atentatelor fusese asigurată de resursele financiare furnizate de banca saudită *Greenland Bank*, din Dar es Salaam, și de unele organizații caritabile islamice din Nairobi.

O altă anchetă, consacrată mașinii aruncate în aer la Dar es Salaam, din care n-a mai rămas decât plăcuța de înmatriculare, va permite identificarea vehiculului datorită câtorva bucățele de metal. E vorba de un vechi camion frigorific, un Nissan din 1987, la care încărcătura explozivă fusese sudată sub șasiu. Prin intermediul uzinei

japoneze Nissan și al importatorului în Tanzania, FBI va ajunge până la ultimul proprietar al vehiculului: una dintre persoanele care a pus bombele. Peste trei tone de indicii vor fi recoltate de pe locul exploziilor de către anchetatori, pentru a fi expediate în laboratoarele FBI, precum și kilograme de hârtoage abandonate de teroriști în ascunzătorile lor. Precum se vede, membrii rețelelor lui Usama bin Laden lucrau ca niște adevărați birocrați și țineau o evidență exigentă și pedantă a tuturor tranzacțiilor, a tuturor cumpărăturilor, până și a convorbirilor telefonice.

Întâmplarea și norocul contribuie deseori la succesul unor anchete complexe; FBI va avea noroc. Ba chiar cu carul... în ziua atentatelor, un ofițer perspicace de la Serviciul Imigrări de pe aeroportul din Karaki îl ia la ochi pe unul dintre călători, altminteri cu o ținută foarte decentă, proaspăt ras, având asupra lui un pașaport yemenit în regulă, dar în care exista fotografia unui ins... cu barbă. Pasagerul suspect vine din Nairobi cu zborul numărul 746 al *Pakistan International Airways*, și se duce la Peshawar. Intrigat, funcționarul de la Imigrări îl chestionează și, primind explicații confuze, care se adaugă pașaportului fals, îl dă pe mina poliției. După trei zile de interogări, Mohammed Sadik Odeh mărturisește: a participat la atentatul de la Nairobi și se ducea să se ascundă în Afghanistan.

Deși celula din Nairobi pregătise cu toată grija logistica în vederea atentatului, neglijase

acest „amănunt”: pașaportul fals al unuia dintre agenții ei nu se potrivea deloc. Și atunci, Odeh e dus cu discreție de către americani în Kenya. La Nairobi, suspectul e din nou interogat de poliția kenyană și de FBI; omul rezistă două zile, zicând că mărturisirile pe care le făcuse la Karaki îi fuseseră smulse cu forța, dar, pus față în față cu unele probe descoperite în casa lui din Nairobi, nu are încotro și spune tot anchetatorilor: de la locul unde-și aveau Cartierul General la Nairobi, Hotelul Hilltop, și până la casa unde-și fabricaseră mașina infernală, pe strada Rundu Estâtes nr. 43, o casă goală, cu două etaje, închiriată de unul dintre membrii comandoului, și, în sfârșit, despre cum plecaseră din Kenya cu puțin timp înainte de explozie.

Odeh dezvăluie numele complicilor: al-Owhalia, Fazzam și Mohammed Fazul, care, după părerea lui, s-ar afla tot în Kenya, precum și alți doi, un sudanez, Mohammed Saleh, și un saudit, Abdallah, sosiți în Afghanistan. În cele din urmă, divulgă și numele organizației lor, al-*Qaida*, și pe cel al șefului ei, Usama bin Laden! Și va explica și modul în care a contribuit la constituirea celulei din Nairobi: fiind palestinian, originar din Iordania, mai întâi s-a instalat la Mombasa, pe țărmul Oceanului Indian, unde a cumpărat o șalupă cu banii ce-i fuseseră dați în acest scop. Întreprinderea lui de pescuit îi îngăduia să susțină financiar rețeaua aflată la început, fără a mai depinde de fondurile „Frăției”. Anchetatorii au

sentimentul că și-au atins ținta. În orele care urmează, o parte din cei aproape 400 de „agenți speciali federali” care „treceau prin sită” Kenya de mai multe zile, fac percheziții la adresele indicate de Odeh, inclusiv la casa lui Mohammed Fazul aflată într-unul din cartierele selecte din Nairobi. Și anchetatorii descoperă particule de exploziv. Ei au aflat, de asemenea, că Fazul s-a născut la Moroni, în Insulele Comore, la 25 august 1972, și că l-a cunoscut pe Usama bin Laden la Khartoum. Dar în clipa când FBI intervine, suspectul fuge; potrivit unor date verificate de serviciile de informații franceze, el sosește pe Insula Grande Comore la 14 august 1998, cu un zbor Air Madagascar dinspre Nairobi și având asupra lui un bilet Nairobi Moroni-Dubai-Karaki, iar apoi părăsește Moroni, la 22 august, cu un zbor al companiei Emirates, din câte se pare cu destinația Pakistan, de unde putea ușor trece în Afghanistan.

La Hilltop, care se dovedește a fi un hotel ca vai de lume, unde camerele mobilate se închiriază cu 15 franci pe noapte, și care e situat deasupra unui magazin de fierărie, FBI va descoperi că teroriștii vorbiseră ia telefon cu cineva din Comore. Pista care-i duce la Moroni, pe urmele lui Fazul Mohammed. Dar când anchetatorii sosesc la fața locului e prea târziu. Teroristul le-a luat-o iarăși înainte, și și-a luat zborul, pe cât se pare via Dubai, în Emiratele Arabe Unite, unul dintre puținele state care au recunoscut regimul talibanilor. Într-un fișier informatic descoperit

acasă la fugă, FBI găsește diverse documente privind relațiile lui cu al-*Qaida* și, mai cu seamă, un document menționind numele unui american, Wadih al-Hage, care locuiește în Texas. E începutul unei noi piste, deși americanul e cunoscut.

La rândul lui, Mohammed Rashid al-Owhali, pe care FBI l-a chestionat, în urma mărturiei unor doctori dintr-un spital din Nairobi, care-i îngrijiseră rănilor suspecte, cauzate de explozie, recunoaște și el că face parte din organizația lui Usama bin Laden și că a venit în recunoaștere de la Lahore, în Pakistan, pe 31 iulie: misiunea lui era să conducă mașina-capcană până în spatele ambasadei, în parcare, chiar și cu riscul de a muri la bord în timpul exploziei. În cele din urmă atentatul va fi declanșat în mod diferit, al-Owhali renunțând în ultima clipă la martiraj și declanșând explozia cu o grenadă, după ce fugise din camionul-capcană. În momentul exploziei, unul dintre teroriști, Fazzam, care n-a izbutit să fugă destul de repede, deoarece l-a acoperit pe al-Owhali, e pulverizat, anchetatorii descoperindu-i rămășițele în crengile unui copac. Clădirile vecine cu ambasada, care adăpostesc *Cooperative Bank House* și *Uf undi Cooperative Building*, sunt, la rândul lor, spulberate de explozie.

Ajuns la sfârșitul anchetei, FBI va expedia mandate internaționale de arestare în șase țări: împotriva lui Odeh, al-Owhali, Mohammed Fazul, Usama bin Laden și Wadih al-Hage, pentru

conspirație în atentatele de la Nairobi și de la Dar es Salaam. Conlucrarea cu poliția sud-africană va permite, în octombrie 1999, arestarea și extrădarea lui Khalfan Khamis Mohammed, unul dintre suspecții atentatului de la Dar es Salaam. Teroristul acesta, în vârstă de 26 de ani, de naționalitate tanzaniană, se refugiase în regiunea Capului sub numele de Zahran Nassor Maulid. Ancheta va demonstra că el îi întâlnise pe ceilalți teroriști identificați de poliția tanzaniană și de FBI într-o casă din Dar es Salaam, pe care o închinase pe numele lui, în iunie 1998.

La o lună după atentatul de la Nairobi, cetățeanul american Wadiah al-Hage, pe care FBI îl găsisese în Statele Unite, e arestat în finalul unei mari audieri, unde venise să depună măiturie în fața unei comisii importante, aceasta acuzându-l de minciună. Pe parcursul a 50 de pagini, comisia din New York rezumă viața presupusă a lui Usama bin Laden și a apropiaților săi, deschizându-și rechizitoriul astfel: „Începând de prin 1989 și până la această punere în acuzare, un grup terorist internațional a existat și a avut drept misiune neîntreruptă să se opună guvernelor neislamice prin forță și violență. Această organizație s-a desprins din *mekhtab al-Khidemat* („biroul serviciilor⁴), o organizație care a întreținut birouri în diferite locuri din lume, mai cu seamă în Afghanistan, în Pakistan (mai ales la Peshawar), precum și în Statele Unite, în special în centrul de refugiați- *KJffah* din Brooklyn, la

New York. Grupul a fost fondat de către acuzatul Usama bin Laden și de către Mohammed Atef, împreună cu Abu Ubaidah al-Banshiri și alții. De la acea dată, din 1989 și până în prezent, grupul s-a numit al-*Qaida*. Din 1989 până în 1991, grupul a avut Cartierul general în Afghanistan și la Peshawar, în Pakistan. În 1991, sau în jurul acestei date, conducerea grupului al-*Qaiday* inclusiv emirul său (sau prințul), acuzatul Usama bin Laden, s-a instalat în Sudan gânda în 1996, dar a păstrat birouri în mai multe locuri din lume. În 1996, acuzatul Usama bin Laden, Mohammed Atef și alți membri s-au instalat iarăși în Afghanistan.⁴⁴

În acest act de acuzare, justiția americană afirmă că Usama bin Laden s-a opus pe față prezenței americane în Golf; că întreține relații permanente cu numeroase organizații teroriste islamiste din toată lumea, chiar și în Filipine, și că a recrutat cetățeni americani, în special pe Wadih al-Hage, devenit secretarul lui în Sudan, pentru a-i sluji cauza, a-i transmite mesajele sau pentru a face diverse operațiuni financiare. În partea a doua a rechizitoriului, se vede că Wadih al-Hage va fi inculpat pentru speijur în urma unui interogatoriu pe a cărui durată susține că nu a știut nimic despre declarațiile an ti americane ale lui Usama bin Laden:

„Judecătorul: Când ați aflat că al-*Qaida* a început să vizeze Statele Unite?

Wadih al-Hage: Cu ocazia celui de-al doilea

interviu acordat de Usama bin Laden la CNN.

Judecătorul: Aproximativ cu cât timp în urmă l-ați auzit pe bin Laden declarând la CNN că Statele Unite sunt acum o țintă?

Wadih al-Hage: Când am venit de la Nairobi, acum aproape trei săptămâni”.

După mai multe audieri, judecătorul Leonard Sand s-a opus punerii lui în libertate pe cauțiune. Wadih al-Hage va rămâne încarcerat la *Metropolitan Corecțional Center* din New York, până în februarie 1999, când va compărea în fața unui tribunal federal din Manhattan, pentru o audiere preparatorie.

Cazul lui Wadih al-Hage⁶, un libanez naturalizat american, e grăitor în ceea ce privește mecanismul subtil prin care a fost racolat, atât de caracteristic filierelor islamiste. Wadih al-Hage s-a născut în 1960, într-o familie catolică din Saida, Liban. Își va petrece o parte din viață în capitala Kuweitului, unde tatăl lui lucrează pentru o companie petrolieră. Împotriva voinței familiei, Wadih al-Hage s-a convertit la islam, pe când era doar un adolescent; un șeic kuweitian se va ocupa de educația lui în Statele Unite, până când tânărul va termina învățământul secundar. Începând din 1978, Wadih al-Hage urmează cursurile Universității Lafayette din Louisiana, unde studiază urbanismul și, în paralel, își câștiga existența lucrând într-un fast-food. În 1979, pleacă în Pakistan. Împărtășind destinul a mii de mudjahedini, ia parte la djihad. La Peshawar, al-

Hage e în legătură cu șeicul Azzam, palestinianul care este șeful Biroului de ajutorare a mudjahedinilor; în acest fel îl va cunoaște pe Usama bin Laden.

În ianuarie 1985, Wadih al-Hage se întoarce în Statele Unite și se căsătorește cu o tânără musulmană americană de 18 ani, April, despre care a auzit vorbindu-se în moscheia din Tucson, Arizona. Într-un fel, e vorba de o căsătorie „aranjată”, de vreme ce Wadih al-Hage a scris mai întâi familiei, și mai apoi, peste o lună, s-a căsătorit. Tinerii însă se plac cu adevărat... Vor avea șapte copii. La puțină vreme după ce obține diploma universității din Louisiana, Wadih al-Hage pleacă din nou în Pakistan împreună cu soția și familia acesteia. Activează cu toții pentru djihad: soacra lui e infirmieră la *Afghan Surgical Hospital*, iar socrul distribuie exemplare din Coran prin școli. Se întorc însă în Statele Unite, iar în 1989 Wadih al-Hage obține cetățenia americană. Locuiește mai întâi în statul Arizona, apoi în Texas, la Arlington.

În 1991, Wadih al-Hage este chemat la New York, ca director al asociației de caritate al-*Kifah Refugee Center*, instalată în Brooklyn pe Atlantic Avenue, una dintre arterele principale ale acestui oraș de periferie situat vizavi de Manhattan, a cărei misiune este să strângă fonduri pentru foștii combatanți din Afghanistan. De cum sosește la New York, Wadih al-Hage se vede amestecat într-un caz de crimă: cadavrul lui Mustafa Shalabi,

directorul asociației al- *Kifah Refugee Center*, este găsit mutilat în locuința lui din Brooklyn. După părerea anchetatorilor, avusese loc o dispută privitoare la utilizarea fondurilor asociației, care se terminase printr-o reglare de conturi.

În 1992, Wadih al-Hage e arestat la Arlington pentru o afacere cu cecuri fără acoperire. În timp ce este anchetat, cel care îl însoțește în mașina sa e un anume Marwan Salama. Peste câțiva ani, ancheta asupra atentatelor de la World Trade Center va scoate la iveală că Salama avusese numeroase convorbiri telefonice cu cei care puseseră bombele. Wadih al-Hage frecventează deci persoane periculoase.

La începutul lui 1992, el își agravează și mai mult situația, plecând împreună cu familia în Sudan, pentru a se pune în slujba șefului terorist. Dar, lucru curios, ori de câte ori călătorește, Wadih al-Hage are întotdeauna grijă să se înscrie împreună cu familia la consulatul american. Fie din calcul, fie din naivitate, nu va încerca niciodată să se ascundă.

La Khartoum, el devine secretarul lui Usama bin Laden, deși, oficial, funcția lui era cea de director internațional de marketing și cumpărări. La acea vreme, după cum susține familia lui, Wadih al-Hage lucrează pentru firmele și societățile de construcții ale grupului lui Usama bin Laden, e foarte activ și călătorește des în Europa. După părerea magistraților americani, în timpul acestei șederi în Sudan, el devine unul

dintre principalii colaboratori ai sauditului. E ultima barieră înainte de biroul lui Usama bin Laden, căruia îi programează agenda de lucru. În Sudan, Usama bin Laden îl îndeamnă pe Wadih al-Hage să-și ia o altă soție, însă April, care e în aceeași măsură americană, nu doar musulmană, se revoltă; îl va pune pe Wadih să-l părăsească pe Usama bin Laden, ceea ce acesta și face în 1994.

Familia al-Hage se instalează apoi la Nairobi, unde Wadih al-Hage preia conducerea unei organizații de caritate, *Help Africa Peopley* care-și consacră eforturile luptei împotriva paludismului. În Kenya, Wadih al-Hage păstrează legătura cu anumiți apropiați ai lui Usama bin Laden, ca de pildă Ubaidah al-Banshiri⁷, care va muri în naufragiul unui feribot pe Lacul Victoria, în Africa Orientală, în mai 1996. Wadih al-Hage mai e în legătură și cu

Mohammed Fazul, un alt apropiat al sauditului. Fazul, fără domiciliu și fără resurse materiale cunoscute, se instalează în locuința familiei al-Hage, devenind secretarul lui Wadih. Un alt terorist implicat în atacul din Nairobi, Mohammed Sadik Odeh va recunoaște în timpul interogatoriilor că era și el în legătură cu Wadih al-Hage.

Exact cu un an înainte de atentatul împotriva ambasadei americane din Nairobi, Wadih al-Hage va fi interogat de agenții speciali ai FBI, doritori săi asculte pe apropiații sauditului. În timpul primei percheziții, cu puțin înainte de acest

interogatoriu, al-Hage se află în călătorie în Afghanistan, unde în mod oficial e pe cale să cumpere pietre prețioase, ocupație ce nu are nici pe departe legătură cu preocupările lui umanitare oficiale. Agenții de securitate kenieni îi confiscă computerul, dându-le de înțeles lui April și mamei ei că ar fi mai bine să-și facă bagajul și să se întoarcă în Statele Unite. După părerea acestora din urmă, amenințările abia dacă erau deghizate. În calculatorul lui Wadih al-Hage agenții găsesc o scrisoare, redactată, fără îndoială, de Mohammed Fazul, care dă relații despre o anume „celulă din Africa de Est”, ca fiind în legătură cu Usama bin Laden, precizând că securitatea sa e amenințată. Dăm și noi traducerea câtorva fragmente, păstrînd tonul și stilul documentului original: „Putem declara acum că securitatea celulei e sută la sută în pericol. În acest raport, mă voi îstrădui să explic motivele care ne dau senzația de a fi în pericol. După cum voi încerca să-mi ofer recomandările înțeleptului și onoratului nostru conducător care, o știu, înțelege tot și sper că va căuta soluția cea mai bună. Există mai multe motive care m-au făcut să cred că membrii celulei din Africa de Est sunt în mare pericol, ceea ce ne face să nu avem altă alegere decât să ne dea de gândit și să muncim pe rupte pentru a contracara planurile dușmanului, care muncește zi și noapte pentru a-l prinde pe vreunul dintre noi ori ca să adune și mai multe informații despre oricare dintre noi. Oricine se interesează de chestiunile de securitate în mod

serios nu va putea trece peste nimic cu ușurință, fie cât vorba de lucruri neînsemnate, fie de lucruri importante, ci va privi totul cu gravitate. După cum am auzit, văzut și citit, conducătorul nostru a declarat război Americii, iar asta s-a confirmat când am văzut interviul luat la Jalalabad, în care șeicul face declarațiile următoare:

— Că declară război Americii, fiindcă ea s-a autoproclamat «jandarmul lumii»;

— Că nu are nicio legătură cu cele două explozii din Arabia Saudită, dar că e încântat că au avut loc;

— Că planurile lui de viitor vor fi auzite la radio.

Acestea și alte lucruri care, slavă Domnului, ne-au plăcut tuturor. De fapt, scopul Americii în convorbirea aceea era să-l calomnieze pe șeic în ochii poporului american și să deschidă calea spre un nou atac. [...]

Au arătat și un film despre șeic pe 10 august 1997, pe același canal CNN. Din toată discuția, am înțeles că America vrea să întreprindă ceva împotriva șeicului sau împotriva celor care s-au asociat cu el. După asta, s-au difuzat o mulțime de informații despre șeic și partizanii lui, la radio și prin reviste. Apoi am auzit știrea că s-a mutat împreună cu familia de la Jalalabad la Kandahar; au dat chiar și numele satului unde locuiește împreună cu familia. Am fost mirați să citim într-un ziar englezesc că America a trimis o forță multinațională de 1.000 de mercenari în Pakistan,

pentru a încerca să-l prindă pe șeic sau pe domnul Atef9.

Din toate acestea am înțeles că se desfășoară un război, că situația e periculoasă și că oricine se asociază cu *hadji* (conducătorul), oricare i-ar fi poziția și naționalitatea, își asumă riscuri. Am văzut doar cum forțele americane trec la operații de răpire împotriva oricui amenință securitatea națională americană și pe cetățenii lor și am văzut că atunci când au arestat într-un sat de la frontieră un pakistanez în timp ce dormea, acesta din urmă s-a trezit de dimineată la Washington.

Recomandarea pe care o fac fraților mei din Africa de Est e să nu trateze cu ușurință problemele de securitate, căci trebuie să știe că am devenit acum prima țintă a Americii. Și mai trebuie să știe că există o activitate (intensă) a serviciilor de informații americane, kenyene și egiptene la Nairobi, urmărind să afle numele și domiciliul membrilor asociați cu șeicul, deoarece americanii știu că tinerii care trăiau în Somalia și care sunt membri ai celulei șeicului sunt cei care i-au ucis pe americani în Somalia. Și mai știu că, de vreme ce Kenya era calea de acces principală pentru acești membri, trebuie neapărat să existe un centru în Kenya. Ahmed (Tawi) mi-a spus că o să vorbească la Taysir despre niște schimbări, de vreme ce suntem cu adevărat amenințați. Problema noastră cea mai mare e că securitatea e foarte slabă. I-am spus că rețeaua s-ar bucura dacă ar exista schimbări, de vreme ce suntem sută

la sută convinși că agenții kenieni ne cunosc existența și că situația securității noastre e foarte proastă”.

Autorul acestui document înțelegea situația destul de bine. La două zile după ce i se percheziționează locuința, Wadih al-Hage, întors din Afghanistan, este chemat de poliția kenyană, care-i face aceeași recomandare imperativă ca și soției lui: „Plecați din Kenya”. Ceea ce va și face o lună mai târziu, în septembrie 1997, fără să-și facă griji în legătură cu întoarcerea lui în Statele Unite; afacerea pare a fi înmormântată. După părerea experților americani în lupta antiteroristă, trimiterea lui Wadih al-Hage în Statele Unite fără urmări era o strategie pentru spargerea celulei lui Usama bin Laden din Nairobi, la puțină vreme după constituirea ei.

Întorși în Statele Unite, cuplul al-Hage și cei șapte copii ai lor se stabilesc într-o periferie din Arlington, unde Wadih al-Hage își găsește de lucru într-o prăvălie de articole pneumatice, *Loane Star Fire Store*. Familia își reia traiul obișnuit fără probleme; copiii merg la o școală musulmană și toți se duc, în fiecare vineri, la moschee. În comunitatea lui, Wadih al-Hage e socotit aproape un imam; i se întâmplă să conducă rugăciunea. E respectat, iar arestarea lui, survenită o lună mai târziu, va fi o surpriză generală, în asemenea măsură, încât prietenii lui americani se vor oferi să strângă bani necesari pentru cauțiune.

La două săptămâni după atentatul de la

Nairobi, Wadih al-Hage se află cu adevărat de data aceasta în ghearele FBI, astfel încât „Frăția” lui Usama bin Laden începe să se neliniștească; FBI interceptează mesaje ale cercurilor islamiste americane care afirmă că, *JFood and Beverage Industry* din America se interesează îndeaproape de rețelele bin Laden”, o aluzie abia deghezată la FBI.

La 15 septembrie 1998, al-Hage depune mărturie în fața comisiei și afirmă că nu știa de moartea lui al-Banshiri, după cum declară că nu-l cunoaște nici pe Odeh și nici pe alți apropiați ai lui Usama bin Laden. Acuzat de sperjur, e arestat, apoi inculpat pentru a fi conspirat la „uciderea americanilor”.

Episodul cu al-Hage este revelator pentru importanța Africii în rețelele lui Usama bin Laden. Se descoperă astfel că Africa de Est este aleasă de Usama bin Laden pentru a ascunde explozibil și pentru a recruta sinucigași (de altfel, se va duce el însuși în Zanzibar, în 1992). Nici Africa francofonă nu e dată uitării de Usama bin Laden, căci poartă corespondență cu persoane din Niger și Ciad.

La nord, împreună cu prietenii lui egipteni, bin Laden vrea să supravegheze traficul maritim dinspre extremitatea sudică a Africii. Amenință cu acțiuni teroriste vapoarele care trec prin Marea Roșie și antrenează echipe de teroriști pentru operațiuni *kamikaze* în baze din Yemen și Insula Socotora. Amenințări care în cele din urmă, se vor concretiza.

În octombrie 2000, un nou atentat spectaculos zguduie opinia publică americană. Vasul *USS Cole*, un distrugător de 154 de metri, lansat la 8 ianuarie 1996, și echipajul lui de 300 de oameni fac escală la Aden, în Yemen, pentru a se aproviziona cu carburant, înainte de a se îndrepta spre Golful Persic, unde nava e așteptată pentru a întări dispozitivul flotei a cincea, a cărei misiune este de a pune în aplicare embargoul împotriva Irakului. Joi, 12 iunie, la ora 12.15, în timp ce echipajul se află în alarmă Bravo, cota maximă de alarmă în marina americană, strecurându-se discret în manevrele remorcherelor care conduc nava în Portul Aden, o mică barcă pneumatică plină cu exploziv se aruncă în vasul american. Explozia provoacă o gaură de 12 în pe 12 în flancul stâng al cocii, între cele două săli ale mașinilor, cea din față și cea din spate. Bilanțul e tragic: 17 morți și 38 de răniți, una dintre cele mai mari pierderi pentru forțele americane de la atentatul asupra cazărmilor US Air Force din Arabia Saudită, ce avusese loc în 1996.

Primele concluzii ale celor 100 de anchetatori FBI care s-au deplasat la Aden după explozie sunt îngrijorătoare: teroriștii erau bine informați în privința procedurilor de intrare în port și au pus în acțiune un dispozitiv împotriva căruia era, practic, imposibil de reacționat: în momentul atentatului, vasul *USS Cole* era deosebit de vulnerabil. Încărcătura, acționată de cei doi membri ai

comandoului sinucigaș, era de cel puțin 180 de kilograme de TNT. Cum se întâmplă adesea, fragmentele de detonator permit, în cele din urmă, să se descopere „iscălitura” teroriștilor, dar vor trece săptămâni sau chiar luni până ce specialiștii din laboratoarele poliției vor ajunge la o concluzie.

Dacă FBI e încă foarte rezervat în privința acestui atentat, poliția yemenită, în schimb, a făcut unele dezvăluiri, reconstituind faptele în mod parțial. După mărturisirile vecinilor din cartierul Medinat Ash-Shab, unde se aflase prima ascunzătoare a grupului, comandoul muncise mult la barcă, folosindu-se de o instalație de sudură. La câteva săptămâni după ce pregătise barca, banda de teroriști se instalase în cartierul rezidențial Kud Namir acolo unde polițiștii aveau să găsească resturi de explozibil. În ziua dinainte stabilită, vor sosi alte două comandouri, care îl vor ajuta pe primul să pună barca la apă, sub un pod, într-un alt cartier din Peninsula Micul Aden, vizavi de radă. Pornind pe mare în cea din urmă călătorie a lor, teroriștii îi vor cere în mod straniu unui puști de 12 ani să le păzească mașina, pentru câțivanali... Mărturia copilului va face posibilă reconstituirea pistei; poliția va scotoci mașina abandonată și purtând o falsă plăcuță de înmatriculare yemenită, descoperind adresele acel puțin alte 5 ascunzători, precum și elemente ale unor costume de scufundători.

Câteva săptămâni mai târziu, un document publicat în arabă, pe cât se pare în cercurile

islamiste egiptene, va dezvălui că atentatele costaseră 5.000 sau 10.000 de dolari, subliniind faptul că luptătorii djihadului nu trebuie să fie bogați ca să se lupte cu unchiul Sam (cf. Documentul 25).

Președintele yemenit Ali Abdallah Sal eh vadeclara mai întâi că în Yemen nu se află niciun fel de terorist. Însă pentru Washington și experții americani în lupta antiteroristă, umbra sauditului începe să se profileze. Într-adevăr, Yemenul nu e o *terra incognita* pentru Usama bin Laden. De mult timp el își avea aici punctele lui de legături, rețelele, prietenii, până și câteva societăți comerciale, conduse adesea de foști luptători în Afghanistan. În 1992, simpatizanții săi încercaseră să arunce în aer la Aden un hotel locuit de soldați americani.

Există bănuieli întemeiate care-l incriminează pe Usama bin Laden și care vor fi confirmate de informații strânse în exclusivitate de agenții de informații din Afghanistan.

Cu câteva zile înainte de atentat, o întrunire ținută în Afghanistan adunase la unul din Cartierele ei Generale nucleul dur al „Frăției”: Usama bin Laden, doctorul Zawahiri și Rifai Taha, organizatorul atentatelor de la Luxor împotriva turiștilor. Considerat astăzi unul dintre oamenii puternici ai „Frăției”, din cauza dublei lui imagini, de teoretician intelectual și de „tehnician operațional¹⁴¹, Taha le-ar fi amintit atunci conducătorilor „Frăției bin Laden” că mișcarea lor

nu se manifestase de luni întregi și că era necesar să se gândească la unele acțiuni ca reacție la evenimentele dramatice din Orientul Mijlociu; într-adevăr, situația era extrem de încordată între Ehud Barak, premierul israelian, și Yasser Arafat, neexis tind premisa nici unui compromis, iar cele două comunități, evreiască și arabă, se înfruntau cu violență pe teren. Astfel încât, în cursul acelei întruniri, trebuia să se ia hotărârea organizării unei serii de atentate în Egipt, îndreptate împotriva americanilor din cauza sprijinului necondiționat acordat de Washington Israelului. Și, într-adevăr, unul dintre suspecții în cazul atentatului împotriva vasului *Cole* mărturisise anchetatorilor yemeniți că fusese antrenat în Bosnia și în Afghanistan de organizația lui Usama bin Laden.

Un alt acuzat, Fahdal Quoso, a recunoscut ca a primit bani pe aceeași filieră: trebuia să filmeze atentatul, pentru ca pelicula să fie utilizată ulterior în scopuri de propagandă. Șeful operațional al rețelei, Mohamed Omara Hărăzi¹⁰, este un specialist în explozivi, înregistrările comunicațiilor telefonice mobile dovedind că echipa lui menținea contacte cu rețelele lui Usama bin Laden din Somalia, Eritreea, Kenya și Tanzania. Și asta în timp ce tot ei încercau să recruteze islamiști din cartierul newyorkez Brooklyn. Autoritățile judiciare americane au dovada că unul dintre șefii militari ai „Frăției bin Laden”, Tufik al-Atach, îi ordonase încă din mai

1999 lui Jamal al-Badawi - unul dintre suspectii arestați în Yemen - să cumpere două bărci. Acestea erau destinate să devină adevărate bombe îndreptate împotriva navei de război americane.

NOTE

1 Ar fi interesant de notat că, nouă luni înaintea acestor atentate, mai multe servicii de informații occidentale, și mai cu seamă cele americane, fuseseră informate despre o amenințare terorista împotriva ambasadelor americane din Africa. La originea acestor informații se aflau convorbirile telefonice ale unui egiptean, Mustafa Mahmud Ahmed, înregistrate cu câteva luni în urmă.

2 Autorul a stat de vorba de mai multe ori cu acest jurnalist (Nota editorului francez).

3 La 21 octombrie 2000, Ali Mohamed și-a recunoscut, în cele din urmă, vinovăția în timpul judecării acestui caz de către un tribunal american.

4 Această operațiune purta numele de *Kenbom & Tanbom*, după numele locurilor lovite de atentate, și ea a reprezentat cea mai mare desfășurare de personal FBI în străinătate din întreaga istorie a Biroului Federal de Investigații. Anchetele vor duce la audierea a peste 1.000 de martori.

5 Al-Owhali este unul dintre autorii atentatului împotriva ambasadei din Nairobi. Fusese fotografiat în tabăra de la Khost, în timpul conferinței de presă a lui Usama bin Laden, când

acesta își lansase vestita *fatwa* împotriva americanilor. Având legături cu islamiștii algerieni și comorien, al-Owhali le promisese algerienilor cât va ataca și pe francezii din Nairobi (potrivit informațiilor pe care le-am cules de la unii islamiști bine informați).

6 Al-Hage ar fi folosit, după cum susține actul de acuzare american, și următoarele pseudonime: Abdus Sabbur, Abd-al-Sabbur, Norman și Wa da Norman.

7 Al-Banshiri era unul dintre presupușii înalți comandanți ai organizației al-*Qaida*.

8 Unii islamiști răspândesc zvonul că al-Banshiri nu s-ar fi înecat.

9 Mohamed Atef aparține celor mai apropiați discipoli ai lui Usama bin Laden.

1° După părerea serviciilor de informații yemenite, adevăratul său nume ar fi fost Abdul Rahman Hussein Mohamed al-Safani. El ar fi avut legături, pentru a beneficia de sfaturile lor, cu vechi membri ai rețelei lui Wadi Haddad, unul dintre durii OEP în momentul în care s-a declanșat *Septembrie negru*. Wadi Haddad este cel care l-a recrutat pe Carlos (cf. lucrarea noastră *Carios, dosarul secret*, **op. cit.**).

Ținta: bin Laden!

La sfârșitul anului 1998, Usama bin Laden accepta să-l primească într-una dintre ascunzătorile sale afgane pe Rahimullah Yusufzay, un jurnalist pakistanez de la cotidianul *The News*. Când, în 1999, l-am întâlnit pe Yusufzay la

Peshawar, acesta spera ca sauditul fugar să reia contactul cu el, pentru o nouă întâlnire...

După câteva ore de drum prin deșert, jurnalistul îl întâlnește, în sfârșit, pe Usama bin Laden instalat într-o mică tabără de trei corturi. Usama bin Laden îl încredințează că e sănătos, contrar zvonurilor care circula. Nu are cancer, îi place să călărească și se ocupă și de familia lui: soțiile și copiii să-i Odată terminate întrebările de politete convențională, Usama bin Laden, care ține un Kalașnikov pe genunchi și-și întărește fiecare frază cu câte o binecuvântare, intra direct în subiect: „Dacă faptul că îndemn la djihad împotriva evreilor și americanilor pentru eliberarea Moscheii al-Aqsa și a Sfintei Qaba e considerat drept o crimă, să lăsam atunci pe seama istoriei grija de a mă categorisi drept criminal/1

Tonul a fost dat... Usama bin Laden explica acum că activitatea lui este aceea de a sensibiliza credincioșii și, slava Domnului, unii dintre ei îl asculta. Spusele lui sunt antiamericane, dar el nu revendica atentatele comise la Nairobi și Dar es Salaam: îi felicita numai pe aceia care le-au comis. Cât privește moartea soldaților americani în Somalia, Usama bin Laden recunoaște cu cinism: „Dumnezeu mi-e martor, moartea soldaților americani ne-a uns pe inima”.

La 22 decembrie 1998, Usama bin Laden primește un alt jurnalist, pe Yamal Ismail, un palestinian care scrie în *Newsweek*1. Sauditul îi

are, alături de el, pe doi dintre fiii săi, dar se plânge că o parte din familia lui nu a putut să i se alăture în Afghanistan. Continuând să strângă în mâini Kalașnikovul pus pe genunchi și invocându-l pe Dumnezeu, Usama bin Laden declara: „Nu eu am dat ordine (pentru atentatele din Africa de Est), dar sunt foarte mulțumit de ce li s-a întâmplat americanilor acolo... Dacă americanii ucid copii mici în Palestina și dacă americanii omoară nevinovați în Irak, iar dacă majoritatea americanilor îl susțin pe acel președinte răătăcit², asta înseamnă că poporul american se află în război împotriva noastră, iar noi avem dreptul să-l luăm drept țintă... înțelepții credinței au proclamat o *fatwa* împotriva oricărui american care-și plătește impozitele către stat. Acesta devine ținta noastră pentru că sprijină mașina de război americană declanșată împotriva națiunii musulmane”.

Nicio ambiguitate... Asemenea unui profet din vremurile de demult și unui acuzator, Usama bin Laden arată dușmanul cu degetul. Dar nu-și mânjește mâinile decât pe jumătate, de vreme ce nu finanțează nimic. Nimic din discursul său nu seamănă cu o directivă sau cu o chemare la arme. Își cruță imaginea, aceea a unui gânditor care inspiră fără să poruncească. În asta stă toată forța lui.

Rudimentar, cum este în ultimele două declarații, și pe înțelesul majorității militanților, adesea prea puțin instruiți, discursul lui Usama

bin Laden poate fi și mai elaborat, pentru a fi pe placul unei alte categorii de simpatizanți: intelectualii fundamentalisti. Pentru ei, Usama bin Laden declară: „Nimănui nu-i pasă că americanii au arme de distrugere în masă. Dar toată lumea e de acord ca statul evreu să dispună de același gen de arme! Iar dacă o țară musulmană cum e Pakistanul încearcă să se apere împotriva hegemoniei hinduse în Asia de Sud, se recurge la orice pentru a o împiedica. Noi, noi nu socotim că e o crimă dacă încerci să ai arme nucleare, chimice sau biologice (cf. Documentul 26, *n.a.*). Țara noastră sfântă e ocupată de forțele americane și israeliene. Avem dreptul să ne apărăm și să ne eliberăm Țara Sfântă”.

La 4 noiembrie 1998, călcând pe urmele comisiei din New York care fusese înființată la începutul anului, procurorul federal Mary Jo White³ din districtul sudic al statului New York începe o acțiune judiciară împotriva lui Usama bin Laden; „cruciada” antiamericană a sauditului a mers prea departe. Într-un act de acuzare de 50 de pagini, magistratul declară începerea urmăririi generale împotriva lui Usama bin Laden, șeful organizației, a lui Mohammed Atef și a altor 12 islamiști pentru apartenența lor la al-*Qaida*. Documentul acuză organizația al-*Qaida* de a fi desemnat ambasadele americane din Kenya și Tanzania drept ținte, precum și bazele militare din Somalia și Arabia Saudită. Organizația mai e acuzată că antrenează și ascunde teroriști, că

stinge fonduri pentru a finanța astfel de acțiuni violente și că îndeamnă la uciderea americanilor.

Aa 23 august 1996, Usama bin Laden a semnat și publicat în Munții Hinducuși din Afghanistan o declarație de djihađ intitulată: Mesajul lui Usama bin Laden către Frații săi musulmani din lumea întreagă și cu deosebire din Peninsula Arabia, declarație de război sfânt împotriva americanilor care ocupă pământul celor două sfinte moschei; expulzarea ereticilor din Peninsula Arabia... Declarația de război afirmă că trebuie unite eforturile în vederea uciderii americanilor și îi încurajează pe toți musulmanii să se alăture djihađului împotriva dușmanului american”.

Numai câteva informații sumare despre angrenajul operațiunilor și câteva arestări ori dezertări ale unor executanți au permis înțelegerea, cel puțin parțială, a felului cum funcționează mecanismul „Frăției lui bin Laden”. Așa cum s-a întâmplat în timpul anchetei din Kenya, când evenimente neașteptate sau nesperate i-au luminat uneori pe anchetatori. Și tot cam atunci, de pildă, în timpul unei audieri cu ușile închise, un informator purtând numele de CS-1 (*Confidențial Source nr. 1J4*) recunoaște că a fost implicat în atentatele din Africa și acceptă să depună mărturie împotriva lui Usama bin Laden și a opt dintre complicitii săi.

Arestarea lui Mandu Mahmud Salem în Germania, un locotenent al lui Usama bin Laden,

le-a furnizat anchetatorilor dovezi privind gradul de dezvoltare a „Frăției lui bin Laden” în Palestina. După părerea lui Salem, supranumit Abu Hajar în sânul organizației și considerat ca fiind directorul financiar al lui Usama bin Laden, ex-sauditul își constituise organigrama cu mult înainte de a se duce în Afghanistan. Dispozitivul său prevedea mai cu seamă recurgerea la executanți islamisti recrutați din Indonezia, Filipine și din Insulele Comore. Dar în spatele acestor naivi deveniți „came de tun”, necalificați, se aflau adevărații profesioniști ai terorismului: foști șefi palestinieni proveniți din grupurile FPLP-CG ale lui Ahmed Jibril. Aceștia, întrucâtva demobilizați din cauza vârstei înaintate a patronului lor, aflat acum în retragere, abia așteptau să se pună iar pe treabă. Nefiind islamisti fundamentalisti, dar fiind toți musulmani și atașați cauzei palestiniene, acești militanți experimentați au constituit adevărate celule în adormire gata să intervină. Pentru a nu neglija componenta ideologică atât de dragă acestor vechi combatanți, Usama bin Laden a adăugat atunci programului său și lupta împotriva evreilor.

Confruntate cu „cruciada” antiamericană a lui Usama bin Laden, Statele Unite au elaborat în urma amenințărilor și a decretelor (*fatwa*), un dispozitiv de evaluare și de sistematizare a riscurilor. O veritabilă „celulă bin Laden” a reușit, printre altele, să urmărească pas cu pas tranzacțiile din conturile bancare cunoscute ale

miliardarului. Celula își prezintă activitatea zilnic în fața Consiliului Național de Securitate de la Casa Albă.

O altă instituție americană, NSA (*National Security Agency*), înființată în 1952 și avându-și sediul la Fort Meade, în statul Maryland, nu departe de Washington, joacă și ea un rol hotărâtor în lupta împotriva terorismului.

Condusă de un aviator, locotenent-generalul Michel Hayden, NSA este organizația specializată în protecția sistemelor de informații și de comunicații americane, dar mai are și misiunea de a strânge informații din străinătate și de a le analiza. Conceperea sau „spargerea” codurilor secrete, precum și analizarea documentelor scrise în diferite limbi, chiar și a celor mai neobișnuite sau neimportante, în aparență, sunt doar câteva dintre sarcinile NSA, și anume cele ale secției SIGINT (*Signal Intelligence*). Cele mai multe dintre discuțiile purtate de Usama bin Laden și de locotenenții săi fac astfel obiectul unor rapoarte detaliate, mai cu seamă convorbirile prin satelit. NSA are mai multe mii de colaboratori specializați în interceptare în diferitele țări arabe și care supraveghează permanent undele prin sisteme de ascultare fixe sau nu. Filtrele funcționează cu cuvinte-cheie și permit ca vreo 30 de calculatoare dotate cu sisteme de recunoaștere vocală să efectueze o primă triere în haosul hertzian care îmbâcsește atmosfera de când au apărut telefoanele celulare și de când marele public are

acces la telefonie prin satelit. Cuvinte precum *djihad*, *rachete*, *arme chimice* sau nume de persoane pot declanșa automat înregistrarea. Aceste mesaje vor fi apoi analizate de traducători și autentificate de alte computere, specializate în depistarea timbrului sau a inflexiunilor vocale. Ca o completare a sistemelor de ascultare, supravegherea fotografică este, de asemenea, posibilă datorită sateliților *Photint* (*Photo Intelligence*), care pot, prin acuratețea imaginilor obținute, să redea ceea ce se întâmplă la câțiva zeci de centimetri de sol. Acești sateliți-spioni, înzestrați cu „vedere” au apărut în anii '70, purtând numele de cod Kennan. „Ochii” acestor sateliți din seria KHI 1 și KH12 se mișcă în jurul Pământului pe o orbită eliptică, la o altitudine maximă de 400 de kilometri și minimă de 240 de kilometri. Avantajul acestor sateliți față de predecesorii lor este că funcționează în timp real, adică „în direct”, ca o cameră de televiziune, mai puțin atunci când trec prin dreptul norilor, care-i „orbesc” temporar. Numai că sateliții aceștia costa peste o jumătate de miliard de dolari fiecare și, din 1976, Statele Unite n-au lansat decât 7. Sunt aceiași care au contribuit la înfrângerea lui Saddam Hussein în timpul Războiului din Golf. Probabil că până acum au și făcut fotografii ale diverselor ascunzători din Afghanistan ale lui Usama bin Laden.

Pe 9 iunie 2000, într-un raport de 64 de pagini, Paul Bremer, președintele comisiei speciale

a Congresului instituite după atentatele împotriva ambasadelor americane din Africa de Est, recomandă președintelui Clinton să încredințeze pe viitor armatei, și nu FBI, lupta împotriva terorismului pe teritoriul american. În plus, raportul mai propune ca toți studenții străini, veniți, între altele, din țări precum Grecia sau Pakistan, să fie riguros verificați. Și ca ultim punct, Bremer sugerează ca CIA să-și modifice criteriile de recrutare, pentru a se putea infiltra mai ușor în organizațiile teroriste.

Pentru experți însă, cel mai catastrofal dintre scenarii ar fi, de pildă, ca Usama bin Laden să poată trimite o rachetă asupra Washingtonului. Extremiștii islamiști visează, firește, să poată materializa o astfel de amenințare și se pregătesc pentru aceasta. Care este situația? Dispun țările occidentale de un scut antirachetă care să le poată apăra în caz de agresiune? Cele mai multe dintre studiile existente afirmă faptul că trebuie să detectezi racheta în primele 5 minute după ce a fost lansată și s-o distrugi în următoarele 5. Strategii de la Pentagon, Ministerul american al Apărării, se așteaptă întrucâtva la această amenințare din partea națiunilor așa-numite de ei *rogue States*, „state în afara legii”, printre care figurează Irakul, Iranul, Libia, Coreea de Nord sau Afghanistanul. Amenințarea teroristă este de aceeași natură ca și cea creată de aceste *rogue States*, iar relativa ineficiență a rachetelor Patriot împotriva rachetelor Scud, mecanisme destul de

primitive totuși în timpul Războiului din Golf, a determinat Statele Unite să conceapă sisteme de apărare antirachetă mai performante. Acest scut are ca obiectiv, în primul rând, interceptarea rachetelor cu rază scurtă de acțiune; realizarea unui sistem de apărare împotriva rachetelor intercontinentale a fost începută de Bill Clinton sub numele NMD (apărarea națională antirachetă)

5. Numai că acest proiect destinat să apere țara va costa nimica toată: doar 60 de miliarde de dolari pentru vreo 200 de „vectori” (alte rachete) instalate în Alaska și Dakota de Nord!

Pentru moment, așa-n urnitele *rogue States* sau organizațiile teroriste nu au posibilitatea de a fabrica rachete cu o rază de acțiune îndeajuns de mare pentru a atinge Statele Unite, dar americanii vor să prevină acest lucru.

În ceea ce privește Franța, Marea Britanie și Germania, acestea au pus la punct o nouă rachetă de croazieră aer-sol care ar putea rezolva problema interceptării. Racheta în cauză, numită SCALP, are o rază de acțiune de 250 de kilometri, ține seamă de relief și e ghidată de un satelit de telecomunicații. Cu o încărcătură obișnuită, ar putea distruge rampa de lansare a unei baze teroriste.

Numeroși diplomați occidentali angajați în dezbaterile asupra cursei înarmărilor, pe care proiectul scutului antirachetă a deschis-o în mod inevitabil, își pun totuși o întrebare: vor fi tentați teroriștii să recurgă la arme convenționale,

inclusiv la rachete, câtă vreme ceea ce caracterizează terorismul e tocmai faptul că recurge la metode și la arme imprevizibile, putînd apela, la o adică, chiar și la luptători fanatici, gata să-și dea viața pentru a-și atinge scopurile?

NOTE

1 în iulie 2000, acest jurnalist a publicat în tiraj redus textul interviului cu Usama bin Laden și cu al-Zawahiri.

— Bill Cinton, personajul unei farse de prost gust, împreună cu Monica Lewinsky.

3 Această specialistă în operațiuni de tip mafiot a urmărit mai multe dintre „familiile” newyorkeze.

4 Martorul acesta a ieșit din anonimat la 6 februarie 2001, în timpul procesului rețelei lui Usama bin Laden la New York. Acest sudanez de 34 de ani, Djamal Ahmed al-Fadl, alias CS-1, a relatat aventura sa în organizație, începută într-o moschee din Brooklyn, în 1988, și terminată cu angajarea în djihadul din Afghanistan. A mai arătat că scopul organizației al-*Qaida* e de a instaura califatul în toate țările arabe. În timpul interogatoriului pe care i l-a luat procurorul Patrick Fitzgerald, al-Fadl a susținu că a depus un jurământ de fidelitate față de emirul Usama bin Laden în 1989; ba chiar a fost al treilea care a semnat *bayatul*.

Mărturia sa va permite parțial descifrarea organigramei organizației lui Usama bin Laden, structurată în comitete de finanțe, militare, de

decrete (ifatwa) sau de deplasări.

Comitetul media era condus de un militant cunoscut sub numele de Abu Mussa „Reuters”, după numele celebrei agenții telegrafice de presă!

Implicată în rețeaua al-*Qaida* încă de la înființarea ei, sursa CS-1 a mai dezvăluit că organizația s-a mutat în Sudan pentru că, după plecarea rușilor din Afghanistan, „nu mai era mare lucru de făcut”; Sudanul însă era mai aproape de lumea arabă, iar Frontul Național Islamic, venit de curând la putere, era dispus săi ajute.

— Noul președinte american George W. Bush a făcut din aceasta piatra de temelie a politicii sale în domeniul apărării.

Usama bin Laden și arabii

Usama este, fără îndoială, inamicul public numărul 1 al americanilor, dar nu numai atât... A nu vedea în el decât un „bancher al djihadului” sau o căpetenie a legiunii islamice ar însemna să uităm că el este, înainte de toate, saudit, chiar dacă i s-a retras cetățenia și, în plus, a devenit un opozant virulent al regelui Fahd. Antiamericanismul lui nu este – conform propriilor spuse și celor ale apropiaților săi – decât o consecința directă a ceea ce Usama bin Laden denunța ca fiind „alianța blestemată a Riyadhului cu Washingtonul în timpul Războiului din Golf. Opoziția față de puterea saudită este un motor deosebit de puternic al comportării sale. Deslușind mai bine acest aspect al personalității lui, putem înțelege cum și de ce sauditul s-a angajat în

cruciada antiamericană, pe care o considera pe deplin îndreptătită și întemeiata.

De-a lungul anilor, în mare parte din cauza supravegherii din ce în ce mai stricte a disidenților în Arabia Saudită, dar și ca urmare a fugii lui Usama bin Laden în Sudan și în Afghanistan, și alți rebeli saudiți aflați în exil la Londra, dintre care unii foarte apropiați lui Usama bin Laden, au devenit, în străinătate, susținători ai miliardarului hăituit. Exilații aceștia au început și ei să denunțe, în mijloacele de comunicare în masă engleze, „deriva monarhiei wahhabite”.

Cel mai important, dar și cel mai misterios dintre acești emisari ai lui Usama bin Laden, este Khaled al-Fawaz, un omuleț rotofei, cu o față plăcută și o barbă grijuliu tăiată. Simpatice și zâmbitor, purtând totdeauna costumul tradițional, sauditul acesta de 40 de ani, care s-a instalat la Londra în 1994, nu vorbea o boaba de engleza când a sosit în Marea Britanie. Astăzi, într-o engleză elegantă, el exprima gândirea lui Usama bin Laden, cu multă răbdare și amabilitate, ca atunci când expune păreri greu de înțeles sau foarte greu de aparat în fața unui occidental, cum ar fi virtuțile legii islamice - *charia*. Khaled al-Fawaz este el însuși exemplul intelectualului strălucit angajat în lupta politică extremistă, dar care nu se înfierbântă niciodată și nu scapă din vedere finii unei demonstrații logice, menite să liniștească pe interlocutorii săi. Acest talent stă neîndoielnic la originea succesului său la Londra,

unde a jucat un rol important printre arabi, jurnaliști și oameni politici, pe lângă care s-a dovedit a fi un agent de-o influență ieșită din comun. Din casa lui modestă din cartierul londonez Dollis Hill, unde trăia alături de familia sa și unde m-a primit de mai multe ori, el s-a manifestat ca un adevărat purtător de cuvânt al ultimelor mesaje ale lui Usama bin Laden, până la arestarea sa de către Scotland Yard, în septembrie 1998. O arestare care, ținând cont de concluziile importantei comisii juridice din New York, ar fi putut însemna pentru el și extrădarea în Statele Unite, pentru a li se alătura lui Wadih al-Hage, Ramzi Yussuf și șeicului Abdul Rahman de la moscheea din Brooklyn. Într-adevăr, legăturile lui Khaled al-Fawaz cu Usama bin Laden nu sunt puse la îndoială de nimeni; el însuși le revendică fără niciun ocoliș.

Înainte de arestarea sa de către Scotland Yard, Khaled al-Fawaz susținea că ruptura definitivă dintre bin Laden și monarhia wahhabită intervenise în 1990, odată cu Războiul din Golf și cu sosirea militarilor americani și occidentali – „necredincioșii” – în Arabia Saudită. Această „invadare a Țării Sfinte” de către soldații străini reprezenta pentru Usama bin Laden nu doar vânzarea suveranității regatului, ci chiar apostazie curată. După părerea lui Khaled al-Fawaz, chiar dacă Usama bin Laden a fost o vreme aliatul Washingtonului, pe vremea când a organizat djihadul împotriva Armatei Roșii, astăzi îi judecă

aspru și fără drept de apel pe americani, căci i-au inspirat „oroare” după ce i-a văzut pe prima pagină a tuturor revistelor, pe ecranele televizoarelor din toată lumea cum, înarmați, au călcat în picioare pământul sacru al Arabiei¹. Khaled al-Fawaz, reluând în parte cele spuse de Usama bin Laden în declarația sa de război adresată Statelor Unite, afirma că, până atunci, Arabia Saudită nu lăsase niciun soldat nemusulman, și cu atât mai puțin o femeie-soldat, să pună piciorul pe pământul ei sacru, cum au îndrăznit să facă americanii... Numai umorul usturător al lui Usama bin Laden și al emisarilor lui din Europa mai temperează descrierea corpului expediționar american drept „o șleahță de neajutorați, incapabili să supraviețuiască în deșert fără sticle de apă minerală”. Pentru Usama bin Laden, provocarea Statelor Unite este de neiertat, iar „trădarea regelui Fahd, istorică”.

Usama bin Laden e conștient că argumentul acesta e șubred și că poate fi folosit numai în Arabia Saudită și, chiar și aici, numai în cercurile restrânse ale opozanților. Mai mult, demonstrația aceasta este perimată, de vreme ce prezența americană în Arabia Saudită durează de 10 ani², fără a fi provocat nici cea mai mică reacție populară, cu atât mai mult cu cât pericolul irakian e subliniat întruna. Pentru a sensibiliza mass-media internațională și pentru a încerca săi câștige de partea cauzei lor pe oamenii politici arabi, opozanții regelui Fahd și simpatizanții lui

Usama bin Laden au pus la punct un discurs convingător, bazat pe argumente religioase și juridice. Pentru Khaled al-Fawaz, concluzia acestei îndelungi argumentări e simplă - regele Fahd trebuie să abdice: „Monarhia saudită a ajuns în afara legii: nu mai respecta principiile fundamentale ale *chariei*. Prima exemplificare a trădării se bazează pe natura universală a legii islamice: *charia* fiind unica, ea nu poate fi nici modificată, nici ocolită în fel de fel de variante. Dar ceea ce se vede e ca regimul saudit aplică legi islamice diferite, după împricinați... Există o *chah* a pentru străini, una pentru muncitorii imigranți, una pentru militari, una pentru tagma religioasă și, evident, una pentru membrii familiei regale, adaptată mai cu seamă pentru fărădelegile lor... Aceste forme diferite și oportuniste ale *chahei* nu au alt motiv de a exista decât acela de a proteja familia regală și pe demnitarii regimului, care se fac în permanență vinovați de corupție, furt, tăinuire și alte delikte, toate osândite și pedepsite de legea islamică. Situație ce e de ajuns pentru a pune în afara legii regimul saudit: simplul fapt că acesta din urma aplică o *charia* modificată pentru a-și acoperi deliktele îl face ilegal din punct de vedere al islamului și îndreptățește alungarea lui...” 3

Pentru a face să circule mesajul său subversiv și pentru a se asigura de un sprijin internațional în planul lui de a-l răs turna pe regele Fahd, Usama bin Laden, devenit primul dintre „cruciații”

purificării regimului wahhabit, încearcă să-și asigure influența prin intermediul numeroaselor sale relații și a asociațiilor de cercetare și meditație. Cel mai activ și mai vizibil dintre aceste institute este ARC, *Advice & Reformation Commitee*. Această organizație are ca obiectiv declarat consilierea în vederea realizării unei reforme a instituțiilor saudite și revendica, după cum susțin membrii ei, o acțiune nonviolentă. Pentru a feri populația saudită de represaliile pe care le-ar atrage în mod inevitabil o răscoală sau numai o simplă contestare a regimului, înțelepții din ARC propovăduiesc... dialogul oficial. Dar, înaintând mascați în spatele acestui demers care, în aparență, respectă legea și ordinea, militanții ARC îi îndeamnă implicit pe cei mai radicali contestatari saudiți să răstoarne regimul.

Cei mai mulți dintre responsabili ARC nu fac, în realitate, altceva decât să instige la violență. Pentru a-i duce pe saudiți la insurecție, consiliul clandestin al înțelepților sau ulemalelor din ARC se sprijină pe legea islamică, și anume pe dreptul la djihađ. „Doctorii credinței” din ARC sunt categorici și se justifică astfel: „Doi musulmani pot avea o viziune diferită asupra uneia și aceleiași situații; e de ajuns ca aceste două viziuni să respecte deopotrivă *charia*”.

După părerea lui Khaled al-Fawaz, această referire la teologie îndreptățește recuigerea la violență, de vreme ce războiul sfânt este admis împotriva unui adversar dacă acesta a încălcat

legea islamică. În numele a ceea ce ei definesc astfel drept un „temei de drept”, ARC și Usama bin Laden susțin așadar djihadul împotriva monarhiei considerate ilegale., Reformatorii” își alimentează permanent acțiunea subversivă denunțând privilegiile regelui și ale familiei lui, dar mai cu seamă legitimitatea acestuia. Folosind un discurs moderat și argumente religioase presupuse a se baza pe „învățătură”, de natură a-i impresiona pe militanții lor mai puțin instruiți, „reformatorii” întrețin astfel o rețea clandestină gata de orice sacrificiu. Acestor argumente religioase, Usama bin Laden le adaugă unele mai puțin savante, recurgând la niște calcule uluitoare. Ex-sauditul explică răbdător, într-un interviu acordat unui jurnalist palestinian, că americanii le fură arabilor de 25 de ani 131 de dolari la fiecare baril de petrol.

După el, ar fi vorba de cea mai mare escrocherie din istoria omenirii... Usama bin Laden demonstrează: 30 milioane de barili pe zi produși de țările musulmane echivalează cu un câștig de 4.050 milioane! în 25 de ani, „furtul” se ridică, așadar, la 37.000 miliarde de dolari. Ceea ce, după părerea rebelului, îl îndreptățește pe fiecare musulman – dintr-un miliard și două sute de milioane câți există în lume – să ceară Americii 30 de miliarde de dolari. *Quod erat demonstrându-mi!* (în cadrul aceluiași interviu, Usama bin Laden i-a atacat pe conducătorii din Orientul Mijlociu „care și-au pierdut bărbăția” și a

afirmat că femeile musulmane „ar refuza să fie apărate de niște curve de americance și evreice”).

Fără a intra în amănuntele acestor ecuații alambicate, Usama bin Laden încearcă să se apropie de o teză dragă celor din lumea a treia: jefuirea resurselor țărilor sărace de către capitaliștii occidentali. „Ca să ne silească să achităm dobânzile împrumuturilor, americanii au antrenat țările din regiune într-un cerc vicios, imposibil de depășit altfel decât prin voia lui Dumnezeu”.

După cum susțin membrii ARC aflați în exil la Londra, aceasta rezistența secretă ar număra astăzi în Arabia Saudită mai multe zeci de mii de simpatizanți înarmați, majoritatea neidentificați de serviciile de securitate saudite. Khaled al-Fawaz, care a fost un reprezentant al ARC deosebit de activ în mass-media din Anglia până la arestarea sa, în 1998, susține de o tradiție de beduin să ai arme multe, iar uneori arme grele, cum ar fi blindate mici, grijuliu întreținute de peste 40 de ani, baterii de apărare contraaeriană sau lansatoare de rachete antitanc. Rețeaua „reformatoilor ar fi, de asemenea, generos finanțată în secret de saudiți bogați, dintre care mulți apropiați ai familiei regale, dar care au ales să nu se manifeste deschis și să nu se exileze ca să poată îndemna la rebeliune și să grăbească schimbarea. Opozanții ar dispune și de mijloace de comunicare în masă, de un serviciu de informații și chiar de un tribunal. Toată această organizație

insurecțională ar respecta cu strictețe *charia* și ar fi devotată trup și suflet lui Usama bin Laden, rebelul, în vederea răsturnării regelui corupt

Această rețea subversivă, care inițial a fost o simplă mișcare de disidență saudită, orientată strict spre obiective de politică internă, a devenit, în viziunea lui Usama bin Laden, o mașină de război în plus, aflată în slujba luptei islamice de pe glob. Cu prilejul ultimei mele întâlniri cu Khaled al-Fawaz, în ianuarie 1998, la Londra, înainte de arestarea sa, acesta mi-a explicat cum lupta GIA din Algeria prefigurează întocmai ceea ce ar putea fi viitoarele înfruntări cu partizanii monarhiei saudite, și cum grupările armate ale rebelilor au studiat cu grijă metodele GLA. Această declarație a unuia dintre oamenii lui Usama bin Laden din Europa este cu atât mai puțin surprinzătoare, cu cât e de notorietate faptul că sauditul s-a interesat totdeauna îndeaproape de islamismul algerian. Între altele, a favorizat contacte discrete cu membrii simpatizanți ai GLA, la Londra, cărora le-ar fi propus la început să participe la stagii de formare în mai multe tabere din Pakistan. Unul dintre membrii foarte activi ai GIA, Mustafa al-Djezairi, s-a întâlnit cu Usama bin Laden în ascunzătoarea acestuia din Afghanistan, înainte de a fi ucis, în aprilie 1997, în timpul unei lupte din tabăra de la Jalojai, ca urmare a unei înfruntări între două facțiuni.

Opoziția față de regele Fahd se integrează, așadar, pe deplin, astăzi în tezele răzvrătitului

Usama bin Laden. Alungat din țara sa, decăzut din drepturile sale de cetățean, izgonit din Sudanul unde se exilase, amenințat întruna în munții Afghanistanului unde se ascunde, sauditul rebel a învățat să se slujească de tot ce-i este la îndemână. Îi place să semene confuzie și să încurce piste. Și izbutește, amestecând între ele cauzele pentru care lupta. Declarând război Statelor Unite și lansându-și „cruciada” antiamericană, pozează în militant al lumii a treia, anticapitalist și, în subsidiar, islamist, dar în realitate lupta indirect împotriva regelui Fahd. Susținând gruparea ARC și pe militanții ei, pozează în disident saudit, dar îi amenință mai cu seamă pe americani, pe care îi îngrijorează atitudinea propriilor aliați din Golf și, în final, seamănă panică. Membrii societăților petroliere multinaționale au coșmaruri, obsedați fiind de imaginile cu rafinării în flăcări sau de sabotarea petrolierelor.

Răspândind zvonul că a ales GIA ca model de luptă pentru opoziția saudită, bin Laden pune monarhia saudită pe jărat și lasă cancelariile europene să se teamă de ce poate fi mai rău, căci ce țară occidentală ar avea de câștigat văzând Arabia Saudită destabilizată? Finanțând școli coranice și moschei în Europa sau madrase la porțile Indiei, își afirmă voința de a crea sanctuare peste tot în lume, în slujba planurilor sale de acțiune subversive. Semănând aceste confuzii cu abilitate, Usama bin Laden și-a depășit imaginea

de saudit rebel și, ajutat și de complicitatea unor ziariști, a pus pur și simplu bazele „Frăției bin Laden”, o organizație clandestină cu mult mai interesantă decât muribunda al-*Qaida*. Pericolul reprezentat de „Frăția bin Laden” se află peste tot, mai ales din cauză că agenții ei sunt toți necunoscuți și nu-și trădează apartenența la ideile lui Usama bin Laden decât după ce-și îndeplinesc misiunea.

NOTE

1 Contrar unei idei preconcepute, operațiunea „Furtună în Deșert” nu a fost exclusiv americană. Aliații și țările prietene au furnizat peste 245.000 de oameni corpului expediționar din Arabia Saudită și au contribuit cu 70 de miliarde de dolari la cheltuielile angajate de Statele Unite. Usama bin Laden și simpatizanții săi acuză pe față Statele Unite, care sunt o țintă ușoară, dar asta nu înseamnă că ei nu știu că întreaga planetă își dăduse acordul, Saddam Hussein punând în pericol centrele mondiale de aprovizionare cu petrol. Cf. *La Guerre du Golf (Războiul Golfului)* de Thirry d'Artis și Jean Paul Croizé, Ed. Jean Picollec, 1991.

2 Invazia Kuweitului de către Irak a început la 2 august 1990. Ajutorul american a fost imediat, cu toate că amploarea operațiunilor militare „Scutul” și „Furtuna în Deșert” a pretins câteva luni.

3 Interviu cu autorul la Londra, în noiembrie 1997.

„Frăția bin Laden”.

Marea întrebare pe care ne-o punem astăzi este dacă Usama bin Laden este sau nu șeful unui imperiu islamist terorist. Sau, dacă nu conduce un imperiu, este el doar un guru al unei mase de fundamentalisti extremiști? Sau, cum s-a spus de-atâtea ori, „bancherul” terorii islamiste? Cu atât mai mult cu cât speculațiile referitoare la averea lui reala merg foarte departe.

Usama bin Laden e, în realitate, cu mult mai puțin decât toate astea și, în același timp, cu mult mai mult. E, înainte de orice, un remodelator al panislamismului, un federalizator care se ostenește săi unească pe șiiți. Este șeful spiritual al acestei puternice „Frații bin Laden” care până acum s-a manifestat doar prin acte sau tentative de acte teroriste. Nu are niciun post oficial în calitate de șef militar, ideolog sau șef religios, dar influența lui e profundă și reală. Nu pretinde nimic, dar totdeauna se găsește câte un combatant care arde de dorința de a-i face pe plac. Nu dă niciodată directive precise, dar întotdeauna se găsește câte un mudjahedin care să dea ascultare orbește la ceea ce el considera a fi un ordin, ba chiar o ia înaintea dorințelor lui (cf. Documentul 27: represiunea nu înfrânge hotărârea islamistilor). Ascultându-l sau citindu-i declarațiile și decretele, observi că Usama bin Laden n-a comandat niciun atentat, dar totdeauna

se bucura când americanii sunt loviți și o spune cu plăcere cui vrea să-l asculte; prin urmare, e atât de ușor săi faci pe plac! (cf. Documentul 28.)

Pentru asta, e de ajuns să procuri câteva kilograme de exploziv și să recrutezi câțiva „buni musulmani”, gata să se sacrifice sau să trăiască în condiții mizerabile până la îndeplinirea misiunii, ca apoi să încerce să reintre în anonimat, dacă nu cumva sunt prinși sau uciși înainte. Exista un om mai puternic decât acela care nu are nevoie să pretindă pentru a obține și a câștiga autoritate nu ar putea fi contestată, de vreme ce discipolii lui nu l-au întâlnit niciodată și nici nu-l vor întâlni, cei mai mulți dintre ei?

Cine sunt acești bărbați și femei care alcătuiesc armata lui din umbră și care dau chiar și puținul pe care-l au pentru a avea privilegiu să execute comenzile șefului invizibil? Cum circulă informațiile și consemnele? De unde provin fondurile și cum sunt „spălate”, dacă e nevoie? Analiza informațiilor colectate cu ocazia unor acte recente de terorism islamic în Europa ne îngăduie să demontăm mecanisme adesea complexe și să înțelegem cum și de ce Usama bin Laden a putut și încă poate să se sprijine pe o rețea puternică, pe care nici măcar nu-i nevoie să o întrețină sau să o finanțeze el însuși: o rețea ce își este suficientă, devotată și puțin costisitoare, dacă nu chiar gratuită...

„Frăția bin Laden” are două fațete: una ascunsă, alta la vedere... Cea mai cunoscută este,

evident, cea asupra căreia s-au aplecat, sub focul reflectoarelor presei, serviciile secrete occidentale de luni de zile; adesea, aceleași informații se învârt în cerc. Mare parte din informațiile disponibile sunt credibile, cu toate că deseori sunt speculative. Dar nu se poate ajunge la o mai mare precizie în dosarele antiteroriste ce s-au adunat în anii '80, privind mișcările palestiniene, sud-americane sau chiar pe Carlos.

Fața ascunsă a „Frăției bin Laden”, în schimb, alcătuită din zeci de mii de militanți, e încă și mai misterioasă prin însăși existența ei, de vreme ce majoritatea membrilor ei sunt necunoscuți sau clandestini. Dar, în mod paradoxal, se știe mai mult despre acest al doilea cerc, pe care s-ar cuveni să-l numim „rezerva” lui Usama bin Laden, decât despre nucleul lui dur, deoarece de multă vreme cercurile islamiste au făcut obiectul unor studii aprofundate din partea diferitelor servicii de informații, atât în Europa, cât și în Statele Unite. Și tocmai această cunoaștere aprofundată a rețelelor extremiste panislamice permite o luptă eficientă împotriva lor.

Primul cerc al lui Usama bin Laden este, după toate aparențele, foarte restrâns. Diferitele mărturii ne permit să presupunem că se reduce la un număr de fideli care pot fi numărați pe degetele unei singure mâini. Cel mai căutat dintre ei, după Usama bin Laden însuși, este șeicul Tassir Abduilah, sau Abu Afez al-Masri al-Khabir,

cunoscut și el de FBI sub numele de comandantul Atef sau Mohammed Atef. El ar fi, de fapt, șeful operațiunilor militare ale lui Usama bin Laden, post pe care l-ar fi împărțit cu Abu Ubaidah al-Banshiri, până la moartea acestuia, în 1996. Atef este, după părerea justiției americane, implicat în atentatele de la Nairobi și Dar es Salaam. Pe capul lui s-a pus o recompensă de 5 milioane de dolari în cadrul programului „Eroi” al FB11. Un program de televiziune „patriotic”, care-i îndeamnă pe cetățeni să furnizeze FBI elemente care să permită arestarea diferiților infractori.

Un alt apropiat al lui Usama bin Laden, șeicul Tassir, a asigurat securitatea în timpul întâlnirii cu jurnalistul pakistanez Rahimullah Yusufzay, de la *News*, din 22 decembrie 1998. În cadrul acestui interviu, Usama bin Laden căuta din când în când săi obțină aprobarea, când era vorba de întrebări ce-l puneau în încurcătură. În februarie 1998, cu ocazia conferinței de presă pe parcursul căreia a anunțat crearea „Frontului Internațional Islamic al Dihadului împotriva Statelor Unite și a Israelului”, Usama bin Laden l-a prezentat pe șeicul Tassir ca fiind mâna sa dreaptă, îmbrăcat ca un demnitar afgan, purtând barbă și turban, șeicul Tassir a devenit fără putință de tăgadă unul dintre pilonii „Frăției bin Laden”. Format în poliția egipteană în anii '70, Tassir Abdullah a sosit la Peshawar în 1983 pentru a lua parte, ca și coreligionarii săi, la războiul sfânt. După cum susțin mai multe surse, pe vremea aceea era în

relații strânse cu Abdallah Azzam, recrutorul-șef palestinian. După unii informatori, Tassir l-ar fi convins pe Azzam, care pe vremea aceea era student, să se înroleze. Și tot pe atunci, Tassir l-ar fi întâlnit pe Usama bin Laden.

Șeicul Tassir respinge, bineînțeles, acuzațiile americanilor privind implicarea sa în atentatele din Africa.

Și tot în acest prim cerc al șefilor îl întâlnim și pe doctorul Ayman al-Zawahiri, unul dintre fondatorii și animatorii organizației egiptene al-*Djihad*. Bunicul său, Abdul Wahab, a fost ambasadorul Egiptului în Pakistan. După mai multe surse arabe și occidentale, doctorul al-Zawahiri și familia sa ar fi petrecut aproape 17 ani în Afghanistan. Ayman al-Zawahiri este căutat de FBI pentru aceleași motive ca și Usama bin Laden, pe care pare să-l fi întâlnit în Sudan, în 1994.

Doi alți militanți de mai mică importanță, dar simbolici prin filiația lor, gravitează în jurul lui Usama bin Laden. Sunt fiii șeicului Omar de la moscheea din Brooklyn, cel încarcerat în Statele Unite. Mohamed și Abu Asim au fost recunoscuți în compania unor jurnaliști pakistanezi pe locul unde americanii au bombardat una din bazele lui Usama bin Laden la al-Badr, lângă Khost. Mohamed nu s-a ferit să spună că, pentru arestarea și detenția tatălui său, americanii ar merita să suporte represalii, mai devreme sau mai târziu.

Alte două personaje mai puțin cunoscute, Abu

Yassir Rifai Ahmed Taha, un egiptean devotat șeicului Omar și care ar fi întocmit unele dintre *fatwalele* lui Usama bin Laden, și Shawki al-Islambuli, fratele lui Khalid, asasinul președintelui Anuar al-Sadat², ar fi și ei foarte apropiați de saudit.

Dincolo de acest prim cerc restrâns care trăiește în clandestinitate și despre care se știu puține lucruri, polițiștii au obținut primele informații ce le permit să meargă pe firul diferitelor filiere operaționale din rândurile militanților. Procesele din ultimii 10 ani au fost foarte instructive în materie de luptă antiteroristă, căci au fost 10 ani în care serviciile de informații și polițiile occidentale, între care FBI, au centralizat toate informațiile disponibile pentru a analiza acel *modus operandi* al organizațiilor și indivizilor și pentru a putea întocmi portretele-robot ale teroriștilor, ale agenților, ale recrutorilor sau ale altor „imbecili utili”, o categorie dragă lui Lenin, și pe care sistemul dur al mișcării islamiste nu neglijează s-o utilizeze. Procesele descrise mai jos au permis reconstituiri edificatoare.

Atentatul de la World Trade Center din New York, din februarie 1993, a pus FBI în situația de a aresta 4 palestinieni, un egiptean și un irakian. La scurt timp, cu prilejul unei a doua tentative dejucate, au fost prinși 6 sudanezi și 5 egipteni. La 25 august 1995, la Rabat, poliția marocană interoghează un comando constituit în Franța din musulmani și din declasați francezi, în vederea

comiterii unei serii de atentate în Maroc; din fericire, tinerii teroriști nu putuseră duce la capăt decât unul din planurile lor. În 1997, dezmembrarea unei rețele islamiste alcătuite de Mohamed Chalabi în regiunea pariziană duce la interogarea mai multor francezi convertiți la islam. Aceștia furnizau ajutor logistic militanților din GIA infiltrați în Franța.

Cu teatre de operațiuni aflate la distanțe de mii de kilometri unele de altele, cu militanți aparținând unor culturi variate, veniți de pe toate continentele, aceste trei exemple scot în evidență faptul că acțiunea de constituire a rețelelor islamiste s-a internaționalizat cu mult mai mult decât ar justifica-o obiectivul inițial: instituirea de republici islamice în toate țările arabe sau eliminarea Israelului. Dacă studiem toate informațiile privind rețelele dezmembrate sau aflate sub supraveghere în Europa, până la atentatele deja comise, 5 puncte comune se desprind cu claritate: o rețea teroristă islamistă prezintă cel mai adesea caracteristicile unei mafii transnaționale descentralizate, mai degrabă decât structura centralizată a unei veritabile organizații; aceasta nu depinde numai de un donator de fonduri și cel mai adesea își procură ea singură propriile resurse; e întotdeauna legată de unul sau mai mulți șefi carismatici, care uneori trec în ochii ei drept victime sau chiar martiri; e cu violența antioccidentală, antiamericană și deci antievreiască în discursurile ei și se opune

sistematic procesului de instaurare a păcii în Orientul Mijlociu. În sfârșit, o rețea islamistă se sprijină, în general, în ceea ce privește aspectele operaționale ale războiului ei sfânt, pe filierele afgane și bosniace de recrutare și antrenare, acestea furnizându-i, la cerere, arme și combatanți experimentați.

„Frăția bin Laden” corespunde acestor cinci criterii.

Terorismul religios, fondat pe un militantism islamic extremist, a urmat *80, care se bazau pe revendicări naționaliste sau separatiste, cum erau cele ale organizației basce ETA, ale IRA irlandeze, ale FLNC corsican sau ale FLB breton, ca și pe o ideologie ultrastângistă, rudimentară, dar construită ca aceea a organizației *Acțiunii Directe* din Franța. Prin comparație cu tezele politice ale grupurilor teroriste din anii '70 și '80, cele ale mișcărilor islamiste actuale sunt, în general, sărăcăcioase. Și asta pentru că acestea nu se referă la scrierile nici unui teoretician, filosof sau economist recunoscut. În lipsa unor opere teoretice de Marx, Hegel, Malthus, Keynes sau, mai aproape de noi, Kenneth Galbraith, islamiștii nu propun decât Coranul. Chiar dacă admitem ca acesta răspunde la toate preocupările oamenilor de-a lungul secolelor, puțini dintre ei accepta acest postulat! Din cauza acestei slăbiciuni ideologice, lumea islamică e departe de a avea revendicări la fel de precise, precum cele ale organizațiilor Facțiunea Armata Roșie germana,

Brigăzile Roșii italiene sau Armata Roșie japoneza, toate de orientare marxista.

Relațiile feudale de supunere islamice și internaționala terorista islamista au exigențe la fel de vagi ca și structurile lor; ceea ce nu le împiedica să recruteze în permanență. În cele mai multe țări subdezvoltate, referirea la valori religioase de nediscutat sau pretinse a fi universale face ca supunerea feudală islamică să fie suficient de unificatoare și mobilizatoare prin ea însăși pentru ca animatorii să nu mai aibă cu adevărat nevoie să-și precizeze obiectivele, și, încă și mai puțin, planurile. Nu exista nicio scadență electorală, niciun proiect concret. Nici militanții nu au, în general, nicio exigență politică precisă privind viitorul lor, în afară de ceea ce le insuflă șefii lor: mai ales unele teme sumare, cum ar fi instaurarea unui regim islamic în țările arabe sau un refuz global al culturii americane. Dar nu exista niciun fel de program economic sau social la care militanții să poată adera. Combatanții islamiști de bază nu sunt de altfel niște militanți în sensul politic al termenului, nu au niciun fel de manifest sau cartă care să le definească obiectivele, așa cum, la vremea ei, a avut *Freedom Charter* a ANC, în Africa de Sud. Căci nu văd mai departe de vârful țevii de la Kalașnikov.

Islamiștii extremiști din zilele noastre se strâng în jurul mai multor predicatori religioși, care însă nu sunt toți de primă mărime. Acești mollahi, prin mijlocirea predicilor lor, devin

inspiratorii actelor credincioșilor lor, inclusiv a acțiunilor lor teroriste; dar prin aceasta ei nu devin și șefii lor militari. Și se apără de o asemenea bănuială, prefăcându-se chiar cu ipocrizie a nu cunoaște violența pe care o provoacă, ascunzându-se cu abilitate în spatele necesității sau justificării teologice a războiului sfânt, o rațiune care îi transcende și pe care n-ar ști s-o comenteze sau s-o judece... Apartenența la o moschee sau alta stă la originea structurilor ramificate și a tendințelor multiple ale terorismului islamic. Luptătorii se recunosc mai degrabă în interpretarea comună a predicilor unui îndrumător spiritual, decât în instrucțiuni precise. Imprecizia aceasta, care nu are nimic artistic și care e întreținută cu bună știință, se află la originea docilității și a supunerii activiștilor islamici.

După părerea celor mai multe dintre serviciile de informații occidentale, acești predicatori, care inspiră comportarea organizațiilor islamiste, dar care refuză să se afirme în calitate de șefi, sunt azi în număr de șase: Omar Abdul Rahman, Mohamed Hussein Fadiallah, Rashid Ghannouchi, Gulbul din Hekmatyar, Hassan al-Turabi și mollahul Omar. Dar numărul lor poate varia în funcție de „persecuții” sau de un eveniment precum apariția imprevizibilă a organizațiilor islamiste talibane, izvorâte dintr-o viziune a mollahului. Unul dintre acești îndrumători, Hassan al-Turabi, pe care

Usama bin Laden l-a întâlnit la Khartoum în 1991, dar de care s-a distanțat după evacuarea lui din Sudan, și-a pierdut influența în ultimele luni, nemaiputând pretinde că este un carismatic.

Cel mai cunoscut dintre acești îndrumători spirituali e șeicul egiptean Omar Abdul Rahman (cf. Documentul 29).

Imamul acesta de la moscheea din Brooklyn a fost inculpat în Statele Unite pentru că a ucis americani în timpul atentatului de la World Trade Center. El mai este bănuț și că ar fi comandat sau măcar instigat la asasinarea președintelui egiptean Anuar al-Sadat, cu toate că justiția egipteană nu l-a condamnat pentru aceste motiv. Portretul lui, acela al unui bătrân decrepit și orb³, aflat după gratiile unui penitenciar american, a năpădit ecranele televizoarelor o vreme, făcând din el un martir. Fața lui, fotografiată de poliția americană, a devenit un simbol în mediile islamiste. Din punctul de vedere al administrației americane însă, șeicul din Brooklyn poartă o mare responsabilitate: atacul împotriva edificiului newyorkez reprezintă o cotitură în strategia islamistilor, care până atunci nu îndrăzniseră niciodată să organizeze vreun atentat pe pământ american. FBI va fi cu atât mai îngrijorat, cu cât principalul suspect, Ahmed Ramzi Yussuf, mai este bănuț și de-a fi pregătit din Thailanda, Malaysia și Filipine o tentativă de asasinat împotriva Papei, ce-ar fi trebuit să aibă loc în decembrie 1994. Ramzi Yussuf, care stătuse multă vreme în

Pakistan și Afghanistan la mijlocul anilor '80, fusese antrenat în grupul filipinez al lui Abu Sayyaf, care pe atunci întreținea relații cu islamiiștii algerieni și cu... Usama bin Laden.

După cum crede FBI, Ramzi Yussuf pregătea la acea dată, în Manila, capitala Filipinelor, un atentat gigantic, fără precedent: explozia simultană a 12 avioane de pasageri americane deasupra Pacificului. Ramzi Yussuf va fi arestat de FBI la 7 februarie 1995, în Pakistan. Trăia destul de confortabil într-o pensiune de familie din Islamabad, „Su casa”.

La 16 februarie, în timp ce este audiat de FBI, Ramzi Yussuf confirmă că informațiile descoperite pe hard-diskul calculatorului său se refereau la planurile unui atentat împotriva companiilor aeriene americane și împotriva Air France⁴. O anchetă a serviciilor americane va arăta mai târziu că rețeaua teroristă care atacase World Trade Center le promisese fonduri și unor emisari ai GIA, organizație islamistă algeriană, în timpul unei întâlniri secrete la Manila, dovedind, dacă mai era nevoie, că teroriștii islamiiști își bat joc de frontiere în numele djihadului.

În 1995, Benazir Bhutto le promite saudiților să controleze mai temeinic ÎȘI care susținea grupările fundamentaliste. O parte a serviciilor pakistaneze se supune: generalul Rehman Malik va anihila rețeaua lui Ramzi Yussuf implicată în atentatul de la World Trade Center. Lăsându-l deoparte pe șeicul Omar Abdul Rahman, Egiptul

este o extraordinară rezervație islamistă. Prima dintre organizații este Djihadul islamic egiptean al doctorului Ayman al-Zawahiri, camaradul lui Usama bin Laden, supranumit „profesorul”, „inginerul” sau „emirul general al Ta/izz/n-ului”. Numeroase anchete ale Siguranței statului egiptean și nu mai puțin numeroasele interogatorii ale fundamentaliştilor islamişti arestați peste tot prin lume au permis descifrarea organigramei acestei mișcări care se sprijină pe un consiliu consultativ format din 9 imami; *Majlis Choura* își are sediul în Afghanistan și îl are ca președinte pe Ayman al-Zawahiri însuși, care dispune de un consiliu operațional format din responsabili implantați în Albania, Kenya, Tanzania, Statele Unite, Marea Britanie și Pakistan. Mai multe comitete își împart diferite atribuții: unul pentru „organizarea civilă internă”, care veghează asupra relațiilor cu imamii din Egipt; unul pentru securitate, supraveghindu-i în permanență pe ofițerii egipteni și interesele egiptene în străinătate; unul pentru „documente”, care furnizează bilete de avion, pașapoarte și vize; un comitet financiar, condus de Nase Fahmi Nase, unul dintre apropiații lui Usama bin Laden, care se ocupă cu colectarea fondurilor, un comitet al *chariei*, care decretează diferitele *fatwa* și studiază jurisprudența islamică și, în fine, un comitet pentru relațiile cu mass-media.

Aceste comitete operaționale nu au, în realitate, multă autonomie, fiind, înainte de orice,

niște celule de execuție; după cum a declarat al-Najar, în timpul procesului său de la Cairo (cf. Document 30), aceste comitete sunt subordonate întru totul ordinelor colonelului al-Zawahiri, care interzice categoric orice conlucrare între responsabili lor, pentru a evita suprapunerea instrucțiilor. Ordinele de la „cartierul general” sosesc prin poștă, fax sau telefon, folosind cuvinte și fraze codate sau enigmatice, după cum pot fi transmise și în timpul întâlnirilor ce au loc în alte țări sau în timpul ceremoniilor religioase, inclusiv în timpul pelerinajelor la Meca. Al-Najar va admite în timpul procesului său că sediul organizației sale e, în realitate, Afghanistanul, chiar dacă nu e în măsură să spună numele șefului său. Se pare, într-adevăr, că securitatea membrilor mișcării se bazează în mare parte pe anonim; multe manuale și circulare interne precizează că militanții nu trebuie niciodată să-și dezvăluie adevărata identitate, numărul pașaportului sau domiciliul. După cum le este interzis să se pună în situații de încălcare a legii, mai ales să nu călătorească având asupra lor două pașapoarte pe nume diferite sau să aibă la ei documente secrete ce-ar face referire la activitățile mișcării, căci ar putea trezi curiozitatea poliției sau serviciilor de imigrare.

După sursele egiptene, *Djihadul* ar avea antene peste tot în lumea arabo-musulmană, în Yemen, în Arabia Saudită, în Albania, dar și în Austria, în Germania, ca și la Chicago și San

Francisco... în Afghanistan, cea mai mare tabără de antrenament a *Djihadului* s-ar găsi pe valea Konar, lângă tabăra al-Mourabitoun, aparținând unei mișcări islamiste egiptene, *Gamaa Islamiya*.

Se pare totuși că, de la începutul anului 2000, *Djihadul* s-ar fi divizat din cauza unei răfuielei între șefi, încât, după unele informații, Ayman al-Zawahiri ar fi fost mazilit sau ar fi ales să demisioneze, ca să nu creeze dificultăți organizației. Anumiți membri ai săi i-ar fi reproșat asocierea cu „Frăția bin Laden”, care abate *Djihadul* de la obiectivul lui inițial și, totodată, cel mai important: răsturnarea regimului egiptean. În plus, subliniază opoziția lui Ayman al-Zawahiri, adeziunea la cauza antiamericană a lui Usama bin Laden a expus *Djihadul* la o hăituire nemaiîntâlnită în istoria organizației. Unii dintre conducătorii locali au și tras ponoasele de pe urma acestei fuziuni, fiind extrădați în Egipt, ca urmare a presiunilor americane, așa cum s-a întâmplat la Tirana⁶, la Baku sau la Dubai.

După părerea lui Muntazir al-Zayyat, avocatul integriștilor din Egipt, Ayman al-Zawahiri nu a fost mazilit din postul lui de emir, ci pur și simplu *Djihadul* s-a reorganizat. El susține că: „Demisia lui al-Zawahiri demonstrează propria lui logică obiectivă și hotărârea de a-și asuma eșecurile suferite de organizație în anii din urmă”.

Dar, dincolo de recurgera la clișeele limbii de lemn, se prea poate ca membrii *Djihadului* să-și fi amintit un incident din 1995 și să fi contestat

probitatea lui Ayman al-Zawahiri, bănuat că ar fi deturnat, împreună cu alți trei complici, o mare parte din fondurile trimise de o comunitate islamică din New York, ca și de Biroul iranian al Mișcărilor de eliberare. Pe vremea aceea, celor patru demnitari li se reproșase că nu trimiseseră destui bani în Egipt pentru finanțarea războiului sfânt împotriva regimului.

Mișcarea a mai întâmpinat și alte dificultăți, cum a fost arestarea, la 7 aprilie 2000, pe aeroportul din Dubai, de către poliția militară, a lui Mohamed al-Zawahiri, fratele lui Ayman, supranumit „inginerul”, care trăia în Emiratele Arabe Unite din februarie (cf. Documentul 31). În timpul interogatoriilor, Mohamed al-Zawahiri a făcut destăinuiri cu privire la ramura militară a organizației, de care răspundea chiar el în cadrul *Djihadului*. Adevărul e că Mohamed al-Zawahiri rupsesse relațiile cu organizația de la demisia sau demiterea fratelui său și se alăturase uneia dintre bazele lui Usama bin Laden, pentru ca ulterior să fie acuzat că e agent dublu și să fie expulzat în Pakistan. De aici, „inginerul”, temându-se pentru siguranța sa, ar fi încercat să ajungă în Yemen via Dubai, escală ce-i va fi fatală.

Printre căpeteniile religioase se numără și călăuza islamiștilor din Liban: šiitul Mohammed Hussein Fadiallah, șeful *Hezbollahului*. Originar din Irak, Hussein Fadiallah s-a născut în 1936 și s-a stabilit în Liban înainte de 1976, unde a înființat „Cercul Frăției” și Institutul Legal Islamic.

Hezbollahul e, fără îndoială, una dintre organizațiile cel mai bine închegate ale structurilor extremiste islamice, o organizație excepțională care își exercita autoritatea asupra tuturor celorlalte mișcări din lumea musulmana. *Hezbouahul* înseamnă partidul lui Dumnezeu”, iar originea cuvântului se afla într-un verset din Coran: „*Wa inna Hezbollah houn al ghaliboun*”, adică „partizanii lui Dumnezeu vor fi învingători”. La 1 februarie 1979, la Teheran, cuvintele acestea figurau pe sute de banderole, pentru a saluta întoarcerea triumfala a imamului Khomeini, după anii de exil petrecuți la Neauphle-le-Château, în Franța. La puțină vreme după întoarcerea îndrumătorului revoluției islamice, în Iran a luat ființă *Hezbollahul* iranian. În numele acestei revoluții islamice, responsabilii iranieni au hotărât atunci să „exporte” *mișcarea Hezbollah* în toate țările šiite. În primăvara lui 1984, Teheranul cerea așadar integriștilor islamiști libanezi să înființeze propriul lor *Hezbollah*.

Foarte repede, acesta se va impune prin violența acțiunilor sale, destinate să golească Beirutul și Libanul de toate „satanele” străinenemusulmanii și, mai cu seamă, creștinii, occidentalii și evreii. În vreme ce atentatele dinainte îi vizau numai pe străini⁷, *Hezbollahul* generalizează teroarea, semănând spaima și în rândurile populației libaneze, care nu mai știe în ce miliții și facțiuni să se încreadă. Pe scena libaneză, *Hezbollahul* își va găsi specialitatea* în

câteva luni, conducătorii să-i pun la punct tehnica răpirii. Începând din 1985, *Hezbollahul* înmulțește luările de ostatici dintre jurnaliști, diplomați sau fețe bisericești, pentru a atrage atenția mijloacelor de comunicare în masă internaționale. Și reușește. Un recensământ al efectivelor *Hezbollahului* ne îngăduie presupunerea ca aproximativ 15.000 de persoane, inclusiv sunniți, sunt cu regularitate subvenționate de către organizație, având un nucleu dur de aproximativ 7.000 de persoane, dintre care 5.000 de „salariați cu normă întreaga”. Pe plan financiar, *Hezbollahul* nu depinde de niciun donator; fondurile provin din cultivarea drogurilor în Câmpia Bekaa și din taxele percepute negustorilor, proprietarilor de restaurante sau antreprenorilor din zona sa de influență și ale căror bunuri sunt aruncate în aer dacă refuza să plătească, impozitu111 revoluționar.

În august 1992, adjunctul lui Usama bin Laden, al-Zawahiri, va semna un acord de cooperare cu șiiții iranieni și cu organizațiile lor teroriste, cum ar fi *Hezbollahul*.

Astfel, legiunile islamice sunnite au fost susținute în secret de paznicii revoluției iraniene, numiți „pasdarani”. Izbucnesc însă fricțiuni, deoarece iranienii voiau să-și asigure controlul. Totuși, Usama bin Laden întreține relații foarte bune cu gruparea lui Imad Mughnyeh, responsabil de răpirea unor francezi în Liban, în 1986. Imad Mughnyeh fusese recrutat în anii '80 de către

„Departamentul 210” al serviciilor secrete ale „pasdaranilor”, și se specializase în luarea de ostatici; de atunci, rețeaua lui Mughnyeh dispune de agenți în Europa și Africa.

Hezbollahul are numeroase ramificații în afara Libanului, cu reprezentanțe oficiale în alte țări arabe: în Arabia Saudită, Kuweit sau în Iran, *Djihadul islamic* al lui Hussein Mussaui sau Organizația Justiției Revoluționare a lui Imad Mughnyeh. Aceste două ultime grupări, specializate în terorism, manipulează o mulțime de grupuscule extremiste din Liban, ca de pilda: Stindardul Islamului, Mișcarea Independentă pentru Eliberarea Persoanelor Răpite (*Hezbollah-Palestina*); Organizația Justiției Divine sau, în fine, grupusul cel mai cunoscut în Franța: CSPPA, Comitetul de Solidaritate cu Prizonierii Politici Arabi deținuți în Europa. Acest comitet, condus de un tunisian, Fuad Ali Saleh, a revendicat atentatele comise în Franța în decembrie 1985, apoi al februarie, martie și septembrie 1986. CSPPA va fi anihilat de către DIS (serviciile de contraspionaj franceze), în 1987.

Și islamisții nord-africani își au călăuza lor: Rashid Ghannouchi. Influența acestui intelectual a depășit totdeauna granițele țării sale, Tunisia, el fiind într-un anume fel unul dintre promotorii panislamismului maghrebian. În 1990, Rashid Ghannouchi al persoană a întocmit platforma electorală a FIS pentru alegerile municipale algeriene din 1990. În 1990 și 1991, *En-Nahda* a

trimis numeroase cadre în Algeria pentru a-i susține pe militanții FIS în campania lor electorală. În fine, tot *En-Nahda* și șeful ei au ajutat FIS să caute „sponsori” printre monarhii arabi în ajunul Războiului din Golf.

Alți „grei” ai ideologiei islamice de astăzi sunt: Gulbuddin Hekmatyar, șeful organizației *Hezb-I-Islami*. La plecarea trupelor sovietice din Afghanistan, acesta a devenit un șef politico-religios de primă mărime. În 1995, a avut chiar funcția de prim-ministru. Organizația lui a fost și este încă unul dintre pilonii „filiei afgane” de antrenament al mujahedinilor algerieni sau europeni. Mai mult decât o călăuză spirituală, Hekmatyar este și un șef militar și un bun diplomat, stăpânind la perfecție mecanismul alianțelor oportuniste și... întoarcerea cu 180°. Doritor să-și afle un loc pe eșichierul afgan „în ultima vreme s-a apropiat de fostul său inamic Massud. Încă din 1988, în ciuda îndoielilor și incertitudinilor lui, el izbutise să-și creeze imaginea unui conducător greu de descifrat și, într-un fel, vizionar, în legătură cu destinul

Afghanistanului, una din țările-cheie ale continentului asiatic⁹. După ce multă vreme a fost ignorat, inclusiv de către Washington, care a subapreciat ofensiva islamică și ieșirea lui din haos, Afghanistanul a devenit o cheie în plan geografic, mai cu seamă din cauza numeroaselor forme de trafic de droguri care îl distrug de atâta vreme. Aflat la încrucișarea drumurilor ce duc în

China, în Asia Centrală sau la musulmanii din India și Pakistan, Afghanistanul, unde domnesc fără a împărți puterea cu nimeni islamiști fundamentalisti și traficanții de droguri, a devenit punctul fierbinte ce ar putea compromite echilibrul unei întregi regiuni.

*

Comparat cu aceste diferite figuri emblematice ale cauzei islamiste contemporane, Usama bin Laden cu siguranță că nu e o călăuză spirituală, nu are competența religioasă necesară și, de altfel, nici nu revendică acest titlu. Dar, deși respinge acest lucru, din cauza imaginii lui de martir al americanilor și a peregrinărilor lui permanente, a ajuns totuși unul dintre acei șefi islamici care mobilizează întreaga înflăcărare a musulmanilor din lumea întreagă (cf. Document 32). Influența lui se înscrie într-un context diferit. Dintre toate personalitățile lumii islamice actuale, este fără îndoială cel mai pragmatic și mai implicat în politică. Discursul lui nu este confuz și, deși spusele îi sunt uneori întortocheate, în special când vorbește despre atentatele ce i se pun în circă, acest lucru are drept scop să evite să fie acuzat că a comandat atacul asupra ambasadelor de la Nairobi și Dar es Salaam. Usama bin Laden nu se luptă pentru idei: nu le promite simpatizanților sau doar paradisul veșnic, ci pretinde și abdicarea regelui Fahd, retragerea trupelor americane staționate în Arabia Saudită și recunoașterea guvernului taliban.

Un program în aparență mai realist decât instaurarea unei societăți islamice în lumea întreagă sau dispariția Israelului.

În plus, Usama bin Laden are un simț politic dezvoltat. Caută sprijin și alianțe nu numai la călăuzele religioase fundamentaliste. Încă din timpul șederii în Sudan, în numeroase rânduri, a încercat să îi sensibilizeze pe conducătorii politici ai lumii arabe față de lupta sa antiamericană, sperând să poată face să vibreze în interlocutorii săi una și aceeași coardă. Conform unor surse occidentale bine informate și niciodată divulgate până astăzi, în 1997, Usama bin Laden a încercat să capteze bunăvoința Irakului de trei ori, prin mijlocirea canalelor diplomatice. Prima tentativă a avut loc la Ankara, când un om de afaceri turc trimis de saudit a cerut audiența la ambasadorul irakian în Turcia, Dahman al-Takriti. Usama bin Laden ținea să aducă la cunoștința diplomatului irakian că dorește să stabilească relații cu Irakul în vederea coordonării eforturilor lor „împotriva inamicilor islamului întruchipați de Statele Unite, Israel și agenții lor din Golf. Fără ca măcar să consulte Bagdadul, ambasadorul care, pe cât se pare, primise instrucțiuni în acest sens, nu a dat curs acestei cereri.

Un alt trimis s-a prezentat în iunie 1997 la ambasada irakiană din Cairo. Primit de către ambasadorul Samir Najim al-Takriti, trimisul lui Usama bin Laden, un somalez, prezentându-se sub numele de Hadj Ahmed Tljani, a făcut aceeași

propunere, însoțita însă și de altele foarte atractive, precum livrarea de material electronic și piese aeronautice detașabile, cărora Irakul le simte în mod dramatic lipsa din cauza embargoului draconic impus țării din august 1990. În ciuda acestor propuneri ispititoare, misiunea lui Tljani a fost, la rândul ei, un eșec.

Contactul următor va avea loc după puțin timp, tot în 1997, când tensiunea dintre Bagdad și Washington devenise extrema. Yemenitul Fadei Chaih al-Dălii este trimis la Bagdad. El provine dintr-o familie care a dat mulți mudjahedini organizației lui Usama bin Laden în timpul djihadului din Afghanistan. Al-Dalii va repeta propunerile precedente ale lui Usama bin Laden, adăugând alte trei oferte: să dea serviciilor irakiene numele și adresele opozanților șiiți irakieni; să organizeze o rețea de lobby în favoarea Irakului în lumea întreagă pentru strângerea de fonduri și, în sfârșit, să întreprindă operațiuni în comun cu serviciile irakiene împotriva intereselor anglo-saxone. Aceasta a treia și ultima tentativa nu va fi nici ea încununată de succes, la fel ca și precedentele; irakienii sunt laici, se feresc de islamști din principiu, iar Usama bin Laden nu este credibil din cauza fundamentalismului său ostentativ; pentru ei, cuvântul lui n-are nicio valoare, Qossay Saddam Hussein¹⁰, fiul președintelui, care-l numește pe bin Laden „un fățarnic”, nu-i acorda atâta încredere, încât să riște să expună regimul unor

noi campanii internaționale de presa negative, câta vreme și-așa regimul de la Bagdad e cât se poate de rău văzut de mass-media. În plus, o cooperare cu sauditul exilat ar periclita planul lui Saddam Hussein de a relua legăturile cu Arabia Saudită.

Se pare totuși că versiunea de mai sus e cea mai potrivită sau cea mai corectă din punct de vedere politic... Ar exista, după părerea aceleiași surse, un alt scenariu mai potrivit cu mentalitatea pragmatică a lui Saddam Hussein și a serviciilor lui speciale. În 1998, acestea din urmă, după ce au declinat toate ofertele de colaborare venite pe canalele diplomatice oficiale, ar fi stabilit cu Usama bin Laden o înătinire secreta, ce-ar fi avut loc la Manila sau în Kashmir. Era dificil, într-adevăr, pentru Irak, să ignore un arab precum Usama bin Laden care „îi umilește atât de eficient pe americani”...

Colonelul Khairallah al-Takriti”, fratele celui care este în fruntea *Moukhabaratului*, serviciile de informații, este cel care ar fi primit însărcinarea să trateze aceasta relație. Arestarea celor doi marocani apropiați ai lui Usama bin Laden la Rabat, pe 11 noiembrie 1998, a permis să se stabilească cu certitudine existența acestei legături. După părerea occidentalilor, serviciile irakiene ar fi încercat la acea dată să se asigure de ajutorul rețelelor lui Usama bin Laden în cazul în care Irakul ar fi fost din nou atacat de Statele Unite, cu scopul de a se comite atentate în țări

arabe împotriva unor ținte americane.

Potrivit unor surse arabe, în eventualitatea unui previzibil reviriment al Kabulului¹², Usama bin Laden se află în contact discret, din septembrie 2000, cu oameni de-ai lui Oudai Hussein, alt fiu al lui Saddam: punctul comun este lupta antiisraeliană și antiamericană. Usama bin Laden și irakienii ar fi făcut schimb de informații în legătură cu armele chimice și biologice, și asta în ciuda opoziției anumitor conducători de la Bagdad, precum Tarek Aziz¹³.

*

Un alt factor favorabil dezvoltării „Frăției bin Laden” este existența unui puternic lanț islamist în Europa. Opinia publică europeană a înțeles, de pildă, cu oarecare uimire, ca Londra adăpostește de ani de zile o mulțime de algerieni, foști deputați ai FIS, lideri islamiști tunisieni, precum Rashid Ghannouchi, activiști ai GIA, opozanți ai moharhiei saudite, ca și foarte mulți egipteni din *Djihadul islamic*, bănuți a fi fost implicați în asasinarea lui Anuar Sadat.

Rolul preponderent al Londrei în calitate de creier al acestei societăți islamiste lipsite de forma nu trebuie să ne facă să uităm că restul Europei constituie pentru islamiști nu numai baza din spatele frontului, ci chiar câmpul de bătaie. La 17 februarie 1995, un raport secret întocmit pentru Președinția Uniunii Europene de către grupul de lucru „Terorism” scoate în evidență în cât de mare măsură Europa, în ansamblul ei, e amenințată de

organizațiile islamiste. Acești experți obișnuiți cu analiza comportamentului grupărilor teroriste convenționale, precum ETA sau IRA, admit că amenințarea islamismului fundamentalist este radical diferită: „În contextul islamic, structura se limitează la câțiva purtători de cuvânt și relee mediatice, în timp ce anumite moschei, mișcări și chiar asociații caritabile sunt utilizate drept fațetă religioasă de către grupările teroriste. Astfel, în absența unei strategii propriu-zis politice, politica se identifică cu religia, iar activismul e înțeles ca o îndatorire religioasă...”

Citind documentul în cauză, se vede că întreaga Europa e cangrenată de organizații islamice. Numele lui Usama bin Laden apare în calitate de finanțator al principalelor rețele islamiste violente din Europa. După Marea Britanie, Germania adăpostește cel mai mare număr de militanți islamiști, răspândiți pe tot teritoriul ei, în mijlocul unei comunități de 2.200.000 de musulmani, chiar dacă cei mai mulți sunt imigranți fără probleme. Germania este un teritoriu de întâlnire între maghrebieni și turci, unde aceștia au înființat de mai mulți ani rețele de solidaritate și de influență, pentru a pune în comun bazele și mijloacele logistice de care dispun grupurile turcești, implantate în Germania de câteva decenii.

Într-adevăr, la Köln și la Hachen pot fi întâlnite grupări care pretind a aparține de *Hamas*, de *Hezbollah* și de multe alte facțiuni

apropiate de FIS sau de GIA și care se concentrează asupra unor acțiuni politice legale, nu clandestine. Dar anchetatorii germani susțin că Germania, sub fațada unor acțiuni de propagandă, e înainte de orice o bază logistică și operațională, în special pentru aprovizionarea cu arme a gherilelor G LA, din Algeria.

Într-o mai mică măsură, și Europa de Nord este un focar de activitate islamistă. În Danemarca sunt 80.000 de musulmani, din care cea mai mare parte sunt refugiați liniștiți. Există totuși o organizație cunoscută pentru activitățile ei criminale: al-*Gamaa Islamy*, în care militează mai cu seamă egipteni și pakistanezi. Serviciile de securitate îl urmăresc în special pe activistul Fuad Mohamed Talat, care călătorește adesea în Australia și în Regatul Unit pentru a se întâlni cu alți conducători islamisti.

În Belgia, unde trăiesc mai bine de 300.000 de musulmani, dintre care 12.000 de algerieni, islamismul radical este reprezentat de asociația „Fraților Musulmani”. FIS, GIA și mișcarea tunisiană *En-Nahda* sunt bine implantate, cu toate că dispun de puțini militanți. Rețeaua islamistă cea mai activă din Belgia este cea a lui

Ahmed Zaoui, bănuیت a-l fi ascuns pe misteriosul Tarek, cel implicat în atentatele de la Paris.

În Suedia, mai cu seamă iranienii și brațul lor armat, *Hezbollahul*, se evidențiază. Există, de asemenea, numeroase focare ale FIS, GIA și *En-*

Nahda. Prezența lui Abdelkrim Deneche la Stockholm a fost luată foarte în serios de poliția suedeză. Deneche, fost responsabil al revistei al-*Ansar*, a fost o vreme animatorul și coordonatorul rețelelor teroriste din nordul Europei, iar asupra lui planează bănuiala că ar fi fost implicat în atentatele de la Paris.

Țările de Jos, cu o comunitate de 400.000 de musulmani, dintre care un val recent de imigranți din Africa de Nord, Orientul Apropiat și fosta Iugoslavie, au devenit de câțiva ani un focar îngrijorător.

Sudul Europei găzduiește comunități instalate de multă vreme, iar Italia e un exemplu în această privință. FIS ȘI GIA sunt bine implantate, mai ales la Milano, Napoli, Perugia și Roma, iar legăturile pe care le mențin au fost demonstrate mai ales cu prilejul perchezițiilor de la Perugia, din 1994. Reprezentantul cel mai activ al rețelelor din Italia era Lounici, alias Zubir. Înainte de a deveni conducătorul rețelei în aceasta țară, Djamel Lounici se stabilise în Germania, după ce plecase din Algeria, ca urmare a anulării alegerilor din ianuarie 1992. În Germania, după ce recrutase o plevușcă întreaga de infractori din cartierul lui natal din Alger, Lounici a constituit o adevărată rețea de contraspionaj, care-i îngăduise să-i descopere pe ofițerii din Securitatea Militară Algeriană, care atunci încercau să-și infiltreze oameni în organizația lui. În funcție de interlocutorul cu care avea de-a face, Lounici își

schimba și identitatea, fiind când Salah Mustafa, când Bengacem Labyed ori Uhadduh Jamal. Posesor al unui permis de rezidență perfect legal și căutat de polițiile din patru țări, Lounici trăia discret în sudul Milanului, pe via Trento nr. 62, o stradă burgheză din Porto Morone. Se ocupa mai ales de cumpărarea armelor, trimise apoi în Algeria, prin Maroc. Tot pe vremea aceea se specializase în răscumpărarea materialului militar provenit de la Armata Roșie, ce se găsea din belșug în Germania. După părerea judecătorului Jean-Louis Bruguière, Djamel Lounici era șeful rețelei operaționale GIA în Europa. Datorită unui mandat de arestare emis de Interpol, Lounici va fi reținut la 1 noiembrie 1994, ca urmare a unei plângeri formulate de marocani, care stabiliseră vinovăția lui Djamel Lounici într-o livrare de arme, efectuată la Oujda, la frontiera cu Algeria. În clipa arestării lui, Lounici aproviziona, așadar, cu arme gherilele algeriene ale lui Rabah Kebir, unul dintre șefii FIS din străinătate, și ale adjunctului acestuia, Abassi Ussama, fiul liderului FIS Abassi Madani, aflat și-acum în Algeria, sub supraveghere.

Arestarea lui Djamel Lounici în Italia nu a dus însă la destrămarea rețelei. O alta organizație, cât se poate de oficială, avea săi preia activitățile. Institutul Cultural Islamic avea sediul pe strada Jenner, la Milano, și era condus de un egiptean, Anuar al-Saied Chaabane, un apropiat al lui Gulbuddin Hekmatyar. Alimentată cu fonduri

provenite de la băncile kuweitiene și saudite, organizația avea relații cu islamisții din al-*Gamaa Islamiya* egipteană, care îi trimiteau toate comunicatele prin care revendicau atentatele săvârșite în Egipt. Interceptările convorbirilor telefonice ale unui post al institutului realizate de italieni aveau să arate că unul dintre animatorii centrului islamic era în legătură permanentă cu șeicul Omar de la moscheea din Brooklyn, înainte de arestarea acestuia.

La începutul lui ianuarie 2001, niște algerieni conduși de un anume Abu Doña voiau să arunce în aer, cu ajutorul unei mașinicapcană, ambasada americană din Roma. Rezultatul: consulatele Statelor Unite în Italia și-au închis brusc birourile timp de două zile, iar bazele NATO din Italia au fost în alerta maxima!

La jumătatea lui februarie 2001, la Londra, o rețea algeriană a „Mișcării salafite pentru predica și luptă” condusa de Hassan Hattab, care se pare că ar fi fost continuatoarea organizației G IA, este dezmembrata, în timp ce la Paris, în aceeași perioadă, era judecata o rețea implicata, în nordul Franței, în atacuri armate și în traficul cu acte false pentru foștii luptători din Afghanistan și Bosnia. Unul dintre inculpați, Fatah Kamel, este în contact cu Usama bin Laden, fiind unul dintre agenții acestuia în Canada.

Pe la mijlocul anilor '90, membrii rețelei italiene au avut legături strânse cu Elveția, din evidente rațiuni financiare, cum susțin experții.

Militanții islamști din Elveția l-au sprijinit mult timp pe Murad Dhina, un fizician atomist care a lucrat la CERN, Centrul European de Cercetări Nucleare, până în 1994. O percheziție efectuată de poliția judiciară franceză la domiciliul lui Dhina din Saint-Genis-Pouilly, în departamentul A în timp ce locatarul se afla în Sudan, a permis găsirea a numeroase documente compromițătoare. La întoarcerea de la Khartoum, Dhina s-a refugiat în Elveția, unde a dispărut; arestarea corespondentului său din Italia, Djamel Lounici, nu a permis localizarea sa. Fără îndoială că Dhina alesese Elveția pentru că această țară avea o atitudine binevoitoare față de islamști. E adevărat că Elveția găzduiește de multă vreme organizații islamice. Centrul Islamic din Geneva, de pildă, a fost deschis în 1961, din inițiativa doctorului Said Ramadan, ginerele lui Hassan al-Banna, fondatorul Confreriei Fraților Musulmani, înființată în 1945. Alături de centrul din München, centrul internațional din Geneva va fi mai bine de 30 de ani singura tribună a „fraților” în Europa.

Turul de orizont al rețelelor islamiste din Europa oferă imaginea exactă a acestei lumi a teroriștilor care și-a pus unii membri la dispoziția lui Usama bin Laden... Și încă nu am avut în vedere niciuna dintre țările Europei de Est, unde islamștii radicali s-au implantat, de asemenea, dar de unde e încă foarte greu să capeți informații plauzibile.

„Frăția bin Laden” dispune așadar în Europa

de un teritoriu favorabil și este evident că nimic din ceea ce se întâmplă în cercurile islamice fundamentaliste, în sânul mișcărilor palestiniene, a vechilor grupusculă teroriste gravitând în jurul OEP sau în serviciile secrete din multe țări arabe nu-i este pe deplin străin lui Usama bin Laden și „Frăției” lui. Cu toate că nu sâni sistematice, nu înseamnă că aceste contacte sunt mai puțin reale sau că riscurile pe care le implica sunt mai reduse.

Astfel, serviciile antiteroriste germane au capturat, la sfârșitul, lunii decembrie 2000, în afară de arme, substanțe chimice interzise, materiale documentare despre explozivi și o casetă video în două dintre apartamentele a patru islamiști salafiți din Frankfurt. Având o durată de 12 minute, pe muzică arabă, caseta prezintă catedrala și piața din Strasbourg în zilele de Crăciun. Șeful comandoului e un algerian, născut în Franța la Romans, în Drôme, are puțin peste 30 de ani și-l cheamă Fuad Sabour. Judecătorul Jean-Louis Bruguière îl remarcase în 1995 ca fiind unul dintre membrii impptanți ai rețelelor logistice GIA din Lyon și Saint-Étienne. Când a fost arestat, în iunie 1996, trebuia să distribuie revista al-*Ansar* în regiunea Marsiliei. Dar, înainte de proces, e pus... în libertate. Dispare, refugiindu-se într-una din taberele de antrenament ale lui Usama bin Laden din Afghanistan, apoi se întoarce în Germania. Unul dintre cei trei acoliți ai săi are acte false de englez, ceilalți doi de francezi.

Contraspionajul francez (DST) a stabilit, de

asemenea, că acest grup avea legături cu Abu Doña, cel care este implicat în terorismul anii american din Italia. Dar tot el este cel care ar fi trebuit să-l recupereze pe Ahmed Ressay după atentatele acestuia în Statele

Unite, dar care a fost împiedicat să-și ducă misiunea la îndeplinire de arestarea sa la frontiera cu Canada, în decembrie 1999.

Dar iată că, la sfârșitul lui iunie 2001, Mohamed Bensakhria, un algerian din anturajul lui Usama bin Laden, e arestat în Spania, la Alicante. La jumătatea lui iulie e extrădat în Franța, pentru participarea la pregătirea atentatului de la Strasbourg.

NOTE

1 Apelând la informațiile publicului, FBI a inițiat un program de căutare numit „Eroi”, pentru urmărirea tuturor criminalilor.

2 La 6 octombrie 1981.

3 O infirmitate care, după unii exegeți ai Coranului, l-ar putea împiedica să devină emir.

4 Această informație va face obiectul unui telefon diplomatic extrem de urgent al ambasadei Franței la Washington, pe 2 mai 1995.

5 în special interogatoriul luat de către Parchetul General egiptean lui Ahmed Ibrahim al-Sayed al-Najar, în timpul procesului acestuia de la Cairo, în septembrie 1998, după ce a fost extrădat din Albania.

6 E vorba de arestarea și extrădarea lui Ahmed Ibrahim al-Sayed al-Najar, la 12 iunie

1998. Condamnat la moarte de către înaltul Tribunal Militar egiptean și executat la sfârșitul lui februarie 2000. Oficial, al-Najar era conducătorul Mișcării de întrajutorare Islamică din Tirana. Era și un apropiat al lui Ayman al-Zawahiri. După unii analiști, arestarea sa a dus la atentatele de la Nairobi și Dar es Salaam, ca represalii.

7 Atentatele din 18 aprilie 1983 împotriva ambasadei americane din Beirut (16 morți și 120 de răniți); împotriva comandamentului marinarilor americani, la 23 octombrie 1983 (239 de morți); împotriva comandamentului soldaților francezi ai forței multinaționale, în aceeași zi (74 de morți).

8 *En-Nahda* („Renașterea”) este o mișcare religioasă a cărei ideologie este inspirată de cea a „Fraților Musulmani”.

9 în timpul unei întâlniri cu autorul, în 1988, la Peshawar.

10 Qossay este directorul adjunct al serviciului de contraspionaj irakian, al-*Khass*.

11 Saddam Hussein e originar din Takril. El și-a asigurat un anturaj devotat, alcătuit din persoane din regiunea sa.

12 După unii, dimpotrivă (cf. *Le Monde* din 24 martie 2001), bin Laden joacă un rol mult mai important în chestiunile interne afgane datorită legăturilor cu comandantii războiului antisovietic. Cu atât mai mult cu cât combatanții arabi sunt din ce în ce mai frecvent angajați împotriva opoziției armate afgane. În replică, influența Karachiului

scade.

13 Ar fi interesant de notat că Tarck Aziz, unul dintre miniștrii-cheie ai lui Saddam Hussein, e... creștin.

Febra asiatică

Prezența lui Usama bin Laden și a „Frăției” sale în toată lumea arabă devine, în cele din urmă, „contagioasă”. Serviciile de informații lucrează de câteva luni pe baza unei ipoteze îngrijorătoare: se pare că Usama bin Laden a reușit să implanteze câteva capete de pod ale „Frăției” lui în China, în Asia de Sud-Est și în fostele republici islamice sovietice.

Scenariile cele mai surprinzătoare imaginează că Usama bin Laden, ispitit de djihadul chinez din Sinkiang, s-ar putea instala în China dacă situația ar deveni prea tensionată în Afghanistan, într-adevăr, China nu e prea departe și are o porțiune restrânsă de graniță cu Afghanistanul; pe cât se pare, mai mulți emisari ai exsauditului s-ar fi deplasat la fața locului pentru a-i îndemna pe musulmanii din Sinkiang, care se mai numește și Turkestanul Orienta”, să-și exprime ostilitatea față de Beijing și să ia exemplu de la musulmanii din fosta URSS, cerându-și independența. Minoritățile musulmane (uiguții, kazahii, kirghizii, uzbekii, tătarii și huiții2), se arată interesate de discursurile separatiste, pentru că pretind a fi victime ale discriminării. Considerându-se, totodată, și persecutați economic în favoarea altor provincii chineze de pe

coasta oceanică, chinezii musulmani sunt ispitiți să se apropie de vecinii lor pakistanezi sau afgani. La sfârșitul lui august 1999, serviciile de securitate chineze au arestat 20 de militanți uiguți înarmați, în timp ce aceștia instalau o rețea logistică cu scopul de a comite atentate pe 1 octombrie, cu prilejul ceremoniilor de aniversare a 50 de ani de existență a Republicii Populare Chineze. Ca urmare a acestei alarme, chinezii le-au cerut talibanilor să nu-i mai permită lui Usama bin Laden să antreneze separatiști uiguți în taberele lui. Într-adevăr, potrivit unei surse occidentale care a stat mai bine de-o lună în Afghanistan, două tabere conduse de un anume Tahar Jan erau destinate exclusiv antrenării islamiștilor chinezi. Conform aceleiași surse, talibanii fac un joc periculos în relațiile lor cu Beijingul, deoarece au livrat Chinei trei rachete de croazieră americane, care nu explodaseră, în schimbul unui program de deminare a țării lor. Numai că lucrările de deminare încă n-au început, iar autoritățile de la Beijing poate că nu sunt de acord cu jocul dublu al talibanilor.

Dacă agitatorii ex-sauditului izbutesc să toarne gaz pe foc în Turkmenistanul Oriental, în special prin sponsorizarea separatiștilor islamiști, ei vor pune în grea încurcătură guvernul chinez, căci provincia Sinkiang este o regiune strategică, bogată în petrol, fără să mai vorbim de existența centrului de experiențe nucleare de la Lopnor!

Problema este cu atât mai serioasă pentru

Beijing cu cât, cu cele 35 de milioane de musulmani pe care îi adăpostește - 150 de milioane după estimările religioase - China este a douăsprezecea țară musulmană din lume³! în plus, musulmanii din țările vecine: (Tadjikistan, Kiighâstan, Kazahstan și Pakistan) încurajează discret, dar eficient, mișcările rebelilor musulmani chinezi de-a lungul unei frontiere destul de prost păzite. Pentru a înăbuși revoltele separatiștilor islamiști, China a luat decizia de a-i încuraja pe musulmanii cazaco-chinezi din Sinkiang să emigreze în Kazahstan și duce, totodată, o politică autoritară de colonizare prin intermediul hanilor, politică numită „transmigrație națională”. Kazahstanul, slab populat, cu 17 milioane de locuitori, și-ar spori populația cu mai bine de un milion de suflete, perspectivă pe care autoritățile o consideră destul de ispititoare. Din 1993, Kazahstanul i-a autorizat pe separatiștii din Sinkiang să-și deschidă o reprezentanță în capitala Alina Ața, fapt considerat de Beijing, firește, drept un amestec în treburile interne, chiar dacă pericolul unei implozii demografice a Chinei din cauza marelui islamism este destul de utopic.

La rândul lui, în Rusia, FSB, moștenitorul KGB - semn că riscul nu e neglijabil - a încercat să limiteze influența islamiștilor, și mai cu seamă a talibanilor, în această regiune din Asia Centrală. Șeful serviciului de informații rus, locotenent-generalul Serghei Lebedev, a început, cu ajutorul

dat de *Shanghai Five Club*, care grupează serviciile secrete din Rusia, China, Tadjikistan, Khazahstan și Kârgîhstan, să le facă viața grea rebelilor islamiști uiguți. Usama bin Laden și consilierii lui au analizat, se pare, situația și au descoperit în această regiune din China Occidentală o nouă miză pe măsura ambițiilor lor. Și alte țări din Asia se află pe lista de priorități a lui Usama bin Laden, la fel ca și Imperiul Mijlociu, Malaysia, Thailanda, Filipinele, aflate și ele în pericol de a fi contaminate. Malaysia e un teren extrem de favorabil: islamul este în această țară religie de stat din 1967! Ca și în China, islamul a fost introdus de negustori. În general, Malaysia, membru activ al Conferinței Islamice Internaționale, pozează în apărător al islamului și, de exemplu, a trimis soldați de partea foitelor de pace din Bosnia. O mișcare religioasă deosebit de puternică, al-*Arqam*, militează împreună cu cei 100.000 de simpatizanți în favoarea aplicării legii islamice - *charia* - luptând pentru instaurarea regimurilor islamice în tot sud-estul Asiei. Această organizație deosebit de bogată - se spune că a obținut mai bine de 120.000 de milioane de dolari din contribuții voluntare - a justificat, în 1994, convocarea unei reuniuni extraordinare a Ministerelor Cultelor din țările ASEAN4. Ca urmare a acestei reuniuni, asociația al-*Arqam*, ale cărei relații cu „Frații Musulmani” eipteni au putut fi demonstrate, a fost interzisă în Malaysia. De atunci, lipsiți de structuri, militanții al-*Arqan*

acționează ca francțirori, constituind o adevărată rezervă de militanți fără cauză, numai buni să fie recrutați de JFrăția bin Laden”.

O altă țară cu mare potențial de risc, Indonezia, este, la egalitate cu Pakistanul, țara musulmană cea mai populată din lume. La începutul secolului XX, islamul a fost fermentul naționalismului indonezian și al respingerii colonialismului olandez. Islamul este, așadar, în Indonezia o realitate ce nu poate fi trecută cu vederea, chiar dacă Sukarno, părintele independenței, a pus bazele statului laic încă din anii '30. Dar, de la revoluția iraniană, renașterea islamului câștigă păturile populare; imamii sunt mai ofensivi în timpul predicilor și din ce în ce mai multe femei poartă vâl. Războiul din Golf, din 1990 – 1991, a amplificat această recrudescentă islamică, iar guvernul a făcut concesii islamistilor în 1991, de pildă, președintele Suharto s-a dus în pelerinaj la Meca, iar în 1994 portul vâlului a fost autorizat în școli, unde învățarea islamului a devenit obligatorie, inclusiv în așezămintele creștine. Aceste numeroase semne de înflorire a asociațiilor islamice îi fac să creadă pe observatori că Indonezia este pândită de pericolul de a aluneca treptat pe panta integrismului. În fine, secta malaieziană al-*Arqam*, interzisă în Malaysia, și-a țesut rețelele militante în Sumatra, mai cu seamă la Aceh, populată de musulmani: această parte din nord-vestul Sumatrei își cere vehement independența.

Altă țară care adăpostește o comunitate numeroasă de musulmani (aproape trei milioane de fideli), Thailanda, prezintă riscuri mai mici de „contaminare”, totuși are mulți musulmani grupați în sud. Patru provincii (Pattani, Yala, Satun și Narathiwat) sunt zguduite de un război civil endemic, cerând eliberarea regiunii Pattani, odinioară regat musulman dependent de Siam, și reclamând alipirea de statul malaysian Kelantan, condus de partidul islamist malaysian. Aceste patru provincii, musulmane în proporție de 80%, dispun de o importantă rețea de moschei și de școli coranice. Organizația de Eliberare din Pattani - PULF5 (*Pattani United Liberation Front*) - primește instrucțiuni de la sediul ei aflat la... Meca, în Arabia Saudită, și de la Kelantan, în Malaysia. PULF dispune de propriile ei tabere de antrenament, tranzitate în mai multe rânduri de membrii „Frăției bin Laden”.

În sfârșit, Filipinele prezintă riscul declanșării unei crize din cauza comunității moro. Aceștia, în număr de 5 milioane, cam 8% din populație, locuiesc în partea de sud-est a țării, iar unii dintre ei cer un stat independent. Însă adevărata situație de criză la ora actuală e cea care opune armata grupului de rebeli fundamentalisti Abu Sayyaf. Organizația aceasta, care se ascunde în spatele unui discurs politic mai mult decât sumar și al unor obiective nebuloase, caută, mai curând, să se dedea unor acte de banditism: de la luarea de ostatici, la traficul cu

stupefiante, obținând venituri de un miliard de dolari pe an, și asta doar pentru marijuana pe care o transportă spre Insulele Jolo și Basilan. Din punct de vedere istoric, grupul s-ar înrudi cu Frontul Național de Eliberare al populației moro, care în anii '70 militase pentru crearea unui stat islamist secesionist, deși astăzi cei mai mulți dintre membrii Frontului duc tratative cu guvernul filipinez și nu se recunosc în discursul și acțiunile extremiste ale grupului Abu Sayyaf. Legăturile acestuia din urmă cu „Frăția bin Laden” au fost stabilite de mai multe ori; între altele cu ocazia procesului lui Ramzi Yussuf, care trecuse prin trupele de gherilă ale lui Abu Sayyaf. Se pare însă că în 1999 grupul Abu Sayyaf a fost puternic infiltrat de agenți ai serviciilor secrete libiene și filipineze, determinând „Frăția bin Laden” să se distanțeze și chiar să rupă orice relație cu grupările din Jolo. Luările de ostatici ce vor urma vor fi, fără îndoială, pentru rebelii din Jolo un fel de a încerca să se pună din nou bine cu Usama bin Laden, arătând că sunt niște interlocutori eficienți.

Manevra de captură a bunăvoinței a grupului Abu Sayyaf trebuie să fi dat roade, de vreme ce, pe 27 iunie 2000, un cetățean francez de origine algeriană, Abdessalam Bulanuar, era ținut în arest preventiv și interogat la Paris de către DST. Tocmai fusese expulzat din Filipine: fusese arestat la 16 decembrie 1999, având asupra lui un manual pentru luptă de gherilă urbană și un „element de

încărcătură explozivă”. Arabul în cauză era bănuیت că avea legături cu afgano-algerieni, cu Usama bin Laden și cu Frontul Național de Eliberare al populației moro care, cu arma în mână, chema la lupta pentru independentă în sudul Filipinelor. Pe 29 mai 2000, șeful acestui Front de Eliberare Islamică declara la postul ZDF al televiziunii germane că e susținut financiar de către bin Laden. În august, serviciile de informații filipineze (care începuseră să-l urmărească pe Alfred Sirven, finanțatorul ocult al ELF) anchetau în legătură cu eventualele legături dintre Usama bin Laden și Gemma Cruz Araneta, ministrul Turismului! Acesta era bănuیت de a avea legături cu IJRO (*International Islamic Relief Organisation*). Sub acoperire umanitară, LDRO, după cum susținea cotidianul filipinez *Daily Inquirer* din 15 aprilie 2000, îngăduia „Frăției bin Laderi4 să finanțeze operațiunile Frontului moro.

Chiar dacă nicio amenințare reală de destabilizare islamică nu se profilează în aceste țări din Asia, unde problemele specifice lumii arabe pătrund cu greu în păturile populare, totuși baza islamistă deja existentă poate transforma sud-estul Asiei într-un gigantic centru de recrutare pentru islamiștii fundamentalişti, veșnic în căutare de salahori pentru organizarea de atentate sau pentru a face trafic de droguri.

Un alt punct sensibil în Asia, sau mai curând în Caucaz, este Cecenia. Usama bin Laden a început să-și mute pionii spre ea, furnizând ajutor

discret separatiștilor islamici. Criza nu e recentă, cecenii se află în conflict cu Moscova încă de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Iar brațul de fier moscovit impune un guvern centralizator, perceput a fi foarte brutal de o populație care vrea să-și păstreze caracteristicile culturale. Pentru a complica și mai mult situația cu puterea de la Moscova, cecenii sunt sunniți de inspirație sufită și au fost islamizați în decursul secolelor de către vecinii lor din Daghestan.

La 27 octombrie 1991, un curent naționalist cecen, apărut în anii '80, mătură de la putere autoritățile impuse de Kremlin. Sub impulsul unui naționalist, tânărul general al armatei sovietice Djohar Dudaiev, șeful Congresului Național al Poporului Cecen, sunt organizate alegeri legislative și prezidențiale. Dudaiev e ales cu o largă majoritate, iar la 27 octombrie 1991 Cecenia își proclamă unilateral independența. Deriva secesionistă de la Groznii e însă respinsă de Moscova. Autoritățile, încă sovietice la acea dată, adresează „criminalilor ceceni” amenințări abia voalate cu represalii, declarând ilegale alegerile din 27 octombrie. Pe 7 martie, Boris Elțin declară starea de urgență la Groznii și trimite un contingent de 2000 de oameni. Două zile mai târziu, pus în situația de a face față unei mobilizări excepționale a populației, care se constituise în miliții antisovietice și invocă declanșarea djihadului împotriva ocupantului, Kremlinul bate în retragere. Pe 9 noiembrie, Parlamentul rus

ridică starea de urgență; trupele rusești sunt poftite să părăsească teritoriul cecen. Înfruntarea dintre Moscova și Groznîi începe; republica rebelă refuză să adere la Tratatul Federației Ruse semnat pe 31 martie 1992. Dudaiev însă, care s-a lăsat foarte repede sedus de dictatură și nepotism, va avea mari dificultăți în guvernarea unei țări aflate pradă intereselor mafioate și tendințelor divergente de clan. Un climat preinsurecțional se instalează încă din iulie 1994; facțiunile se înfruntă până la lovitura de stat ratată împotriva regimului lui Dudaiev, din 26 noiembrie 1994.

Pentru Moscova, criza devine prea gravă și pe 11 decembrie 1994 o divizie rusească de blindate forțează frontiera Ceceniei: 30.000 de oameni, 230 de tancuri și 450 de blindate. Rușii susțin că nu e vorba de o invazie, ci de „o operațiune de dezarmare a facțiunilor⁴. Cecenii se opun trupelor rusești cu o miliție puternică, formată din 45.000 de oameni. Punctul culminant al înfruntărilor îl va constitui bătălia de la Groznîi din decembrie 1994-februarie 1995, pregătită de raiduri ale avioanelor rusești și de bombardamente. Căderea și distrugerea orașului Groznîi⁶ de către forțele rusești vor avea un efect dezastruos asupra moralului trupelor și asupra opiniei publice. Dar rebelii secesioniști nu sunt nici zdrobiți, nici descurajați: războiul civil continuă la sate. Departe de a fi decapitată din cauza pierderii liderului ei (Dudaiev este asasinat la 21 aprilie 1996), rebeliunea se intensifică în asemenea

măsură, încât Kremlinul se vede nevoit să-l trimită pe carismaticul general Aleksandr Lebed să negocieze cu separatiștii. O negociere ce se va termina cu retragerea armatei rusești, înfrânte, și cu promisiunea că se vor plăti daune cecenilor pentru distrugerile cauzate capitalei Groznîi.

Însă înfrângerea Moscovei n-avea să însemne și sfârșitul războiului: 5 ani mai târziu, în iulie 2001, după a doua bătălie dată la Groznîi, începută la 5 septembrie 1999, armata rusă continuă să fie împotmolită în Cecenia. Contestând iarăși legitimitatea republicii independente Cecenia și hotărâți să sfârșească definitiv cu „terorismul cecen”, rușii lansează o nouă și puternică lovitură în Caucaz. Armata rusă, cu un efectiv de peste 80.000 de oameni, intenționează de data aceasta să folosească împotriva rebelilor noi bombe lansate de avioane Sukhoi-27, mai adaptate pentru lupta în zonele urbane. Această nouă tehnologie, numită FAE (*Fuel Air Explosive*), constă în provocarea unui efect de suflu și căldură la înălțime, declanșând combustia unui nor de gaz pulverizat în atmosferă. Aceste încărcături vor fi lansate și de rachete antitanc Metis-M Și Komet, ca și de lansatoare de rachetă portabile Shmel, modificate în acest scop.

Asumarea unor asemenea riscuri de către Moscova, cum ar fi angajarea unităților sale de elită și utilizarea unor arme care, fără îndoială, vor duce la reacții internaționale foarte dure, dau de bănuir că problema cecenă prezintă un interes

deosebit de mare, în măsura în care exemplul miciei republici rebele ar putea deveni contagios pentru Daghestanul vecin, de pildă7...

Pe fondul războiului sfânt împotriva ocupantului rus, criza cecenă se aseamănă mult cu cea afgană din anii '80: armata rusă a fost umilită în Afghanistan de rezistența musulmană. Într-adevăr, cele mai multe dintre țările arabe au trimis mudjahedini la Groznii, situație denunțată de către Rusia care, o dată în plus, califică această asistență străină drept amestec în treburile interne. Mesaje limpezi au fost trimise în Pakistan și în mai multe țări din Golf. Kremlinul este îndreptățit să se neliniștească: gruparea extremistă pakistaneză *al-Badry* condusă de emirul Bakht Zameen Khan a cerut recent națiunii islamice - în sensul larg al termenului - să se angajeze militar alături de ceceni. Pe de altă parte, Moscova a stabilit mai de mult o listă cu peste 20 de asociații caritabile arabe și islamice care i-au susținut financiar pe separatiști încă de la declanșarea conflictului. Serviciile rusești de informații consideră că „Frăția bin Laden” se numără printre aceste organizații și se tem și în prezent de săvârșirea unor atentate pe teritoriul rus, cum a fost cel de la 8 august 2000 (bilanț: 12 morți și 100 răniți) într-unul din pasajele subterane din Piața Pușkin din Moscova. Chiar dacă președintele cecen Aslan Maskhadov a afirmat că atentatul nu a fost comis la comanda Ceceniei, serviciile secrete ruse par a nu se îndoi

de implicarea, separatiștilor.

Usama bin Laden are numeroase posibilități de acțiune în acest nou butoi cu pulbere asiatic. Serviciile ruse și occidentale sunt vigilente dar, la fel ca în Afghanistanul anilor '80, ca în îndepărtatele insule ale arhipelagului filipinez, sau ca în Malaysia și Sinkiang, Daghestanul și Cecenia sunt zone minate de conflicte endemice, punctate de explozii violente. Oamenilor din „Frația bin Laden” nu le va fi greu să-și țeară pânza, așteptând răbdători momentul propice pentru a-și activa rețelele. Cu atât mai mult cu cât, din toamna lui 2000, islamiștii au lansat ofensiva pentru controlul căilor pe care circulă drogurile în Asia Centrală (cf. Documentul 33). În Uzbekistan, șeful islamist Djumaboi Namangani primește bani, instrucțiuni și arme moderne de la Usama bin Laden. Drept mulțumire, se străduiește săi furnizeze arme chimice și teologice provenind din fostele republici musulmane ale URSS. Precum și o bază de repliere în Valea Fergana, în cazul în care talibanii l-ar trăda pe, fratele Usama”.

NOTE

1 Aceasta provincie chineză a fost, între 1933 și 1934, integrată în Republica Islamică a Turkestanului Oriental.

2 Huiții sunt descendenții negustorilor arabi veniți în China. Sâni 10 milioane și sunt musulmani

3 Islamul a fost introdus în China în secolul al XIII-lea, de către negustorii musulmani care

străbăteau Drumul Mătăsii. Islamul chinez e implantat în provinciile din centru și din nord-vest: Yunnan, Sichuan, Gansu, Ningxia, Șansî, Quinghai, Anhui și Sinkiang.

— ASEAN este o asociație a națiunilor din Asia de Sud-Vest, din care fac parte: Brunei, Indonezia, Filipine, Singapore, Thailanda și Malaysia.

5 PULF a fost întemeiat în India, în 1968, de către un grup de intelectuali condus de Tengku Bira Kotanila. Un timp, a fost susținut de Libia, Iran și OEP. Și alte mișcări militează pentru independența provinciei Pattani: Frontul Național de Eliberare din Pattani, Frontul Revoluționar Național și Frontul Unit al Combatanților Patanezi.

6 Mai mult de jumătate din capitala cecenă a fost făcută una cu pământul. Zeci de școli și spitale, precum și aeroportul, sunt distruse.

7 De la retragerea din Afghanistan, Moscova încearcă cu disperare să-și apere bunurile din regiune, precum și populația rusă care locuiește aici, o populație care beneficiază adesea de studii superioare la Moscova și pe care Rusia se bazează pentru a-și menține influența și pentru a contracara marea islamică: astfel, 5 milioane de ruși trăiesc încă în Kazahstan, 900.000 în Kirghizia, 800.000 în Uzbekistan și 50.000 în Tadjikistan. Moscova crede că astfel va fi în măsură să reziste pericolului de destabilizare pricinuit de o eventuală contagiune talibană în Asia Centrală, pericol ce ar putea fi agravat de

traficul de droguri deja existent, căruia i s-a asociat din plin mafia rusă. Dar Moscova a imaginat și alte ipoteze, în special aceea a unei politici machiavelice ce ar tinde să încurajeze afirmarea forțelor islamice radicale în anumite republici, pentru a le atrage la tine pe altele, în schimbul unei anumite protecții...

Milioanele lui bin Laden

Când te-apuci să analizezi cum reușește o grupare islamistă să iasă din neant și să își creeze alianțe internaționale, o altă întrebare se ivește imediat: cum procedează oamenii aceștia? Și mai ales: ce anume fac acești militanți internaționaliști pentru a-și finanța activitățile?

Ajungând unul dintre șefii legiunii islamice, Usama bin Laden a moștenit totodată și titlul de finanțator al terorismului internațional islamic. De câțiva ani, averea lui e obiectul unor speculații interminabile. Usama bin Laden e, fără îndoială, un om bogat. Tatăl lui ajunsese cel mai mare antreprenor de construcții din Arabia Saudită, cu o avere adunată, după cum spun publicațiile americane, „din reciclarea petrodolarilor în activitatea de construcții”. Familia bin Laden este și astăzi deținătoarea unei averi estimate la mai bine de 5 miliarde de dolari, iar în anii '90 bunurile personale ale lui Usama bin Laden erau evaluate la 300 de milioane de dolari. Detractorii lui susțin că și-ar fi clădit averea personală în parte și din „fondurile de solidaritate” de care răspundea pe vremea când se ocupa de filiera

afgano-arabă, în folosul serviciilor secrete saudite. Fonduri care, în mare parte, fuseseră donate pentru membrii Rezistenței afgane de către Occident și monarhiile din Golf.

Fără îndoiala că Usama bin Laden dispune de o avere considerabila, dar care nu mai este la fel de mare ca pe vremuri. Surse bine informate îi atribuiau, în momentul când a plecat în exil, 800 de milioane de dolari, bani lichizi, fără a mai vorbi de investițiile lui imobiliare sau industriale, care poate că nu erau în întregime profitabile. Fuga precipitata din Sudan l-ar fi costat mai bine de 150 de milioane de dolari din cauza închirierii unui avion - un Hercules! -, abandonării creanțelor unor contracte neterminate sau în curs de derulare la Khartoum, lichidării rapide a bunurilor imobiliare și a cheltuielilor de instalare în Afghanistan. Unul dintre apropiații să-i s-ar fi plâns chiar pentru că nu a fost plătit integral de guvernul sudanez pentru anumite șantiere de construcții. Ceea ce la Khartoum, în cercurile de afaceri, este contestat. Cel mai important contencios ar privi, după părerea anumitor surse islamiste din Londra, plata drumului *Tahaddi* (sfidarea) dintre Shandi și Port Sudan, al cănii cost este estimat la 200 de milioane de dolari.

O anume anecdotă arată totuși, chiar dacă Usama bin Laden e un om de afaceri priceput, că purtarea lui nu e neapărat dictată de venalitate: e în stare să-și cheltuie averea într-un mod deosebit de curios... După unele surse pakistaneze,

capitalul pe care-l are i-ar fi permis să supraliciteze împotriva serviciilor secrete americane! Usama bin Laden încearcă, se pare, de luni de zile, să obțină rachetele Stingers distribuite Rezistentei afgane în anii '80. Din 1998, s-a declanșat o adevărată întrecere între el și Pentagon, care încearcă să recupereze toate tuburile lansatoarelor de rachetă. Dacă militarii americani oferă 100.000 de dolari pentru un Stinger, Usama bin Laden dă dublu! Evident că americanii se tem ca aceste rachete să nu fie utilizate împotriva obiectivelor americane sau occidentale¹.

*

Să fie oare importante fonduri de care încă dispune Usama bin Laden distribuite în conturile numeroaselor societăți-paravan, ca de pildă *Asma United*, cunoscută și sub numele *de Aiira*? Mai multe societăți de caritate identificate de către serviciile de informații americane, precum: *al-Rahma*, *al-Hramein*, cu sediul la Londra, *al-Mouwafak*, cu sediul în Balcani, *Islamic Resurrection Foundation* și *Islamic Revival Foundation*, condusă de un albanez, să fie, de fapt, relee financiare? În fine, se spune că occidentalii ar fi început tratativele cu guvernul sudanez, în încercarea de a confisca bunurile din Sudan ale ex-sauditului. După alte informații, provenite de la bancheri arabi, Usama bin Laden ar fi depus fonduri în siguranță în băncile sultanului din Brunei și chiar și în bănci europene, la acestea din

urmă prin grija unuia dintre colaboratorii fostului patron al *Arab Banking Corporation*². Serviciile de informații din Peninsula Arabică susțin că mai bine de 750 de milioane de dolari aparținând lui Usama bin Laden s-ar afla încă plasați pe termen scurt pe mai multe piețe financiare. În august 1998, bancherul acesta ar fi cumpărat pentru rebel pachete de acțiuni franceze: BNP, Unisor Sacilor, Axa și Société Générale, pe care le-ar fi vândut peste câteva săptămâni realizând un beneficiu de 20 de milioane de franci. După părerea mai multor analiști americani și europeni, acest tip de tranzacție pe termen scurt nu atrage atenția și constituie în prezent una din metodele preferate ale lui Usama bin Laden prin care acesta își fructifică capitalul și-și creează rezerve în mai multe țări europene, mai cu seamă în Belgia, Bulgaria, Italia și Țările de Jos. Prin mijlocirea unui agent imobiliar din Singapore, a investit în acest domeniu la Londra, Paris și pe Coasta de Azur. Alte surse din Europa de Nord afirmă că Usama bin Laden a început să investească și în Danemarca, mai ales în... industria lactatelor, prin mijlocirea unui egiptean care, într-o vreme, a lucrat ca șef de șantier în grupul Bin Laden din Meca, între 1983 - 1988. Bin Laden și „lăptarul” s-ar fi asociat cu un suedez convertit la islam, cumnatul” lăptarului”. Se pare că și în Suedia bin Laden ar fi prezent în sectorul echipamentelor sanitare, cu o investiție în valoare de 15 milioane de dolari. Usama bin Laden și partenerul lui

suedez vizează piețele medicale irakiene, iordaniene și egiptene. Și în Norvegia ex-sauditul și-a diversificat activitățile: prin intermediul palestinianului Samir al-Husseini, aflat în Norvegia încă din anii '60, a achiziționat acțiuni în industria lemnului și a hârtiei în valoare de 40 de milioane de dolari. Dar, lucru ce pare oarecum scandalos, funda mentaliștii își finanțează rețelele și prin prostituție: femeii bosniace ar fi fost plasate în acest scop în Belgia și Franța.

În mai 1997, un financiar saudit, Sidi Tayyeb, este arestat la el în țară. Recunoaște a fi unul dintre trezorierii lui Usama bin Laden și a-i fi deschis acestuia conturi în Europa, Africa, Pakistan și chiar și în Statele Unite. Dar, conștient de riscurile pe care le prezintă tranzitarea unor fonduri importante pe piețele transparente din Europa în domeniul industriei sau al comerțului, Usama bin Laden și consilierii lui financiari au recurs și la utilizarea sistemului ban car al fostelor republici islamice sovietice. Pentru aceste tranzacții în direcția țărilor din Est, se pare că ex-sauditul a făcut apel la băncile aflate în partea turcească a Insulei Cipru, beneficiind și de colaborarea anumitor apropiați ai membrilor guvernului cipriot. Este amintit chiar și un membru al familiei președintelui!

Dar aproape că niciuna dintre aceste acțiuni financiare nu a scăpat serviciilor de informații saudite, americane sau europene. În plus, scurgeri de informații sau dezvăluiri, dintre care unele

aparțin unor transfugi din „Frăția bin Laden” sau unor simpli agenți arestați în cursul ultimelor luni, l-au zdruncinat grav pe Usama bin Laden. De aceea, prudența lui în afaceri a sporit de 10 ori și a trebuit să îl* nunțe la anumite operațiuni profitabile ce i-ar fi permis să investească fonduri în puncte strategice pentru acțiunile lui viitoare.

Un alt episod ilustrează bine metodele grupării lui Usama bin Laden. În 1991, a izbucnit scandalul de la BCCI (*Bank of Credit and Commerce International*), condusă de pakistanezi. Așezământul a fost acuzat de spălare de bani proveniți din traficul de droguri și din vânzările de arme. Anchetatorii britanici au descoperit o filieră de care beneficiau teroriștii islamiști și grupul Abu Nidal (acesta având la BCCI mai multe conturi personale). Ca urmare a scandalului, fondurile au fost transferate de la BCCI spre alte bănci din Dubai, Iordania sau Sudan, controlate de „Frații Musulmani”. O parte din bani au fost returnați unor organizații, ca de pildă FIS algerian. O altă parte a fost virată de către Ayman al-Zawahiri în Elveția, Țările de Jos, Londra, Anvers și în Malaysia. Când a fost dezvăluită implicarea lui bin Laden în atentatele de la Nairobi și Dar es Salaam, un înalt magistrat german i-a alertat pe americani și Interpolul. „Disponem de mărturia unei femei plecate din Franța și măritate cu un saudit. Arestată pentru spălare de bani în 1997, ea ne-a declarat că a plasat fonduri pentru Usama bin Laden între 1983 – 1990”.

*

Dar marele avantaj al lui Usama bin Laden îl reprezintă independența economică a „Frăției”, care este puțin costisitoare și reușește să se autofinanțaze, membrii ei fiind deosebit de mândri să contribuie la djihad. Finanțarea rețelelor lui Usama bin Laden face așadar apel la un întreg mecanism bine pus la punct. Dacă lumea islamică cultiva o organizație politică cu ramificații independente, același lucru e valabil și pe plan financiar: diverșii șefi islamici au reținut lecțiile, uneori usturătoare, pe care Libia le-a dat în trecut organizațiilor palestinienne pe care le-a îmblânzit și le-a transformat în grupuri de mercenari docili în schimbul subsidiilor oferite. Într-adevăr, dacă finanțarea dintr-o unică sursă prezintă avantaje sigure pe planul confortului – teroriștii nu mai au grija zilei de mâine – ea are totodată și inconvenientul de a face ca mișcarea să depindă de un „naș” unic, care o integrează în propria lui politică externă și care nu va ezita să o și sacrifice, ca o dovadă de bunăvoință față de guvernele occidentale sau pentru a evita represaliile străine. Ceea ce explică de ce Abu Nidal, Carlos sau Ahmed Jibril, în anii '70 și 80, au rătăcit de la o capitală arabă la alta, la bunul plac al finanțatorilor lor de moment, constrânși uneori să renunțe la convingerile lor ideologice pentru a-și satisface protectorii.

Astfel, decât să copieze o situație care nu s-a dovedit viabilă în trecut, islamiștii au hotărât să

folosească mai mulți sprijinitori și finanțatori în stare să-i ajute sau să le găzduiască organizațiile-paravan, în locul unui singur donator de fonduri. Luciditatea și pragmatismul organizațiilor islamiste, inclusiv ale „Frăției bin Laden”, fac, cu siguranță, dovada unei strategii comune, chiar dacă ele nu dispun și de o comandă militară unică.

Dincolo de obiectivul împărtășit al djihadului împotriva inamicilor islamului, modul de finanțare a grupărilor islamice constituie cel de-al doilea numitor comun al acestor organizații. Contribuțiile financiare ale statelor din Golf firește că nu sunt neglijabile. În 1993, Charles Pasqua, pe-atunci ministru de Interne al Franței, aflat în vizită în Arabia Saudită, l-a rugat pe omologul său saudit, Nayef bin Abdelaziz, fratele regelui Fahd, să încerce să limiteze sprijinul financiar dat de unii oameni de afaceri saudiți islamișilor apropiați FIS și grupărilor din Algeria. Iar guvernul saudit s-a angajat să controleze finanțarea fundamentalistilor, cel puțin în... Franța.

ȘI ONG-uri – adică organizații nonguvernamentale – puternice, implantate peste tot în lumea arabă și occidentală, pompează fonduri extremiștilor, făcându-i încă și mai de necontrolat. (Numeroși conducători ai unor organizații umanitare condamnă violența, dar nu pot evita să nu fie manipulați, chiar și fără voia lor.) Astfel, pot fi citate *Hezb-I-Islami* din Afghanistan; un comitet de binefacere și de solidaritate implantat în Franța, *Islamic Relief*

Agency, sau *Savebosnia Nowy* organizație cu sediul în Statele Unite, animată de foștii luptători în Afghanistan. Caracteristica acestor organizații de binefacere e aceea că colectează și manipulează liber importante sume de bani sub acoperirea unor acțiuni umanitare. Aceste organizații, fiind, prin natura lor, nonprofit, au deci posibilitatea de a dirija fonduri în folosul cui vor ele. Și tocmai o organizație umanitară de acest tip, instalată la Nairobi, va alimenta rețeaua kenyană a „Frăției bin Laden”, găsită vinovată pentru comiterea atentatelor din Africa Orientală.

Aceste ONG-uri sunt cunoscute în mare parte și fac obiectul unei supravegheri sporite în ultimele luni. Mai cu seamă vreo 20 dintre aceste organizații de caritate, active în țările din Golf, au fost puse sub observare strictă de către serviciile de informații din Cairo. *Hamas* sau rețelele islamiste maghrebiene ori europene sunt generos și discret alimentate printr-un sistem de dublă contabilitate instituit de bancheri inventivi. Deseori, aceste fonduri tranzitează prin bănci islamice, ale căror mecanisme pot deveni opace pentru bancherii convenționali sau pentru anchetatori. Căci sistemul de calcul al dobânzilor sau al comisioanelor de depozit - controlate de *charia* - sunt complet diferite. Recurgerea la băncile islamice e încă o componentă esențială a mecanismelor de finanțare întegriste.

Sistemul băncilor islamice a apărut în 1969, în timpul primei conferințe OCI, Organizația

Conferinței Islamice, din inițiativa regelui Faisal. Odată cu creșterea prețului petrolului brut, devenea imperios necesar pentru țările producătoare să găsească un mijloc de a-și injecta petrodolarii în economia națională, recurgând la propriul lor sistem bancar, în loc să îmbogățească băncile occidentale. În orice caz, asta era ideea... Și astfel, la recomandarea regelui Faisal și a prim-ministrului malaysian de atunci, Banca de Dezvoltare Islamică a fost fondată în 1975. Fiecare dintre cele 40 de țări din Organizația Conferinței Islamice deținea cel puțin o acțiune; în realitate însă capitalul era deținut în proporție de 25% de Arabia Saudită, 16% de către Libia, 14% de Emiratele Arabe Unite și restul de alte țări din Golf. Banca, având sediul la Djedda, fusese înzestrată cu un capital de două miliarde de dolari.

Conform statutului lor, rolul acestor bănci islamice, care au înflorit începând din 1975, era de a ajuta dezvoltarea proiectelor de infrastructură, beneficiari fiind țările musulmane, și răspândirea islamului. Fără îndoială, intenția promotorilor era de a instaura o „nouă ordine economică islamică”. După câțiva ani, odată cu apariția Băncii Islamice de Solidaritate din Sudan, dimensiunea militară și ideologică a sistemului bancar islamic devine preponderentă față de aspectul strict financiar. Dovadă e faptul că aceste bănci nu au fost niciodată utilizate pentru a adăposti masiv fondurile țărilor producătoare de

petrol. Aceste bănci, cu toate că sunt foarte bogate în materie de depozite, n-au realizat niciodată, pe plan internațional, decât operațiuni minore, și niciuna dintre ele nu se află printre primele 10 din lume. Unul din motivele acestei relative letargii a sistemului bancar islamic pe plan internațional este că economia mondială, în frunte cu Statele Unite, n-ar fi acceptat niciodată o retragere masivă a depozitelor arabe, iar Arabia Saudită n-ar fi riscat niciodată să înfrunte Statele Unite sau alte bănci occidentale pe terenul acesta sensibil. Datorită acestei atitudini timorate și ambigue a Arabiei Saudite, țară care se află totuși la originea proiectului, băncile islamice sunt încă blocate în situația lor de bănci bogate și puternice din punct de vedere financiar, dar aproape întotdeauna marginalizate pe piețele financiare internaționale.

Departa însă de-a constitui un handicap, statutul acesta, ca și izolarea relativă a băncilor islamice sunt compatibile cu interesele și scopurile grupărilor islamiste. Căci acestea se împacă mult mai bine cu aceste bănci decât cu marile bănci internaționale, rigide și puternic supravegheate, dispunând aproape toate de mecanisme de control și cerând declarații pentru transferul fondurilor – când acestea se situează peste plafonul de 50.000 de franci francezi. Serviciile speciale – precum Tracfin în Franța – nu îngăduie nicio operațiune bancară fără să se asigure că emițătorul și beneficiarul sunt

cunoscuți și că originea fondurilor e transparentă.

Acest statut apartine al băncilor islamice e cu atât mai confortabil cu cât, în anii '80, au fost înființate bănci islamice în mai bine de 23 de țări, între care: Elveția, Luxemburg sau Malaysia, fără a mai vorbi de cele existente în Turcia sau... Bahamas.

Prăbușindu-se visul economic al anumitor teoreticieni și economiști islamici de a crea un sistem monetar universal, bazat pe un mitic dinar de aur, sistemul bancar islamic s-a văzut pus în situația de a-și găsi o nouă utilitate. Astfel, pe plan economic intern – și la nivel internațional – băncile islamice vor juca un rol capital, demonstrându-și performanțele excepționale. Colectând și convertind în devize banii provenind din comerțul informai³ sau de pe piața neagră a întregii lumi musulmane, ca și din anumite țări africane, aceste așezăminte bancare, funcționând mai mult ca niște case de schimb decât ca niște bănci de depunere, au ajuns să manipuleze sume importante, care înainte, evitau sistemul bancar clasic.

Numărându-se printre așezămintele bancare ce-și împart depunerile din sectorul islamic, trei bănci s-au bucurat recent de o atenție specială, ținând seama de activitățile lor „extrabancare”. Ele contribuie la finanțarea unor organizații islamiste fondamentaliste, deseori fără voia lor, prin intermedierea unor persoane sau situații ce acționează ca fațadă a unei organizații islamice.

DMI, *Dar al Maal al Islami*, filială a *Faysal Islamic Bank Group*, înmatriculată în Insulele Bahamas, la 27 iulie 1981, e intiucâtva în „adormire” astăzi. O *fatwa* autorizase înființarea băncii, iar conformitatea islamică a operațiunilor băncii era riguros controlată printr-un neobișnuit consiliu de administrație, alcătuit jumătate din bancheri, jumătate din oameni cu funcții religioase. Atunci, banca nu avea concurenți; era prima bancă islamică din lume, iar acționarii ei erau toți lideri politici prestigioși, precum președintele pakistanez Zia Ul Haq, președintele sudanez Gaffar Nimeiri și mulți prinți saudiți. Prin subscripție publică s-a constituit un depozit de 35 de milioane de dolari. Începând din 1982.

DM1 și societățile ei de investiție au manipulat miliarde de dolari pe piețele financiare internaționale, deși banca pornise cu un capital de 315 milioane de dolari. Deși conform statutului își avea sediul Bahamas, DMI avea totuși un birou la Geneva, pe rue des Alpes nr. 7. Acest birou din Geneva ar fi trebuit să devină capul de pod al băncii în lumea occidentală. Într-adevăr, una din ambițiile conducătorilor băncii era să deschidă agenții în Occident și să utilizeze banca pentru acțiuni internaționale de prozelitism islamic. DMI s-a izbit însă de autoritățile europene. Continentul african, în schimb, i se va deschide larg, și țări precum Guineea-Conakry vor accepta chiar să-și adapteze legislația bancară, în special cea referitoare la remunerarea depunerilor sau în

materie de credite, pentru a fi compatibilă cu cea a băncilor islamice, legislativ strict reglementate de *charia* care interzice să câștigi bani din împrumuturi și dobânzi. Dar, cum trebuie totuși să câștigi, băncile islamice izbutesc să obțină profituri numai datorită unor reglementări foarte complexe ale serviciilor bancare și ale investițiilor.

Dar proiectele băncii se vor opri în scurt timp... în 1984, DMI afișează o pierdere 28 de milioane de dolari, în vreme ce cu un an în urmă avusese un beneficiu de 7 milioane de dolari. Pierderile se datorează unor operațiuni speculative riscante pe piața aurului. Ceea ce nu înseamnă sfârșitul băncilor islamice, departe de asta. Și, încă și mai puțin, a dorinței nutrite de unii de a le atrage discret în finanțarea islamismului radical.

În timp ce DMI se află în dificultate, apare o altă bancă islamică, *Dellah al-Baraka*. Cu un capital de un miliard de dolari, banca se afișează drept rivala directă a DMI, care a pierdut încrederea depunătorilor. *Al-Baraka* a fost fondată de un grup de oameni de afaceri arabi necunoscuți, și niciun prinț saudit nu face parte din consiliul ei de administrație. Din sediul ei de la Londra, banca pătrunde în 12 țări printre care: Sudan, Mauritania, Bahrein, Tunisia, Thailanda și SUA. în 1990, deschide un birou în Algeria. Doritoare să pătrundă în lumea occidentală, *al-Baraka* izbuteste acest lucru prin intermediul societăților financiare, ca de pildă *Islamic Banking*

System International Holding. Pentru că procedează mascat, al-*Baraka* reușește acolo unde DMI eșuase, ajungând ca la Copenhaga să controleze prima Bancă Islamică Internațională, IBI. Deschisă în 1984, banca în cauză va deveni repede, din cauza discreției ce caracterizează băncile elvețiene sau luxemburgheze, banca preferată a musulmanilor care locuiesc în Europa. Între altele, IBI a devenit și banca Grupării Islamice din Franța, organizație aflată parțial la originea FIS și a mișcării islamice tunisiene *En-Nahda*. În 1990, al-*Baraka* a deschis agenții peste tot unde e necesar să se întrețină relații cu comunitățile islamice: la Djibouti, Johannesburg sau Shanghai.

Dar cea mai misterioasă dintre băncile islamice rămâne al-*Taqwa*. E atât de discretă, cu singura ei agenție din Bahamas, încât multe servicii de informații au ajuns să se îndoiască de existența ei. Și totuși *aaâaqwa* exista cu adevărat și operează în mai bine de 30 de țări! A fost fondată în 1987 la Nassau, cu un capital de 50 de milioane de dolari, din care două treimi provin de la organizații fundamentaliste și în special de la frăția musulmana kuveitiană al-*Islah*. Restul se bazează pe subscripție publică. Ca în cazul tuturor băncilor islamice, compatibilitatea operațiunilor bancare cu *charia* este supervizată de un consiliu religios și de un membru al asociației „Fraților Musulmani” egipteni.

Unele rapoarte ale poliției, în special ale celei

egiptene, au stabilit că banca *aââaqwa* a finanțat în mai multe rânduri candidați islamici în timpul alegerilor municipale din Egipt, iar fondatorul și președintele ei este Yussuf Nado, unul dintre „Frații Musulmani” egipteni, om deosebit de bogat și care se află în fruntea a peste 2000 de societăți comerciale. Vicepreședintele băncii, Ali Ghalib Himmat, este și el cunoscut pentru activitățile lui islamiste militare; a fost unul dintre animatorii comunității din Germania și al celei de la Centrul din München. Ambii au devenit astăzi... italieni, dar niciun anchetator nu i-a bănuit că ar fi în relații cu rețelele islamiste teroriste. Dincolo de sediul din Nassau, adevăratul cartier general al activităților băncii *aââaqwa* s-ar afla în Elveția, în orașul Campione, lângă Lugano.

Conducătorii fundamentalisti cei mai intransigenți au căutat adesea să recurgă la banca ale căror verigi se întind din Nassau la Peshawar, trecând prin aproape toate paradisurile fiscale ale planetei. Ei se folosesc cu cinism de serviciile lor și uneori cred că băncile acestea sunt în stare să evite circuitele financiare convenționale în vederea spălării de bani, și încă repede, plecând de la orice fel de moneda neconvertibilă de pe piețele obișnuite! Într-adevăr, o mare parte din resursele destinate djihadului provin din activități delictuale sau în formale. Din 1995, coope rarea internațională a permis sensibilizarea conducătorilor de banca islamice; mai multe transferuri de fonduri dubioase destinate unor

mişcări întegriste au fost astfel identificate și blocate. Vânarea lui Usama bin Laden de către serviciile de informații, precum și de către Interpol, s-a concentrat și ea asupra acestui aspect strict financiar, determinându-i pe experți să ia măsuri susceptibile a-l stingheri pe ex-saudit în activitățile lui, privându-l de resurse.

NOTE

1 Potrivit unei alte teorii, traficul cu rachete s-ar afla și în mâinile anumitor șefi ai ÎȘI care răscumpără armele prin intermediari cu scopul de a le revinde apoi și mai scump lui Usama bin Laden. La rândul lor, talibanii dau rachete în schimbul anhidridei acetice, necesară producerii heroinei. Uneori, târgul acesta se soldează cu... păcăleli, rachetele nefind întotdeauna operaționale, din cauza duratei de viață limitate a unora dintre componentele lor, cum ar fi bateriile, limitate la doi ani. Problemă pe care Usama bin Laden a încercat s-o rezolve angajând ingineri electroniști.

2 Pentru administrarea fondurilor lui secrete, Usama bin Laden a înființat o structură specială. Fundația Islamică a Salvării, a cărei siglă – FIS – îi amintește pe islamiștii algerieni.

3 Prin „informai”, sau „prin sector economic informai”, se înțelege, în țările aflate în curs de dezvoltare, orice activitate economică nesupusă nici unei reglementări și care nu achită, în general, niciun fel de taxe și impozite.

Noile arme ale djihadului

Expertii serviciilor de informații specializați în lupta anti terorista sunt siguri că în viitor militanții fundamentalisti nu se vor mai mărgini la atentate împotriva unei cazărmi americane sau a unei ambasade, provocând câteva sute de victime. Viitoarele lor ținte ar putea fi orașe sau țări întregi! Escaladarea aceasta a violenței se bazează pe stăpânirea de noi tehnologii și pe capacitatea financiară a rețelelor subversive de a achiziționa tehnologii de distrugere în masă sau de a-i corupe pe cei care le mânuiesc.

A achiziționa arme pentru apărarea musulmanilor este o datorie. Dacă e adevărat că am cumpărat arme (chimice sau nucleare), îi mulțumesc lui Allah, care mi-a îngăduit-o. Iar dacă încerc să-mi procur asemenea arme, e pentru că a devenit o îndatorire. Ar fi un păcat pentru musulmani dacă n-ar încerca să aibă arme ce i-ar putea împiedica pe necredincioși să le facă rău...”

Aceasta declarație ambigua și neliniștitoare, cum deseori sunt declarațiile lui bin Laden, a zguduit multe cancelarii occidentale.

În septembrie 1998, un document oficial american semnala „presupusele demersuri ale lui Usama bin Laden pentru a-și procura arme nucleare”.

Documentul – o plângere depusa împotriva lui Manduh Mahmud Salem, unul dintre apropiații lui Usama bin Laden, arestat în Germania în 1998 pentru că era bănuït că pregătise un atentat împotriva consulatului american din Hamburg –

afirma că există o legătură directă între Usama bin Laden și Iran, țară trecută de Washington pe celebra sa lista neagra, ca fiind susținătoare a terorismului. După părerea procurorului federal din New York însărcinat cu aceasta afacere, la începutul anilor '90, Usama bin Laden ar fi încheiat o alianță anti americană cu Iranul și Sudanul, o altă țară aflată atunci pe lista neagră a Departamentului de Stat, și și-ar fi trimis emisarii prin lume cu scopul de a achiziționa arme nucleare.

În actul de opt pagini, acuzarea susține ca Salem s-ar fi întâlnit clandestin cu ofițeri iranieni la Khartoum și la Teheran, pentru ca aceștia să furnizeze milițiilor lui Usama bin Laden un antrenament militar intensiv, ce ar fi trebuit să aibă loc în sudul Libanului, în taberele *Hezbollahului*, controlate și finanțate de Iran.

Actul acuzării îl prezintă pe Salem ca pe un islamist grijuliu săi unească pe șiiți cu sunniții, intru și mai marele beneficiu al islamului, dar mai cu seamă pentru ca aceștia să-și unească forțele împotriva Statelor Unite și Israelului. Salem este unul dintre membrii fondatori și, totodată, deosebit de influenți ai ramurii armate a „Frăției bin Laderi\ al-*Qaida*. După părerea procurorului federal, Salem ar fi făcut parte cel puțin din două cornițele al-*Qaida*: *Majlis al Choura*, consiliul superior, a cărui misiune e să autorizeze acțiunile militare, și comisia *fatwa-\e\or*, care era însărcinarea de a promulga edicte și sentințe

împotriva americanilor. Procurorul mai susținea că Salem ar fi răspunzător pentru mai multe dintre misiunile al-*Qaida* din Afghanistan, Malaysia și Filipine. Se pare că o vreme ar fi predat lecții recruților și ar fi condus un centru de primire al-*Qaida* în Pakistan. Mai presus de orice, el se ocupa de procurarea echipamentelor de transmisie și a materialului electronic pentru fabricarea detonatoarelor. În 1993, continuă acuzarea, Salem ar fi semnat un memoriu pentru achiziționarea de uraniu îmbogățit destinat fabricării armelor nucleare. Procurorul se vedea însă nevoit să admită că nu știa în ce măsură Salem realizase acest lucru.

După cum susțin unii transfugi afgani și egipteni „pocăiți”, Usama bin Laden ar avea mai multe bombe nucleare „rudimentare”, instalate în valize protejate de un cod secret. Adevăr sau propagandă? Dar, judecând logic, ca în cazul celor mai multe dintre armele nucleare, detonarea pretinde mai multe niveluri de autorizare, și nimic nu dovedește, fără putință de tăgadă că teroriștii dispun de toate cheile. Dacă valizele acestea sunt operaționale, ceea ce nu e verificat – deoarece cumpărătorii lui bin Laden ar fi putut fi înșelați de escroci – teroriștii nu vor avea dovada acestui lucru decât în ziua în care vor încerca să le declanșeze, asumându-și în același timp, toate consecințele unei eventuale reușite. Oricum, riscul acesta trebuie luat în serios.

Conform altor informații, în special ale

serviciilor rusești, Usama bin Laden ar fi suferit un eșec usturător în încercarea lui de a achiziționa arme nucleare. În 1993, rețelele lui ar fi încercat să-și procure un cap de rachetă de pe piața neagră, dar, negăsind, s-ar fi îndreptat spre furnizorii ilegali de uraniu îmbogățit care operau în fostele republici sovietice sau în țările din Asia. Piața materiei fisionabile e, într-adevăr, aproape la fel de înfloritoare ca și cea a drogurilor, chiar dacă rețelele și metodele sunt diferite; în martie 1999, un contrabandist indian a fost prins având asupra lui 1, 8 kilograme de uraniu și 350 grame de heroină! I se dăduseră 700 de dolari de către o bandă de traficanți care făcea troc dând heroină produsă în Afghanistan și Pakistan pe uraniu 238, provenind de la mina indiană Jadugda din Bihar.

Din nefericire pentru Usama bin Laden și din fericire pentru eventualele sale victime, emisarii lui, prea puțin pricepuți în materie de fizică nucleară, n-au nimerit pe cine trebuia, ba chiar au fost înșelați de traficanții ruși, care s-au prezentat drept specialiști în fizică nucleară. Inițial, ei au cumpărat pentru o armă nucleară uraniu care nu poate să explodeze, apoi deșeuri prezentate drept *Red Mercury*, produs radioactiv pretins a fi utilizat în fabricarea unor arme secrete. Pe cât se pare, cumpărătorii lui bin Laden n-ar fi primele victime ale combinației *Red Mercury*, după dezafectarea arsenalului nuclear sud-african, în anii '80 și *90, stocuri din acest misterios *Red Mercury* fuseseră vândute pe bani grei și câtorva nepricepuți care

reprezentau interesele irakiene.

Chiar și talibanii ar deține materie fisionabilă, se pare. Pe 25 mai 1998, unul dintre reprezentanții lor prezentase la Kabul, în fața presei, un container metalic plin cu o materie sub formă de pulbere, prezentată drept uraniu. Talibanii susțin că ar fi vorba de stocuri îngropate în pământ, rămase din timpul ocupației sovietice. După cum se menționează într-un raport transmis pe-atunci de ambasada Franței ministrului Apărării de la Paris, alt recipient metalic cu o încărcătură de aceeași origine ar fi fost și găsit de talibani. Dacă pulberea aceea poate să explodeze, nimic nu ne-ar mai opri să credem că Usama bin Laden ar fi bucuros să finanțeze proiectul realizării unei bombe atomice islamice de către talibani, gazdele sale.

Nimic nu ne îndreptățește așadar, să credem că șeful „Frăției bin Laden” a renunțat definitiv să cumpere sau să fabrice propria sa bombă nucleară. În iunie 1998, o scurgere de informații a permis serviciilor occidentale să afle că Usama bin Laden a intrat în legătură cu tinerii cercetători pakistanezi în fizică nucleară. Informație reală sau propagandă, important e să aflăm adevărul; poate că Usama bin Laden nu face decât să descurajeze încercările americane de a lovi din nou vreuna din ascunzătorile sale, amenințându-i că, în acest caz, ar riposta printr-un atac nuclear.

Informațiile din acest domeniu se obțin greu; totuși, în aprilie 2000, serviciile uzbece au

descoperit la frontiera kirghiză un camion conținând materie fisionabilă. Pe cât se pare, încărcă tura era destinată fie Pakistanului, fie lui Usama bin Laden. O altă pistă se referă la un anume traficant cunoscut sub numele de cod Antonov Botov. Acest negustor de aime ucrainean, fost luptător în Afghanistan ca ofițer al Armatei Roșii, a fost contactat de mai multe ori de către trimișii „Frăției bin Laden”, dornici să achiziționeze material nuclear prelucrat

Descurajați, lipsindu-le tehnologia, și nepricepându-se, ne putem închipui că trimișii lui Usama bin Laden au renunțat în cele din urmă, la fabricarea unei arme atomice și că s-au îndreptat spre achiziționarea armelor chimice gata fabricate. Se spune că bin Laden ar deține mai multe, răspândite prin ascunzătorile lui secrete din Afghanistan. Dar poate că și în altă parte, în Asia, Europa ori în Statele Unite. Această informație a făcut obiectul unor întruniri excepționale ale serviciilor de securitate occidentale, în decembrie 1999 și în mai 2000 la Washington, Paris și la sediul NATO din Bruxelles.

Aceste bănuieli ale serviciilor de informații occidentale s-au confirmat prin declarația unui înalt conducător islamist al *Djihadului* egiptean, în timpul procesului său dintr-un tribunal militar din Cairo, proces încheiat la 17 aprilie 1999 printr-o condamnare la muncă silnică pe viață1.

După cum susține Ahmed Salama Mabruk într-o declarație făcută cotidianului saudit al-

Hayat, Usama bin Laden deține arme chimice și bacteriologice pe care intenționează să le utilizeze împotriva obiectivelor americane. Conform altor dezvăluiri făcute în timpul acestui proces, Usama bin Laden ar fi cumpărat substanțele necesare fabricării de arme chimice dintr-un laborator al unei țări din Est, care i-ar fi trimis pur și simplu comanda prin poștă, contra sumei de... 11.185 de dolari! Declarația lui Mabrouk trebuie să fie luată în serios: înainte de a fi fost extrădat din Afghanistan, în septembrie 1998, el a fost adjunctul doctorului Ayman al-Zawahiri, șeful ramurii înarmate a *Djihadului* și locotenent al lui Usama bin Laden, cu ale cărui trupe le unise pe ale sale de când se refugiase în Afghanistan. Mabruk susține că peste 100 de operațiuni teroriste au fost planificate de „Frăția bin Laden” și că serviciile din Cairo au aflat despre ele după ce i-au confiscat o dischetă de calculator. Chiar dacă autoritățile egiptene au refuzat să-și spună părerea, amenințarea pare să fie reală. Informațiile acestea sunt puse în legătură cu cele furnizate de serviciile secrete rusești. Se pare că, într-adevăr, doi instructori ai fostei STASI est-german au petrecut 8 luni într-una din taberele din Afghanistan pentru a-i instrui pe recruții „Frăției bin Laden” în manipularea armelor chimice și bacteriologice individuale – diferite grenade ce conțin otrăvuri. După cum susține Yumad Bodansky, ar fi fost recrutați și foștii luptători Spețnaz, trupele de elită ale Armatei

Roșii» specializați în sabotaje și arme chimice și bacteriologice. După unii partizani de la Londra ai lui Usama bin Laden, cu care ne-am întâlnit, persoana cobai ar fi acceptat să testeze substanțele toxice, în taberele lui bin Laden, mai ales la Kandahar. Alții au murit în tabăra Tora-Bura de lângă Jalalabad.

În sfârșit, și unii dintre luptătorii din Bosnia, apropiați ai lui bin Laden, i-au atras atenția liderului fundamentalist asupra posibilității de a recruta anumiți ingineri care lucraseră într-o uzină de producere a armelor chimice, *Zicay* situată la periferia orașului Sarajevo, a cărei activitate fusese întreruptă de trupele IFOR2.

Așa cum se vede, Usama bin Laden n-a renunțat niciodată în această privință... Cu atât mai mult cu cât armele bacteriologice și chimice sunt - teoretic - mai ușor de asamblat, de vreme ce componentele lor sunt accesibile pe piața industriei chimice și farmaceutice. De multă vreme militarii europeni și americani se pregătesc să acționeze în cazul declanșării unui război cu arme chimice, acest război apocaliptic al săracului. Armele bacteriologice sunt incontestabil superioare armelor convenționale, cum sunt grenadele și explozivii: sunt practic imposibil de depistat cu detectoare de metale, raze X sau chiar cu sisteme cu bombardare de particule, ceea ce face din ele - cel puțin teoretic - un material ofensiv perfect adaptat arsenalului terorist. În sfârșit, prețul armelor bacteriologice e cu mult

mai scăzut decât cel al armelor nucleare. Încă de mult timp, din 1969, un studiu realizat de o echipă de cercetători europeni și americani, care au depus mărturie în fața unei comisii a Națiunilor Unite, a ajuns la concluzia că o acțiune militară vizând civilii dintr-o zonă dată de un kilometru pătrat ar costa 2000 de dolari dacă sunt folosite arme convenționale, 800 de dolari în cazul armelor nucleare; 600 de dolari cu gaze neurotoxice și... un dolar cu arme biologice! Chiar dacă prețurile au mai urcat un pic, proporțiile se mențin: conform unor studii mai recente, făcute în 1995 de către serviciile canadiene de informații și prezentate într-un raport secret foarte alarmant, investigația necesară pentru pregătirea unei acțiuni teroriste cu arme biologice n-ar depăși un milion de dolari, cu un preț de cost de 400 de dolari pentru producerea unui kilogram de toxină botulică A, o substanță mai periculoasă decât gazele neurotoxice de astăzi, eliminate din arsenalele lor de către cele mai multe dintre forțele armate ale lumii! De asemenea, conform aceluiași raport, producerea de toxine e extrem de ușoară în comparație cu dificultatea fabricării unei arme nucleare. Cu un minimum de precauții, o echipă restrânsă, ce ar dispune de cunoștințe științifice de nivelul primului ciclu universitar, ar putea, într-un laborator rudimentar, să manipuleze agenți biologici patogeni. Lucru și mai îngrijorător, formulele și metodele de cultură sunt accesibile în orice bibliotecă științifică

universitară la care publicul are acces! Cu alte cuvinte, fabricarea unei arme bacteriologice nu e cu mult mai complicată decât producerea heroinei – curent practică în laboratoarele clandestine sud-americane ori în cele din Triunghiul de Aur de către oameni cu o instrucție sumară – sau decât distilarea unui rachiu prost într-un alambic... Producerea de agenți patogeni în cantitate mare este același lucru cu ceea ce fac cu regularitate, de la descoperirea lui Pasteur, cele mai multe laboratoare farmaceutice: între altele, cultivarea de tulpini de viruși pentru fabricarea vaccinurilor! Se vede deci că nu e imposibil, dacă ai câteva relații și bani, să-ți procuri materia primă necesară.

Unul dintre primii agenți cunoscuți pentru a fi utilizat ca armă a fost baciul de antrax, boală pe care cei mai mulți dintre doctori n-o cunosc decât din cărțile de școală. *Bacillus anthracis* nu e greu de produs și nici foarte greu de transformat pentru a produce distrugerii în masă. Se pare că irakienii s-au gândit serios într-o vreme să folosească antraxul împotriva forțelor americane în timpul Războiului din Golf, dar, fără îndoială, au ținut seama de capacitatea de reacție a Ministerului Apărării american: acesta dispunea de un vaccin, astfel încât Bagdadul a renunțat în cele din urmă; Într-adevăr, în 1997, două milioane și jumătate de soldați americani au fost vaccinați, la un cost de 130 de milioane de dolari, desigur, dar neutralizându-se o eventuală inițiativă

irakiană. Vaccinul este autorizat de oficialitățile sanitare americane încă din anii '70, dar pentru anumite asociații de foști luptători - deosebit de vigilente în privința efectelor pe termen lung ale armelor americane, cum ar fi de pildă celebrul „Agent Portocaliu”, un défoliant folosit într-o vreme pentru a înlocui napalmul în timpul Războiului din Vietnam - n-ar fi exclus ca, datorită celor șase injecții de bază ale lui, vaccinul contra antraxului să fie la fel de periculos ca boala însăși; ceea ce, evident, autoritățile dezminț.

Toxina botulică, amintită mai sus, nu e o noutate în arsenalul biologic al teroriștilor, ci este un agent vechi și bine cunoscut de cercetători. Uneori există chiar în cutiile de conserve prost preparate sau prost sterilizate, mai ales în cele de legume, și e o boală de care multă vreme s-au temut marinarii de cursă lungă. Maladia e cunoscută și de eschimoși care, de multe ori, au fost otrăviți de carnea pe care o săraseră și care fusese contaminată de toxină. În versiunea ei zisă unilaterală, toxina botulică are efecte asemănătoare cu cele ale unei intoxicații alimentare: provoacă o paralizie neuromusculară ce se manifestă între 24 și 36 de ore după contaminare. Boala e fatală dacă toxina atinge terminațiile nervoase și dacă victima nu beneficiază imediat de îngrijiri intensive. Primele semne clinice sunt lăsarea în jos a pleoapelor, o dilatare a pupilei, o paralizie generală ce antrenează, în cele din urmă, oprirea funcțiilor

respiratorii, provocând moartea prin asfixiere.

În aplicațiile ei militare - sau potențial teroriste - toxina botulică nu e ingerată cu alimentele, ci, mai curând, inhalată, ceea ce, teoretic, o face mai ușor de dispersat. Însă primele efecte ale acestui agent aeropurtat se manifestă diferit, prin: uscarea mucoaselor, dificultăți de vorbire sau de înghițire, urmate de paralizie generală. Un ser a fost pus la punct în Statele Unite, dar nu e disponibil în cantități suficiente pentru a face față unui eventual atac de această natură. În plus, serul este derivat dintr-un produs veterinar și are numeroase efecte secundare când e injectat la om. În timpul operațiunilor „Scutul și „Furtună în deșert”, armata americană a realizat o antitoxină produsă în organismul calului și tratată apoi cu enzime pentru a i se elimina caracteristicile și a permite corpului omenesc s-o identifice și s-o înlăture ca pe un produs animal. Nu e sigur dacă această substanță, concepută în scopuri militare și sub presiunea timpului, ar obține autorizația oficialităților pentru a fi vândută pe piață. Fidelii lui bin Laden susțin că stocuri de produse toxice sunt de pe acum răspândite în capitalele arabe și occidentale.

Războiul bacteriologic încă nu a început cu adevărat, e doar în faza de pregătire. Dar un incident petrecut la New York în august 1999, și care s-a prelungit până acum, a constituit o grăitoare prefigurare a ceea ce ar putea fi o amenințare teroristă de această natură. Cazul

virusului *West Nile*, sau „virusul Nilului Occidental”¹⁴⁴, a început să semene panica în serviciile de sănătate newyorkeze, după ce s-au înregistrat 5 decese. Amplificată de mass-media, epidemia a fost chiar prezentată în mai multe rânduri drept o agresiune teroristă, în baza unor informații venind de la mai multe servicii de securitate. După cum spun cercetătorii, simptomele de infecție cu virusul Nilului Occidental sâni febra ușoară și grețurile, între trei și șase zile, iar vectorul (purtătorul) ar fi țânțarii. La copii și la persoanele cu o slabă apărare imunitară, la seropozitivii cu HIV între alții, virusul Nilului Occidental poate provoca o encefalita mortală. Nici acest virus nu e un nou-venit. Își are locul lui în istoria virusologiei; a fost descoperit în 1937, în districtul Nilului Occidental din Uganda. Transportat de țânțari și de păsări, virusul în cauză e un mare călător, căruia i se întâmplă să urmeze migrațiile sezoniere ale păsărilor spre Europa. Unele tulpini au fost depistate în Rusia, la Volgograd și la Rostov pe Don. La New York a apărut abia în august 1999, dar nimeni nu știe de ce „vehicul” s-a folosit ca să traverseze Atlanticul. Ținând cont de data apariției primilor pacienți infectați, experții se gândesc că vectorul, poate o pasăre sosită pe un cargou, a apărut la sfârșitul lui iulie în nordul cartierului Queens și în sudul Bronxului, două periferii situate la est și la nord de Manhattan. Pentru a face parcă și mai credibilă această teză,

un curios fenomen survine în împrejurimile grădinii zoologice din Bronx: pe la mijlocul lui august, zeci de ciori, având în mod vizibil tulburări neurologice și de orientare în trei dimensiuni, nemaiputând să zboare, se prăbușesc la pământ. După autopsie, experții trag concluzia că păsările au murit de encefalită. În zilele următoare, epidemia lovește cormoranii și vulturii, tot în Împrejurimile Manhattanului. Și exact atunci două persoane în vârstă mor de o stranie encefalită provocată de un virus încă necunoscut, într-un spital din Queens, la câțiva kilometri depărtare.

Eșantioanele de creier prelevate de la victime și analizate de experții CDC din Atlanta (*Center for Disease Control*) demonstrează, într-o a doua fază – după ce într-o primă etapă i se atribuisese o falsă identitate, sub numele de „virusul Sfântul Ludovic” – că, în realitate, e vorba despre un virus apropiat de virusul Nilului Occidental, același care pricinuisese hecatomba de păsări! Peste puțin timp, primarul New York-ului, Rudolf Giuliani, dă dispoziție să se pulverizeze din elicoptere tone de insecticide deasupra suburbiei Queens. După criză, practic toate rezervele americane de insecticid au fost consumate de către orașul New York în câteva zile: peste o jumătate de miliard de bidoane!

Ancheta aprofundată, condusă de experții americani în amenințări bacteriologice avea să scoată la iveală că mai mulți agenți de informații americani atrăseseră deja atenția Casei Albe

asupra unei inițiative a lui Saddam Hussein ce le-ar fi fost dezvăluită, cu câteva luni în urmă, de către un transfug aflat în contact direct cu dictatorul irakian: Saddam Hussein îl anunțase, cuprins de surescitare și jubilație, într-unul din birourile lui secrete din Bagdad, că dăduse ordine pentru dezvoltarea unei arme biologice pe bază de tulpinii SV1417 a virusului Nilului

Occidental, în aprilie 1999, armă pe care intenționa s-o utilizeze împotriva unei ținte numai de el știute.

Epidemia newyorkeză a pus, o dată mai mult, problema capacității de reacție a serviciilor de sănătate în fața unei amenințări bacteriologice. În acest caz, precis, riposta a fost satisfăcătoare, amenințarea era însă și ea de mică amplitudine. Ea fusese motivată de informații referitoare la activitățile „Frăției bin Laden” în America.

Dacă armele biologice au un mare potențial letal pe plan calitativ – au o mare capacitate de a ucide și îngrozesc opinia publică – și dacă costul lor scăzut le face ispititoare pentru teroriști, problema majora a acestei categorii de arme rămâne slaba lor eficacitate pe plan cantitativ. Căci răspândirea agenților toxici deasupra unei ținte pretinde cunoștințe de fizică, meteorologie și hidrologie. Fără un fizician cu solide cunoștințe în tehnicile aerosolilor, unui grup de teroriști i-ar fi foarte greu să pună în practica o operațiune ucigătoare de mare anvergură.

Un comando terorist, ferm hotărât să recurgă

la acest tip de armă, ar dispune, teoretic, de mai mulți vectori ca, de pildă, contaminarea la sursa a produselor alimentare: într-o fabrica de lac late, într-o uzină de îmbuteliere, într-o fabrica de conserve sau ar putea recurge la poluarea rezervoarelor de apă. Un alt mijloc de dispersie ar fi cel utilizat cu eficiența de către teroriștii japonezi ai sectei Aum³, în metroul din Tōkyō: e vorba de imprăștierea de vapori toxici într-un spațiu închis, agravând efectele contaminării prin violența ce se produce din cauza panicii. Alți vectori, mult mai puțin controlabili, cum sunt insectele, animalele infectate - șoareci sau vite - ar putea fi, teoretic, utilizate. Numai că sunt mult mai greu de stăpânit.

Și totuși, cele mai multe dintre studiile realizate în acest domeniu au ajuns la concluzia improbabilității unei acțiuni de acest tip, care s-ar lovi, în aproape toate țările dezvoltate, de procedurile de control al calității, foarte stricte în lanțurile de produse agroalimentare.

Dar, încă o dată, niciun risc nu poate fi exclus.

Ancheta asupra atentatului din metroul din Tōkyō a dezvăluit că teroriștii puseseră la punct metode de dispersie foarte elaborate. De pildă, cumpăraseră două modele reduse de elicoptere radio ghidate, care puteau duce fiecare câteva kilograme de substanță toxică. La scurta vreme după atentat, arestarea unuia dintre membrii sectei, aflat în posesia unei valize metalice

capcană, avea să demonstreze că și alte atentate similare celui din metrou erau proiev tale: valijoara conținea un sistem autonom de aerosoli, utilizând un ventilator, un vibrator și un tub plin cu lichid ce urma să fie transformat în vapori cu ajutorul dispozitivului. Toată mașinăria era comandată de ultrasunete, o bijuterie de înaltă tehnologie. O armă care, cu siguranță, că e disponibilă pe piața terorii și pe care trimișii lui Usama bin Laden, veniți în Malaysia, au încercat s-o procure.

Numeroase scenarii de contaminare în masă au fost elaborate de serviciile specializate în lupta antiteroristă din numeroase țări occidentale. Cercetătorii americani Douglass, Livingstone și Berkowitz au împins simularea cât de departe s-a putut pentru a observa efectele pe care le-ar avea un atac bacteriologic asupra orașului New York și mai cu seamă asupra Insulei Manhattan, „dacă s-ar folosi numai 90 de litri dintr-un agent patogen difuzat prin niște aerosoli puternici: „Într-o zi când condițiile meteorologice ar fi favorabile și ar sufla un vânt ușor dinspre sud-est (12 km/h), un vaporeș ce s-ar deplasa cu o viteză de șase noduri ar putea parcurge în 3 ore aproximativ cei 32 km care despart Battery Park (vârful cel mai sudic din Manhattan) de City Island (la intrarea în Long Island Sound) [...]. Dacă numai jumătate din persoanele vizate ar fi expuse și dacă numai jumătate din persoanele expuse ar fi atinse de forma pulmonară a antraxului și, în fine, dacă

numai jumătate din persoanele atinse ar muri (toate estimările de față sunt moderate), ar exista peste 600.000 de morți”.

E vorba, bineînțeles, de o ipoteză de tip exercițiu școlar... Pentru experții raportului canadian, realitatea e sensibil diferită de teorie! Uzura mecanică a agenților contaminanți într-un scenariu de acest tip poate reduce considerabil riscurile unei contaminări masive. Ceața, umiditatea, schimbările de temperatură, razele ultraviolete, un curent de aer contrar sau ascendent pot altera considerabil virulența unei arme bacteriologice răspândite pe calea aerului sau prin apă. Deci nu-i chiar atât de simplu să atingi țintele, iar acțiunile bacteriologice sau biologice n-ar putea fi decât de slabă intensitate, producând un climat de teroare la un moment dat, dar nu un cataclism. Ceea ce nu înseamnă că amenințarea e neglijabilă, de vreme ce crearea panicii e, în genere, scopul urmărit de teroriști, cel mai adesea pentru a exercita un șantaj sau pentru a favoriza un climat preinsurecțional.

Variantă a armelor biologice, armele chimice sunt, după cum spun experții, mai ușor de manipulat, de stocat și de dispersat pentru utilizatorii puțin experimentați, dar sunt cu mult mai puțin ucigătoare decât agenții vii. Și, după cum susține un raport nord-american, pentru a ucide un consumator ce a băut o jumătate de cană de apă, provenind dintr-un rezervor de 5 milioane de litri, ar fi necesare cel puțin 10 tone de cianură

de potasiu, pe când numai 500 de grame dintr-un agent bacteriologic, precum *salmonella typhi*, ar rezolva problema. Cei mai cunoscuți agenți chimici sunt gazele de luptă ca *tabunul* sau *sarinul*, deseori numite „gazemuștai⁴. Acestea au fost utilizate pe câmpurile de luptă europene în timpul primului război mondial, între 1914 - 1918. Producerea șarmului nu pune probleme speciale, iar costul lui e foarte scăzut, comparativ cu prețul altor arme: fabricarea a 140 de grame de sarin necesită ceva mai puțin de 50 de franci și nu ar pretinde decât o investiție de 4 - 5.000 de franci în materiale de laborator. Substanțele de bază sunt disponibile în comerț, dar utilizarea lor cere cunoștințe de chimie, în special din cauza manipulării acidului fluorhidric ce intră în compoziția produsului.

O generație mai recentă a acestor agenți incapacitanți este gazul VX, de 10 ori mai toxic decât sarinul. Costul lui e tot atât de scăzut: câțiva deciletri n-ar costa mai mult de 40 de franci, iar prepararea produsului s-ar putea face într-o bucătărie sau într-un garaj, dar și în acest caz ar fi necesare solide cunoștințe de chimie. O listă de produse deosebit de toxice, stabilită în septembrie 1999 de către guvernul american, clasează aceste substanțe în funcție de eficacitatea lor și preconizează măsuri de urgență pentru eventualele victime; gazul VX e socotit cel mai periculos, urmat de un altul, desemnat cu inițialele GF. Urmează apoi, la același nivel,

somanul, sarinul și tabunul, gazele-muștar clasice, raportul recunoscând că sunt destul de ușor de fabricat. Aceeași listă, enumerând agenții bacteriologici, precizează că cei mai toxici sunt antraxul și ciurma, dar că tulpinile sunt extrem de greu de obținut și de utilizat ca arme de distrugere în masă. Usama bin Laden a chemat și găzduit vreme de 8 luni niște foști agenți comuniști ai STASI: germanii aceștia erau instructori în manipularea armelor chimice și bacteriologice. După cât se pare, al-*Qaida* ar dispune de grenade cu otrăvuri foarte periculoase.

Alte studii au presupus că teroriștii ar putea utiliza agenți psihoactivi sau psihotropi, ce ar provoca victimelor stări secundare: apatie, letargie sau depresie. Unele substanțe ar putea chiar afecta puterea de judecată a subiecților atinși, acreditând părerea că nu-i nevoie să ucizi o populație întreagă pentru a o teroriza.

Și în aceste ultime cazuri se pune problema dispersiei produsului toxic. Studii precise au tras concluzia că, în medie, ar trebui produsă de un milion de ori doza letală pentru a atinge o populație dată, și asta din cauza slabei eficacități a agresiunii

Atacuri foarte limitate, cum a fost cel din metroul din Tōkyō, sau contaminarea unui loc public cu un avion utilitar agricol, sunt scenarii plauzibile, dar puțin probabile pentru atacuri masive.

Mai îngrijorătoare sunt scenariile privind

raidurile de anvergură limitată împotriva clădirilor publice ce adăpostesc factorii de decizie politică de înalt nivel. Experți americani de la Fort Detrick, Maryland, au simulat cu succes un atentat împotriva Casei Albe și a Capitoliului, „contaminând” circuitele de aer condiționat și „infectând” apa. Atentatul, dacă ar fi avut loc în realitate, n-ar fi făcut multe victime... doar președintele Statelor Unite, câțiva membri ai echipei lui și eventual câțiva senatori.

Considerând lucrurile din punct de vedere istoric, grupările teroriste n-au fost niciodată prea departe de acest domeniu. În anii '80, banda teroristă germană de extremă-stânga Bader-Meinhof amenințase că va răspându-i antrax prin poștă în Germania de Vest, dar amenințarea nu a fost pusă în practică. Arhivele serviciilor de poliție americane și europene sunt doldora de astfel de cazuri, mai mult sau mai puțin fanteziste, de amenințări bacteriologice: de la contaminarea alimentelor pentru copii sau a cerealelor, revendicate de organizații care de cele mai multe ori cer oprirea experiențelor pe animalele de laborator, până la arestarea unor nebuni furioși, care cultivă ciuperci otrăvitoare sau ricină în grădinile lor, pentru a-și pune otrăvurile în slujba unei cauze mpndiale.

Pe scurt, dacă agenții bacteriologici sau chimici n-au fost niciodată utilizați pe scară largă de către o organizație teroristă este pentru că nu-i chiar așa de simplu să faci asta. După cum ne

putem întreba dacă teroriștii mai au cumva și altă ambiție decât aceea de a semăna teroarea; recurgerea la niște arme de exterminare atât de greu controlabile, ar avea drept efect imediat mobilizarea opiniei publice internaționale împotriva lor, făcându-i să treacă de la statutul de victime la acela de călăi, și nu acesta e scopul lor.

Indiferent care ar fi poziția teroriștilor în legătură cu acest subiect, serviciile occidentale de luptă împotriva terorismului continuă să fie vigilente după atentatul împotriva bazei de la Dahran, din Arabia Saudită, la 25 iunie 1996. A doua zi după atac, ministrul american al Apărării, William Perry, declara:

„Știm că atacuri încă și mai puternice sunt posibile. Vrem să le anticipăm și să procedăm în consecință. În Golf și în țări precum Turcia și Bosnia, trebuie să fim pregătiți pentru un atac cu arme chimice, cu arme biologice, cu bombe de peste 1.500 kg și bombe având între 5 - 10 tone, sau pentru atacuri cu mortiere”.

În prezent, „Frăția bin Laden” își realizează noile arme cu ajutorul mijloacele de comunicare moderne, la îndemâna oricui. Și mai ales cu ajutorul informaticii. Pe 16 decembrie 1999, expulzarea din Pakistan și arestarea în Iordania a lui Khalil Deek și a altor 13 militanți implicați în pregătirea unui atentat ce urmărea sabotarea serbărilor sfârșitului de mileniu va pune într-o lumină nouă metodele activiștilor islamici.

În 1997, Khalil Deek, un informatician arab

naturalizat american, dar născut în teritoriile ocupate de Israel, s-a dus în Pakistan pentru a salva pe un CD-ROM, pentru posteritate, scrierile unui mare mistic musulman. În California, unde locuia pe atunci, Deek e specialist în crearea de site-uri pe Internet. Dar CD-ROM-ul ce va fi confiscat de poliție în casa lui Khalil Deek din Pakistan, lângă frontiera afgană, după arestarea lui în Iordania, nu este un manual de teologie ori vreo culegere de *surate*. Departe de asta! Spre marea mirare a anchetatorilor, aceștia vor descoperi că CD-ROM-ul găsit în locuința lui Deek conține câteva mii de pagini scanate, alcătuind o adevărată enciclopedie în limba arabă a luptelor de gherilă și a activităților subversive! mai multe manuale erau consacrate întreținerii armelor de mină și a puștilor de asalt sau folosirii lor în luptele de stradă. Altele descriau primele îngrijiri care trebuie acordate celor răniți de gloanțe sau de mine antipersonal. Iar altele detaliau pas cu pas fabricarea artizanală, de la patul armei până la butoiș, a mitralierelor automate.

Conlucrarea lui Deek cu „Frăția Bin Laden” nu putea fi pusă la îndoială. Într-adevăr, se va dovedi repede și ușor că americanul avea în Pakistan un cont bancar comun cu Abu Zubaidah, unul dintre locotenenții lui Usama bin Laden. Deek va nega însă că ar fi compilat enciclopedia aceea a djiihadului, susținând că fusese realizată de pakistanezi și că e victima unei înscenări. Lucrarea aceea de referință ar fi fost, de fapt,

întocmită de cele brul, 3 irou de întrajutorare a mudjahedinilor” al lui Abdallah Azzam, condus astăzi de șeicul Mahomet Yussuf Abbas. Corn pilația aceea constituie memoria a 10 ani de djihađ afgan împotriva ocupației sovietice.

Enciclopedia adună laolaltă 11 volume ce tratează despre război, sub toate formele lui. Unul dintre volume era consacrai armamentului, de la armele de mină până la armele antiaeriene tractate. Însușindu-și unul dintre aceste documente de peste 500 de pagini, întocmite în arabă, ucenicii mudjahedini pot învăța cum se demontează un pistol Makarov rusesc, o mitralieră grea 12.7 DH-SK, un mortier de 82 mm sau o baterie de apărare anii aeriană. O broșură întreagă privea tancurile de luptă, detaliindu-le tipurile, motoarele, diversele tunuri de la bord, precum și punctele lor slabe, exploatabile în luptele de gherilă.

Diverse modele de mină antitanc și de grenade sunt și ele prezentate într-unul dintre volumele consacrate explozibililor, precum și felului în care trebuie dispuși pe câmpul de luptă. Modul de amplasare a TNT-ului sau al semtexului, de pildă, unul dintre explozibilii preferați ai teroriștilor, face, de asemenea, obiectul unui alt manual foarte amănunțit. Ajutați de planșe, stagiarii descoperă în paginile lor rudimentele terorismului. Anumite pagini (pe care nu le reproducem din grija de a nu-i informa pe aspiranții-teroriști) explică în mod foarte precis

cum poate fi transformat în capcană un pachet de țigări, un plic cu o foiță subțire de exploziv C4, ușa unui imobil, un aparat de radio, un televizor sau o canapea. Unul dintre capitolele acestui manual propune mai multe formule pentru fabricarea de explozibil, de la clasicul praf de pușcă, până la nitroglicerină. Sistemele de aprindere, de la detonatorul improvizat, meșterit dintr-o canistră plină cu apă și prevăzut cu un flotor sau cu o cursă de șoareci, totul e descris cu aceeași minuțiozitate. Un alt capitol este consacrat distrugerii operelor de artă, însoțit de numeroase desene de poduri suspendate sau arcade. Îngrijirile acordate răniților, topografia, strategia, stăpânirea luptelor de stradă și până și fabricarea *ex-nihilo* a unei puști de asalt, într-o fierărie de țară, totul este explicat în „enciclopedia” djihadului. Ceea ce demonstrează că CD-ROM-ul acesta e o binecuvântare pentru teroriști: pe un disc de mai puțin de 10 grame sunt stocate peste 6.000 de pagini de teroare și subversiune! (cf. Documentul 34).

Utilizarea informaticii depășește însă simpla stocare a informațiilor cunoscute sau confidențiale: Internetul și numeroasele lui site-uri constituie o tribună pentru propaganda mișcărilor fundamentaliste islamice. Separatiștii musulmani din Daghestan, care, ca și cecenii, sfidează astăzi Moscova, au și câștigat, de pildă, bătălia Internetului, difuzându-și comunicatele în rusă și engleză pe zeci de site-uri. Aceste adrese de pe

Internet intitulate „Centrul din Caucaz” sau „Cecenia liberă” trag cu bule roșii virtuale asupra Kremlinului. Anumite site-uri sunt mausolee electronice în memoria eroilor luptei separatiste, ca de pildă generalul Djohar Dudaiev, ucis de ruși în 1996. Site-urile acestea fac o propagandă intensă, afirmând, de pildă, că au fost găsite droguri asupra cadavrelor de soldați ruși din Cecenia... Rușii însă au protestat imediat...

Mesageriile electronice ale rețelei Internet pot și ele contribui la djihad, căci permit unei rețele subversive să comunice în timp real, să facă schimb de texte, de fotografii, de imagini video sau de elemente grafice în anonimatul cel mai absolut. Dacă respecti câteva reguli de bază pentru asigurarea securității, circulația informației devine aproape imposibil de piratai, chiar și pentru serviciile secrete cele mai eficiente. Zeci de furnizori de servicii de mesagerie electronică, ca de pildă Hotmail, Yahoo în Statele Unite, sau Libertysurf în Europa, permit crearea unei adrese de e-mail, fără a-ți dezvălui identitatea sau dându-ți un nume fals, în câteva minute, și nimeni nu te mai poate opri, după ce transmiți sau primești un prim mesaj! Nici măcar nu-i nevoie să ai propriul tău telefon sau calculator, ca să poți comunica. Răspândirea Internet café-urilor în lumea întreagă, inclusiv – și mai ales – în țările în curs de dezvoltare, face ca urmărirea utilizatorilor de Internet să fie încă și mai problematică. Orașe precum Cairo sau

Peshawar au zeci de cafenele Internet, iar mesageriile lor electronice sunt accesibile prin telefonie mobilă, exact ca în Uganda sau Thailanda. Teroriștii nici măcar nu au nevoie să se întâlnească fizic... Pentru un dolar de persoană, din Internet café-uri sau din centrele de afaceri ale vreunui hotel din Djakarta, San Francisco sau Johannesburg, membrii unei „celule de acțiune” pot comunica un sfert de oră în direct, sub un pseudonim, la adăpostul unui loc anonim și pot să-și transmită informații referitoare la un atentat, ca apoi să dispară în ascunzătorile lor. Dacă ar socoti că e util, și-ar putea confirma deciziile prin mesaje criptate trimise prin e mail de pe site-uri care oferă gratuit acest serviciu, pentru a înșela vigilența *webmastefi*, care stau cu ochii ațintiți asupra conținutului conversațiilor publice. Numai că aceștia din urmă veghează mai ales la eliminarea subiectelor de pedofilie.

Și tot cu ajutorul Intemelului, un terorist, care are însărcinarea să repereze cutare sau cutare loc public din Rabat sau Riyadh, în vederea unui atentat, i-ar putea transmite teroristului însărcinat cu punerea bombei și care încă se mai află în ascunzătoarea lui din Manila sau Toronto, o secvență video de câteva minute, înregis trată cu o cameră de amator, care ar detalia cu precizie traseul care trebuie urmat pentru a evita serviciile de pază și camerele de supraveghere. Dispozitivele de obținere a imaginilor 3D ar putea permite vizualizarea în relief a locului unui viitor

atac sau al unui atentat, pentru a se putea organiza replierea comandoului; camerele de luat vederi puse la dispoziția marelui public și racordate la rețeaua telefonică și la Internet – și preluând conceptul site-urilor *Web-Cam1* – le-ar putea îngădui teroriștilor să efectueze o supraveghere continuă a țintei lor, fără vreo altă intervenție umană decât instalarea inițială a unei camere, a unui calculator portabil și a unui modern într-o locuință situată vizavi de obiectiv.

Noile arme ale djihadului, pe care Usama bin Laden le deține la această oră, nu sunt doar ofensive, ci aparțin, de asemenea, și panopliei mijloacelor de comunicare și de supraveghere a vieții private, evocate de George Orwell în romanul său 1984: „*J3 lg Brother is watching you...*”

NOTE

1 Acest proces așa-zis al „albanezilor”, pentru că 12 din cei 13 acuzați principali erau de naționalitate albaneză, a fost unul dintre cele mai importante de la asasinarea președintelui Anuar al-Sadat, în octombrie 1981. Procedura, rod al colaborării discrete între serviciile egiptene și cele americane de informații, inculpa 107 persoane, dintre care 67 în contumacie.

— Forțele de intervenție NATO.

3 În dimineața zilei de 20 martie 1995, la o oră de mare afluență, 5 vagoane de pe trei linii de metrou din Tōkyō sunt contaminate de niște pachetele mici conținând gaz sarin. Bilanț: 12

morți și peste 5.000 de răniți sau grav bolnavi. La câteva săptămâni după atentat, secta *A un Shinro Kyo* («Adevărul suprem»), condusă de Shoko Ashara, va fi identificată ca vinovată de producerea atentatului. La câțiva kilometri de Muntele Fuji, anchetatorii vor descoperi un atelier de producere a gazului toxic sarin.

4 Aceste gaze aparțin familiei de gaze organo-fosforice. Cealaltă mare familie de gaze toxice este cea a fluoro-acetalelor. În aceste categorii se află produse industriale sau agricole, cum sunt erbicidele și insecticidele.

3 Ricinul este o toxină provenind dintr-o plantă ce crește mai peste tot în lume. La 11 septembrie 1978, toxina aceasta a servit la asasinarea disidentului Gheorghe Markov: otrava a fost administrată printr-o umbreă-capcană, fabricată de securitatea bulgară... Toxina ucide toate celulele vii cu care intră în contact. Dacă e inhalată, provoacă necroza plămânilor, dacă e ingerată, intoxică ficatul, rinichii și provoacă hemoragii interne. Otrava își face efectul cam în 10 ore, iar primele semne sunt: vărsăturile, crampele abdominale, febra și diareea. Nu există tratament. Fără a fi o armă bacteriologică de ucidere în masă, dată fiind originea ei naturală, ricinul e o toxină deosebit de propice terorismului.

6 Un *webmaster* este un tehnician care asigură menținerea în stare de funcționare și controlul unui site Internet.

7 Se numesc *Web-Cams* camerele video

racordate la Internet pentru a permite marelui public accesul vizual la un loc privat sau public prin intermediul unui PC. Astfel se pot vedea în orice moment: situația traficului pe marile artere rutiere americane, gradul de înzăpezire a Muntelui Fuji sau debitul cascadei Victoria.

e *Adlitteram*: „Marele Frate te supraveghează...”

Droguri și terorism

Dar noile arme ale djihadului au un preț. Și dacă sistemul bancar internațional, inclusiv cel al băncilor islamice, bine utilizat sau abil deturnat, permite celor care finanțează teroarea să spele banii murdari, mai trebuie însă realizată această bogăție.

În cazul afganilor, producția de droguri este o sursă de venit folosită de-a lungul secolelor. Imediat după retragerea sovieticilor – ca și în timpul ocupației – ceea ce nu era decât o activitate economică complementară în sânul triburilor devenise o industrie organizată, care a permis, în primul rând, finanțarea cumpărărilor de armament. După retragerea Armatei Roșii, cei care opuse sera rezistența nu au fost singurii implicați în trafic; mai mulți nomencluriști ai regimurilor) rosovietice de la Kabul se comportau ca și „baronii” drogurilor. În 1991, șeful serviciului de spionaj afgan, WAD, era destituit din cauza implicării sale prea evidente în rețeaua internațională de vânzare.

La sfârșitul războiului din Afghanistan,

producția de opiu a acestei țări se dublase, de la 2000 de tone în 1991 la mai mult de 3.000 de tone în 1992, mai mult decât cea a Birmaniei, care nu producea în aceeași perioadă decât 2.500 de tone de mac din care se obține opiul! Conform experților americani, recoltele erau vândute pe loc și patru cincimi din cantitatea de heroina consumată în Europa proveneau din acest nou Triunghi de aur, care ar fi meritat supranumele de „Narcostan”, evocat de un oficial sovietic. Situația nu s-a schimbat mult. Afghanistanul produce încă trei pătrimi din cantitatea de opiu consumată în lume, restul provenind din Birmania. Afghanistanul a delimitat o nouă zonă de producere a opiului cu o cantitate de 4.600 de tone în 1999. Cifrele rezultate în urma confiscărilor de droguri efectuate la singura frontieră indo pakistaneză a Afghanistanului sunt sugestive: în 1997, 640 kg kilograme de heroină; 650 kg, în 1998; 750, în 1999.

Această creștere a producției a fost cauzată, în mare parte, de întreruperea ajutorului financiar acordat de americani mișcărilor de rezistență afgane. Din 1991, constrânsă de acum înainte să găsească alte surse de finanțare, organizația lui Gulbul din Hekmatyar s-a specializat în producerea de heroină, înființând mai mult de 86 de laboratoare în mediul rural, dintre care unele au fost conduse de „chimști” trimiși cu amabilitate de... mafia rusă. Comercializarea drogurilor a rămas însă în mâinile pakistanezilor

stabiliți în regiunile de frontieră, nu departe de Peshawar. Cel mai cunoscut dintre *caizii* pakistanezi, Haji Ayyub Zaki ul-Afridi, un șef de trib, în același timp și membru în Parlament, își rezervă cumpărarea și distribuirea, lipsite de orice pedeapsă, a mai multe sute de tone de mac la fiecare recoltă; rezidența sa fortificată de la Landi Kotal, un oraș cunoscut prin meșteșugarii săi armurieri, fusese chiar ținta mai multor percheziții lipsite de succes.

Mai mare decât o fortăreață, casa lui ul-Afridi era un palat cu podeaua acoperită cu marmură albă, înconjurat de o magnifică grădină de trandafiri și de peluze, în mijlocul unui deșert de piatră gri! Cele câteva persoane care au reușit să viziteze această casă afirmă că aici se aflau pânze de Van Gogh și Renoir, mobilier importat din Europa și, lux suprem într-un oraș pe atunci aproape lipsit de electricitate, climatizoare în toate camerele. Ul-Afridi, o vreme protejat de americani, în perioada în care îi ajuta săi aprovizioneze pe mudjahedini cu arme, a fost nevoit totuși să se lase prins în decembrie 1995 de justiția americană în timpul unei călătorii la New York, în cursul căreia plănuia să se delimiteze de activitățile sale de traficant, recurgând la DEA (*Drug Enforcement A gene y*, organizație din Statele Unite al cărei scop este lupta contra drogurilor). Arestat, ul-Afridi a trebuit să suporte 5 ani de închisoare într-un penitenciar american înainte să se întoarcă în Pakistan.

În Pakistan și în Afghanistan, ca și în toate țările producătoare de mac sau de coca, drogurile sunt o marfă cu o ridicată valoare adăugată. Chimiștii nu cer prea mult ca să transforme materia primă, ei nu au nevoie decât de un hangar și de câțiva muncitori plătiți mizerabil, ba chiar ținută în captivitate de cei care-i angajează. Opiul este din abundență și singurul produs de transformare necesar este anhidrida acetică, un produs chimic importat cu ușurință din Europa Occidentală sau din fosta Uniune Sovietică, trecând prin Asia Centrală sau prin Turcia.

Din munții afgani, drogurile pot fi expediate către Europa pe uite mai mult sau mai puțin cunoscute, trecând prin Cecenia, Rusia și republicile baltice. Mai multe țări, printre care și Turcia, au constatat, începând cu anul 1995, o creștere a traficului de droguri pe teritoriile lor. Fostele republici sovietice au fost, de asemenea, contaminate; experții au descoperit o rută care pleacă din Afghanistan, trece prin Khorog, în Tadjikistan, și prin Osh în Kârgâstan, urmând pe o întindere de 700 de kilometri singura cale muntoasă cât de cât accesibilă. Cei care escortează încărcătura știu că nu vor întâlni niciun control de frontieră în momentul intrării în fostul imperiu sovietic. Heroina este apoi transportată spre Bielorusia, Estonia, Letonia, Lituania, Federația Rusă și Ucraina, unde este împărțită în pachete mici, înainte de a fi exportată către Europa Occidentală prin intermediul altor

trecători sau al rețelilor de „furnici” K Cartelurile din Asia Centrală evita în mod evident traseele obișnuite, dar și pe cele mai supravegheate, ce trec prin Turcia sau Nigeria via Africa de Sud. Traficanții sunt, într-adevăr, din ce în ce mai bine informați: ei nu ignoră faptul că trecerea stupefiantelor va deveni din ce în ce mai riscantă în aeroporturile și porturile cunoscute ca plăci turnante, mai ales odată cu punerea în aplicare a noilor metode de detectare descoperite de occidentali.

Un procedeu american elaborat de un laborator californian. *Ancore Corporation*, a stârnit panică în rândul rețelilor de traficanți. Acest nou sistem, inițial dezvoltat pentru ONDCP (*Office of National Drug Control Policy*) american, are capacitatea de a repera explozivii sau drogurile fără să fie deschise bagajele, lăzile sau containerele. Acest sistem, care se prezintă sub forma de tunel de detectare, face posibil chiar și controlul automat, fără intervenție umană, al camioanelor cu încărcătură, ceea ce explica de ce unul dintre promotorii acestui procedeu care oferă un control mai fiabil decât razele X a fost consorțiul franco-britanic Eurotunel, care a investit aproape 20 de milioane de dolari în punerea la punct a acestui detector între 1989 și 1998. Această procedură, care poartă numele de cod PÂNĂ (*pulsed fast neutron analysis*), expune substanțele determinate, ca heroina sau cocaina, sau, de asemenea, explozivii, la o bombardare cu

neutroni care permite evidențierea compoziției chimice și cantitatea exactă a produselor testate. Dacă sistemul PÂNĂ se generalizează, trafi e an ții vor întâmpina cele mai mari greutăți la introducerea mărfii lor în țările echipate cu aceasta tehnologie. Costul ridicat al instalațiilor, singurul obstacol relativ pentru moment, este cel care acorda încă o „pășuire” traficantilor. În acest domeniu, decizia este, înainte de toate, politica. DOD (*Department of Defence*) și FAA (*Federal Aviation Administration*) din SUA au investit mai mult de 35 de milioane de dolari, în cursul ultimilor ani, în acest proiect, ținând cont de miza pe care o presupune acesta în materie de securitate și de sumele încasate de cartelurile de traficanti din America de Sud și de noile carteli din Asia Mica, inclusiv cele ale talibanilor. În 1992, fluxul financiar dintre Afghanistan și mafiele rusești reprezenta, conform experților americani de la DEA, mai multe miliarde de dolari pe an, din care djihadul era finanțat în mod direct.

Astăzi, aceasta industrie a drogurilor s-a dezvoltat din plin și servește interesele noilor stăpânitori ai Afghanistanului și ale prietenilor lor fundamentalisti sau teroriști, chiar dacă, oficial, regimul „studentilor teologi” condamna folosirea drogurilor. Talibanii afirmă, ceea ce în parte este adevărat, că au moștenit în această privință o situație prestabilită; li se-ntâmplă chiar să organizeze distrugerii în public ale plantei din care se extrage opiul sau să închidă cu mare vâlvă

mediatică laboratoare cu o situație strălucită ca să facă plăcere reprezentanților Națiunilor Unite. Câteva zeci de kilograme de opiu se transforma atunci în fum și ONU poate face un raport care va da satisfacție lumii întregi, cu atât mai mult cu cât talibanii ar dori să recupereze locul Afghanistanului la Națiunile Unite, ocupat încă de combatanții lui Masud.

Pe 27 iulie 2000, conducătorul suprem al talibanilor, mollahul Omar, a interzis cultivarea macului, declarându-l în contradicție cu islamul și completând aceasta măsură cu pedepse severe aplicate contravenienților. La puțin timp după interdicție, mai multe zeci de fermieri au fost arestați, iar câmpurile lor însămânțate au fost distruse de polițiști. Decretul nu a făcut, desigur, mulți oameni fericiți în Afghanistan, unde macul constituie o sursă de venituri aproape unica în zonele rurale. Trebuie deci să ne gândim că decizia vizează, în primul rând, calmarea opiniei publice internaționale mai mult decât stăvilirea fluxului drogurilor spre Occident! Făcând aceasta, regimul taliban a pus abil comunitatea internațională în fața unei situații date: făcând acest pas nu se poate să nu ridici, în același timp, problema viitorului fermierilor condamnați la mizerie. Dar dincolo de tapajul rezervat opiniei publice internaționale, nu e mai puțin adevărat că înregistrările prin satelit efectuate în favoarea Națiunilor Unite dovedesc că suprafața cultivată cu mac este mai mare cu 90 de mii de hectare și

că a crescut cu 50% într-un an. De acum încolo, Afghanistanul întrece Birmania care nu produce „decât” 1.200 de tone pe an.

La sfârșitul anilor '80, și Pakistanul se apucase, în cadrul unor campanii îndelung mediatizate, să distrugă câmpurile cu maci ale țăranilor pashtun, mergând până la a utiliza substanțe cu toxicitate ridicată din familia „Agentului Portocaliu” american.

Aceste erbicide nu distrugau numai macul, ci și toate celelalte culturi și aveau efecte devastatoare asupra animalelor, provocând astfel conflicte violente între adevărații țărani și cei care nu se ocupau decât cu plantarea macului.

Dar stârpirea acestei culturi și transformarea agriculturii bazate pe creșterea macului în Afghanistan sau în Pakistan este un vis! Consumarea opiului durează aici de două secole și se înregistrează încă din perioada colonizării engleze. Încă din vremea generalului Zia, camioanele deținute de *Național Logistics Cell* (Celula Națională de Logistică, responsabilă cu transporturile oficiale în favoarea regimului pakistanez) părăseau rar în totalitate taberele rezistenței din Afghanistan, după ce livrau arme mudjahedinilor în interesul americanilor. Militarii pakistanezi transformau macul cumpărat de la mudjahedini în laboratoare clandestine stabilite în zonele așa-zis tribale din Afghanistan, regiuni aflate în afara legilor de drept, unde nu putea fi exercitat niciun control, înainte de a-l exporta în

Europa via Iran. Formidabilele profituri generate de acest trafic au permis anumitor ofițeri ai serviciilor secrete pakistaneze să finanțeze războiul împotriva Indiei în Kashmir sau chiar să dobândească materiale militare. Conform mai multor servicii de informații occidentale, bomba atomică pakistaneză ar fi fost în acea perioadă în mare parte finanțată prin veniturile rezultate din vânzarea drogurilor².

Astăzi se constată o situație analoagă în Afghanistanul cavalerilor lui Allah; și ei au nevoie de mulți bani ca să lupte împotriva rezistenței opuse de Massud, ca să cumpere arme și să plătească solda călugărilor-soldați; drogurile le aduc mai multe sute de miliarde de dolari pe an. Un argument hotărâtor ca să își ia câteva libertăți față de morală sau față de islam.

Cultivarea macului nu îl deranjează deci din punct de vedere ideologic pe mollahul Omar, care se obișnuiește fără rușine cu avantajele Zakaf-ului, impozitul religios în jur de peste 20% care este pus pe producția de mac și care ajunge în punga mișcării talibane! Abdel Nakeem Mujahid, reprezentantul talibanilor la Statele Unite, declara la New York: „Noi ne opunem cultivării macului, producerii de droguri și stupefiante, dar nu putem lupta împotriva propriului nostru popor, el este la originea legitimității noastre/¹

Mollahul Omar a mers și mai departe, afirmind că niciodată talibanii nu vor permite ca opiul să fie vândut în Afghanistan, în schimb,

adăuga el, dacă cei care nu sunt musulmani vor să cum pere droguri și să se intoxice, nu este datoria talibanilor să-i pro tejeze. Înțelegem mai bine de ce acest trafic este departe de a înceta! Pe plan politic, regimul talibanilor se folosește de droguri ca o pârgă de comanda ca să obțină recunoașterea sa și nu rar se aud demnitari care afirma ca Occidentul singur poate rezolva aceasta problema deversând milioane de dolari ca să favorizeze culturile de substituție. Aproape un șantaj, aceasta strategie deranjează puterile occidentale care refuza să plătească o răscumpărare în schimbul unei stârpiri a cultivării macului. Cum, în plus, să ai certitudinea că taliban îi vor avea capacitatea să stăvilească aceasta producție ancestrală?

Este, deci, sigur că lumea islamistă beneficiază din plin de subsidii venite din partea caizilor drogurilor, în schimbul unei spălări rapide a banilor în anumite rețele de bănci islamice. Același lucru este valabil și pentru talibani, care controlează 90% din suprafețele cultivate cu mac din Afghanistan și care, după ce au cerut o taxă forfetară de 200.000 de rupii (în jur de 3.000 de franci) proprietarului parcelei, apoi o a doua taxă de 100 de rupii pe kilogramul de opiu, au început să instaureze un alt sistem de colectare, care să fie în mai mare armonie cu *charia*: ei încasează în același fel 20% din câștiguri!

Scara taxelor percepute pe producție variază în același mod, de la una simplă la una dubla,

după cum parcela cultivată se află în regiunea Kandahar sau în provincia MNganghar, în estul țării, la frontiera cu Pakistanul. În zonele așa-zise „tribale”, prețurile pot urca până la 5.000 de rupii, o avere ținând cont de venitul mediu local. Prețurile relativ mari din provincia Nangarhar se explică prin prezența a mai puțin de 15 laboratoare de producere a heroinei care adaugă o valoare considerabilă macului. Unele dintre aceste laboratoare produc până la 100 de kilograme de morfină-bază, utilizată apoi pentru producerea heroinei. Colectorii oficiali ai talibanilor eliberează chiar un bon de primire întocmit legal țăranului pentru ca acesta să poată trece fără dificultăți de posturile de control!

Conform mărturiei depuse de un laborant, astăzi refugiat în Pakistan, într-un spital unde urmează o cura de dezintoxicare, morfina-bază era ambalată, în laboratorul unde lucra, în baloturi de aproximativ 6 kilograme. Pe fiecare pachet talibanii percepeau 55 de dolari taxă, cam 6.000 de dolari venituri „fiscale” pe zi. Conform aceluiași lucrător, în aceeași regiune ar fi existat cel puțin 30 de centre de producere de aceeași anvergură... Să presupunem un total de 180.000 de dolari pe zi, și aceste laboratoare nu vor duce niciodată lipsă de cumpărători occidentali; prea mulți intermediari beneficiază de *brown sugar*, praful de bază. Prețurile heroinei la Paris sau la New York mărturisesc acest lucru: dacă un țăran afgan încasează 600 de dolari pentru 10 kilograme

de opiu din care se va obține un kilogram de morfină și apoi heroină, angrosistul din Turcia primește 12.000 de dolari, iar vânzătorul său cu amănuntul din Olanda 50.000 de dolari și cei 600 de dolari de la început vor produce în stradă, prin vânzătorii de droguri, o cifră de afaceri de un milion și jumătate de dolari³! Consumatorul va da de 2.500 de ori, chiar de 6.000 de ori în perioadele de criză, prețul plătit cumpărătorului afgan și va contribui, fără măcar s-o știe, la djihadul teocrațiilor afgani⁴!

În general, tinerii islamiști formați în centrele de pregătire ale talibanilor sunt cei care trec ilegal frontierele cu cantități de droguri sau cei care le escortează și se întâmplă chiar ca mollahii să binecuvânteze încărcăturile camioanelor! Opiul este, de asemenea, vândut brut pe anumite piețe specializate. Conform reprezentantului Programului Națiunilor Unite de luptă împotriva stupefiantelor, unul dintre cele mai mari centre de comercializare a opiului s-ar afla în bazarul din orașul Sangin, în provincia Helmand, la trei ore distanță de Kandahar. Peste 300 de comercianți, echipați doar cu niște simple cântare, vând aici opiu, în mici bulgări încă umezi sau presați, ca niște mari prăjituri uscate. Nu rar se întâmplă să vezi pe unul sau altul dintre acești modești negustori de bazar vânzând, dintr-un mizerabil magazinaș din lemn, tot conținutul unui vechi container ruginit sau, de sub o umbrelă zdrențuită, mai multe zeci de tone de opiu pe an

pentru un câștig care se apropie de 200.000 de dolari, un câștig pe care niciun alt negustor nu-l poate obține într-o țară devastată de război de mai bine de 20 de ani. Bazarul din Sangin distribuie jumătate din producția afgană. Aceste piețe sunt desigur controlate de mafiile locale, care impun propriile lor taxe vânzătorilor stradali.

Din bazare le afgane sau din anumite tabere ale lui Usama bin Laden, macul urmează apoi zecile de trasee în direcția Europei și a țărilor vecine, unde este câteodată prelucrat. Cu trei milioane de drogați în Iran și mai bine de cinci milioane în Pakistan, dintre care aproape 80.000 de copii numai la Karachi, piața din vecinătatea talibanilor nu este nici pe departe de neglijat, dar purtătorii de cuvânt ai moralei afganilor nu și-au pierdut totuși piața în decembrie 1999, un grup de trecători ilegali de frontiere, transportând 77 de kilograme de heroină, a fost arestat în India; drogul purta marca de fabricație a unui laborator pakistanez foarte cunoscut de serviciile de poliție.

Mai aproape de noi, bin Laden a încercat să infiltreze rețele în Maroc, ajutându-i pe traficanții de droguri, vânați de securitatea din Rabat. Astfel, filiera a recrutat un traficant care opera între Maroc și Spania și care era însărcinat, de asemenea, să-i supravegheze pe demnitarii saudiți, care dețin reședințe de vacanță în sudul Spaniei sau în Maroc. Banii sunt întotdeauna motorul războiului și islamistii acestei mișcări nebuloase n-au neglijat niciodată acest punct.

Spre deosebire de organizațiile teroriste din deceniile trecute, care s-au aflat uneori în incapacitatea de a-și finanța acțiunile sau chiar de a putea să-și mențină activa rețeaua, islamiştilor fundamentalişti nu le-au lipsit niciodată banii. Conform ziarului *Newsweek*, FBI a reperat de curând transferuri, via Minneapolis, a zeci de miliarde de dolari către Somalia și către o organizație aflată sub influența lui bin Laden.

NOTE

1 O „furnica”, în limbajul traficantilor și al polițiștilor, este un trecător ilegal de granița care transporta mici cantități de droguri.

2 Pe 12 septembrie 1994. fostul prim-ministru pakistanez Nawaz Sharif declara cotidianului american *Washington Post* ca el consideră ca mafia drogurilor era dirijată în Pakistan de la cele mai înalte poziții în stat. Fostul șef al guvernului mergea până la a-i pune la îndoiala pe fostul șef al Statului-Major al Armatei și pe fostul șef al serviciilor secrete. Conform lui Sharif, acești doi șefi responsabili ai securității i-ar fi propus un plan de traficare a heroinei ca să acopere cheltuielile militare destinate cumpărării de substanțe radioactive, ca plutoniul.

3 Cifrele Observatorului Geopolitic al Drogurilor.

4 Conform amplului articol din *Point*, iunie 2000.

De la un exil la altul

În martie 1998, zvonuri, scornite adesea de

apropiații săi, lăsau să se înțeleagă ca Usama bin Laden are de gând să se nune din nou. Declarațiile în favoarea militarului saudit ale unui șeic yemenit, Mahommed bin Chajaa, din tribul Wahila, au lăsat impresia ca Usama bin Laden se decisese să-și părăsească refugiul pentru a se instala în Yemen, unde mai multe triburi i-ar fi garantat cea mai bună primire în regiunile Ahinc, Laliédj și Saada. Acest proiect nu se va realiza, iar declarațiile lui Mohamed bin Chajaa vor determina, cel puțin la Sana', un adevărat haos politic, urmat, la puțin timp, de o dezmințire oficială a ministrului de Interne yemenit, Hussein Arab. Alegerea Yemenului era în același timp îndreptățită pentru Usama bin Laden; Yemenul, țara limitrofa Arabiei Saudite, ar fi constituit o bază exterioară ideală pentru destabilizarea regimului wahhabit. În plus, de mai mulți ani, Usama bin Laden ar controla aici, conform informațiilor arabe, filiere de aprovizionare cu </> */>, o plantă cultivată în sudul Africii. Acest drog obținut din frunză este mestecat de-a lungul întregii zile de Yemeniții care-l consumă în mari cantități de milenii. Mai mult, familia sa este originară din această țară.

În plus. Yemenul a devenit unul dintre polii discreți ai activismului islamist; sud-vestul țării, în provincia Abyan, și nordul, în regiunea Saada, adăpostesc mai multe grupuscule alcătuite din numeroși militanți veniți din lumea arabă. Majoritatea lor provin din Armata islamică din

Aden, condusa de șeicul Zen al-Abidin al-Mundar; alții sâni integrați în rândurile *Djihadului* lui Tarek al Fadhli, care reprezintă majoritatea radicala a mișcării islamiste yemenite și al cărei efectiv este compus în mare parte din afgani în fine, alții aparțin ramurii radicale a „Fraților Musulmani”, conduse de șeicul Yassin Ahdulaziz al-Kabatti. Toate aceste grupări se considera ca aparținând de un singur îndrumător spiritual, șeicul Abdul Majid al-Zendani – cunoscut și ca unul dintre reenitorii pentru djihad în Afghanistan – și întrețin relații cu „Frația lui, Laden”.

Cheltuind aproape două milioane și jumătate de dolari provenind de la băncile islamiste din Yemen și recrutând algerieni, bin Laden a finanțat o legiune islamică pentru a lupta împotriva Statelor Unite în Somalia, în 1993. El va semna un alt „pact de alianța terorista” cu anumiți responsabili ai Vevak-ului, serviciile secrete iraniene.

Emisarul, trimis la începutul anului 1998 de Usama bin Laden la șeicul Chajaa, nu a lăsat să planeze nicio îndoială asupra intențiilor fostului saudit cu atât mai mult cu cât, la rândul său, șeicul Chajaa a afirmat că dispune de 20.000 de oameni înarmați, toți cantonați în regiunea care se sustrage controlului real al statului yemenit. Aceasta relativa absență a controlului de stat este, ca să spunem adevărul, rezultatul unei situații ciudate de compromis între beduinii dotați cu armament greu și un guvern căruia nu-i nădărnice

alta posibilitate decât aceea de a menaja triburile pentru a evita să-și vadă legitimitatea pusă la îndoială; nu rar s-a întâmplat ca beduinii înarmați cu puști-mitralieră și cu lansatoare de rachete să încercuiască un oraș și să-i blocheze porțile, atunci când sunt în dezacord cu statul. Și asta până au câștig de cauză!

Diferendele civile sau comerciale din Yemen se reglează în același fel, uneori cu arme grele. Jurnalistul francez Patrik Forestier de la *Paris Match* relatează ca, în cursul unei călătorii în Yemen, a aflat despre o reglare de conturi între două clanuri, în legătură cu o parcelă minuscula, care s-ar fi soldat cu moartea a 18 persoane, cu 26 de răniți în 24 de ore de împușcături! Țara întreaga este un arsenal care ar număra cel puțin 50 de milioane de arme, iar în anumite zone, nimeni începând de la vârsta de 10 ani nu merge pe strada fără Kalașnikovul său la brâu. Ca să nu mai spunem că în privința șefilor Irascibili de triburi, guvernul din Sana' merge ca pe ouă și caută adesea să ajungă la o înțelegere. Este unul dintre motivele pentru care anumite triburi s-au specializat, fără să fie pedepsite, în luarea de ostatici din rândul turiștilor occidentali o marfă care valorează mai mult decât un balot de *qat*.

Dincolo de acest context în care domnește dezordinea, voința lui Usama bin Laden de a se instala în Yemen se bazează poate, în parte, și pe intenția sa de a exploata conflictele de la frontiera, în care sunt implicate regiunile Sana' și Riyadh2,

în momentul în care el însuși se afla în dificultate în sânul propriei gale mișcări, odată cu predarea lui Abu Talal, unul dintre locotenenții să-i dea lungul a 20 de ani, responsabil cu finanțele, care tocmai divulgase serviciilor de informații saudite numeroase secrete privind „Frăția bin Laden”, odată cu arestarea în

Arabia Saudită a mai multor zeci de partizani din organizația sa. Transferarea cartierului sau general în acești munți yemeniți, greu accesibili, ar fi fost desigur o bună soluție pentru creierul mișcării panislamiste, dar aceasta mutare a fost, în mod evident, mult mai greu de pus în aplicare decât fusese prevăzut, ținându-se cont de reacția oficială a autorităților din Sana’.

Din Yemen, Usama bin Laden ar fi putut să se consacre restructurării legiunilor de arabi afgani și mai ales conducerii cadrelor risipite în Bosnia, în Algeria, cu talibanii sau în milițiile lui Gulbul din Hekmatyar. Ca să ducă la bun sfârșit proiectul de regrupare în Yemen, bin Laden dispunea de mai multe loturi de pașapoarte yemenite și somaleze care ar fi trebuit să permită implantarea noilor agenți care așteptau în inactivitate, necunoscuți de serviciile de poliție, în mai multe țări de adopție. Acest lot de peste 5.000 de pașapoarte yemenite furate ar fi permis, de asemenea, „Frăției bin Laden” să redobândească o identitate pentru cei 3.000 de afgani arabi refugiați ilegal în Yemen și să scoată afară din țară pe ceilalți 2000 de mudjahedini înainte de a se

lansa într-un nou djihad. Aceasta noua implantare de rețele ar fi putut, de asemenea, să fie ușurată printr-o înființare concertată de 27 de societăți yemenite controlate de miliardarul saudit și care ar rula în jur de 25 de milioane de dolari pe an, un flux financiar care ar fi avut avantajul de a putea camufla operațiunile mai puțin „comerciale”.

Dar, în ciuda avantajelor sale numeroase, pista yemenita a fost, până la urmă, abandonată de Usama bin Laden, care rămâne totuși foarte atașat de aceasta țară. Personalități de primă mărime, ca șeicul Tarek al-Fadhli, sultanul Abyanului, care un timp a fost membru al *Djihadului* yemenit, și generalul Ali Moshen al-Ahmar, fostul comandant al regiunii militare din nord-vest, au rămas foarte buni prieteni cu fugarul. Conform informațiilor din primăvara lui 1999, generalul al-Ahmar ar fi fost conducătorul mai multor tabere de antrenament, ca aceea de la Wadi Jibarah, din vecinătatea orașului Kitaf, în nordul Yemenului, sau ca aceea de la Wadi Rinah, condusă de șeicul Omar Seif, un vechi prieten al lui Usama bin Laden. Aceste două tabere ar adăposti peste 12.000 de islamişti pregătiți de luptă.

În mod paradoxal, în Yemen, Usama bin Laden ar fi putut să aibă un adversar neașteptat: grupul lui Abu Nidal. Într-adevăr, conform unei surse palestiniene din Libanul de Sud, șeful organizației *Fatah-Consiliul Revoluționar* nu s-ar mai afla la Cairo, unde se refugiase pe 12 august 1998, venind din Libia. Suferind de leucemie,

bătrânul terorist negociase tratamentul său medical și internarea sa într-o clinică privată cu *Jihaz aman al-Dawla*, conducerea serviciilor de informații egiptene. În schimbul unei clemențe justificate de starea sa de sănătate, Abu Nidal oferise sprijinul rețelelor sale pentru a-i scoate din ascunzători pe militanții islamiști ai organizației *Jamaa Islamya*, care amenințase statul egiptean. Cumnatul lui Mohammar Kadhafi însuși, *Abdallah Senussi*, șeful serviciilor de securitate externă libiene, și-ar fi adus contribuția la acest acord. Conform mai multor surse de informații occidentale și din Orientul Mijlociu, Abu Nidal a colaborat într-adevăr cu egiptenii. Mai multe asasinate pot fi atribuite fără echivoc organizației *Fatah-CR*, ca acela din 28 septembrie 1998, când a fost ucis imamul unei moschei din Sana', Mohammed Sal ah Abdel Mutaleb. În perioada când s-a petrecut asasinatul, militanții *Djihadului* yemenit acuzaseră grupul Abu Nidal, dar denunțarea lor păru-se prea fantezista, ba chiar de neimaginat și totuși...

La puțin timp după, în octombrie 1998, *Toufik al-Sirri* un islamist bine informat, stabilit la Londra l-a acuzat la rândul său pe Abu Nidal ca a pus la cale pe 10 octombrie 1998, la Taiz, în sudul Yemenului, explozia unei moschei în care se adunau numeroși islamiști egipteni. În fine, pe 15 ianuarie 1999, 15 islamiști egipteni fuseseră expulzați din Kuweit, denunțați, conform aceluiași surse palestiniene, de reprezentanții O AN,

Organizația Abu Nidal din Kuweit.

„Frăția bin Laden” ar fi avut totul de pierdut dacă s-ar fi implicat într-o confruntare cu Abu Nidal; OAN este, într-adevăr, excepțional de bine organizată și lupta ar fi fost fără mila! Fondatorului și animatorului OAN, Mohammed al-Banna, alias Abu Nidal, s-a născut în 1937, la Jaffa, în Palestina, din tata palestinian și mama siriană. În 1960, Abu Nidal este în trecere prin Arabia Saudită, unde fratele său este inginer, iar în 1962 se stabilește în Palestina, la Naplouse. Aici întâlnește o tânără pe care o va lua de soție și care va fi singura femeie din viața sa. În 1967, se va stabili în Iordania cu familia sa și se va apropia de organizația *Fatah* a lui Yasser Arafat. La Amman, înnoadă relații privilegiate cu Abu Iya, cunoscut și sub numele de Salah Khalaf. În 1969, odată cu venirea la putere a lui Gaffar Nimeiri, Yasser Arafat îl însărcinează pe Abu Nidal să deschidă o misiune a organizației *Fatah* la Khartoum. Dar Abu Nidal va aluneca într-un activism care va displacea noului regim și șederea sa în Sudan va fi scurtă. Întors la Amman, Abu Nidal va trăi dureroasa perioadă a masacrelor din acel „Septembrie negru al anului 1970 împotriva palestinienilor stabiliți în Iordania. Tensiunea dintre regele Hussein și OEP atinge cel mai înalt grad. Yasser Arafat îl trimite atunci pe Abu Nidal la Bagdad ca să reprezinte organizația *Fatah* și OEP. În 1973 are loc ruptura și Organizația Abu Nidal devine o mișcare independentă sub numele

de *Fatah - Consiliul Revoluționar*, ale cărei acțiuni sunt adesea îndreptate împotriva fostei sale organizații de origine, OEP.

În această perioadă, O AN numără în jur de o mie de *feddayimi*, recrutați în majoritate din taberele palestiniene din Liban; mulți sunt tineri care au fost traumatizați de masacrele din taberele din Sabra și Chatila, din Beirut⁶. O AN este solid structurată cu o ierarhie ale cărei categorii sunt bine delimitate. Structurile politice sunt piramidale, având în vârf biroul politic, compus din 11 membri, urmat de un comitet central, din 25 de membri. Toate nivelurile politice ale O AN au efective impare ca să ușureze luarea de decizii în urma unui vot dificil. Fiecare combatant nu-și cunoaște decât camarazii de la același nivel și pe ofițerul care-i ordonă și, în plus, numai pe numele lor de cod.

Cu un astfel de grad de organizare și disciplină, grupările O AN sunt exemplare între toate celelalte mișcări teroriste înregistrate și ating același nivel de organizare ca și *Hezbollah*. Sistemul O AN se sprijină pe responsabili de post, care instalează pentru început rețele de agenți în așteptare în țările lor de adopție. Aceste baze, echipate cu materiale de comunicație, cu vehicule, armament și cu explozivi și deținând și fonduri în diferite monede naționale, sunt puse la dispoziția șefilor de comandouri care vin pentru o scurtă perioadă, rar mai mare de 5 zile, să îndeplinească o „misiune” specifică: mai simplu spus, un atentat

care a făcut obiectul a numeroase recunoașteri și care a fost pregătit minuțios de conducătorul grupului. Comandourile O AN nu improvizează: o misiune trebuie să se deruleze urmând un plan stabilit, ca să producă un număr maxim de stricăciuni; O AN nu obișnuiește să acționeze la întâmplare, fiind, prin aceasta, una dintre mișcările cele mai redutabile ale rezistenței palestiniene. Cu O AN, pericolul pentru Usama bin Laden nu vine numai de la Washington sau de la Riyadh. În cursul îndelungatei sale cariere, Abu Nidal și-a oferit deja serviciile palestinienilor, libienilor și sirienilor și nu mai ajunge la un compromis. Punându-și mașinăria unsă și perfecționată, care așteaptă de prea multă vreme nerăbdătoare, în subordinea serviciilor secrete egiptene, Abu Nidal devine un adversar de care Usama bin Laden și rețelele sale vor fi obligate să țină cont. „Frăția bin Laden” nu va fi în aceste condiții vizată doar în Yemen, ci și în toată lumea arabă și occidentală. Paradoxal, doar prin intermediul unei alianțe în aparență împotriva firii, ca aceea de a coaliza cu mudjahedinii împotriva comuniștilor, Statele Unite ar putea încerca să se debaraseze de un adversar atât de tenace. Dar egiptenii apropiați de bin Laden au căutat să se etaleze prin împrăștierea partizanilor lui Abu Nidal, neliniștiți din pricina inactivității și a șefului lor.

După Yemen, Usama bin Laden ar fi căutat azil în Somalia, unde dispune de mai multe

societăți comerciale și de un nucleu de vreo 400 de fideli afgano-arabi, susținuți de militanți ai organizației egiptene *Jamaa Islamiya*. Dar Usama bin Laden nu ar fi fost cu adevărat în siguranță acolo, mai ales că relieful nu este deloc favorabil construirii unui adăpost.

O surpriză ar fi fost, fără îndoială, ca Usama bin Laden să încerce să se stabilească în Iran sub protecția anumitor membri ai serviciilor secrete iranene cu care este deja în contact, dar aceasta ar fi produs o răsturnare a eșichierului: o alianță între șiiți și sunniți. Usama bin Laden visează la această alianță și s-ar vedea ajungând imamul unificării! Planează totuși o ambiguitate asupra relațiilor reale dintre Usama bin Laden și iranieni. E cert că anumiți membri ai serviciilor secrete de la Teheran au văzut mereu în Usama bin Laden un punct câștigat și chiar un cal troian în mijlocul Afghanistanului, un element în plus pentru a-și manifesta influențele în zonele de frontieră afgane. Teheranul se confruntă într-adevăr cu o problemă îngrijorătoare, pe care o constituie cei peste un milion și jumătate de refugiați afgani aflați pe teritoriul iranian de când a fost preluată puterea de talibani; refugiați care pun cu atât mai multe probleme, cu cât sunt adesea și traficanți de droguri.

Pentru americani și saudiți, o alianță între bin Laden și ayatollahii iranieni ar însemna o declarație totală de război. Dar Teheranul nu are încredere în șeful fundamentalist, mai ales în

regimul actual, în februarie 1998, un trimis al lui Usama bin Laden s-ar fi dus totuși la Teheran ca să caute mijloace destinate susținerii albanezilor din Kosovo. Acest pact de ajutorare ar fi putut, în viziunea disidentului saudit, să îi intereseze pe iranieni, care vedeau în sprijinirea albanezilor continuarea sprijinului dat bosniacilor. Ayatollahul Rohani, secretar general al Consiliului de securitate iranian, ar fi insistat în cursul unei discuții cu membrii consiliului asupra importanței de a transforma Kosovo într-o zonă-bază pentru activiștii islamici din Europa, o idee împărtășită, desigur, de consiliul ulemalelor adunate în jurul lui Usama bin Laden. În februarie 2000, talibanii și trimișii Iranieni au început negocierile secrete la ambasada iraniană din

Dubai. Omul însărcinat cu aceste contacte în interesul mollahului Omar era Maulavi Ahmed Motekavel. Scopul acestora era acela de a găsi o cale de înțelegere între cele două țări ale căror relații s-au deteriorat odată cu capitularea Kabulului în 1996 și cu devastarea consulatului iranian de la Mazar I-Sharif (pe 8 august 1998 talibanii masacrează nouă diplomați din Teheran), dar mai ales de a face pace la frontiera lor comună și, mai ales, de a împiedica o alianță între Massud și serviciile secrete iraniene. În fine, această reuniune trebuia să conducă la o unire a sunniților cu šiitii în vederea unei viitoare lupte împotriva Occidentului.

Această luptă este întotdeauna o prioritate

pentru fostul saudit, deoarece pe 24 noiembrie 1999, atunci când Iranul anunța oficial că se disociază de gestul de a oferi o recompensă pentru asasinarea lui Salman Rushdie, autorul cărții *Versete satanice*, condamnate de integriștii musulmani, Usama bin Laden își trimitea emisarii pe lângă fundația Khordad care oferise prima inițială de două milioane și jumătate de dolari oricărui islamist care l-ar ucide pe autor. Conform unor apropiați ai lui Usama bin Laden, acesta s-ar fi gândit o vreme să ia locul iranienilor și să ofere el însuși o primă. Talisma Nasreen, care fugise din țara sa, Bangladesh, în 1994, în urma unor amenințări proferate de islamiști din cauza publicării la Stock a cărții sale *Lajja, o reînțoarcere*, ar fi putut și ea să intre pe lista neagră a „Frăției bin Laden”.

Cecenia ar fi fost și ea pentru un timp văzută de fugar ca un azil acceptabil. Primele contacte ar fi avut loc în timpul vizitei lui Abdel Wahed Ibrahim, un înalt funcționar din Ministerul Afacerilor Externe, la Kandahar. Inițiativă fără urmări, însă. În mod evident, nu este deloc atât de simplu pentru inamicul public numărul 1 al Washingtonului să-și schimbe adăpostul; presiunile internaționale sunt prea puternice și astăzi nu mai există decât două țări în stare să ignore sancțiunile: Irakul lui Saddam Hussein și Afghanistanul tali banilor. Având în vedere eșecul demersurilor precedente pe lângă Bagdad, chiar dacă o alianță operațională nu a fost cu adevărat

respinsă, lui Usama bin Laden îi va fi greu să se stabilească în Irak

Considerat opozantul numărul unu în urma luărilor sale depoziție și depozat de cetățenia sa, lui Usama bin Laden îi este interzisă șederea în propria sa țară; Marea Britanie îl considera indezirabil din cauza numeroaselor grupări de simpatizanți pe carele manipulează pe teritoriul său, iar Statele Unite acumulează anchete, dosare și acte de acuzare a acestui personaj de legendă va să-l pună definitiv în incapacitate de mai face rău. Usama bin Laden se află, deci, în impas; constrâns să ducă un război exagerat, este* posibil ca bin Laden să aibă mijloacele necesare. Usama bin Laden a ajuns, într-adevăr, să federalizeze ansamblul mișcărilor islamiste în sânul unei „Frății” fără frontiere. La Londra se spune, în mediile simpatizante, că Usama bin Laden este capabil să semneze *illico* un cec de mai multe sute de mii de dolari câtorva furnizori arabi de capitaluri pentru prietenii săi. Dar răzvrătitul saudit și-a atins fără îndoială scopul mai degrabă grație aurei sale, decât mijloacelor sale financiare, chiar dacă acestea din urmă pot ușura lucrurile.

Bazele acestei organizații internaționale islamiste fiind deja stabilite, ele arată că puterea „Frăției bin Laden” nu este un mit. Mecanismul său de propagandă, mai ales, este cu precădere eficace prin micile centre în care se produc casete video în arabă și în franceză destinate să sensibilizeze țările musulmane din Africa, dar mai

ales pe tinerii de la periferiile franceze la ieșirea din moschei, vinerea. Subiectele acestor casete, pe care sunt înregistrate în mod special lungi discuții cu imami sau cu „doctori” în credință, sunt evident prozelitismul islamic, dar și mobilizarea împotriva imperialismului occidental. Proiectul lui Usama bin Laden de a crea o organizație islamică internațională a devenit o realitate care se măsoară prin operativitatea diferitelor structuri islamice existente, care se află toate în contact unele cu altele.

Abandonând Afghanistanul, după retragerea sovieticilor, mudjahedinii s-au întors la ei, în Algeria, în Yemen sau în Egipt și continuă astăzi djihadul în propriile lor țări. Numele lui bin Laden este cunoscut în taberele de pe câmpia de la Bekaa unde tineri combatanți ai *Hezbollahului* libanez au fost văzuți agitând deasupra capetelor fotografia sauditului alături de aceea a șeicului Fadiallah... Usama bin Laden ar putea chiar să-și vadă realizat visul: să devină o punte de legătură între șiiți și sunniți; el ar fi astfel deținătorul unei puteri unice și acest ultim lucru preocupă astăzi cel mai mult serviciile de informații occidentale. Usama bin Laden este, fără îndoială, capabil să reușească acest gen de sfidare, cariera sa stându-i mărturie.

Umbra acestei organizații devenite tentaculare planează asupra lumii întregi și informații îngrijorătoare ajung regulat la birourile șefilor serviciilor de securitate. În ianuarie 2000,

informații oferite de stațiile de ascultare din Africa de Nord și fotografii prin satelit relevă faptul că raliul Paris-Dakar este ținta unui comando apropiat de GIA și de mișcările de răzvrătire din Niger, finanțate de Usama bin Laden începând din 1996: prudenți, organizatorii preferă să renunțe la o parte din traseu. Convoaie înarmate de teroriști au fost localizate în deșert cu precizie, ceea ce a determinat

Ministerul Apărării din Paris, cu acordul președintelui republicii, Jacques Chirac, să poziționeze mai multe Mirages asupra bazei aeriene din Dirkhu, în nord-estul Nigeriei, la frontiera algeriană, încă din 1996, fotografii, făcute în timpul raliului și descoperite cu ocazia unei descinderi a poliției în ascunzătoarea unui grup de militanți islamiști algerieni din Niger, dezvăluiseră că aceștia din urmă „munceau” la un atac asupra raliului Paris-Dakar.

În decembrie 1998, se descoperă în Italia că Usama bin Laden tocmai finanțase cumpărarea din Cehia a unui lot de tancuri T55 destinate Georgiei. Conform datelor serviciilor de informații italiene, republica din Caucaz trebuia să revândă aceste tancuri talibanilor.

În ianuarie 1999, baza militară franceză din Djibouti face obiectul unei amenințări care determină autoritățile militare să pună în aplicare un dispozitiv de protecție excepțional. Tot în ianuarie 1999 se află că Usama bin Laden este bănuț de a fi implicat în capturarea turiștilor

occidentali în Yemen. Conform informațiilor disponibile, răpitorii au fost antrenați în taberele fostului saudit.

În septembrie 1999, serviciile de informații din Turcia arestează un grup de islamisti finanțat de Usama bin Laden și constituit la Tabriz, în Iran: acesta avea misiunea să se infiltreze în Turcia, probabil pentru a comite un atentat cu ocazia reuniunii la vârf a OSCE, care trebuia să se deschidă la Istanbul pe 18 noiembrie.

Existența „Frăției bin Laden” este deci un fapt cert; ideologia sa simplistă și puternica sa logistică financiară și de comunicație și-au făcut deja simțită prezența: ele au permis islamistilor din regiunea pariziană să beneficieze de material de propagandă anti occidental; teroriștilor islamisti din Franța să meargă să caute subsidii la Londra; luptătorilor din GIA să meargă să se antreneze în taberele din Afghanistan sau tinerilor francezi, arabi sau nu, să utilizeze, ca să se ducă să lupte în Bosnia, filiere de recrutare bine rodite, puse în funcțiune acum mai bine de 20 de ani în vederea recrutării mudjahedinilor afgano-arabi.

În decembrie 1995, la Londra, o percheziție a poliției britanice în apartamentul algerianului Rashid Ramda va pune în evidență legăturile „Frăției bin Laden” cu rețelele GIA, în special datorită descoperirii printre chitanțe de conturi bancare ale lui Rashid Ramda a unui ordin de virament executat de birourile lui Usama bin Laden, atunci instalat la Khartoum. Rashid Ramda

era unul dintre conducătorii GIA, șeful revistei al-*Ansar*, publicată la Londra, dar în primul rând era implicat în atentatele asupra rețelei pariziene de transport RER, din 25 iulie 1995. Anchetele poliției franceze ajunseseră la concluzia că, puțin înainte de atentatul din stația Saint Michel, Raschid Ramda trimisese el însuși fonduri importate în mai multe etape lui Bualem bin Said, considerat artizanul atentatului⁷: Usama bin Laden a fost implicat doar financiar în atentatul din stația Saint-Michel din Paris, el fiind cel care l-a plătit

La începutul lui 2001, Londra a votat legi antiteroriste mai riguroase și astfel au fost descoperite laboratoare de fabricare a armelor chimice construite la periferia londoneză de islamiștii susținători ai lui bin Laden.

Două mari întrebări se pun astăzi: cât timp va mai rezista Usama bin Laden și dacă el va avea „moștenitori” ⁸.

Singura soluție, pentru a-l înfrânge, ar fi poate să se trimită un comando în Afghanistan cu misiunea de a-l prinde pe inamicul numărul 1. Acest scenariu a fost, de altfel, denunțat de militanții islamiști la Islamabad: potrivit lor, circa 1.000 de agenți FBI ar fi fost introduși clandestin în Afghanistan din Peshawar în septembrie 1997. În Afghanistan, aceste comandouri americane s-ar fi infiltrat în triburile din munți, cu misiunea de a-l captura pe Usama bin Laden. În decembrie 1997, agenții americani, identificați cu puțin timp

înainte de a-și pune planul în aplicare, au încercat să părăsească țara, dar au întâmpinat atunci dificultăți din partea autorităților pakistaneze care le-a refuzat dreptul de tranzit. În primăvara lui 1998, conform surselor apropiate lui Usama bin Laden, unii dintre acești agenți ar fi fost încă reținuți în Afghanistan, unde viețile le-ar fi fost amenințate. Această istorie, nici confirmată, nici dezmințită de Washington, este foarte probabil o abilă propagandă a apropiaților lui Usama bin Laden, destinată să creeze o imagine de victimă răzvrătitului.

Este adevărat că, la rândul lor, serviciile secrete egiptene au plănuit un scenariu asemănător în iunie 1998, vizând să-i prindă pe anumiți apropiați islamiști refugiați în regiunea de frontieră afganopakistaneză. Usama bin Laden, într-un interviu acordat unui jurnalist pakistanez în 1998, afirma că saudiții au organizat o operațiune care avea drept scop eliminarea lui. Dar, conform aceleiași surse, talibanii i-au arestat pe ucigașii plătiți, care au mărturisit totul. Usama bin Laden ar putea să câștige un adevărat război de rezistență cu dușmanii săi. Jucându-și abil rolul, talibanii s-au oferit să organizeze ei înșiși procesul lui bin Laden în Afghanistan, dar ei se plâng mereu că nu pot face asta deoarece așteaptă dovezile care îl acuză sau măcar un simplu dosar de instrucție. În replică, Usama bin Laden a declarat fără ocolișuri că el e gata să se prezinte în fața curții islamice a talibanilor, dar nu

ca acuzat, ci ca acuzator: „Am dovezi împotriva americanilor, în vreme ce ei nu au nicio dovadă împotriva mea...

O declarație de credință reluată de talibani... Șeful lor, modaliul Omar, a afirmat de altfel întotdeauna, în special jurnalistului pakistanez Rahimullah Yusufzay, cu care a avut numeroase conversații: „Chiar dacă jumătate din Afghanistan ar trebui să fie distrusă, nu l-aș da pe bin Laden. Nu putem renunța la tradițiile afgană și islamică. Potrivit lor, trebuie să acordăm protecție oricărei persoane refugiate la noi, iar bin Laden nu este oricine, căci a luptat pentru noi”.

În aceste condiții, un anumit număr de diplomați, ca și Națiunile Unite, au căutat o vreme să mențină o cale deschisă de comunicare cu talibanii. În locul amenințărilor și sancțiunilor, Washingtonul a ales dialogul. Ministerul american de Justiție nu le-a cerut, de exemplu, niciodată în mod oficial talibanilor să-l extrădeze pe Usama bin Laden și i-a lăsat pe saudiți să aibă inițiativa. Nici ei însă nu au cerut extrădarea⁹.

Alți diplomați caută alți „intermediari”, ca Pakistanul. Dar și aici, dialogul nu este pe față: pakistanezii sunt în totalitate favorabili talibanilor, al căror merit este pacea relativă a țării și a zonelor de frontieră, astfel încât aceștia nu au niciun interes să-și pună în joc credibilitatea și influența pe lângă mollahul Omar ca să obțină extrădarea lui Usama bin Laden, care nu-i deranjează cu nimic, ba dimpotrivă. În plus,

talibanii au o influență culturală și ideologică în regiune, iar Pakistanul a devenit într-o oarecare măsură viitorul lor teritoriu de cucerit; autoritățile pakistaneze nu intenționează să-și creeze vreo problemă cu reprezentanții unui curent de gândire care în curând va putea avea un impact în țara lor.

În fine, un ultim punct în ceea ce privește un eventual rol al Islamabadului, țara rămâne suspectă din cauza dezacordului asupra problemelor legate de proliferarea nucleară și de destabilizarea regională: situația din Kashmir stă mărturie. În aceste circumstanțe, extrădarea lui Usama bin Laden prin Kabul către Statele Unite sau către Arabia Saudită pare de neimaginat. Fostul saudit va face, probabil, să curgă încă multă cerneală în absența unei schimbări a hărții lumii, iar serviciile secrete ale lumii întregi vor renunța să-l hăituiască. Dar acest aparent *statu-quo* nu este poate decât de ochii lumii. Dacă ar exista negocieri secrete, această analiză nu ar avea importanță decât pentru a câștiga timp. Într-adevăr, o evoluție a tali banilor este întotdeauna previzibilă. În aprilie 1998, pentru prima dată în douăzeci de ani, un înalt responsabil american, ambasadorul pe lângă Națiunile Unite, Bill Richardson, s-a dus în Afghanistan Numărul doi al Departamentului de Stat, Richardson a participa la o misiune de conciliere între principalii șefi ai facțiunilor afgane și totul lasă să se înțeleagă că această primă reuniune a fost urmată de alte contacte. Până astăzi, talibanii au dat dovadă de

un anumit realism politic și e posibil să fie tentați să aibă, în privința datoriei de a proteja un musulman urmărit, aceeași flexibilitate intelectuală și religioasă ca aceea de care au dat dovadă în privința traficului de droguri. Usama bin Laden ar putea, în acest caz, să nu mai fie veșnic sub protecția Afghanistanului, chiar dacă, cum spunea, fără nici cea mai mică nuanță ironică, mollahul Mohamed Hassan, guvernatorul taliban al Kandaharului: „a-l expulza pe bin Laden ar fi un act de o reală cruzime”. Pe 20 decembrie 2000 s-a înregistrat o rară unanimitate la Consiliul de Securitate de la ONU: rușii, sprijiniți de americani, au determinat votarea unei rezoluții impunând embargoul asupra v în zării de arme talibanilor. Rezoluția precedentă, din octombrie 1999, acorda un răstimp de o lună Kabulului ca să-l expulzeze pe bin Laden.

Dacă s-ar simți cu adevărat maltratat, Usama bin Laden ar putea în orice clipă să se adreseze Națiunilor Unite sau Curții Supreme a Drepturilor Omului, sau să-și redacteze memorii, așa cum a făcut cu ultima sa carte intitulată *America și cel de-al treilea război mondial*, publicată în... Bangladesh, unde a fost imediat cenzurată, nu din pricina conținutului său, ci pentru că preaveneratul îndrumător al puternicei „Frății bin Laderi uitase să se conformeze legii de depozitare legală...

NOTE:

1 în ianuarie 1996, 17 turiști francezi au fost

răpiți de un trib care cerea în schimb eliberarea unuia dintre membrii lor arestat de regim. În ianuarie 1999, alți turiști, printre care americani, sâni răpiți în Yemen. Răpitorii fuseseră antrenați în taberele lui Usama bin Laden.

2 Arabia Saudită revendică o pané din teritoriul yemenit aflat în nordul provinciei Hadramut și în estul regiunii Sana'. În 1934 tratatul de Tacz acorda Arabici Săudite dreptul de a-și exercita autoritatea asupra mai multor provincii, dar tratatul expirat în 1992. De la această dată, Yemenul a refuzat să-l prelungească.

3 Se afla la conducerea centrului de observare islamică.

4 La sfârșitul lui noiembrie 1992, „afganii” yemeniti, sprijiniți de bin Laden, încercaseră să tragă cu rachete asupra avioanelor americane militare pe aeroportul din Aden.

3 Abu lyad, pe care autorii l-au întâlnit de mai multe ori, este unul dintre personajele-cheie ale OEP. Apropiat al lui Yasser Arafat, se va ocupa mult timp de probleme de securitate înainte de a fi asasinat în Tunis, în ianuarie 1989, la instigarea israelienilor.

6 Instalați în două cartiere ale Beirutului, Sabra și Chatila, sute de civili palestinieni sunt masacrați pe 16 septembrie 1982 de milițiile Forțelor Libaneze (creștine) ajutate de armata israeliană care ocupase Beirutul cu câteva zile mai devreme, în urma asasinării lui Beshir Gemayel (șeful Forțelor Libaneze), la puțin timp după

alegerea sa ca președinte al Republicii libaneze, pe 23 august

7 El va primi 30 de ani de închisoare, iar complicele său, 20.

8 **b** formează pe unul dintre fiii săi, Mohamed, „aproape adolescent”. Acesta este supus unui antrenament militar în taberele afgane și urmează o educație religioasă fundamentalistă. Maestrul său, teologul sau dit Tasser Abdallah, se află în contact cu ulemalele sunnite. Mohamed s-a căsătorit la sfârșitul lui decembrie 2000 în fața camerelor canalului de televiziune din Qatar al-*Jazeera*, unde a apărut insolit de tatăl său și de mai mulți oficiali talibani și unde Usama bin Laden a citit un poem... glorificând, în termeni voalați, atentatul de la Aden.

9 în fața intransigentei talibanilor, guvernul american, susținut de numeroși membri ai Consiliului de Securitate al ONU, le-a închis reprezentanta de la New York pe 14 februarie 2001.

U sam a bin Laden, înarmat cu pumnalul său.

Egipteanul Ayman al-Zawahiri, mina sa dreaptă.

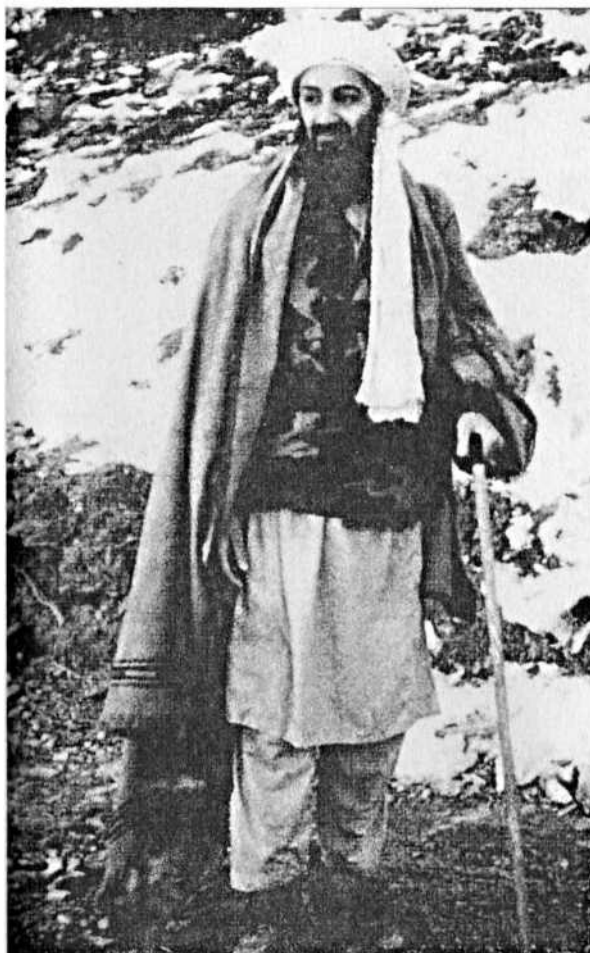
(Aceste două fotografii sunt reproduse după o casetă video clandestină, filmată în 1999, în Afghanistan.)

„Conferința de presă” a lui bin Laden (al-Zawahiri sta în dreapta sa) înainte de depunerea jurământului de credința musulman: „Nu exista alt dumnezeu decât Allah, iar Mahomet este profetul său”.

Bin Laden discutând cu membrii organizației sale într-o peștera afgană.

Usama bin Laden în munții din Afghanistan.

Al-Zawahiri, când era medic la Cairo.

Usania bin Laden și Abu Atef
Abu Atef, șeful militar al organizației lui bin
Laden, *al Qaida*

MURDER

Nairobi & Dar es Salaam bombings, 1998
220 killed and 5,000 wounded

MURDERER

Usama Bin Laden

UP TO \$5 MILLION REWARD

Usama Bin Laden and Muhammad Arafat have been indicted for the August 7, 1998 bombings of the U.S. embassies in Kenya and Tanzania. These brutal attacks killed more than 200 innocent Americans, Kenyans and Tanzanians and seriously injured more than 4,000 women and children.

Bin Laden, Arafat, and their organization, al Qaeda, are allegedly responsible for the killings of American military personnel in Saudi Arabia and Somalia.

To preserve the peace and save innocent lives from further attacks, the U.S. Government is offering a reward for information leading to the arrest or conviction of Bin Laden and Arafat. Persons providing information may be eligible for a reward of up to \$5 million, protection of their identities, and may be eligible for education of themselves and their families. Persons wishing to report information on Usama Bin Laden, Muhammad Arafat, or other terrorists, should contact the authorities or the nearest U.S. embassy or consulate.

Within the United States, contact the Federal Bureau of Investigation or call the U.S. Department of State, Diplomatic Security Service at 1-800-448-6889.

Information may also be provided by contacting:

HEROES
Post Office Box 96781
Washington, D.C. 20090-6781 U.S.A.
email: heroes@heroes.net
www.101010.net

UP TO \$5 MILLION REWARD
ABSOLUTE CONFIDENTIALITY

Un afiş prin care este dat în urmărire bin Laden şi se pune pe capul sau un preţ de 5.000.000 de dolari.

Wanted by Interpol

BIN LADEN, Usama

Legal Status

Present family name: **BIN LADEN**
Forename: **USAMA**
Sex: **MALE**
Date of birth: **10 March 1957 (43 years old)**
Place of birth: **JEDDAH SAUDI ARABIA**
Language spoken: **ARABIC**

Physical description

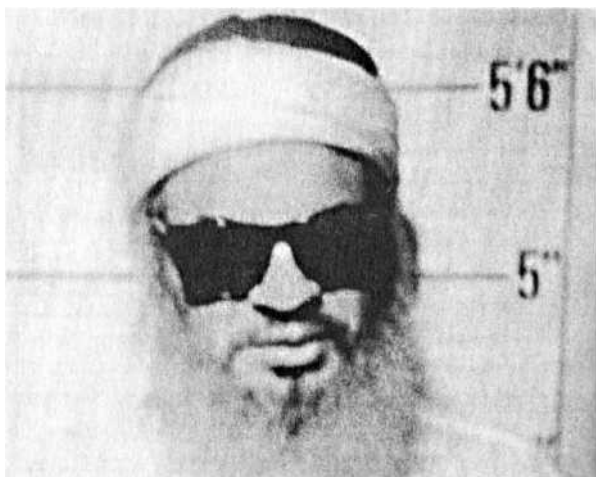
Height: **1.96 meter <-> 77 inches**
Weight: **65 kg <-> 143 pounds**
Colour of eyes: **BROWN**
Colour of hair: **BLACK**
Distinguishing marks and characteristics: **FULL BEARD, MOUSTACHE, MAY WALK WITH A CANE**

Offences

Person may be dangerous.

Offences: **COUNTERFEITING , MURDER ,
TERRORISM , TERRORISM
CONSPIRACY , THEFT WITH
VIOLENCE**
Arrest: **SOUTHERN DISTRICT OF NEW YORK,**
Warrant: **NEW YORK / UNITED STATES ,**
Issued by: **TRIPOLI / LIBYAN ARAB REPUBLIC**

I; așa de la Interpol a lui Usama bin Laden, pe 7 ianuarie 2001.

Şeicul Omar Ramdan, imamul orb, creierul atentatului de la World Trade Center.

Ahmed Ressam, algerianul arestat în Canada.

CAPTURED
2/8/95

Forming of
valleys and
"dishes" are at 1.
"Dishes" are rare in 4a.
Frequent, deep, at
base of the crests for 4a
depression.

The House Select Committee on Assassinations, led by the Republican staffer of the House Intelligence Committee, has been established in the United States and is expected to be established in the United States and is expected to be established in the United States.

"There occurred evidence which led to the
the involved in the morning. REAN'S behavior
mistaken, after the opportunity to speak at our
ing of himself possesses long and
long since forgotten. Because of the
regardful friend and admirer.

82-000 DCO for
a information about
the U.S. Embassy, U
- 1000000000

SEH.
Post B.
Washington,
U.S.A.

8-6787

RAMZI AHMED YOUSEF
DESCRIPTION

DESCRIPTION

[illegible]

Ramzi Ahmed Yussuf, cel care a provocat explozia de la World Trade Center. El a fost prins pe 8 februarie 1995.

20 **INTERVIEW** 20

THIS WILL
FORM A 100-6

G- 4

D 012782

4

HAROUN FAZIL

ALIAS: Harun, Harun Farid,
Harun Fazi, Fazl Mohammed,
Fazl Abidullah Mohammed,
Fazl Ahammad

DATE OF BIRTH: August 25, 1972
PLACE OF BIRTH: Unknown
HEIGHT: 5' 6"
WEIGHT: 145 lbs
BUILDS: Thin
HAIR: Short; Dark/Black
EYES: Brown
COMPLEXION: Light
NATIONALITY: Arab/Israeli
OCCUPATION: Teacher
JANUARY 1973

782093C

S.D.C. 4

G- 4

20 **INTERVIEW** 20

4

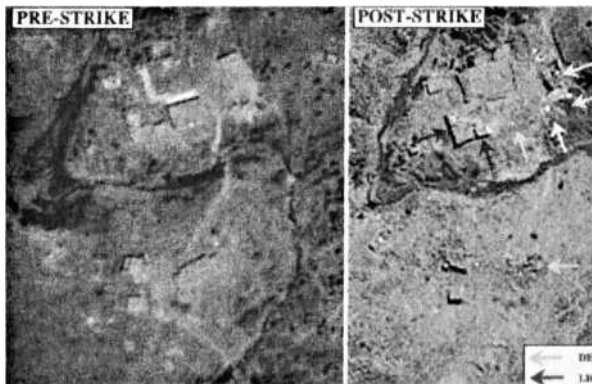
Harun Fazii, unul dintre autorii atentatului de la Nairobi

Wadi Al-Hadge, unul dintre complicii săi, aflat în mâinile justiției americane

Abu Abdel Aziz, zis Barbarossa, defilând în

Bosnia cu capul unui sârb în mâini

Zhawar Kili Al-Badr, una dintre principalele tabere de antrenament ale lui bin Laden (fotografiile sunt luate prin satelit, înainte și după bombardamentele americane)

În timpul unui antrenament cu rachete Stinger
ANEXE

Documentul 1

Text provenit din mediile simpatizanților lui bin Laden:

Al treilea și ultimul răspuns

Pagina 24: Familia regală saudită nu l-a respins pe bin Laden pentru că este un terorist, ci pentru că este mai important și mai celebru decât ea. Exista numeroși teroriști saudiți, dar ei nu și-au pierdut cetățenia. Prinții saudiți nu puteau să reducă autoritatea lui bin Laden, pentru că acesta nu se află sub tutela lor, din această cauză limbajul plin de ura ai prinților Nayef și Sultan. Alta dovada: al-Khattab, un mudjahedin saudit din Cecenia, nu și-a pierdut cetățenia.

من يمت من الضحايا حتى لو كانوا أبرياء بل حتى لو كانوا مسلمين و لا مانع أن يظل المئات مدام هناك ضحايا أمريكيين. و البلدان هنا ليس الأراضي المقدسة ولا حتى أمريكا نفسها وبذلك يمكن تجريد بن لادن من المناطف الإسلامي والعالمي من خلال إظهاره كشخص متعطش للدماء بلا مبرر ديني ولا منطق سياسي مقبول.

من هنا جاء الحماس الأمريكي لمواجهة بن لادن بعد قضية إعلان الجهة والافتخار لكن هذا الحماس الأمريكي تزامن بقلوب الله مع قضية فضيحة كليبسون مع لوبيسكي مما أدى إلى تحيط مضطحك في السياسة الأمريكية تبعه رد الفعل الإسلامي وهو ما نناقشه في المحور الثاني.

المحور الثاني: وهو لماذا حظي بن لادن بكل تلك الشعبية العارمة بين عامة المسلمين ؟ هذه القضية فرع عن الأولى.

في نظري فإن أهم عامل في ذلك لم يكن بيانات بن لادن و لا تطوري كيميا وتوانيا و لا تطورات الرياض و الجبر. العامل الرئيسي ساطع أعلم- هو ردة الفعل الأمريكية الممثلة في حزب افغانستان و السودان وتصريح كليبسون بأنه أقتل فرار الحرب ردا على بن لادن. من أجل تصور هذه النتيجة ينبغي فهم الطبيعة الإسلامية الخالية التي تشع بعداء أمريكا بسبب مواقفها ضد المسلمين و في المقابل ترى انطباع حكام المسلمين لأمريكا و استمداعهم لتفكيك خططها و برامجها. و لهذا فهم مستشوقون و متلهفون و بقوة لن يلق بوجه أمريكا و يبت أنه أوجهها. وفي إيلات بأن بن لادن أوجع أمريكا و حتى صدور المسلمين أكثر من أن يلق كليبسون بنفسه و يردد اسم بن لادن ثلاث مرات و هو يعلن عن حرب السودان و افغانستان كرد على بن لادن و يظهر بعدما الأعلام الأمريكي و تبعاً له الأعلام العالمي و العربي بوصف الحرب القادرة بين بن لادن و أمريكا. و انني أضف - أرجو أن لا يساء فهمي- أنه لو لم تصد أمريكا إلى الرد هذه الصورة لربما لم يتحول بن لادن إلى ذلك البطل الأسطوري، بل أنه لو قُبلت أمريكا و حاولت استغلال الفترات الشرعية في بيان الحجة العالمية مسجحة بين ترشحهم الحكومة السودانية المصرية من علمات السلطة وركزت على الدعاء و الأخلاق في كينيا و تونانيا حيث قتل عدد كبير من المسلمين، لو حصلت ذلك لم يحصل ما حصل من الشعبية لابن لادن و الله أعلم، و لعل الله أراد أن يترك الأمريكيين حين قدر أن يهزوا رأسهم بذلك القضية فالتفت العقيدة بالمكمل.

المحور الثالث: وهو لماذا حظي آل سعود على بن لادن هذا الأسلوب؟ و كما قلنا فهو فرع عن المحور الأول كذلك، آل سعود لم يهزوا من بن لادن لأنه "إرهابي"، بل تلوأوا منه لأنه أظهر و أصبح أعظم منهم شأنًا، فالإرهابيين "السعوديين" كثير و مع ذلك لم يهزوا آل سعود إلا من بن لادن. و السبب له علاقة بتركيبة آل سعود النفسية أكثر من علاقته بآبن لادن قال سعود لا يريدون لأحد ينسب لليلة المنسي بهمهم أن يكون أعظم شأنًا منهم. وعادة ما يتعامل آل سعود مع هذه المشكلة بتجسيم الشخص الذي كثير حجمه مثل ما فعلوا مع القضيبي و عاتيق القرني ولسلمان العودة و سافر الخوايلي. أما بن لادن ليس لهم سبيل لتجسيمه لأنه بعيد عن نفوذهم و كان الخليل الوحيد هو نوع صفته الإسماء للمملكة، و لذلك كانت راحة الإزعاج من شهره بن لادن و الخائف من علو شأنه ففوح من النعير والأسلوب الذي استعمله الأمر تليف والأمير سلطان في التعليق على قضية بن لادن. وقياساً على هذه القاعدة لن أسغرب إذا صدر أمر بسحب جسيمة الخطاب الذي يجهده في الشيشان إذا استمرت شهرته في التنامي وانظروا تصرفات تليف عن الخطاب تشبه بصر بكماله عن بن لادن.

Pagina 25: Iată cum este văzut bin Laden de partizanii săi: el a crescut într-o atmosferă foarte sănătoasă și religioasă, a învățat să aibă simțul responsabilității și încredere în el însuși, rămânând, în același timp, generos și umil, calități care rar se găsesc la același individ. Timid, laconic, întotdeauna serios, evită să ridice vocea și să izbucnească în râs. Dăruiește fără să numere, este răbdător, are simțul sacrificiului [...]. Este foarte popular în rândul oamenilor săi, care-l iubesc cu fanatism, căci carisma sa nu este dominatoare. Nu inspiră teroare. Participă cu

tinerii la toate activitățile lor, împarte cu ei mâncarea, se-mbracă asemenea lor și locuiește în același tip de casă. Deși căsătorit cu mai multe femei, trăiește mai ales alături de discipolii săi.

Bin Laden este foarte inteligent. Foarte bun observator, are simțul replicii. Își ia un răgaz înainte să hotărască. Ține să consulte ulemalele chiar dacă sunt dificil de adunat la un loc și chiar dacă discuțiile pot provoca întârzieri. Prietenii și dușmanii îi recunosc toți curajul. „El a cochetat cu moartea de peste 40 de ori în timpul tirurilor de arme grele. De trei ori a fost acoperit de resturi umane de la cei sfâșiați în jurul lui: era trist pentru acești morți, dar nu și emoționat de evenimente”. A fost salvat prin puterea lui Dumnezeu când un Scud a explodat la 17 metri de el. Altă dată, el a fost doar la un pas de moarte când a fost înconjurat de fumul provenit de la armele chimice. Bin Laden a visat mereu la *chahada* (martiriul pentru Allah) și crede că trăiește o a doua viață, pentru că a văzut atât de des moartea cu ochii. Toate acestea îi dau forța și credința de a duce mai departe djihadul.

المصادر هي إما معلومات مباشرة شخصية بمعنى معاينة مباشرة، أو رواية من عدد كبير ممن عاشوا بن لادن مباشرة من علماء أو مراقبين أو أبناء أو حقن من عائلة بن لادن. أو بيانات الشيخ باسمه أو باسم طغيان أو الجهات التي ترتبط بها. أو المقالات التي صغرت عنه بالصحافة باللغتين العربية والإنجليزية. أو تسجيلات لكلمات تلفزيونية لمدة عطلات مثل وغيرهما. CNN

القضايا و تحليلات عن أسامة بن لادن

شخصية بن لادن

لنا بن لادن لشدة صالحة سواء من حيث الالتزام بفروض الإسلام أو من حيث الأخلاق والأدب العام تعود بن لادن في جلال تربية والده على المسؤولية والطفة بالفس والكرم والواضع و هي صفات قلما نجتمع في شخص واحد. ويعرف عنه كذلك الحياء وقلة الكلام ويمدوا عليه ملامح الجدية معظم الأحيان وبحال مع ذلك أن يبدو بشوشا لكنه يتجنب رفع الصوت عموما أو المبالغة بالضحك. هذا كله عرف عنه حتى قبل أن يعطى في الجهاد.

بعد أن انخرط في الجهاد تجلت فيه صفات أخرى من بينها البذل والتضحية والصبر والحصل، و ترجمت هذه بنفسه و لفرته على تحمل المسؤولية إلى قدرة قيادية سواء من حيث مفهوم المبادئ أو من حيث مفهوم قيادة الجماعة. و لا بن لادن شخصية قوية عند أبنائه فهم يحبه حبا جما، لكن يقول المعارفون به عن قرب أنه ليسب أو لأجر فإن "الكاريوزما" عنده ليست ظاهرة رعا لأنه يتجنب التميز عن أبنائه ويسيطر أكثر من اللازم فقول آثار الحية. و يحرص بن لادن على مشاركة الشباب المراقبين له في كل نشاطاتهم وحالهم اليومية ويتجنب أن يميز عنهم بأكل أو حرب أو ملابس أو سكن. ورغم أنه متزوج من عدة نساء إلا أنه يلقي مع أبنائه ولما أكثر مما يلقي مع أسرته.

القدرة القيادية والشجاعة

من حيث المستوى العقلي والقدرات اللغوية يوصف بن لادن بأنه على درجة جيدة من الذكاء والطفة بالفس وقلة الملاحظة والندية. لكن من حيث ربط هذه القدرات اللغوية بقدرة القيادية والتخطيطية يشكو المعارفون بشخصيته أن لديه شيء من الفرد في اتخاذ القرارات والحكم على الأمور إلى درجة تؤدي إلى الضرر بعض الأحيان. لكن هناك من يبرر تردده بأنه يفعل البرهت في اتخاذ القرارات واستشارة العلماء والمشايخ وليس بسبب عدم ثقة بالفس. و يحرص بن لادن فعلا على استشارة العلماء حتى مع الظروف الأمنية الصعبة ولعل هذا كان من أسباب تأخر القرارات من قبله. وفي حين يميز بعضهم ذلك دليلا على الرشد والفروي فإن آخرين ينظرون إلى توسيع دائرة الاستشارة وتخصتها للفتوى الحركية بتفصيلها وانظار الرأي من عدد من العلماء الذين يصعب الاتصال بهم ككفلا زائما يعارض مع طبيعة الجسم والفرقة في القيادة.

الشجاعة والخبر

من الصفات الصارخة التي يتحلى بها والتي يجمع عليها أنصاره وأعداؤه صفات الشجاعة، ويقول القريبون منه أنه بالإمكان أن تظهر قبيلة ضخمة على مسافة قريبة ولا تتحرك منه خشة. ولقد تعرض خلال أحداث أفغانستان إلى أكثر من أربعين مرة لحوادث نصف الليل وفي ثلاث حالات منها كان الدمع يتطاير عن عينيه وجهاله ولم يظهر عليه ما يدل على تأثر يذكر

Documentul 2

Comunicatul nr. 17 din 13 august 1995

Scrisoare deschisă a lui Usama bin Laden adresată regelui Fahd în legătură cu ultima remaniere ministerială a Biroului Consiliului și al Reformelor.

Primul extras:

„Aș vrea să vorbesc pe fața despre tot ce ați făcut grav tu și anturajul tău împotriva lui Dumnezeu și a religiei”.

Al doilea extras:

„Remanierea a decepționat deoarece ea n-a

vizat cauza bolii și baza catastrofei: tu însuși, ministrul tău al Apărării, ministrul tău de Interne”.

Al treilea extras:

Bin Laden îi reproșează că a vărsat „milioane și milioane de dolari Siriei necredincioase, pentru a o recompensa pentru că a ucis mii de musulmani la Hama. În 1982”. Și continuă: ... Regimul tău i-a susținut pe maroniții Kataeb (Falangele) în Liban. Tu sprijini regimul despotic care asuprește Iranul și pe musulmanii din Algeria. Tu îi sprijini, cu arme și bani, pe răzvrățiții creștini din Sudanul de Sud”.

Comunicatul îl acuză pe regele Fahd că nu a aplicat regulile Coranului, nici *charia*, jurisdicție fondată exclusiv pe Coran, ca manifesta un comportament ateu, acceptând, de exemplu, practici religioase blasfemiatoare și deteriorarea practicilor tradiționale. Politica sa externă este, legată de cruciați [creștinii] ca și de țările musulmane despotice”.

رسالة مفتوحة إلى الملك فهد
بمناسبة لتعديل الوزاري الأخير

Extras 1

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله وعلى آله وصحبه ومن اهتدى
بهداه .

إلى ملك نجد والمجاز فهد بن عبد العزيز، السلام على من اتبع الهدى، وبعد،
فهذه رسالة مفتوحة نبحث بها إليك بعيداً عن كُتاب المجاملات الملكية ولُقلب
التكليم، وفي مصارحة لك ببعض ما يمكن التصريح به مما ارتكبته أنت ومن
حولك من أمور عظام في حق الله ودينه، وحق عباده وبنائه، وحق حرمه

Extras 2

التقوى الذي انتظرت الأمة طويلاً وخُتِبَ أمالها بعد أن وكِدَ ميثناً، وما أستم به
أخيراً من تعديل وزاري هامشي لم يمس رأس الداء وأساس البلاء الذي هو
أنت ووزير دفاعك ووزير داخليتك وأسير الرياض ومن على شاكلتكم.

Extras 3

أعلن عن دفع أربعة مليارات من الدولارات مساعدة للإتحاد السوفيتي السابق
الذي لم يغسل بعد يديه الملوثة بدماء الشعب المسلم في أفغانستان، وذلك سنة
١٩٩١م. ونظام حكمكم حارس العبودية السمعة فهو الذي دفع قبل ذلك آلاف
ملايين من الدولارات للنظام القيصري السوري سنة ١٩٨٢م، مكافأة له على
نبح عشرات الآلاف من المسلمين في مدينة حماة، وهو كان يدعم الموارنة
القيساري من حزب الكتائب التيافني ضد المسلمين هناك، ونظام حكمكم
(الترشيد) هو الذي دفع مليارات الدولارات للنظام الطاغوتي الذي يطعن الإسلام
والمسلمين في الجزائر، ونفس النظام هو الذي دعم المال والسلاح المتمردين

Extras 4

وأخر دعوانا أن الحمد لله رب العالمين
عنهم / أسامة بن محمد بن عوض بن لادن
(التوقيع)

Îl reproșează, de asemenea, că i-a susținut pe comuniști în Yemen (p. 8) și că i-a sprijinit pe mudjahedini în Afghanistan nu din dragoste pentru islam, ci pentru a proteja interesele occidentale, amenințate în cazul unei victorii sovietice. Este condamnată atitudinea sa proamericană din Somalia (p. 4) și din Palestina, ca și faptul că a predicat supunerea și capitularea.

Iar textul continua astfel: „Îl susțineți financiar pe Arafat pentru ca el impune ceea ce ocupanții evrei n-au reușit (să înfrângă represiunea, să învingă *Djihadul* sau *Hamasul*)”.

P. 9: „Regatul tău nu este decât un protectorat american, iar tu însuși ești la cheremul Washingtonului/1

P. 12: I se reproșează înglodarea în datorii a țării, situația școlilor și a spitalelor, faptul că acestea din urma sunt prost întreținute, precum și șomajul, mai ales cel în rândul licențiaților, îi sunt reproșate, de asemenea, palatul regal feeric și fastuoasele sale reședințe din toate orașele țării și din capitalele și stațiunile balneare occidentale. Scrisoarea îl învinuiește și pentru rolul sau în scăderea prețului petrolului.

P. 13: 1 se reproșează cheltuielile provocate de Războiul din Golf pentru cumpărarea de avioane britanice *Tornado*, în vreme ce numărul piloților este insuficient.

P. 14: Bin Laden îi reamintește soarta șahului Iranului, a lui Marcos din Filipine, a lui Ceaușescu, chiar și pe cea a regelui Seud, constrâns să abdice. Critica ineficacitatea trupelor saudite terestre, maritime și aeriene, care cheltuiesc sute de miliarde de dolari.

P. 17: îl atacă pe generalul Sultan (șeful trupelor saudite în timpul Războiului din Golf) și „eșecul său răsunător”. Aceasta scrisoare critica usturător bacșișurile obținute din vânzarea de arme.

P. 18: „Ca să protejați tronul care se datina, aveți nevoie de prezența trupelor de cruciați și de evrei care profanează Locurile Sfinte”.

P. 20: „Pentru binele tău și al alor tai, demisionează! Tu, care ai cerut destituirea regelui Seud, care era totuși de zeci de ori mai puțin corupt decât tine, destituie-l pe ministrul Apărării care a provocat o criza la frontiera cu Qatarul și a fost pe punctul de a declanșa un război cu Yemenul/1

Al patrulea extras:

Din partea lui Usama bin Mohamed bin Laden
Awadh bin Laden

(Semnătura)

Data: 5.03.1416 (anul hegirei) care coincide cu 3.08.1995.

Documentul 3

Extras din rezumatul interogatoriului lui Ahmed al-Sayed al-Najar, din 13 septembrie 1998

Din acest document aflăm că al-Najar făcea parte, începând cu anul 1979, din mișcarea *Tanzim Aj-Djihad*, care era condusa de Ayman al-Zawahiri (cel care va deveni mâna dreaptă a lui Usama). Al-Najar era conducătorul ramurii *Daawa* (predicarea islamică) a grupării interne *Tanzim* (Egipt). În 1993, din cauza unui pașaport fals, el a putut să se întoarcă în Yemen, via Iorda mă, unde trăia cu Marjan Salem și cu Mohamed al-Zawahiri (fratele lui Ayman). Din lipsa de bani, ei au comis furturi, în special de unelte și de aparate electrice din consulatul german din capitala yemenita (sic!).

Al-Najar l-a întâlnit pe Ayman al-Zawahiri la Khartoum, iar acesta din urmă l-a numit responsabil al grupării civile *Tanzim* din Egipt.

Umray ceremonia religioasă care are loc în timpul Rama danului la Meca, îi servește drept acoperire, în 1995, pentru a întâlni diferiți militanți. În luna octombrie a aceluiași an, Ayman al-Zawahiri îl numește și responsabil al grupării *Tanzim* din Yemen.

În ianuarie 1996, al-Najar găsește de lucru în Albania, într-o asociație de binefacere, *Al-Haramain*, apoi în cadrul „Renașterii Patrimoniului”, la Tirana, unde păstra constant legătura telefonică cu Londra. Acum afla că, dacă ar apărea dificultăți în Albania. Usama bin Laden este gata să întrețină pe oricare dintre membrii grupării *Tan zim* care s-ar duce în Afghanistan și să ofere 100 de dolari pe lună fiecărei familii, subliniind totodată că în Afghanistan viața este rudimentară și ocaziile de instruire a fiilor, rare. Țările sau orașele de adopție ale membrilor *Tanzim* sunt: Sudan, Yemen, Azerbaidjan, Afghanistan, Arabia Saudită și Asia de Sud-Est, dar și Austria, Germania și... Londra!

Sursele de finanțare sunt următoarele:

1. sumele oferite de bin Laden;
2. procentul de 10% luat din salariile membrilor *Tanzim*;
3. activitățile economice provenind din comerțul cu zahăr sau din comerțul din Asia de Sud-Est, ca și creșterea oilor, în Albania;

4. restaurarea vechilor imobile londoneze.

În procesul-verbal din 15.09.1998, al-Najar afirmă că Ayman al-Zawahiri se face răspunzător de explozia de la ambasada egipteană din Islamabad (sfârșitul lui 1996). După atacul asupra bazarului Khan El-Khalili - bazar de antichități, de obiecte din aur, de covoare, foarte frecventat de turiști - al-Zawahiri a suspendat operațiunile în Egipt și a reorganizat gruparea internă *Tanzim* din cauza lipsei banilor, ceea ce i-a constrâns pe conducători să-și caute de lucru.

„Am suspendat orice contact cu membrii rămași în Egipt”, afirma al-Najar. Prin asociația „Renașterea Patrimoniului Islamic” din Albania, care răspundea și de ocrotirea orfanelor, i s-a propus să predea învățăturile care alcătuiesc *charia* și să fie profesor de arabă în asociația non-lucrativă *Al-Haramain*.

„Mi-am suspendat toate funcțiile pe care le îndeplineam în fruntea grupării interne *Tanzim*, continuă el, când am plecat la Tirana”.

Sosit cu avionul la Damasc, în ianuarie 1996, a luat autobuzul până la Istanbul, de unde a cumpărat bilete de avion pentru Tirana. Ofițerul albanez l-a trimis înapoi în Turcia „pentru că nu voiam să-i dau bacșiș”. Și continuă: „Dar nu aveam viză decât pentru o singură intrare în aceasta țară. Turcii au vrut să mă expulzeze în Egipt. Dar acolo reprezentantul companiei aeriene egiptene a refuzat să mă îmbarce deoarece nu aveam destui bani. Am reușit să iau legătura cu un

sirian sau cu un libanez, care mi-a pus la dispoziție un bilet de avion pentru Damasc. Organizația îmi va trimite un nou bilet pentru Tirana cu condiția să nu rămân în Turcia, doar s-o tranzitez. Directorul asociației, un saudit, era interesat de contactele mele cu celelalte organizații, de condamnările și de șederile mele în Afghanistan.

Asociația noastră este finanțată, am aflat, prin donații și numără filiere în Azerbaidjan și în Bosnia, și bănuiesc că și în Kenya, Tanzania, America sau în Bangladesh. Unul dintre membrii *Tanzim* din Albania a fost denunțat de presa albaneza. A trebuit să plece în Olanda și apoi în Anglia. Un altul s-a stabilit în Bulgaria, unde a fost arestat; un al treilea a plecat în Azerbaidjan după ce fusese interpellat cu pașapoarte false pentru Irlanda.

Am rămas șeful grupării civile interne *Tanzim* în timpul primelor mele 8 luni de ședere în Albania. Înainte ca doctorul Ayman al-Zawahiri să mă înlocuiască”.

„Comitetul legii charia”, aflăm în continuare, „publica o revistă intitulată *Nida al djiihad* (*Chemarea la djiihad*), al cărei deloc de apariție nu îl cunosc”.

Proces-verbal din 16.09.1998

Acest interogatoriu dezvăluie faptul că Usama bin Laden a oferit sprijinul financiar necesar și a participat la mai multe acțiuni ale *Djiihadului*. Aflăm și ca el a construit un centru de

primire a mudjahedinilor arabi și ca relațiile sale cu restul organizațiilor erau excelente. A oferit conducătorilor posibilitatea de a lua parte la speculații comerciale profitabile. De asemenea, a creat locuri de muncă în întreprinderile sale din Sudan.

Talibanii i-au cerut lui bin Laden să-și asume în întregime responsabilitatea întreținerii afgano-arabilor nu numai din Afghanistan, ci și din Yemen sau din Sudan. Divergențe existau între *Djihad* și *Jamaa Islamiya*, care făcea parte din emiratul lui Omar Abdul Rahman în timp ce *Djihadul* nu îl recunoștea pe acesta deoarece, fiind orb, nu putea fi ales emir. În plus, *Jamaa Islamiya* insista ca decizia finală să le aparțină conducătorilor aflați în închisoare.

Încercările de apropiere făcute de saudiți au eșuat. Datorită bunei sale reputații, bin Laden a reușit să pună capăt controverselor și să se impună, nemaifiind nicio problemă ca Mustafa Hamza și Rifai Taha să încredințeze emiratul lui Omar Abdul Rahman. Conform lui bin Laden, slăbirea popoarelor și a guvernelor musulmane era cauzată de lobbyul evreiesc care conducea America: eliberarea de sub stăpânirea lor era obiectivul principal. Pentru aceasta, o gherilă mondială trebuia să atace constant obiectivele americane și israeliene, ceea ce ar obliga America și pe colaboratorii ei să-și revadă politica arabă și islamică. Reușita sa, în ciuda forțelor și a mijloacelor insuficiente, prin raportare la cele ale

statelor arabe și musulmane, ar dovedi gradul de slăbiciune al conducătorilor acestor state.

Declarația lui bin Laden din martie 1998 prin care erau sanctificate contribuțiile Frontului la lovirea intereselor americane, ca de exemplu atacul ambasadelor americane din Tanzania și Kenya, va demonstra, de asemenea, țărilor arabe și musulmane fragilitatea Americii. Într-adevăr, în ciuda avertismentelor, America a fost incapabila să-și protejeze ambasadele.

„Confirm că al-Zawahiri este adjunctul lui Usama bin Laden. Acesta din urmă își asumă responsabilitatea celei mai mari părți a finanțării. Ideologia noastră este fondată pe predicarea învățăturii *Daawa* și pe aplicarea prescripțiilor *charia*, prin stabilirea califatului, a cărei sarcină va fi executarea poruncilor lui Allah”.

Fuziunea anumitor grupuri din Asia de Sud-Est va semăna confuzie în sânul Frontului, pentru că prezența arabă va fi ambigua acolo, dar activitatea Frontului este un punct de atracție pentru toți musulmanii din lume.

În Egipt, organizațiile deveniseră atât de lipsite de forță, încât erau incapabile să conducă operațiuni, ceea ce nu putea decât să le îndemne să fuzioneze. „Pentru mine, acest Front este singura speranță, el simbolizează o nouă orientare pentru mișcările islamice din lume”.

Din cauza dușmăniei canalizate împotriva intereselor musulmane, a culturii lor și locurilor lor sfinte, partide politice nemusulmane din lumea

arabă, ca socialiștii și cei de stânga, susțin acest obiectiv.

Al-Najar spera, de asemenea, în crearea unei singure *Umma* (stat care să-i adune pe toți musulmanii).

Proces-verbal din 20.09.1998

Predicatorii mișcării *Tanzim* se folosesc de moscheile care fac parte din școli și din universități și profita de diversele activități școlare. *Jamaa* a încercat să se infiltreze în serviciile poliției și ale armatei ca să oblige guvernul să demisioneze. Dar de la începutul anilor '80, aceasta politică a devenit iluzorie prin lipsa mijloacelor și a posibilității de a organiza o lovitură de stat. *Jamaa* s-a orientat în acest caz spre acțiuni de gherila. Ca urmare a unui context nefavorabil, aceste operațiuni au înregistrat eșec după eșec. *Jamaa* a efectuat, începând cu anul 1990, operațiuni care fac parte din djihad, precum atacul împotriva ministrului de Interne, Hassan al-Elfi, și primului-ministru Atef Sedki sau tentativa îndreptată împotriva turiștilor americani și israelieni de la Khan El Khalili.

Al-Najar confirma că finanțarea principală a operațiunilor este asigurată de bin Laden, alte surse provenind din activități comerciale.

Tanzim se sprijină pe două consilii: cel al *sura*, cel mai important consiliu pe care al-Zawahiri l-a condus după 1991, și Consiliul instituțional.

Comunicat al Conferinței Populare Arabe și

Islamice, chemind la înfăptuirea uniunii naționale palestiniene, în ciuda înmulțirii organizațiilor (*tanzim*) și la crearea de comisii însărcinate cu aprovizionarea cu arme și cu propaganda.

Organizația *Jamaa Islamy*a se întrunește pentru a fi în con tact cu Abu Amar (Yasser Arafat).

Acest comunicat din data de 4.01.1993 este semnat de Salini Zaamur, președinte al Comitetului organizației *Fatah* (v. În partea dreaptă a documentului), dar în special de Hassan al-Turabi, secretar general al Conferinței Populare Arabe și Islamice (v. În partea de jos și în mijlocul documentului) și de Mussa Abu Marzuk, președinte al Comitetului *Hamas* (v. În partea stângă a documentului).

Organizația *Jamaa Islamiya* în Egipt

„Crima voastră nu va rămâne nepedepsită!

Cu puști, avioane, americanii au condus cea mai mare operațiune a terorismului mondial. Ieri au fost lansate bombe deasupra Sudanului și Afghanistanului, omorând femei și copii și distrugând o fabrică de medicamente. Sunt aceleași bombe care au fost lansate deasupra Irakului, deasupra unui adăpost [o rachetă americană a străpuns adăpostul Amariya, din Bagdad, pe 13 februarie 1991, carbonizând 1200 de persoane]/4 [...]

Casa Albă se scaldă în apele rușinii și ale

crimelor. Ameri câinii sunt incapabili săi înfrunte pe mudjahedini pe câmpul de luptă [...].

Musulmanii trebuie să sprijine Sudanul și Afghanistanul Trebuie încercuite ambasadele americane din țările arabe, iar conducătorii arabi obligați să le închidă, căci acestea sunt cuiburi de spioni. Americanii trebuie să înceteze să-și aplaude conducătorii când îi omoară pe musulmani.

Comunicatul Frontului islamic mondial:
„Clinton își bate joc de mai mult de un miliard

de musulmani.

Trebuie omorâți necredincioșii acolo unde se afla, trebuie alungați de acolo de unde ei v-au alungat. America este conducătoarea țărilor păgine. Agresiunea împotriva Sudanului și Afghanistanului este o agresiune împotriva musulmanilor din lumea întreagă. A lupta contra țărilor necredincioase, America și Israel, este o datorie pentru toți musulmanii. Aceste două agresiuni constituie punctul maxim al terorismului mondial, fiind demne de niște pirați sau de niște *cow-boys* [...]. Aceasta agresiune dovedește lipsa de strategie a americanilor, care l-au adus la putere pe Clinton. Acest atac probează și imbecilitatea americană, și disprețul față de musulmani. Dovedește incapacitatea CIA, deoarece șeicul mudjahedin Usama bin Laden nu avea niciun amestec [...]. Aceste atacuri dovedesc ostilitatea «câinilor negri și a nenorociților de a se purta josnic cu oamenii care mai au mândrie». Să participam la Djihad pentru onoarea noastră și pentru pământurile noastre. Este o datorie impusa de *charia* sa reacționăm la agresiunea americană și a aliaților săi.

Trebuie să închidem toate ambasadele lor din țările musulmane, să le boicotam economia, să ne retragem toți banii din băncile și din societățile lor, să le interzicem să pătrundă în spațiul nostru aerian și să renunțăm la mijloacele lor de comunicare.

Musulmani, treziți-vă!

cu cuvintele și scrierile sale.

A făcut cunoscut djihadul afgan întregii lumi musulmane. Și-a dat viața sa și pe cea a celor doi fii pentru djihad.

Prin acest comunicat ne rugam lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletului său.

Să dea Dumnezeu săi inspire în continuare pe martirii din Afghanistan/1

Semnat: Biroul Serviciilor

Comandamentul taberelor și fronturilor (Să ne amintim ca Biroul Serviciilor este organismul care coordonează toate acțiunile lui bin Laden și pe cele ale acoliților săi.)

Interviu cu Ibn-al-Khattab, comandantul militar al mudja hedinilor din Caucaz, realizat pe data de 27.09.1999.

Ibn-al-Khattab justifica djiihadul din Daghestan și din Cece mă. Sprijinindu-se pe aproape 4.000 de mudjahedini, el cheania la aplicarea legii *charia*.

După ce l-a elogiât pe bin Laden, declară ca acesta nu inter vine direct în Caucaz, deși el este unul dintre teoreticienii dji hâdului și principalul comandant al mudjahedinilor din întreaga lume. Bin Laden este actualmente angajat, continuă el, într-un război împotriva imperialismului american, dar nu a finanțai niciodată djiihadul din Daghestan. Arma cea mai importantă este credința în Allah.

Acest interviu a fost difuzat prin publicațiile bin Azzam, al căror sediu se află la Londra, și care afirmă că n-are nicio legătură cu mudjahedinii.

(Șeicul Azzam a fost asasinat în 1989.)

INTERVIEW WITH IBN-UL-KHATTAB, MILITARY COMMANDER OF THE MUJAHIDEEN IN THE CAUCASUS.

MONDAY 27 SEPTEMBER 1999.

Distributed by: Azam Publications.

The West and the rest of the world are accusing Osama Bin Laden of being the prime sponsor and organiser of what they call 'International Terrorism', today. But as far as we are concerned, he is our brother in Islam. He is someone of knowledge and a Mujahid fighting with his wealth and himself for the sake of Allah. He is a sincere brother and he is completely the opposite to what the disbelievers are accusing him of. We know that he is well established with the Mujahideen in Afghanistan and other places in the world. But the distance between him and us is very big. As you know, routes and communication between him and us are severed.

What the Americans are saying is not true. However, it is an obligation for all Muslims to help each other in order to promote the religion of Islam. Osama Bin Laden is one of the major scholars of the Jihad, as well as being a main commander of the Mujahideen worldwide. He fought for many years against the Communists in Afghanistan and now is engaged in a war against American Imperialism. Osama Bin Laden never financed us in the Jihad in Dagestan because the distance between us is too huge and we have no contact whatsoever. Even during the Jihad in Afghanistan, such amounts of money (\$25 million) were never spent by the Mujahideen in order to fight the Russian Forces. The Mujahideen have very basic means, with little weapons and money. Million or not, this will not delay or boost our Jihad for the sake of Allah. Our weapon is to believe in Allah (Iman). We just have to rely on Allah for help. Weapons, funds, support from individuals or groups is not everything. Allah will help those who are sincere in their intention of fighting for His Sake.

Military Commander of the Mujahideen in the Caucasus: Ibn-ul-Khattab This interview was made on 27 September 1999

Azam Publications is only a news outlet. We do not have links with Mujahideen anywhere.

Azam Publications

BCM Uthd/London WC1N 3XX, UNITED KINGDOM.

"And with the likes of all these (martyrs), nations are established, convictions are brought to life and ideologies are made victorious." [Shahid Dr. Shukhri Abdullah Azam, assassinated 1989]

Prima pagină a hebdomadărului djihadului din Algeria și de pretutindeni”.

Partizanii:

Brigăzile GIA i-au atacat pe despoții din est, vest, nord și din sud.

Soldatii din grupările islamice din Egipt ale *Al-Jamaa Islamiya* înmulțesc operațiunile militare.

Într-o operațiune de un eroism sinucigaș, brigăzile Al-Kassam [din Palestina] ucid un mare număr de „fii de maimuțe și de porci (evreii)”.

O puternică explozie cutremura capitala „cruciaților” (Paris); ea a omorât sau rănit numeroase persoane.

Articolul precizează ca acest atac s-a desfășurat în stația RER Saint-Michel care se afla „într-unul dintre cartierele cele mai șic (sic!) din oraș, [...] la vest de Palatul Elysée”.

În pagina a doua a aceleiași broșuri se explica

semnificația *Daawa* pentru care mii de musulmani au fost uciși la Sarajevo, în Cecenia, în Tadjikistan, în Kashmir, în Palestina, în Arabia Saudită, în Filipine și în China.

P. 3: Este anunțată asasinarea de către GIA a unui înalt funcționar din Ministerul Afacerilor Religioase, deoarece acest ministru face apel la toate țările creștine să-l ajute.

10 membri ai FLN au fost uciși de GIA, deoarece FLN este un partid laic, care a distrus țara și pe credincioși. Un italian creștin a fost mitraliat. „Nu peste mult timp acest porc a murit”.

A sunt în aer trecând peste o mină, un vehicul blindat al armatei algeriene dobândit cu ajutorul familiei „saudite” (e vorba de familia care domnește în Arabia Saudită și în care se mani

(شماره 107) نشره من أنصار الجهاد في الجزائر وفي كل مكان - الخميس 10 ربيع الأول 1416 هـ الموافق لـ 22 مارس 1995 - العدد 107

في كل إفريقيا: شرقا وغربا، شمالا وجنوبا
كتائب الجماعة الإسلامية المسلحة
تضرب الطواغيت بقوة ..
 زلزال من نهاية القصة الإسلامية الخالية من الحفاظ على إمره الجهاد ..
شظيرة - الأنصار - تعيد نشر البيان رقم 29 ..
 في 29 ربيع الأول 1416 هـ، جهاد أروع العز المرتد
جسور الجماعة الإسلامية يضرر يكتفون من
صناعاتهم العسكرية المتكثرة ..
 في عملية عسكرية بطولية تافرة ..
كتائب الفساد - تقتل عددا من أبناء
القبيلة والختاير ..
 صبت في مقتل عدد من الأشخاص وجرح عدد آخر ..
انفجار عنيف يهز العاصمة الفرنسية
الصليبية باريس ..

fešta influențe evreiești). Un vânzător de droguri a fost arestat „înainte ca judecata lui Dumnezeu să aibă loc”.

Două prostituate, cunoscute pentru relațiile lor cu opresorii (reprezentanții puterii) au fost strangulate. Au fost ridicate mai multe baraje rutiere: „cel mai nostim lucru a fost confiscarea Cupei Republicii, care trebuia data câștigătorului de nemilosul Zeroual (președintele algerian), de unul dintre aceste baraje”.

R 5: Prizonierii djihadului lăncezesc în celulele militanților împotriva Profetului (sic!), Fahd, Kadhafi, Saddam, Hassan al II-lea, Hussein al Iordaniei, Zeroual, Mubarak (în arabă înseamnă

„cel binecuvântat”, dar textul îl supranumește cel „nebinecuvântat”). Buletinul amenința că va tăia degetul unui scriitor laic (sic!).

Pp. 6 – 7: Un șeic palestinian înclina către nonviolență. Khomeini și-a renegat, în parte, credința față de poporul său, pentru a obține bunăvoință francezilor (care l-au găzduit în timpul exilului său și i-au permis să se întoarcă în Iran).

Gandhi a fost creat de englezi ca să-i împiedice pe musulmani să conducă India.

R 13: Este revendicata asasinarea ofițerilor și a polițiștilor din Egipt; urmează o scrisoare dedicată Palestinei, în care se spune că *Hamas* a pus o bombă în plin centrul Tel-Avivului, care a omorât „șapte porci de iudei și i-a rănit pe alți 33”. „Necredinciosul Arafat a condamnat această operațiune care nu poate să nu sâdească speranța în inimile adevăraților musulmani”.

Următoarea scrisoare se referă la Franța: GIA ridică în slavi atentatul din la stația de metrou Saint-Michel din Paris.

Apoi, situația din Tunisia este descrisă prin reprimarea mișcării *En-Nahda*, condusă de Rashid Ghannouchi. Conform buletinului *Al-Ansar*, *En-Nahda* este o mișcare democratică. Noutățile despre războiul din Bosnia amintesc luptele dintre musulmani, bosniaci și sârbii „serios înarmați de Rusia, Israel și de necredincioșii arabi”.

Drapelul mișcării mudjahedinilor

Pe drapel figurează o inscripție, chemind la *djihad* în numele lui Allah și la luptă împotriva necredincioșilor.

Se poate observa un glob înlănțuit, ținut de o mână acoperită cu o piele de șarpe în interiorul căruia se află o moschee a Profetului și Kabia. În stânga, sus, este scris, cu caligrafia rotunjită arabă: „Luptă-te pentru Allah și participă la *djihad*”, iar pe glob: „Anincați-i pe necredincioși din Peninsula Arabia”.

Cele cinci drapele ale Națiunilor Unite, Marii Britanii. Franței, Statelor Unite și Israelului sunt

acoperite cu sânge.

În fundal, în spatele unei puști AK 43 se vede drapelul mișcării *Harakat-UI Mujahideen*. Afișele acestei mișcări sunt, de obicei, legate de lupta mudjahedinilor în Kashmirul ocupat de indieni. Acest afiș reprezintă simbolul mișcării *Harakat-UI Mujahideen*.

În dreapta sus este scris un vers în arabă care este, de asemenea, reprodus jos în urdu: „Luptă-te pentru Allah”.

La mijloc, cuvântul *Allah* este scris cu cartușe și subliniat cu o armă automată pakistaneză foarte folosită de „Luptătorii pentru libertate”.

Comunicatul mișcării *Jamaa al-Islamya* a mudjahedinilor

„Obiectivul nostru: să redăm pământul poporului său deposedat de Occident și să redobândim Marocul.

Marocul este islamic, locuitorii vorbesc arabă și berbera.

Maghrebul este împărțit între Maroc, Sahara,

Mauritania, Algeria și părțile anexate de Niger și Mali.

Această împărțire este un complot al necredincioșilor colonialiști: francezii, spaniolii, portughezii, evreii și al companiilor internaționale. Complotul este creat de iudaismul mondial și de oamenii slabi care conduc țara, al căror lider este Salaud al II-lea (sic!) (Hassan al II-lea).

Jamaa nu recunoaște Algeria, țară artificial creată. Mișcarea cere Ligii Arabe și Organizației Conferinței Islamice să nu fie de acord cu existența acestei țări până ce ea va dispărea, dacă nu, membrii celor două organizații vor fi pedepsiți.

Salaud al II-lea mărturisește în cartea sa că și-a ucis tatăl cu ajutorul unui medic.

Punctul 7: *Djihadul* îl amenință cu moartea pe fostul și actualul prim-ministru spaniol, ca și pe familia lui, și pe cancelarul german din cauza poziției lor antiislamice în Siria, Bosnia, Herțegovina și în Kosovo.

Punctul 8: *Jamaa* se ridică împotriva iudaismului mondial, împotriva FMI și a Băncii Mondiale.

Punctul 9: *Jamaa* afirmă: „Trebuie eliminați toți francezii care trăiesc în Maroc și uciși toți cei care vorbesc franceza în public”.

Punctul IO: *Jamaa* îl informează pe Mohamed Abdul Râul (alias Abu Amar [Yasser Arafat]) că „lupta împotriva evreilor este o datorie sfântă chiar dacă aceștia părăsesc Siria, până când ei vor părăsi planeta și bunurile lor vor reveni

musulmanilor”.

Punctul 11: Se declară ca *Jamaa* „nu suportă să rămână nici măcar un evreu pe pământ. Ce ar însemna prezența a 20.000 de maimuțe și de porci în Maroc?”

Punctul 12: *Jamaa* interzice survolarea țărilor

de către avioanele civile franceze, britanice, spaniole, germane, americane. Ea este în stare să le distrugă până ce aceste țări se vor supune.

Punctul 13: *Jamaa* consideră Marea Britanie un dușman de moarte, deoarece a creat o comunitate evreiască în Siria.

Punctul 14: *Jamaa* estimează că wahhabiții (dinastia saudită) îi servesc pe evrei și pe „nazarineni creștini”.

Punctul 15: *Jamaa* anunță că îi va urmări „în lumea întreagă pe jurnaliștii, scriitorii și regizorii care atacă Profetul și pe oamenii de bine, aleșii lui Allah; adică pe musulmani, inclusiv pe Fecioara Maria”.

Punctul 18: S-a afirmat că „Islamul este pacea. Deci, nu poate exista pace cu evreii până ce aceștia nu se convertesc”.

Punctul 20: Mișcarea afirmă că "democrația este un mare păcat față de Dumnezeu și o opresiune pentru popor".

Punctul 21: *Jamaa* „le oferă 6 luni portughezilor să părăsească țara (Marocul)”.

Punctul 23: Se spune că „hotărârile mișcării *Jamaa* vor fi executate cu o mină de fier, oricare ar fi consecințele”.

Semnăt: Emirul mișcării *Jamaa Islamică Mudjahedină*, Abu Adbullah al-Sharif.

Acesta este un adevărat *credo* care predică măreția și necesitatea djihadului.

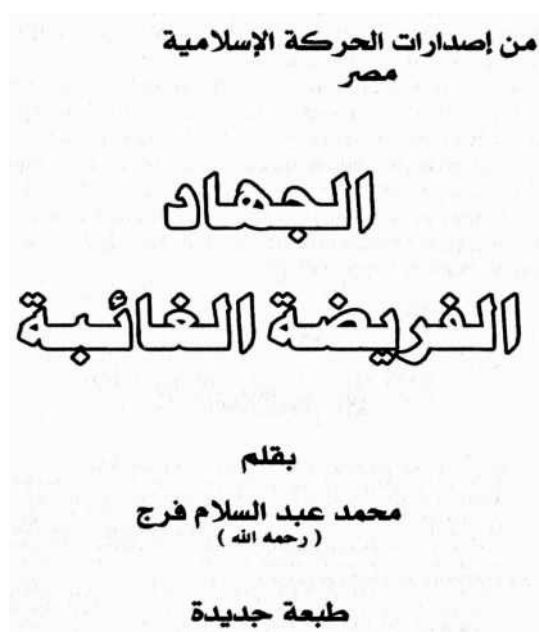
Iată câteva extrase din acest document publicat de Mișcarea islamistă din Egipt și scris de Mohamed Abdul Salam Faraj în februarie 1995:

Punctul 19: pentru a lua puterea, studiile nu sunt suficiente”.

Punctul 21: „A lupta e mai important decât a face studii științifice”.

Punctul 28: „Este lansată chemarea la djihad dacă necredincioșii se stabilesc pe pământurile islamului sau dacă un imam o cere”.

Punctul 39: „Pentru a ucide necredincioși, nu contează dacă în același timp le ucizi femeile și copiii”.

Pregătirea voluntarilor pentru djihad

Acest document amintește ca taberele islamiste s-au dezvoltat în timpul războiului din Afghanistan (1979 - 1989) și denunță rolul mai multor ONG, printre care „Biroul Serviciilor1. Sub acoperirea unor acțiuni caritabile» aceste

organizații islamiste erau, de fapt, canale de transmisie ale organizațiilor FIS sau *Jamaa Islamiya* egipteană.

Se mai afirmă că numeroși francezi, musulmani, prin origine sau convertiți, au luptat alături de bosniacii musulmani. Acordul de la Dayton (sfârșitul lui 1995) a determinat închiderea acestor tabere și plecarea voluntarilor, în special în Franța.

În sfârșit, acest document subliniază că au fost deschise tabere în special în Kashmir, dar și în Malaysia sau în Filipine, fără a uita să le menționeze pe cele din Angola (v. traducerea acestui document la pp. 240 – 242, n.tr.).

DOCUMENT DE TRAVAIL

POUR LE COMITÉ D'ÉTUDES

FORMATION DES VOLONTAIRES POUR LE DJIHAD
EN CAMPS D'ENTRAÎNEMENT

L'existence de camps d'entraînement islamistes n'est pas un phénomène nouveau. Le LIBAN, la SYRIE, l'IRAN, le LIBYE ont été des précurseurs dans la formation militaire d'éléments islamistes extrémistes. Cette formation s'adressait à des hommes politiques en forme de false cadres policiers, lutte pour ou contre les Palestiniens, lutte contre les opposants au régime iranien, défrayé du régime du Colonel KHADAFI. Ces camps étaient financés et organisés par des États ou des nations en gestation (palestiniens) et s'adressaient essentiellement à leur propre ressortissants, bien qu'assurant également la formation de sympathisants d'autres nationalités susceptibles de propager leur idéologie.

Le phénomène des camps islamistes a pris une nouvelle tournure lors de la guerre afghano-soviétique de 1979 à 1989. Pour chasser les soviétiques de l'AFGHANISTAN, les Moujamins afghans par le PAKISTAN, lui-même soutenu par les ÉTATS-UNIS, ainsi que par l'ARABIE SAOUDITE, ont recouru au DJIHAD, guerre sainte, et ont sollicité l'aide de leurs "frères" du monde entier pour combattre l'ennemi communiste.

Des milliers de volontaires appelés Afghans arabes sont accourus pour soutenir la lutte de libération des Afghans. Ils venaient d'ARABIE SAOUDITE, d'EGYPTE, du MAGHREB, de France. Leur formation militaire a été assurée dans des camps situés pour la plupart dans la zone frontalière entre l'AFGHANISTAN et le PAKISTAN. Les Afghans arabes étaient formés dans des techniques de combat qui sur le plan religieux, car ils venaient aider les co-religieux et il convenait que la foi ne leur fasse pas défaut. La guerre de l'AFGHANISTAN contre l'URSS aura été le premier Dihad c'est-à-dire une guerre sainte contre un ennemi impie.

Le retrait des combattants a coïncidé le vecteur des combattants pour le Djihad islamique de sont retirés en nombre important, notamment dans leurs pays d'origine nombreux de ne pas importer chez eux des combattants de Djihad, et, par conséquent d'un risque de relations croissant au grand nombre d'États musulmans arabes.

Les caractéristiques du Djihad moderne sont : deux aspects :

- des combattants motivés par la religion et non la politique
- des individus en rupture de lien, leur patrie d'origine a opposé à leur retour.
- des militaires ayant des formes d'armes de divers nationalités

Forme de charisme où se mêlent l'affectif et la crainte.

- Le voyage

Pour ceux qui veulent rejoindre un camp à la frontière pakistano-afghane, l'un des points de passage est BEDDAH d'où il est très facile d'obtenir un visa pour le PAKISTAN, si on se présente de TADJIKISTAN.

La guerre qui a ravagé le BOGNIE-MERZEGONNE, d'avril 1992 aux accords de DAYTON fin 1995, a fourni l'occasion aux Afghans arabes d'initier un nouveau schéma d'émigration et d'implanter de nouveaux camps en EUROPE.

L'accès des Afghans arabes aux camps islamiques se traduit à été largement favorisé par les organisations caritatives islamiques, ONG ou agences gouvernementales, islamiques, sous couvert d'actions humanitaires, facilitant le coût du voyage et la transformation en djihad.

Cette ONG implantée en AFGHANISTAN et au PAKISTAN telles El Haramein, la Wamy, Mission Aid, le Bureau des Services, IRO, le Front Commançard, aux Réfugiés de l'ONG, accueillent une vingtaine d'organisations caritatives islamiques, parmi lesquelles certaines se distinguent par leur participation active au Djihad. Ce sont : Al Kifah, Rafiqs, Center mise en place par Kumer Ladin RICHARD, ressortissant algérien, membre de l'Inspection Exécutive de l'IS à l'étranger, I.E.F., Pierre Pie Tadi, ONG qui a employé Amour CHAABAN, membre important de la Jamaa Islamique Égyptienne, mort en 1995 ; le Massoud, organisation qui issue de l'ONG Human Center International et qui a employé Abdurrahman ARROHAM, membre du Front Islamique de TUNISIE, interpellé en 1995 en Allemagne ; la Jamaa Salaf Agency - la JKA, agence caritative égyptienne ; Al Qida, ONG acquise par des terroristes égyptiens, en relation avec des membres du GIA ; International Humanitaire Hill Organisation, ONG dépendant de l'Organisation Islamique Europe, Rafiq Paris et entretient des liens avec Abdullah ANAS, membre de l'I.E.F.

Ces organisations caritatives, parvenues de groupes islamiques tels de l'IS, la Jamaa Islamique Égyptienne, ou d'États islamiques tel l'IRAN, le SOUDAN, ont permis au recrutement, plus large, parmi les jeunes volontaires ; à la notion de djihad, elles apportent la notion de "humanitaire" à l'engagement des jeunes si bien que de nombreux Français convertis à l'Islam ont rejoint les rangs des extrémistes islamiques combattant pour les musulmans de BOGNIE.

En outre, l'engagement des volontaires ou musulmans dans les combats de BOGNIE, a permis à un grand nombre d'entre eux, d'acquiescer la nationalité islamique, la plupart du temps, en épousant une ressortissante islamique.

Les accords de DAYTON ont entraîné la fermeture de ces camps et le départ des volontaires armés vers des contrées favorables à leur action (IRAN, SOUDAN, YEMEN, PAKISTAN), ou leur retour dans leur pays d'origine (ALGÈRE, ARABIE SAOUDITE, ÉGYPTE, FRANCE...)

Depuis 1995, des camps d'entraînement ont été ouverts dans les États ou régions suivantes : AFGHANISTAN, PAKISTAN, CACHEMIRE, LIBAN, IRAN, YEMEN, ARABIE SAOUDITE, PHILIPPINES et en AFRIQUE NOIRE (SOUDAN, ANGOLA).

„FORMAREA VOLUNTARILOR PENTRU DJIHAD ÎN TABERELE DE ANTRENAMENT

Existența taberelor de antrenament nu este un fenomen nou. Libanul, Siria, Libia au fost primele țări în care s-a realizat pregătirea militară a elementelor islamiste extremiste. Această pregătire se adresează bărbaților îndoctrinați în

favoarea unei cauze precise: lupta pentru sau împotriva palestinienilor, lupta împotriva opozanților regimului iranian, apărarea regimului colonelului Khadafi... Aceste tabere erau organizate și finanțate de state și națiuni în formare (palestinienii) și se adresau, în principal, propriilor cetățeni aflați în alte țări, deși se ocupau și de pregătirea simpatizanților de altă naționalitate care ar putea să le propage ideologia.

Fenomenul taberelor islamiste a cunoscut o nouă orientare în timpul războiului afgano-sovietic din anii 1979 - 1989. Ca să-i alunge pe sovietici din Afghanistan, musulmanii afgani din Pa kistanul condus de Statele Unite, ca și cei din Arabia Saudită au recurs la djihad, la războiul sfânt, și au solicitat ajutorul «fraților» lor din lumea întreagă pentru a lupta împotriva dușmanului comunist.

Mii de voluntari numiți afgano-arabi s-au grăbit să susțină lupta de eliberare a afganilor. Ei veneau din Arabia Saudită, din Egipt, din Maghreb, din Franța... Pregătirea lor militară a fost asigurată în taberele situate în majoritate în zona de frontieră dintre Afghanistan și Pakistan. Afgano-arabii erau pregătiți atât în privința tehnicilor de luptă, cât și pe plan religios, căci ei veneau să-și ajute coreligionarii și se cuvenea ca nicio problemă de credință să nu le fie necunoscută. Războiul Afghanistanului împotriva URSS ar fi fost primul djihad, adică un război săm împotriva unui dușman nemilos.

Retragerea sovieticilor a concretizat victoria mudjahedinilor care însă au rămas fără obiective, fiind, totodată, indezirabili în țările lor de origine care aveau grijă să nu aducă pe teritoriile lui fanatici ai djihadului. Ei dispuneau de o rețea de relații acoperim I un mare număr de state, în special arabe.

Astfel au apărut caracteristicile djihadului modern:

- Luptători motivați religios și nu politic;
- Indivizi deveniți indezirabili în țările lor de origine, care se opuneau întoarcerii lor.
- Militanți având frați de arme de diverse naționalități.

Calătoria

Pentru cei care vor să ajungă într-o tabără de la frontiera pakistano-afgană, unul dintre punctele de trecere este Jeddah, de unde le este foarte ușor să obțină o viză pentru Pakistan, dacă spun că fac parte din *Tabligh*.

Războiul care a răvășit Bosnia-Herțegovina din aprilie 1992 până la Acordul de la Dayton, de la sfârșitul lui 1995, a oferit afgano-arabilor posibilitatea de a înființa un nou teatru de operațiuni și de a implanta noi tabere în Europa.

Accesul afgano-arabilor în taberele bosniace sau croate a fost din plin favorizat de organizațiile caritabile islamiste. ONG-urile sau agențiile guvernamentale care, sub acoperirea acțiunilor caritabile, ațâțau conflictul bosniac și îl transformau în djihad.

În afară de ONG-urile implantate în Afghanistan și în Pakistan, ca *El-Haramein*, *Waniy Mustim Aid*, 3 iroul serviciilor”, IIRO - înaltul Comisariat pentru refugiați din cadrul ONU va acredita în jur de 20 de organizații caritabile islamiste, dintre care unele se disting prin participarea lor activa la djihad. Acestea sunt: *Al Kifah Refugee Center*, înființata de Kamar Eddin Kherbane, cetățean algerian, membru al instanței executive a organizației FIS din străinătate, IEFE, *Pace partout* ONG care l-a angajat pe Anuar Chaaban, membru important al mișcării *Jamaa Islamiya* din Egipt, mort în 1995; *Muwafaq*, organizație care provine din ONG-ul *Human Concern International* și care l-a angajat pe Abderrazak Arnim, membru al Frontului Islamic din Tunisia, arestat în 1995 în Germania; *Islamic Relief Agency* - ISRA, asociație caritabilă sudaneză; *Al-Qaida*, ONG în care sunt infiltrați teroriști egipteni în relație cu membri ai GIA; *International Humanitaire Hilf Organisation*, ONG depinzând de organizația islamică turcă *Refah Partisi* și întreținând legături cu Abdallah Anas, membru IEFE.

Aceste organizații caritabile sunt adevărate paravane ale grupărilor islamiste precum FIS, *Jamnia Islamiya* egipteană sau ale statelor islamice ca Iran și Sudan care au permis o recrutare mai amplă din rândul tinerilor voluntari; acestea adăugau noțiunii de „djihad” pe cea de „act umanitar” pentru înrolarea tinerilor, astfel încât

numeroși francezi convertiți la religia islamică au intrat în rândurile extremiștilor islamști care luptau pentru musulmanii din Bosnia.

În plus, angajarea voluntarilor sau a mudjahedinilor în războiul din Bosnia a permis multora dintre ei să obțină cetățenia bosniacă, în general căsătorindu-se cu femei bosniace.

Acordul de la Dayton a determinat închiderea acestor tabere și plecarea voluntarilor înarmați către locuri mai favorabile acțiunii lor (Iran, Sudan, Yemen, Pakistan) sau întoarcerea lor în țările de origine (Algeria, Arabia Saudită, Egipt, Franța).

Din 1993, tabere de antrenament au fost semnalate în statele sau regiunile următoare: Afghanistan, Pakistan, Kashmir, Liban, Iran, Yemen, Asia (Malaysia, Filipine) și în Africa neagră (Sudan, Angola)".

Nota Direcției Generale a Poliției Naționale, în care aceasta își exprima temerile față de regrouparea pe teritoriul francez din Africa de Nord a unor foști luptători din Afghanistan, refugiați în Pakistan (v. traducerea documentului la p. 245, *n.tr.*).

„Ministerul de Interne și al Amenajării
Teritoriului

Paris, 28 mai 1993

Direcția Generală a Poliției Naționale

Direcția Centrală a Poliției teritoriale

Serviciul Central al Poliției aeriene și a
frontierelor

Notă de actualitate Nr. 18/1993

Obiect: Amenințare legată de regruparea pe
teritoriul francez a unor cetățeni maghrebieni,
foști luptători în Afghanistan, refugiați în prezent
în Pakistan.

A fost atrasă atenția Serviciului Central al

Poliției aeriene și a frontierelor asupra posibilității sosirii în Franța a unor cetățeni maghrebieni, foști luptători în Afghanistan, în prezent refugiați în Pakistan.

Dacă în urma controlării pasagerilor algerieni se dovedește că au stat o vreme în Pakistan sau în Afghanistan, se cuvine să fie avertizat DST.

Roger Lejeune”.

Notă confidențială a responsabililor luptei antiteroriste, în urma reuniunii lor de la Paris, în zilele de 21 și 22 octombrie 1996.

Aceasta nota studiază terorismul de origine sunnită și pune în evidență amenințările teroriste provenind din Malaysia.

Sunt analizate, de asemenea, amenințările teroriste vizând țările importante și în special Franța, pericolele la care se expun, conexiunile și finanțarea acestor mișcări. Și se observa apariția numelui lui Usama bin Laden (v. traducerea acestui document la pp. 250 – 253, *n.tr.*).

Réunion des responsables de la lutte anti-terroriste
PARIS - 21 et 22 octobre 1996

CONFIDENTIEL

COMPTE RENDU

Accueillant les délégations, Monsieur Claude GUEANT, Directeur Général de Police Nationale rappelle que cette réunion, voulue par les Ministres lors de leur rencontre le 30 juillet dernier à PARIS a notamment pour objet la mise en oeuvre des points 22 à 25 des conclusions relevées à cette occasion, dans le but d'améliorer les moyens de communication et d'analyse des services.

Les diverses menaces seront examinées dans un objectif opérationnel visant à mieux les cerner et à mettre en évidence les points suivants :

I. - Evaluation de la menace terroriste
sous ses différentes formes et des ripostes adaptées à chacune,
à la lumière des événements récents

Le terrorisme d'extrême-gauche et d'extrême-droite

La menace d'extrême-gauche apparaît en déclin dans la plupart des Etats-membres même s'il subsiste des foyers à surveiller en Allemagne et en Italie où des groupuscules poursuivent leurs activités contre l'OTAN et des organismes internationaux. Plus inquiétantes sont les références à un soutien au terrorisme islamiste sunnite.

En France on constate une pause des actions violentes tandis qu'émerge une nouvelle génération qui investit davantage la sphère politique tout en maintenant des liens avec ses homologues à l'étranger.

La situation est également contrastée en ce qui concerne l'extrême-droite dont les activités sont en hausse aux Etats-Unis (mouvements antigouvernementaux).

II. - Terrorisme d'origine islamiste sunnite :
rôle des réseaux internationaux

La menace terroriste d'origine sunnite

Pour la délégation française bien qu'aucun centre unique n'ait été détecté à ce jour l'extrémisme sunnite s'apparente à une véritable « internationale » disposant de nombreux réseaux de solidarité. Il est avant tout lié à des contestations locales (Algérie, Egypte) auxquelles s'ajoute un facteur déclenchant, la guerre d'Afghanistan, qui a permis l'émergence de combattants faisant référence au Djihad, disposant de lieux d'accueil (Afghanistan, Pakistan, Soudan mais aussi Malaisie) et de sponsors, souvent des ONG. De nouveaux foyers de confrontation (Bosnie, Tchétchénie, Cachemire) ont favorisé leur action.

Situation intérieure

Les communautés musulmanes et les groupes activistes sont inégalement représentés au sein des Etats membres.

Situation intérieure

Les communautés musulmanes et les groupes activistes sont inégalement représentés au sein des Etats membres.

La France accueille près de 4 000 000 de musulmans. Majoritairement sunnite, c'est une communauté inorganisée et peu pratiquante au sein de laquelle la propagande islamique opère essentiellement dans les banlieues auprès d'une jeunesse désœuvrée qui sert de vivier de recrutement (ainsi que l'ont montré les attentats de l'été 1995 en France mais également des affaires précédentes - attentats de Marrakech au Maroc-), mais également au sein d'associations prétendument culturelles et dans les mosquées où les plus fanatiques sont repérés. Leur endoctrinement théorique achève ces nouveaux militants : sont envoyés en Afghanistan ou au Pakistan pour y parfaire leur formation. A leur retour ils deviennent à leur tour « recruteurs ».

Rompus aux techniques de clandestinité (utilisation de faux documents, « pertes » systématiques de documents authentiques, conversations et adresses codées) dotés de matériels de communication performants les membres de ces réseaux cloisonnés se répartissent hiérarchiquement les tâches.

De plus on relève des connexions entre délinquance de droit commun - souvent des jeunes algériens endoctrinés en prison (tel KELKAL) ou des Français convertis à l'islam - et l'activisme islamiste (affaire de ROUBAIX).

Connexions internationales

Malgré la fin de la guerre d'Afghanistan (où plusieurs milliers de volontaires arabes, en majorité Saoudiens, Algériens et Egyptiens ont combattu les Soviétiques) la zone pakistano-afghane demeure une aire de trouble qui continue à accueillir et à former de nombreux « Combattants d'Allah ».

On y recense la plupart des camps d'entraînement où les Moudjahidins sont formés au maniement des armes et à la lutte subversive. L'existence de camps a également été signalée au Tadjikistan mais aussi en Somalie, au Yémen, au Soudan, en Iran et en Malaisie.

L'ex-Yougoslavie a constitué, durant un temps, un nouveau pôle d'attraction pour les « Afghans » qui l'ont massivement quitté depuis, nombre d'entre eux pour la Turquie. Quelques centaines se sont fixés sur place constituant le vecteur d'un prosélytisme virulent.

Enfin certains sont signalés en Tchétchénie où ils pénètrent par des filières d'acheminement s'activant depuis la Turquie.

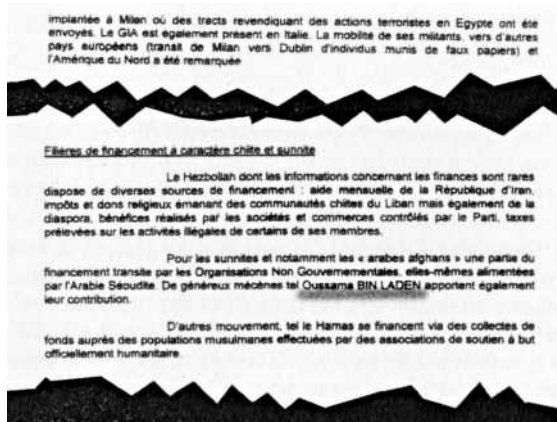
L'activisme des Moudjahidins est d'autant plus inquiétant qu'il apparaît en expansion et qu'il diffère radicalement de celui des organisations terroristes du passé mieux connues dans leurs modus operandi et leurs structures.

Ce phénomène est perçu comme une internationale diffuse, sans centre directeur, constituée de réseaux personnels de solidarité, où toutes les nationalités se côtoient, disposant de financement d'Etats, mais aussi de particuliers et de structures de soutien telles certaines Organisations Non Gouvernementales.

Le Royaume-Uni, où la situation est perçue comme moins critique, accueille une communauté musulmane essentiellement originaire du sous-continent indien mais également une fraction dure du Groupe Islamique Armé.

L'Allemagne sert de base de repli aux activités du GIA, ainsi qu'à un noyau d'activistes (150 membres, 300 sympathisants) du Hamas et du Jihad Islamique Palestinien.

L'Italie relève une convergence tactique entre diverses organisations sunnites, la plus dangereuse à ses yeux étant la Jamaa Al Islamiya égyptienne bien

„Reuniunea responsabililor luptei
antiteroriste Paris – 21 și 22 octombrie 1996

REZUMAT

Întâmpinând delegațiile, domnul Claude Gueant, directorul general al Poliției Naționale, amintește ca aceasta reuniune, inițiată de miniștrii în urma întâlnirii lor din 30 iulie același an, la Paris, are ca obiect punerea în practica a punctelor 22 – 25 ale concluziilor la care s-a ajuns cu această ocazie, pentru ameliorarea mijloacelor de comunicare și de analiză a serviciilor.

Diversele amenințări vor fi examinate într-un scop operațional, vizând o mai bună înțelegere și evidențiere a următoarelor puncte:

I. Evaluarea amenințării teroriste sub diferitele sale forme și ripostele adaptate fiecăreia, în lumina recoltelor evenimente

Terorismul de extrema stângă și de extrema dreaptă

Amenințarea de extrema stângă apare în

declin în majoritatea statelor membre, chiar dacă încă mai exista focare de supravegheat în Germania și Italia, unde grupuri mici își continuă activitățile împotriva organizației NATO și a organismelor internaționale. Mai neliniștitoare sâni referirile la o susținere a terorismului islamist sunnit.

În Franța se constata o încetare a acțiunilor violente, în vreme ce începe să se manifeste o nouă o nouă generație canin vestește mai mult în sfera politica, menținând totuși legăturile cu omologii să-i din afară.

Situația este în contrast cu cea care privește extrema dreaptă, ale cărei activități înregistrează cote înalte în Statele Unite (mișcările antiguvernamentale).

m. Terorismul de origine islamistă sunnită: rolul rețelilor internaționale

Amenințarea terorista de origine sunnita

Pentru delegația franceza, deși niciun centru nu a fost detectat până în prezent, extremismul sunnit face parte dintr-o adevărata «Internaționala» dispunând de numeroase rețele. El este, înainte de toate, legat de conflictele locale (din Algeria, Egipt) la care se adaugă un factor declanșator, războiul din Afghanistan, care a permis apariția luptătorilor care invoca djihađul, dispunând de țări de adopție (Afghanistan, Pakistan, Sudan, dar și Malaysia) și de sponsori, adesea ONG-uri. Noi focare de conflict (Bosnia, Cecenia, Kashmir) le-au favorizat acțiunile.

Situația internă: comunitățile musulmane și grupările activiste sunt inegal reprezentate în cadrul statelor membre.

Franța primește aproape 4.000.000 de musulmani. În majoritate sunniți, aceștia alcătuiesc o comunitate lipsită de organizare și puțin practicantă, în cadrul căreia propaganda islamică acționează în principal la periferie, asupra unor tineri fără ocupație, care pot fi ușor recrutați (așa cum au arătat-o atentatele din vara lui 1995, în Franța, dar și atentatele precedente de la Marakesh, în Maroc), dar și în cadrul asociațiilor pretins culturale și în moscheile unde sunt recrutați cei mai fanatici.

Îndoctrinarea teoretică odată încheiată, acești noi militanți sunt trimiși în Afghanistan sau în Pakistan pentru a-și desăvârși pregătirea. La întoarcere ei devin, la rândul lor, «recrutatori».

Obişnuiți cu tehnicile luptei în clandestinitate (utilizarea de documente false, «pierderea» sistematică a documentelor autentice, conversațiile și adresele codate), dotați cu materiale de comunicare performante, membrii acestor rețele bine structurate își repartizează ierarhic sarcinile.

Se descoperă din ce în ce mai multe conexiuni între delincvenții de drept comun – adesea tineri arabi îndoctrinați în închisoare (de exemplu Kelkal) sau francezi convertiți la islam – și activismul islamist (v. Afacerea Roubaix).

Conexiuni internaționale în ciuda faptului că

războiul din Afghanistan a luat sfârșit (în război în timpul căruia mai multe mii de voluntari arabi, în majoritate saudiți, algerieni și egipteni, au luptat împotriva sovieticilor), regiunea pakistano-afgană rămâne o zonă de conflicte care continuă să primească și să formeze numeroși «luptători ai lui Allah».

S-a făcut o inventariere a majorității taberelor de antrenament, în care mudjahedinii sunt pregătiți să mânuiască armele și să lupte subversiv. Existența taberelor a fost semnalată și în Tadjikistan, dar și în Somalia, în Yemen, în Sudan, în Iran și în Malaysia.

Fosta Iugoslavie a constituit o vreme un nou pol de atracție pentru afgani, care au părăsit-o apoi masiv, mulți dintre ei pentru Turcia. Câteva sute s-au stabilit acolo, constituind vârful de lance al unui prozelitism islamist.

În fine, unii au fost semnalați în Cecenia, unde pătrund prin filiere de transport activate din Turcia.

Activismul mudjahedinilor este cu atât mai neliniștitor, cu cât se află în expansiune și cu cât diferă radical de cel al organizațiilor teroriste din trecut, mai bine cunoscute în ceea ce privește modul de operare și structurile.

Acest fenomen este perceput a fi o «internațională» difuză, fără centru conducător, constituită din rețele personale de soli claritate, în care se întâlnesc toate naționalitățile, dispunând de finanțarea unor state, dar și de a unor

particulari, și de structuri de susținere, prin ONG-uri.

Marea Britanie, în care situația este percepută ca fiind mai puțin critică, adăpostește o comunitate musulmană în special originară din India, dar și o facțiune radicală a Grupării Islamice Armate.

Germania servește drept bază de retragere pentru GIA, ca și pentru un nucleu de activiști (150 de membri, 300 de simpatizanți) ai *Hamasului* și *Djihadului Islamic Palestinian*.

În Italia exista o convergență tactică între organizații sunnite, cea mai periculoasă fiind *Jamaa al-Islamya* egipteană, bine implantată la Milano, de unde au fost trimise manifeste revendicând acțiuni teroriste în Egipt. A fost remarcată mobilitatea militanților săi către alte țări europene (tranzitarea Milanului către Dublin de către indivizi cu acte false) și către America de Nord.

Filiere de finanțare cu caracter šiit și sunnit: *Hezbollahul*, ale cărui surse de finanțare sunt puțin cunoscute, dispune de diverse surse de finanțare: ajutorul lunar venit din partea Republicii Iraniene, impozitele și donațiile religioase provenind de la comunitățile šiite din Liban, dar și din diaspora iraniana, beneficiile realizate de societățile și activitățile comerciale controlate de partid, taxele puse pe acțiunile ilegale ale unora dintre membrii săi.

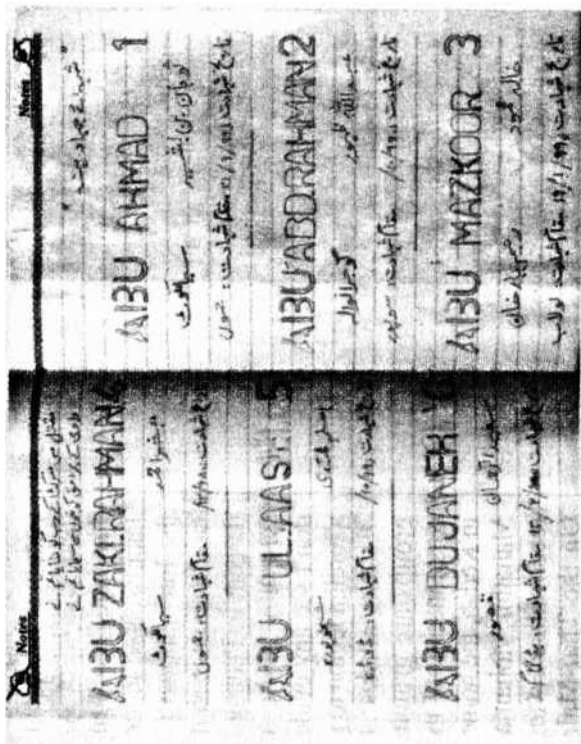
Pentru sunniți și mai ales pentru arabo-

afgani, o parte din bani trec prin organizațiile neguvernamentale, ele însele alimentate de Arabia Saudită.

Mecena generoși, precum Usama bin Laden, contribuie și ei.

Alte mișcări, precum *Hamasul*, se finanțează prin colectări de fonduri de la populațiile musulmane, efectuate de asociații de sprijinire, oficial cu scop umanitar/1

În acest carnet descoperit asupra unui pakistanez omorî! membru al unei organizații care luptă împotriva prezenței indienilor în Kashmir, s-au descoperit numele martirilor *Djihadului*, membri ai comandourilor sinucigașe, cu data morții lor programate între 1998 - 1999. Ei erau pregătiți într-o tabără specială a lui bin Laden, rezervată așa-numiților kamikaze: tabăra Khalid ben Laden Walid, situată în Khost, în Afghanistan.

Jamaa Islamiya în Egipt

Operațiunea din 17 noiembrie 1997 a fost îndeplinită de 15 mudjahedini ai uneia dintre Companiile *Talaat Yassinc*: aceasta luare de ostatici din rândul turiștilor străini urmărea eliberarea emirului suprem al organizației *Jamaa Islamiya*, doctorul Omar Abdul Rahman, precum și a membrilor Comandamentului istoric al mișcării *Jamaa*, ca și punerea în libertate a altor persoane deținute de egipteni și de americani.

Jamaa Islamiya acuză puterea egipteană că ar fi provocat moartea unui mare număr de ostatici și

de „indigeni” prin reacția sa armată.

Comunicat din data de 17.11.1997 al *Mișcării
Djihad*, Unitățile islamice Fatah

Deoarece guvernul egiptean a refuzat reconcilierea și încetarea violențelor, luarea de ostatici la Luxor, care nu va fi ultima de acest fel, este răspunsul la executarea islamiștilor, atâta timp cât Egiptul va continua tortura și executarea militanților. Străinii nu sunt vizați, dar ei sprijină regimul venind să facă turism: banii lor servesc pentru cumpărarea de mijloace de tortură din Occident.

Mișcarea cere eliberarea a mai bine de 30.000 de prizonieri islamisti și acuză guvernul că

este ilegal deoarece a falsificai alegerile.

Comunicatul lui Abi Hamza Hattab, emirul Grupării salafite pentru predicare și lupta, care condamnă diferitele forme de umilințe și torturi pe care le „îndura frații noștri musulmani, în special în Franța, dar și în alte țări păgâne”.

„Îi informam pe toți frații noștri prizonieri că noi îi susținem prin toate mijloacele și că luptăm pentru victoria lor”.

„Consideram că autoritățile franceze poartă responsabilitatea pentru tot ceea ce se va întâmpla în urma proceselor întreprinse împotriva acestor frați prizonieri”.

Semnat: reprezentantul Biroului de Consiliere
și Reformă, Usama bin Mohamed bin Laden

(Documentul este semnat jos, în stânga, chiar
de Usama bin Laden, ceea ce e un lucru foarte
rar.)

Aceasta comisie internațională pentru
drepturile omului (Centrul de observare islamică
de la Londra) condamna spânzurarea a patru
egipteni (numele lor sunt indicate)» printre care
Fawaz. După o ședință de judecată din data de 19
ianuarie 1997» în acest proces sunt acuzați 19

militanți» dintre care 13 sunt condamnați la munca silnică. Aceasta comisie nu este de acord cu judecarea civililor în tribunale militare» în fața căror apelul și casarea sunt imposibile și unde nu exista dreptul de grație.

Acest comunicat datat 22 octombrie 1997 și semnat de Centrul de observare islamică, afirmă că mărturisirile au fost făcute sub tortura.

International Commission
On Human Rights

مركز البحوث الإسلامية

لجنة حقوق الإنسان الدولية

مصر : استمرار مسلسل الإعدامات التعسفية في ظل المحاكم العسكرية

تدين لجنة حقوق الإنسان الدولية المشتبهة من المرصد الإسلامي -الإسلامي قيام النظام المصري بإعدام أربعة من المدنيين الأبرياء بناءً على حكم صادر من محكمة عسكرية جائرة غير عادلة ثبت أنها تهاجمت أن الاعتقالات التعسفية إليهم جاءت وليمة الإكراه والتعذيب فضلاً عن أن هذه المحاكم تسمم بالظلم الدائم . وقد انتهكت عدداً من أهم الحقوق الأساسية التي يربحها القانون الدولي . ومنها حق المتهم في المحاكمة أمام قضاة مستقلين ومختصين . ووجهه في أن يتاح له وقت كافٍ لإعداد الدفاع . ووجهه في الاستئناف أمام محكمة أعلى . وهؤلاء الأبرياء الذين تم إعدامهم هم :

١- ياسر قنحي محمد عبد الشعم فورز (طبيب)
٢- عرفان محمد حسوب الدولي (طالب)
٣- علي محمد أحمد فراجح (طالب)
٤- ياسر عباس سليمان (معلوم فني صناعي)

وكانت المحكمة العسكرية أصدرت حكمها الجائر بتاريخ ١٩/١٠/١٩٩٧ في القضية التي خدمت ١٩ مداناً على النحو التالي : الإعدام لـ : وبالأشغال الشاقة المؤبدة لمعتهم . وبالأشغال الشاقة المؤبدة لـ : معتهم . والأشغال الشاقة : لسنوات علي معتهم . والأشغال الشاقة : لسنوات علي معتهم . وبإقامة معتهم .

ولقد أصبح من الواضح الجلي بعد تنفيذ أحكام الإعدام السافرة من محاكم عسكرية ضد مدنيين ، وإفراط هذه المحاكم في إعدام أحكام الإعدام أن النظام المصري دخل مشلاً فريداً في إخضاع شعب مصر الإبي المسلم الذي يدافع عن مبادئه ودينه لا باستخدام الوسائل غير المشروعة والفرقة نولياً . فهو ما زال مستمراً في انتهاك حقوق الإنسان وإحالة المدنيين إلى محاكم عسكرية وممارسة أبعث أنواع التعذيب والقتل داخل السجون وخارجها -تخرج نطاق القضاء - ضد أبناء الشعب الصابر .

ومن الهدير بالاذكر أنه لا يحق للمعتهم استئناف الأحكام أو العفويات التي تقضي بها المحاكم العسكرية أو أنظر فيها أمام محكمة أعلى . إذ لا تلغى جميع أحكام الإعدام التي تصدرها المحاكم العسكرية . ولا تصديق رئيس النظام . بعد مراجعتها من جانب : مكتب الاستئناف العسكري . وهو هيئة غير قضائية يرأسها رئيس النظام نفسه - مما يدعو للدهشة ألا يعترض المكتب على أي حكم بالإدانة أو على عقوبة صدرت في أي قضية بل تم إقرار جميع أحكام الإعدام - . ولا يجوز اللجوء إلى الاستئناف القضائي أو المراجعة بالنقض . وتعد هذه الإجراءات قاصرة عن الوفاء بالتدابير الدولية للمحاكمة العادلة . بما في ذلك المادة ١٤ (هـ) من العهد الدولي الخاص بالحقوق المدنية والسياسية . والتي تنص على أنه : لكل شخص أدنين بجرمة حق اللجوء . وفقاً للقانون . إلى محكمة أعلى كيما تعيد النظر في قرار إدانته وفي العقاب الذي حكم به عليه . ومن الموجب أن رئيس النظام يسطع بدور مشيوة (الخصم والمكرم) باعتباره ينتمي إلى السلطة التنفيذية وإلى النظام القضائي معاً . ولم يستخدم حق العفو أو استبدال العقوبة لصالح أبناء مصر في الوقت الذي يكشف فيه من إخلاله أكثر من ثلاثين جنسوياً من الصحافة . وفي الأخير : فإن لجنة حقوق الإنسان الدولية المشتبهة من المرصد الإسلامي -الإسلامي إذ تستنكر وتدين استمرار الإعدامات وإحالة المدنيين إلى محاكم عسكرية تعرب عن قلقها من هذا التصرف الذي يندرج بمزيد من التعسفية والمواجهة بين أبناء الحركة الإسلامية والنظام المصري . وتطالب اللجنة المجتمع الدولي باستخدام السلطات ضبط هذه النظام المصري لتزود بأحكام القوانين والمواثيق الدولية التي صادق عليها والتي منها : العهد الدولي الخاص بالحقوق المدنية والسياسية . و اتفاقية مناهضة التعذيب . كما تطالب اللجنة المجتمع الدولي والمنظمات الحكومية وغير الحكومية التدخل السريع لإنهاء المحاكم العسكرية ووقف هذه الأحكام الجائرة بحق المدنيين .

وخسبنا الله ونعم الوكيل .

المرصد الإسلامي الإسلامي
التأسيس : ٢٢ جمادى الآخرة ١٤١٨ هـ
الواقف : ٢٢ أكتوبر ١٩٩٧

Islamic Observation Center, PO Box 13875, London W9 1FG, UK.
E-MAIL : observer @ islamic.athome.co.uk Tel / Fax : 44 171 624 004

Acest comunicat purtând numărul 1, din 18 august 1998, este o scrisoare deschisă a Armatei Islamice de Eliberare a poporului din Kenya. În ea

se afirmă că atentatul întreprins de Compania martirului Khaled al-Saad viza numai Statele Unite, într-adevăr, „americani ne umilesc poporul, ocupă Peninsulele (Arabici), ne sug averile și ne obligă să le suportăm blocadele. Mai mult, ei îi susțin pe dușmanii noștri dintotdeauna, evreii israelieni care ocupă Moscheea Al-Aqsa”.

Scrisoarea explică și că acest atentat este justificat deoarece guvernul kenyan i-a autorizat pe americani să se folosească de țara lor pentru a lupta împotriva țărilor musulmane vecine, în special împotriva Somaliei. În plus, Kenya a colaborat cu Israelul, pentru că acolo se află centrul evreiesc, cel mai antimusulman din Africa Orientală.

Din Kenya, se mai poate citi, americanii au susținut secesiunea sudului sudanez în jurul lui John Garang.

رسالة مفتوحة إلى الشعب اليهودي

أي الشعب الكندي... وأي رئيس عربي صهيوني... السلام على من اتبع الهدى... أما بعد،
لم يكن غريباً عليكم ولا على المسلمين أن نابعوا عملية الخسوف أن سيرة الشهيدين غداة أحداث 11
سبتمبر الترحيم الأمريكي فقط. رغم أن ذلك إحداهما المزمع والخسوف قد قبل صوته قوة لتفريق المسلمين
أحداث التسفير بقليل. فليس غريباً على إسرائيل وعلى إسرائيليين المسلمين أن ينادوا بل كل طائفتهم من قبل
إسرائيل جارية الشعب والنسب من الأمريكيين الذي يتكلمون شعوب. أفراد الإيمان والمثلة. فلا أحد يقول أن الأمريكيين
سازد الرقعة بظفر حرة العرب ومضطربون ثروة المسلمين وحاسرون بأسلطهم وقواهم طمسوا رب العالمين. ولا
يتردد. ومع ذلك صعدون شكل صمود. عدوا في اليهود الأمريكيين الذين يقتسمون لشعب الأمان
لأن التسوية كدالة ليسا حرة على أمريكا ليهرب أن تعرض الشعب الكندي من حيث كونه أي عرب
(500) مليون دولار من الحسنة المادية (30) مليون دولار تمويلاً للبرص الكندي كل بحسب إسرائيل (500) كذا
دولاً بالأسرة كل قليل مع (500) مليون دولار من الأضرار العامة اللاحقة بالاعتداء الكندي.

أيها الشعب الكندي والسلام،

لعل الكثير منكم يتساءلون بعد التسليم بما ذكرناه... ولكن ماذا تظنون الأمريكيين والمسلمين فيها أوتوا
الضرورة التي تعرض مواطنيها للقتل والقصف (الاعتداء) ولاجابة على ذلك. نحن أن يتذكر الكنديون أن حكومتهم
في تلك طيات لهم الموت وبنادقهم من مسدسات الأمريكيين باستمطار. أرضها لتفصيل شعوب الإسلام الجاردين
لكنها (والذي كونه دولها ومعاصرة القضاة). والحكومة الكندية هي التي تعالفت مع إسرائيل لتفكيك لأمة الإسلام، في
تلك القارة وفي غيرها. ولأنهم جعلت الأمر من الكنديون كونه
أي كندا فوجد القارة الأمريكية التي جعلت بلاد العرب والشركاء وأما في موالي. وطهران كندا
في كندا. مركز للعلم الإسرائيلي نشط ضد المسلمين في القارة وفي الشرق الإسلامي صموداً. وكانوا لتفصيل على ما
يجري لتسليم من ماضي انطلاقاً من كندا وقترانيا وبغيرها من دول شرق إفريقيا غير خالصة على أحد المسلمين
مع الإسرائيليون وهم يفتنون المسند الأقصى بعض إعلاناً للعرب على كل المسلمين في العالم.
مطالاً أمريكا في كندا في التي غطت رادارتها مسلة أمريكا الشريرة ضد أهل الإسلام في الشرق الإسلامي
الصومالي. هذه المسلة التي لا تزال موجودة. والتي أخذت تستعيا في الهجوم الذي قادته أمريكا مع حلفائها
والتي لعل فيه أكثر من (13000) من أبناء الصومال من الأطفال والنساء. والفتوح. هذا فضلاً عن أفاء العتبات
وصور التوقيف التي باعها المحتلون اليهود في الصور.
في كندا. خطفوا راهباً من القديسات حرب عصابات دينية ضد الشعب اليهودي المسلم أنصافاً. وقامت أوتوا
العشر الفرية وهي كندا مطارة أمريكا في صهيون بصفتها عصابة العصر. وسعت من ذلك ذلك لتفصيل
السواحل بصل صهيون من صهيون. ولتفصيل السواحل في تطبيق ليرة الله في بلاد المسلمين وتقسيمهم وبغيرهم. كما
شكل تركلة قبل ليه عشرات الآلاف من النساء والأطفال والتفصيل. ولقد أوشك اليهود أن يوصل
اليهود إلى السيطرة على السودان بحيث تصبح أراضيهم على بعد ألفي (280) كلم من مكة المكرمة.

أيها الشعب الكندي والسلام،

هذا الذي ذكرناه ليس من بعض صفحات به أن كندا صهيون في ذلك مثل تراثها. حدث أكبر فواجبه الأمريكيين
المتطوعة ضد المسلمين في إفريقيا والشرق الإسلامي. وهذه الأسباب كانت السبب الأمريكية في كندا هذا لغيرنا
بعض هرب القضاة الإسلامي المزعج. بل إن الأمريكيين هربوا في حربي يجرعون كساسة وكذا الله أو بعضاً
لشعبها أو كساسة أو كساسة في صهيون. فليس الكنديون أن كانوا صادقين في حبيب بلادهم أي تلك القوية.
بعض من صهيون أرضهم بين يديهم لتفصيل الأمريكيين والإسرائيليين. وبصفتهم هؤلاء أن تستعيا كساسة شعوب
أي شعب مسلم. وأطفالاً مكسبة العصر. فربما وليسوا أي بعد صهيون. شكل الذي لتفصيل إليه كان لا يذوقهم
الأمريكيين الكنديون. وإن لم يفتلوا ذلك ولكن في يقتسم أن مسا. لتسليم 2 بذكر أن تلعب حرة على حال الأمم. أ
مستعيا مستعيا لاستعمار الأرض التي يفتلونها منها عدوا. في كل ما أهل الكتاب تعالوا إلى كساسة صهيون. يستعيا مستعيا
لا صهيون (11: 11) لا لشرك به عدا ولا يفتلونها بعضاً أيها من دون الله فإن ثروا قتلوا أعداء. يا مسلمين.

البيان رقم 4

البيان رقم 4
البيان رقم 4

Comunicatul nr. 4 din 12.8.1998 al Armatei
Islamice de Eliberare

„Având în vedere ocupația americană și
evreiască a împrejurimilor Moscheii Al-Aqsa,
având în vedere ceea ce fac evreii în Palestina
(distrug casele), având în vedere că mai mult de
un milion de irakieni au murit, având în vedere
închiderea ulemalelor în America și în țările
dominate de Statele Unite și având în vedere
furtul averilor musulmanilor prin exploatarea
petrolului, toate acestea ne obliga să declanșăm
dihadul în lumea întreagă și în orice moment.

A lupta împotriva Statelor Unite și a aliaților lor, evreii din Israel, înseamnă a lupta pe viața și pe moarte. Înainte de Nairobi, îi avertizasem pe musulmani să nu frecventeze nimic din ceea ce este american și repetam aceasta punere în garda”.

Declarația Frontului Islamic Mondial pentru înfruntarea evreilor și a cruciaților (creștinilor)

„Vineri, am aflat că două enorme explozii în capitalele Kenyei și Tanzaniei au avut ca ținte ambasaderele americane, (reușite) grație clarității planurilor și determinării militanților [...].

Operațiunile de la Riyadh și Khobar (în Arabia Saudită) au ucis 30 de ocupanți americani. Tinerii musulmani și, în special, saudiți trebuie să răzbune profanarea Pământului Sfânt și a Moscheii Al-Aqsa.

Americanii ne toacă averile și ne umilesc popoarele. [

Americanii au crezut în minciunile evreilor până într-atât, încât acestea au dus la declanșarea războiului dintre mudjahedini și ocupanții americani. [...] Sângele musulman a fost vărsat în Bosnia sub ochii americanilor (au existat gropi pline de cadavre, violuri, torturi, opera necredincioșilor). Armata de Eliberare a pus capăt acestei situații omorând 13.000 de civili. America a uitat Nagasaki și Hiroshima și îi acuză pe nedrept pe tinerii musulmani de terorism. [...] Americanii i-au îndemnat pe evrei să ocupe Ierusalimul, apoi au ocupat Arabia Saudită. Ei i-au susținut pe conducătorii corupți din regiune. Zilele ce vor veni vor dovedi că America o să aibă soarta URSS: va primi lovituri din toate părțile”.

12 august 1998

ولمّا التجر بعد ذلك فالتجده فالتجده ما عليهم من السبل ...

[illegible]

مصر هي موطن الحضارة المصرية القديمة، التي كانت من بين الحضارات العريقة في العالم. وقد شهدت مصر عصوراً ذهبية في تاريخها، من عصر الفراعنة إلى عصر الإسلام. وقد لعبت مصر دوراً مهماً في التاريخ العالمي، من خلال مساهمتها في الحضارة الإنسانية. وقد شهدت مصر أيضاً فترات من الظلم والاستبداد، من قبل الحكام المصريين والعثمانيين. وقد لعبت مصر دوراً مهماً في التاريخ الحديث، من خلال مساهمتها في الحركة القومية العربية. وقد شهدت مصر أيضاً فترات من الديمقراطية والتنمية، من قبل الحكام المصريين. وقد لعبت مصر دوراً مهماً في التاريخ المعاصر، من خلال مساهمتها في الحركة القومية العربية. وقد شهدت مصر أيضاً فترات من الديمقراطية والتنمية، من قبل الحكام المصريين. وقد لعبت مصر دوراً مهماً في التاريخ المعاصر، من خلال مساهمتها في الحركة القومية العربية.

القادة الأمريكيين ضد الإرهاب الشباب المسلم الجامع بالارهاب في تطرف شديد في الإرهاب الفيلسوف اديلة
الاصنام القديمة وتقدم رواية إخبارية ورسائية عن الانتماءات السياسية وشعبية، والاعتراض على فيليبس، التي
أدت إلى أخطاء فضيحة لا يمكن التراجع عنها. قاسم اديلة يدافع عن شباب المسلمين المتطرفين الذين ارتكبوا الإرهاب في عام
يسعون لضرب الافعال الأمريكية ليس إلى التقدم الذي مارست الحكومة الأمريكية على شعبهم المظلوم، فكانت الإرهاب
في احتلالهم ضد الجنس، في قاعد فهدت ضد واحتلال جزيرة العرب، ما هو جاذب الانتماء، في احتلالهم،
التي، فكانت تلكم انتماء الى الاسلام من قبلها، فكانت كل من شباب المسلمين في تلك المنطقة.

[illegible]

وَأَمْرٌ دَعَاَنَا أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Journal of Management Education

1569/6/19

توافق: ۱۹۹۸/۸/۱۲ م

Lecțiile de nimicire a distrugătorului
american *Cole*

Iată mai jos un extras din textul liderului fundamentalist egiptean Rifai Taha (instigatorul atentatului de la Luxor, din Egipt), care a fost redactat în 12 noiembrie 2000, la circa o lună după atentat.

În ciuda masacrării femeilor și copiilor în Palestina de către evrei, Aden întâmpină distrugătorul *Cole* pe 12 octombrie. *Cole* este foarte bine protejat. Operațiunea a costat între 5.000 și 10.000 de dolari. Însă jurnaliștii plătiți de

occidentali afirma ca: „forța noastră nu poate fi comparată cu cea a sioniștilor. De altfel, americanii au folosit Irakul ca exemplu pentru a-i teroriza pe opozanți. Americanii au distrus o uzina de medicamente din Sudan, poate singura din țara. Am atacat taberele de antrenament din Afghanistan, unde nu se aflau decât lansatoare de rachete sau mitraliere. Americanii vor să fie judecați de tribunalele lor oameni pe care-i decretează a fi teroriști [...]. Pot să ne copleșească cu alcool, cu cosmetice [...], cu ceea ce se numește moda, dar nimic nu ne va opri. Cei care au cunoscut plăcerile nu vor avea forța sufletească să îndure un război lung pe plan mondial [...]. Necredincioșii nu vor putea suporta o viață în teroare, cu sabia lui Damoclès deasupra capetelor!”

Propaganda occidentală a condamnat atacarea țărilor civile, dar totuși puțin îi pasa Occidentului ca sunt uciși musulmani în Palestina sau în Cecenia.

بسم الله الرحمن الرحيم
ضرب المدمرة كول
 الذريون والحر.

شهر كامل مضى منذ أن ألحقه قارب صغير صناعة محلية نحر مدمرة أمريكية ليمارسها
 فيسرعها ..

في الثاني عشر من شهر أكتوبر الماضي وبينما كانت شواطئ عدن تفتح ذراعيها لاستقبال
 المدمرة الأمريكية " كول " غير عابئة بما تقدم عليه اليهود ويدعم من الولايات المتحدة
 الأمريكية من ذبح لأطفالنا ونسائنا أمام كاميرات التلفزيون في فلسطين ، بينما كانت ترسو
 هذه المدمرة الأمريكية في الميناء البحري تتروذ بالوقود ويمض الفخمسات ، تطلق نحوها
 قارب بسيط من صنع محلي وبما زود بموتور سيارة أو جرار زراعي أو حتى دراجة بخارية

..

والقارب لم يكن متوجها نحو المدمرة ليوذي التحية العسكرية أو يتهيج لاستقبال المدمرة
 الأمريكية أو ليشول أسطحه بمض القنود من رايكي المدمرة حيث القتر الشديد في اليمن وفي
 مدينة عدن

إن ضرب المدمرة كول بوصفه هدفا عسكريا حصينا أهداف بعدا آخر : فبضرب الأهداف
التي اسطلم على أيها مدينة استطاعت الآلة الإعلامية الضخمة للغرب أن تجعله صلا مدافا
عند البعض في حين أن استهداف المدمرة هو عمل أكثر إيلاها بالنسبة للولايات المتحدة وهو
في نفس الوقت لا يستطيع أحد حتى من القوى الكفيرة نفسها إنكته واستعمل ذريعة مهاجمة
المدنيين ، وهم يطون بالطبع المدنيين من غير المسلمين أما المسلمون فلا بأس أن يقتل
أطفالهم وسلاهم وشيوخهم في فلسطين والفيتان وغيرهما !!! ..

كما أن أصحاب مقولات الاعتدال والعتابية وضرورة صون حياة المدنيين من غير المسلمين
إن يستطيعوا أن يذيلوا هذا الحدث بشيء حيث أن الهدف هدف عسكري وله الدولة كلفة
محارية ومعاقبة تدعم الكيان الصهيوني في احتلال أرضنا وتثريد شعبنا ..

America îi sprijină pe sioniști, ne ocupă teritoriile, îi determină pe frații noștri să emigreze. [...] Noi, mișcările islamiste, plătim un greu tribut ca să rezistăm cenzurii [...]. Evreii dirijează deciziile americanilor. Musulmanii trebuie să înțeleagă ca americanii își pot schimba politica dacă primesc lovituri directe.

În fața forței nucleare americane, noi avem credința. America nu poate trăi în pace și fără să fie atacată de popoarele musulmane, căci o națiune nu poate fi învinsă atât timp cât tinerii săi sunt gata să moară, în vreme ce tinerii dușmani trăiesc în rușine și păcat, chiar dacă posedă arme de distrugere în masă”.

ولقد كان توقيت توجيه الضربة للمدبرة كول في وقت العدوان الصهيوني والبربري الذي يقوم به اليهود في مواجهة شعبنا في فلسطين توقيتاً موفقاً ، وقد دفع الكل من أبناء الحركات الإسلامية لأن تحترق حنوه في صمت ، مما يدعو لتوقع المزيد من العمليات على هذا النحو ، وفي عمل تسبيحي مبارك في مواجهة الولايات المتحدة الأمريكية في ظل تقاسي القسور عدد الكثرين من أن الشعب الأمريكي لن يكف عن دعم الكيان الصهيوني بل وبلغ قبحه السياسية في قراراتها ضد المسلمين على غرار ما تم في الكونجرس الأمريكي لمواجهة شعبنا في فلسطين أن يكف عن هذه الأفعال إلا إذا شعر هذا الشعب صلياً بخطر هذه السياسة عليه وتريث من أنه للخطر سواء كان مدنياً أو عسكرياً ، وإذا كانت الجالية اليهودية يعتبرها متفحذاً لقرار الأمريكي مصدر ضغط يصاح له في ظاهر الأمر ، فإن الشعوب المسلمة عطينها أن نؤمن أن الشعب الأمريكي يمكن أن يغير سياسته إذا ما أُنشِر خبراً مثلاً من جراء هذه السياسة ، وإذا ظلت الولايات الأمريكية حريصة على أن نجعلنا نعيش تحت مظلة رعبها كقولة عظمى نؤويه فطيناً أن نشعرها أننا نمثلك من القدرة الذاتية والإيمانية المتمثلة في الرغبة في نيل الشهادة وبلوغ الدرجات العلى ما يجعلها تضع ليلتها هذه في المتاح ليعتد عليها الناس ..

طيناً أن نشعرها أن لرواحنا قد ضللت بسجنها داخل أسوار أصفادنا وإيقاع ترعب في حرية تحلق من خلالها بحواصل طير خضر ، وأنها تملك من الإرادة والعزيمة ما يجعلها تنفع بهذه الأجساد لتصلهم بها الدروع والمدافع ..

لقد جاء ضرب المدبرة كول ليؤكد للولايات المتحدة الأمريكية أن قوة عقدها وبطشها لن يجعلها في ملأ من أيدي الشعوب الإسلامية ، وأن دعم الحكام لها لن يحميها من رعبها هؤلاء الحكام وأن السبيل الوحيد لئلا يمشوا بالآل من أن يتعلموا مع هذه الشعوب بما لها من تاريخ حضاري وجهادي أن يستلهموا طمسه مهما امتلكوا من آلة عسكرية أو عظماء حكما لهم يحرسون على مفاتيحهم في ضرب شعوبهم ..

إن ألسنة الإسلامية الذفرة برجالها وقفرة في أملك الظروف على تقديم التضحيات ، ولن

Acest document a fost publicat în iunie 1998, pe prima pagină a publicației *Les Partisans de la Shariah*, cu titlul „Prima sabie nucleară islamică” (v. traducerea acestui document la pp. 278 – 279, n.tr.).

LES PARTISANS DE SHARIAH

NEWS...NEWS...NEWS...NEWS...

Juin 1998 - Safar 1419 Fichier 1 Edite 3

LE ROI FAHAD CACHE DEUX INFIRMIERES DE ALLAH'S PUNITION

KOSOVO

L'AFGHANISTAN

LA SEVERITE DE LA JUSTICE MUSULMANE

LES ARRESTATIONS DE MUSULMANS DANS EUROPE ET ANGLETERRE

LES MOTS DE VERITE DANS MASJID-E-NABAWEE

L'ATTAQUE SEVERE A DETUIRE ERUDITS ET DAA'EES DE JIHAD

L'ERUPTION DE QUERRE DANS YEMEN CONTRE L'ARMEE ISLAMIQUE DE ABYAN

LES EGYPTIENS EXECUTENT DEUX MUJAHIDEEN DANS LE PUBLIC

L'ISRAEL/ISLAM OPPOSE

L'Islam: questionne et répond

LE ROI FAHAD CACHE DEUX INFIRMIERES DE ALLAH'S PUNITION

Dans Mai tard les deux infirmieres Britanniques "accusé de meurtre leur collègue Australien étaient acquittées. La révision entraînait l'imprimé d'un pardon par le " - Gardien des Deux Mosquées Sacrées " - Roi Fahad. Cette intervention royale est, et probablement sera un phénomène unique. Il est invraisemblable qui avait l'accusé été soeurs Musulmanes un tel répit n'aurait pas été accordé. Dans le contraste ils auraient été traités avec dans une humiliant et embarrassant la façon, leur honneur cabossait et exécutait ultimement à titre d'exemple du " - Islamique Sharia " - prédominant dans Saudia Arable. Le système de justice dans Saoudienne Arable est évidemment imparfait, comme telle couverture et faveurs n'étaient pas aimées par les Musulmans arrêtées et exécutées dans une cour très discrète et rapide case dans 1996 suivant le bombardement d'un USA base militaire à Riyad. Bien que pas De musulmans n'étaient supprimés dans cette attaque sur la base vies Musulmanes étaient prises dans l'égislation et beaucoup souffraient plus de torture et humiliation. Cet exemple surintensifie le manque de suivre le Qu'ran et Sunna comme la SCIE De prophète rapportait que " - Pas de vies Musulmanes Ne devraient être prises comme un récompense pour les vies de Kafir " - Un exemple de davantage de la justice du Saudian pouvoirs est ou 40 frères

„Ştiri... Ştiri... Ştiri... Ştiri...

Iunie 1998 – Safar 1419 Fişierul 1

Regele Fahd ascunde două infirmiere de pedeapsa lui Allah Kosovo Afghanistan

Prima sabie nucleară islamică Arestările musulmanilor în Europa și Anglia Cuvintele de ordine în Masjid-e-Nabawee Atacul sever care să-i distrugă pe erudiți și Daa ees de Djihad

Izbucnirea războiului în Yemen împotriva armatei islamice a lui Abyan Egiptenii executa doi mudjahedini în public Israelul se opune islamului

Islamul întreabă și răspunde

REGELE FAHD ASCUNDE DOUĂ
INFIRMIERE DE PEDEAPSA LUI ALLAH

La sfârșitul lunii mai» două infirmiere britanice acuzate de uciderea colegului lor australian au fost achitate. Revizuirea procesului purta semnătura «păzitorului celor două moschei sacre» – regele Fahd. Aceasta intervenție regala este» și probabil va fi» un fenomen unic. Dacă acuzatele ar fi fost surori musulmane» o astfel de relaxare nu ar fi fost permisă. Dimpotrivă» ele ar fi fost tratate într-un mod umilitor și jenant, onoarea lor ar fi suferit urmări și ar fi fost executate ca un exemplu al legii islamice *charia* – predominantă în Arabia Saudită. Sistemul de justiție în Arabia Saudită este evident imperfect; astfel de acoperiri și favoruri nu ar fi fost acceptate de musulmanii arestați și executați foarte discret într-o curte în 1996» în urma bombardării unei baze militare SUA la Riyadh. Deși nu au fost uciși musulmani» în acest atac asupra bazei» ei au fost prinși și mulți au suferit torturi și umiliri. Acest lucru intensifica lipsa de respect față de Coran și sunna» cum înțelepciunea profetului spunea:» Viețile musulmanilor nu ar trebui să compenseze viețile Kaffirilor¹.

Comunicatul organizației *Jamaa Islamiya* din Egipt, din data din 22.10.1997

„În aceasta dimineața, patru dintre noi au fost spânzurați.

Aceste execuții nu vor zdrobi hotărârea

noastră. Ne vom urma djihadul ca să respectăm *charia* [justiție fundamentată exclusiv pe Coran]”. (punctul 1)

Și *Jamaa Islamiya* îi va răzbuna pe martiri „înainte ca să se usuce cerneala cu care am scris acest comunicat” (sic!) (punctul 5)”.

Comunicatul organizației *Jamaa Islamiya* din
Egipt, din 14.10.1997

Acest comunicat revendică moartea a 15 polițiști ca răspuns la condamnările tribunalelor militare egiptene. Se afirmă că operațiunile vor continua atât timp cât spionii – „maimuțe și porci” (evreii) – sunt în libertate. *Jamaa* îi cheamă pe soldați și pe ofițeri să dezerteze și să li se alăture, iar pe guvernele arabe și musulmane să nu susțină guvernul egiptean pentru că „nu e nici democratic, nici fundamentat pe *charia*”.

De asemenea, îi îndeamnă pe turiști să nu viziteze Egiptul, ca să-și păstreze viețile și averile, cu atât mai mult cu cât e vorba despre un conflict la care nu participă.

„Djihadul va fi continuat, se spune în concluzie, până ce Egiptul va fi curățat de murdăria evreiască și americană și toate drepturile vor fi restabilite”.

في صباح الاثنين 11\10\1997 م وفي عمية مباركة قامت كتبية الرعب أحد كتائب الشهيد طلعت يس همام بقتل ما يناهز خمسة عشر من القوات الحكومية في ثاني عملياتها الجريئة لرد على أحكام المجازر العسكرية والصادرة في حق مجاهدين وأخواننا في منتصف شهر سبتمبر الماضي ..

إن الجماعة الإسلامية وهي تعلن مسئوليتها عن هاتين العمليتين تؤكد على ما يلي :
أ- أن عملياتها مستوحاة من مالم يفرج عن شباكتنا وتتوقف انتهاك أعرافنا. وهي تؤكد أنها لن تقبل أن يستمر تغليب شباكتنا خلف الأسوار في الوقت الذي يفرج فيه عن الجوايس من القروء والخنازير ..

2- إن كتائب الشهيد طلعت يس قد رصدت ردا على أحكام المحكمة العسكرية السابقة عدوا من العمليات لن تتوقف قبل الإفراج عن الررانر الطغيان ..

3- إن الجماعة تعلن أن عملياتها الموجهة ضد القوات الحكومية توجه ضد عناصر منتقاة من هذه القوات معروفة بعدائنا للإسلام والمسلمين، والجماعة تنتهز هذه المناسبة لتدعو شباط وجنود القوات الحكومية بصفة عامة إلى سرعة ترك العمل في القوات النظامية الحكومية والانضمام إلى صفوف المجاهدين ..

4- إن الجماعة الإسلامية إيمانا منها بمصلحة ديننا ووطننا فإنها ترحب بكل جهود حميدة تقوم على أساس الشرع والدين للإفراج عن كل المغيبين خلف الأسوار ..

5- إن الجماعة الإسلامية تكرر دعوتها للحكومات العربية والإسلامية بعدم دعم النظام المصري على اعتبار أنه نظام جاء على غير أساس من شرع أو إختيار شعبي صحيح ، بل هو نظام متجبر تسلط على البلاد والعباد بقوة الحديد والنار .. إن أي دعم لهذا النظام إنما يصب في خانة العداء لشعبنا المسلم في مصرنا الحبيبة ..

6- إن الجماعة الإسلامية تدعو كل وأثري مصرنا من سائحين ولغيرهم إلى الإمتناع عن زيارة مصرنا في هذه الأونة حفاظا على أموالهم وخشية أن يصابوا في معركة هم ليسوا طرفا فيها ..

7- إن الجماعة الإسلامية تؤكد أنها ماضية في جهادها لهذا النظام ما بقي فيها حرق وينبش أو عين تخطف حتى يقام شرطا على أرضنا وتحرر مصرنا من نفس اليهود والأمريكان ويحرق كل أسوارنا وتعاد مساجدنا وتطلق الحريات فلا تكتم أفواه ولا يحجر علي رأي وهم الأمن البلاد والعباد ..

والله أكبر وجهادنا لن يتوقف ..

والله غالب علم أمره واليه المرجع واليه التماس ..

الجماعة الإسلامية

اللائحة

1997/10/14

Acesta este ultima prevenire a campaniei de distrugere și nimicire vizându-i pe turiștii care vin din America, din Occident și pe necredincioși atât timp cât dr. Omar Abdul Rahman nu va fi eliberat. Oamenii lui Mustafa Hamza (deci ai *Jamaa Islamiya*) continuă djihadul pentru a sfârși cu cei „vânduți străinilor” *, care ridică spânzurători. „Cei mai buni tineri sunt ai noștri. Niciun necredincios nu va fi tolerat pe pământul nostru atâta vreme cât regimurile și agenții străini ne

distrug religia. Vom purifica pământul nostru și ne vom răzbuna martirii.

Semnat: pentru musulmanii din Egipt”.

În acest extras din interogatoriul lui Ahmed Ibrahim al-Sayed al-Najar, a cărui semnătură se află jos, centrată, pe fiecare dintre paginile manuscrisului, se poate citi că cei doi frați al-Zawahiri au plecat în Afghanistan în 1997, după ce talibanii și-au deschis frontierele arabilor.

Djihadul a considerat mișcarea talibanilor corectă, mai ales că este vorba despre o mișcare religioasă. A judecat că sunt normale refuzul de a acorda dreptul la studiu femeilor și obligarea bărbaților de a purta barbă.

De când talibanii au preluat puterea, Usama bin Laden a putut să încheie cu ei un acord care să-i permită să se stabilească în Afghanistan și să-și asume întreținerea mudjahedinilor arabi cărora li s-a impus unirea sub conducerea unică a lui bin Laden. Cei care se vor instala în Afghanistan vor primi o subvenție lunară de 100 de dolari din partea lui bin Laden. Conducătorii au început să debarce în Afghanistan, de exemplu cei ai organizației *Jamaa Islamiya*, ca Mustafa Hamza și Rifai Taha, ca și islamiștii din Pakistan și din Bangladesh.

Laden în privința manierei de a dirija djihađul în Egipt. Bin Laden pretindea că acțiunile noastre în Egipt erau prea costisitoare, iar cheltuielile pentru menținerea unui militant prea ridicate din cauza vigilenței Securității egiptene. Am propus deplasarea de capitaluri și de militanți ai mișcării *Tanzim*, ca și a membrilor săi, către regiuni ca Bosnia și Kosovo, datorită antrenamentului militar pe care l-ar putea desfășura aici. Mai mulți șefi ai mișcării *Tanzim* mi-au cerut să mă gândesc la posibilitatea de a deveni refugiat politic în Marea Britanie, în vreme ce alții erau reticenți, având în vedere masacrele produse de islamiști în Algeria”.

aceste două operațiuni, al-Zawahiri a trebuit să reorganizeze *Tanzim*-ul intern și să-i convingă pe conducătorii organizației să muncească pentru a supraviețui/1

„Eu însumi, timp de un și jumătate am fost incapabil să execut ceea ce mi se cerea.

Afghanistanul este cea mai bună soluție, ca și formarea Frontului de Salvare a Locurilor Sfinte islamice, sub emiratul lui Usama bin Laden. Cred că al-Zawahiri sau *Jamaa Islamiya* vor accepta să se unească sub tutela lui Usama bin Laden, deși principiile acestui Front duc la sentimente de animozitate față de America, ceea ce este periculos pentru islamisti din cauza slabei protecții pe care putem s-o obținem din partea talibanilor/1

[illegible]

[illegible]

arestat pe inginerul Talaat Fuad Kassem, purtător de cuvânt al organizației *Jamaa Islamiya*.

Mohamed al-Zawahiri este închis în Egipt, în ciuda dezmințirii guvernamentale”.

Acest comunicat este semnat de Rifai Ahmed Taha, unul dintre conducătorii organizației *Jamaa Islamiya* din Egipt și responsabil de masacrul de la Luxor.

Hebdomadarul *Takbeer* („A-L preamări pe Allah”), care apare în limba urdu la Karachi, analizează, în numărul său din 25 februarie 1999, relațiile dintre Pakistan și bin Laden: „*JSaddam* are o viziune naționalistă, bin Laden are oviziune islamistă ”. Articolul este semnat de Ali Othman.

پاکستان
آزادی کے لئے
 قیام پاکستان کے عظیم الشان
 قیام پاکستان کے عظیم الشان
 قیام پاکستان کے عظیم الشان

INTERNATIONAL UJAL MEET
TAKBEER
 KARACHI PAKISTANI
تکبیر
 25 FEB 1999 8

آزادی اظہار
کی فتنہ
اسلام کو روکنا نہیں
نہ کرنا
 اسلام کو روکنا نہیں نہ کرنا
 اسلام کو روکنا نہیں نہ کرنا
 اسلام کو روکنا نہیں نہ کرنا

آزادی اظہار
کی فتنہ

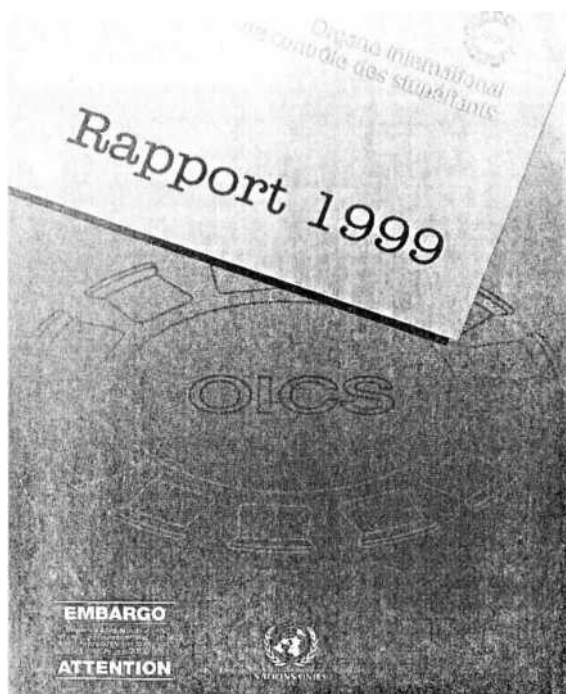
پاکستان
آزادی کے لئے

پاکستان
آزادی کے لئے

پاکستان
آزادی کے لئے

پاکستان
آزادی کے لئے

پاکستان
آزادی کے لئے

Documentul 33

Într-un raport făcut public pe 23 februarie 2000, Organismul internațional de Control al Stupefiantelor, acționând sub egida Națiunilor Unite, denunța rolul talibanilor în fabricarea și comercializarea heroinei (v. traducerea documentului la pp. 299 - 301, n.tr.).

369. En Inde, les autorités de répression continuent de signaler des saisies de comprimés de méthamphétamine ainsi que le démantèlement de laboratoires illicites fabriquant cette substance, tandis que l'intensification des activités de répression et l'adoption d'une réglementation sévère se sont traduites par une baisse continue de la fabrication illicite de ce produit. L'Organe invite les autorités indiennes à demeurer vigilantes afin de prévenir toute relance de la fabrication illicite de cette substance. Il est préoccupé par le fait que des comprimés de méthamphétamine fabriqués illicitement dans la région montagneuse de Wa, au Myanmar, ont fait leur apparition sur le marché illicite indien.

Asie occidentale

Principaux faits nouveaux

370. En Afghanistan, la culture illicite à grande échelle du pavot à opium continue de s'étendre à des régions du pays qui n'avaient jusqu'à présent été touchées. On estime qu'en raison des conditions météorologiques favorables, la production d'opium a augmenté en 1999 par rapport à 1998, pour atteindre le niveau record d'environ 4 600 tonnes. Il est donc probable que l'Afghanistan représente environ 75 % de la production mondiale d'opium.

371. La volonté des autorités talibanes d'interdire la culture du pavot à opium et la fabrication d'héroïne reste douteuse, car elles continuent à percevoir des impôts sur la récolte de cette plante et sur la fabrication d'héroïne. Selon la dernière enquête en date, 97 % des superficies consacrées à la culture du pavot à opium se trouvaient dans des territoires sous contrôle taliban. La fabrication d'héroïne s'est déplacée du Pakistan, où elle a quasiment disparu, vers l'Afghanistan. L'Organe s'inquiète de cette grave situation qui a des incidences préjudiciables non seulement en Asie occidentale, mais aussi en Europe et dans le reste du monde. Il invite instamment la communauté internationale à prendre des mesures appropriées.

372. Les trafiquants utilisent la plupart des pays d'Asie occidentale comme points de transit pour les opiacés en provenance d'Afghanistan et à destination principalement de l'Europe, mais également d'autres régions. Du cannabis provenant de l'Afghanistan et du Pakistan transite également par de nombreux pays de la région de manière clandestine. Les précurseurs utilisés dans la fabrication illicite d'héroïne continuent de faire l'objet d'un trafic en sens inverse.

373. L'Organe s'inquiète de la progression rapide des cultures illicites ainsi que du trafic et de l'abus de drogues, en particulier d'héroïne, dans les pays d'Asie centrale (Kazakhstan, Kirghizistan, Ouzbékistan, Tadjikistan et Turkménistan) et du Caucase (Arménie, Azerbaïdjan et Géorgie). L'augmentation générale de la criminalité en Asie centrale et dans le Caucase ainsi que l'insuffisance des ressources et le manque d'expérience pour lutter contre ces phénomènes font que l'abus et le trafic de drogues risquent d'avoir des conséquences sociales dévastatrices pour les pays concernés et rien n'est fait pour les enrayer.

374. Si des quantités de plus en plus grosses d'opiacés provenant d'Afghanistan transitent clandestinement par l'Asie centrale, la majeure partie continue d'être acheminée par la République islamique d'Iran vers la Turquie, ou depuis le Pakistan vers la République islamique d'Iran et d'autres pays du golfe Persique, avant d'être envoyée vers sa destination finale. La Turquie reste le principal pays de transit de l'héroïne destinée à l'Europe.

375. La République islamique d'Iran a continué de s'employer activement à intercepter les envois illicites d'opiacés en provenance d'Afghanistan et à destination de la Turquie, des États membres de la Communauté d'États indépendants (CEI) et d'autres pays européens. L'Organe félicite la République islamique d'Iran de sa contribution décisive à la réduction des quantités d'opiacés disponibles sur les marchés illicites de ces pays. Plus de 80 % des saisies d'opium dans le monde sont le fait des autorités iraniennes, qui ont subi de lourdes pertes en vies humaines et ont consenti d'énormes sacrifices financiers.

376. La mer Caspienne est de plus en plus fréquemment utilisée pour le transbordement d'importantes quantités d'opiacés et de cannabis provenant d'Afghanistan et transitant par le Turkménistan, à destination de la Fédération de Russie et d'autres pays d'Europe.

377. L'abus d'opiacés a, semble-t-il, continué d'augmenter en Afghanistan et en République islamique d'Iran. Au Pakistan, l'abus d'héroïne semble demeurer très important. Bien que la toxicomanie reste peu répandue dans la plupart des autres pays d'Asie occidentale, une progression a été constatée dans un certain nombre de pays de la région (Azerbaïdjan, Émirats arabes unis, Jordanie, Kazakhstan, Kirghizistan, Liban, Ouzbékistan, Tadjikistan et Turkménistan).

378. Alors que l'Asie occidentale offre maintes possibilités de blanchiment d'argent, nombreux sont les pays de la région qui n'ont pas encore adopté de législation permettant de détecter et de combattre cette pratique.

369. În India, autoritățile de represiune continuă să semnaleze confiscarea contrabandelor de metadonă, ca și demolarea laboratoarelor ilicite care fabrica aceasta substanță, în vreme ce intensificarea activităților de represiune și adaptarea unei reglementari severe se manifestă

printr-o scădere continua a fabricării ilicite a acestui produs. Organismul roagă autoritățile indiene să rămână vigilente ca să prevină orice relansare a fabricării ilicite a acestei substanțe și își manifesta îngrijorarea provocată de faptul că și-au făcut apariția pe piața ilicită indiana comprimate de metamfetamină fabricate în regiunea muntoasă Wa, în Myanmar.

Asia occidentală

Principalele noutăți

370. În Afghanistan, cultivarea ilicită pe scară mare a macului din care se extrage opiul continuă să se extindă în zone ale țării care nu fuseseră până acum cercetate. Se estimează că, în funcție de condițiile meteorologice favorabile, producția de opiu a crescut în 1999 prin comparație cu 1998, atingând nivelul record de aproximativ 4.600 de tone. Este deci posibil ca Afghanistanul să producă aproximativ 75% din producția mondială de opiu.

371. Dorința autorităților talibane de a interzice cultivarea macului din care se extrage opiul și fabricarea heroinei rămâne îndoielnică, căci acestea continua să perceapă impozite pe recoltarea acestei plante și pe fabricarea heroinei. Conform ultimei anchete în vigoare, 97% din suprafețele pe care se cultivă macul pentru opiu se află pe teritoriile aflate sub controlul talibanilor. Fabricarea heroinei s-a deplasat din Pakistan, unde aproape a dispărut, către Afghanistan. Organizația internațională este neliniștită din

cauza acestei grave situații care are consecințe nefaste nu numai în Asia Occidentală, dar și în Europa și în restul lumii. Ea cere continuu comunității internaționale să ia măsurile care se impun.

372. Traficanții utilizează majoritatea țărilor Asiei Occidentale ca puncte de tranzit pentru comprimatele cu opiu provenind din Afghanistan și a căror destinație este în special Europa, dar și alte regiuni. Canabisul provenind din Afghanistan și din Pakistan este transportat, de asemenea, prin numeroase țări din regiune, în mod clandestin. Materialele necesare fabricării ilicite a heroinei continua să facă obiectul unui trafic în sens invers.

373. Organizația își arată îngrijorarea față de creșterea rapidă a culturilor ilicite, ca și a traficului și a abuzului de droguri, în special de heroina, în țările din Asia Centrală (Kazahstan, Kirghizstan, Uzbekistan, Tadjikistan și Turkmenistan) și din Caucaz (Armenia, Azerbaidjan și Georgia). Creșterea generală a criminalității în Asia

Centrală și în Caucaz, ca și insuficiența resurselor și lipsa de experiență pentru a lupta împotriva acestor fenomene fac ca abuzul și traficul de droguri să aibă consecințe devastatoare pentru țările în chestiune, dacă nu va fi făcut nimic pentru a le stopa.

374. Dacă din ce în ce mai mari cantități de comprimate cu opiu provenind din Afghanistan sunt tranzitate clandestin prin Asia Centrală, cea

mai mare parte continua să se îndrepte, prin Republica Islamică Iran, către Turcia sau din Pakistan către Republica Islamică Iran și către alte țări din Golful Persic, înainte de a fi trimise spre destinația finală. Turcia rămâne principala țară de tranzitare a heroinei destinate Europei.

375. Republica Islamică Iran a continuat să participe activ la interceptarea trimiterilor ilicite de comprimate cu opiu provenind din Afghanistan, cu destinația Turcia, statele membre ale Comunității Statelor Independente (CSI) și alte țări europene. Organizația felicită Republica Islamică Iran pentru contribuția sa decisivă la reducerea cantităților de comprimate cu opiu disponibile pe piețele ilicite din aceste țări. Mai mult de 80% din confiscările de opiu din lume aparțin autorităților iraniene, care au suportat grele pierderi de vieți și au consimțit să facă enorme sacrificii financiare.

376. Marea Caspică este din ce în ce mai frecvent utilizată pentru transbordarea importantelor cantități de comprimate cu opiu și de canabis care provin din Afghanistan și sunt transportate prin Turkmenistan, cu destinația Federația Rusă și alte țări europene.

377. Abuzul de comprimate cu opiu a continuat, se pare, să crească în Afghanistan și în Republica Islamică Iran. În Pakistan, abuzul de heroina pare să rămână foarte important. Deși toxicomania rămâne puțin răspândită în cea mai mare parte a țărilor Asiei Occidentale, o creștere a

fost constatată într-un anumit număr de țări din regiune (Azerbaidjan, Emiratele Arabe Unite, Iordania, Kazahstan, Kirghizstan, Liban, Uzbekistan, Tadjikistan și Turkmenistan).

378. De vreme ce Asia Occidentala oferă numeroase posibilități de spălare a banilor, sunt foarte numeroase țările din regiune care n-au adoptat încă legislația care ar permite detectarea și combaterea acestei practici”.

بسم الله الرحمن الرحيم

المسدسات

Documentul 34

„În numele lui Dumnezeu cel Preamilostiv”
Notița consacrată revolverului, puștii de tip Kalașnikov: ce trebuie făcut pentru a produce explozia unui pod sau deturnarea unui avion. Iată alături câteva pagini extrase din manualul teroristului perfect.

جاء فيليب البيلقي، عبارة عن قطعة معدنية تغطي عليه البيلقي والزناد وتحتها المديبات والأوساخ ولها مقر على جسم السجج من الأمام والفلق للتركيب ويثبت في نهايتها ثقب لتثبيت النايلون المبرمج ودليله.

جسم السجج، وهو القطعة الرئيسية التي تثبت عليها كافة الأجزاء المثلثة توجد مجموعة الزناد والمطرقة ومثبت الأمان ومفتاح تبديل الرمي، كما يركب عليها

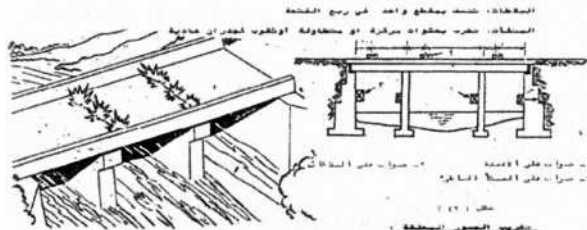
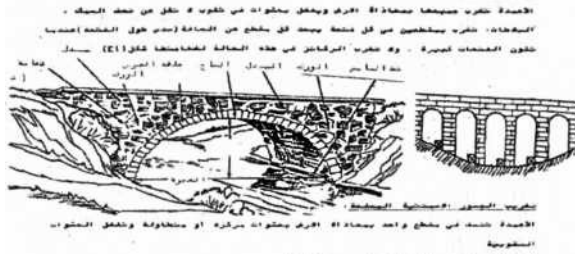
البيلقي والدافع من الأعلى وغطاء عليه البيلقي.

ويركب عليها من الأمام البيلقانة مع حجرة الانفجار، أما القطعة التي تيسر بكرة الأجزاء يشاهد في أسفلها ذيل الزناد ومخاضه وفخمة تركيب البيلقون وغطاها السفلي.

ومن الخلف توجد قاعدة لتركيب الأسلحة الخفيفة أو محور لتركيب الأعصر المعدني.

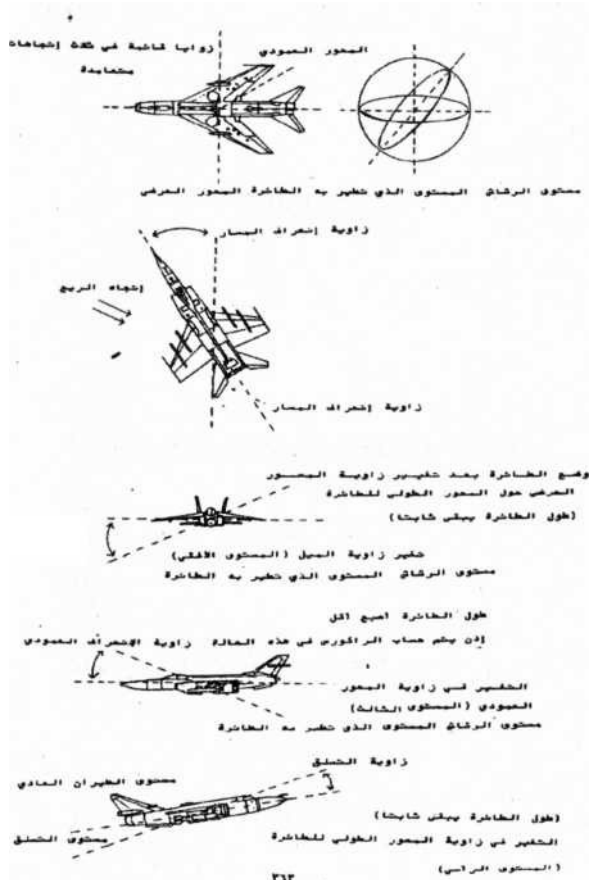
وعلى الجانب الأيمن لوحة الأمان مع ثلاثة أوضاع لتأمين السجج أو تحديد نوعية الرمي

شروط الجسور الخشبية

شروط الجسور الخشبية

INDICE

Indice de nume proprii prezente în text și în documente

Abbas (Mahomet Yussuf), 164

Abbasi Madani, 131

Abbasi Usama, 131

Abbud (Ibrahim), 41

Abdallah (Tasser), 92, 188

Abdel B ari Atwane, 15, 0

Abdel Mutaleb (Mohamed Salah), 179
Abdelaziz (Salman), 16, 2, 5
Abdul Salam Faraj (Mohamed), 236
Abu Abdallah, 64
Abu Abdel Aziz (zis Barbarossa), 82, 83
Abu Doña, 131, 132
Abu Fares (alias Rashid Ramda), 78
Abu Hachim (supranumit Suheib), 64
Abu Haser, 63
Abu Ibrahim, 63
Abu Kassem, 77
Abu Marzuk (Mussa), 216
Abu Mohsen, 64
Abu Moussa, 108
Abu Nidal (Mohamed al-Banna, alias), 145,
178, 179, 180 Abu Quassim (alias Aissa), 72, 73
Abu Sayyaf (Kumander, Janjalani Abubakr,
alias), 122.135, 73
Abu Zubaidah, 164
Ahmed (Mustafa Mahmud), 102
Ahmed (Mansur). 90
Aidid (Mohamed Farah Hassan, zis), 21.23
Akhawandi (Hafizdin), 16
al-Afnawi (Sami Mahmud), vezi al-Zawahiri al-
Ahmar (Ali Moshen), 178
al-Anezi (Abad), 10
al-Archad, 78
al-Atach (Toufik), 102
al-Badawi (Jamal), 102
al-Banna (Hassan), 132, 179
al-Banshiri (Abu Ubaidah), 94, 116, 48, 96,

99, 102
     al-Bayid (Mohamed), 16
     al-Bechir (Omar Hassan al-Mundhir), 20, 36,
 40, 42, 48
     al-Chaeri (Hassan), 16
     al-Dălii (Fadei Chaih), 127
     al-Djezairi (Mustafa). 113
     al-Elfi (Hassan), 214
     al-Fadhli (Tarek), 176, 178
     al-Fadl (Djamal Ahmed, alias CS-1), 108
     al-Fawaz (Ben Abdhuraam Khaled), 109, 110,
 111, 112, 113
     al-Faysal (Turki), 30
     al-Hage (Wadih, alias Abdus Sabbur, Abd al-
 Sabbur, Norman și Wa da
     Norman), 45, 93, 94, 95, 96, 97, 99, 102, 110
     al-Husseini (Samir), 144
     al-Islambuli (Khalid), 118
     al-Islambuli (Shawki), 118
     al-Kabatti (Yassin Abdulaziz), 176
     al-Khattab, 202, 24
     al-Mahdi (Sadik), 41
     al-Masir (Abdelaziz), 63
     al-Mundar (Zen al-Abidine), 176
     al-Najar (Ahmed Ibrahim al-Sayed), 133, 86,
 36, 122, 10, 14, 86, 88
     al-Otaibi (Juhaïman), 23, 7
     al-Owhali (Mohamed Rashid) 92, 93, 102
     al-Qahtani (Mohamed), 23
     al-Qaida („Temelia”), 34, 39, 44, 45, 65, 85,
 88, 92, 93, 94, 102, 104, 108.

114, 153, 162, 41
 al-Saad (Khaled), 266
 al-Sadat (Anuar), 118, 120, 128, 167
 al-Saied Chaabane (Anuar), 131, 10
 al-Sharif (Abu Abdullah), 234
 al-Sirri (Tufik), 179
 al-Takriti (Dahman), 127
 al-Takriti (Khairallah), 128, 199
 al-Takriti (Samir Najim), 127
 al-Turabi (Hassan), 38, 40, 41, 42, 43.44, 46,
 50
 al-Turabi (Isam), 47
 al-Zawahiri (Ayman), 44, 47, 48, 57, 63, 65,
 81, 89, 108, 117, 121.122.
 123, 124, 133, 145, 155, 10, 11, 12, 13, 15,
 86, 88, 90.294
 al-Zawahiri (Mohamed). 123.210, 86.294
 al-Zayyat (Muntazir), 123
 al-Zendani (Abdul Majid), 176
 Ala (doctor). 294
 Ali (Adam Adel, alias Adam Khan Balush, alias
 dr. Adel Sabah, vezi Yussuf)
 An as (Abdallah), 82
 April (soția lui al-Hage), 95, 96, 97
 Arab (Hussein), 176
 Arafat (Mohamed Abu Rauf, alias Abu Amar,
 zis Yasser), 32, 101.179, 80.187, 08.216, 28, 32
 Araneta (Gemma Cruz), 138 Ashara (Shoko), 167
 Atef (Mohamed, alias Tassir Abdullah Abu
 Afez al-Masri al-Khabir) 48.
 94.98.102, 104, 116

Atmani (Said, alias Abu Hisham) 80
Ayache (Yehia) 78
Azhar (Massud) 67
Aziz (Tarek) 128, 133
Azzam (Abdallah) 32, 44.49, 64, 72, 73, 82,
87, 95, 117, 164, 22, 24
Azzam (Fatah) 48
Bearden (Milton) 60
-kader 76
Bin Abdelaziz (Nayef) 146
Bin Amar (Maalui Monahim) 73
Bin Chajaa (Mohamed) 176
Bin Fahd (Mohamed) 27
Bin Laden (Abdelaziz) 29, 30
Bin Laden (Ali), 25.26
Bin Laden (Bakr) 30
Bin Laden (Bakri) 24, 5
Bin Laden (Khaleb) 24
Bin Laden (Mahrus) 23
Bin Laden (Mohamed) 21, 2
Bin Laden (Mohammed bin Oud) 21, 2
Bin Laden (Omar) 24
Bin Laden (Salem) 25, 6
Bin Laden (Yahya) 27
Bin Laden (Yehia) 27
Bin Laden (Yeslam) 26, 8, 9
Bin Musalem (Ali) 26
Bin Nayef (Saud) 22
Bin Said (Boualem) 185
Bin Yamed (Bechir) 20
Bensakhria (Mohamed) 133

Berkowitz 161
Bhutto (Benazir) 51, 80, 121
Bodansky (Iosif) 20, 156
Botov (Antonov) 155
Bulanuar (Abdessalam) 137
Bunua (Budjemah, alias Abu Anass) 64, 72, 73
Bremer (Paul) 107
Bruguière (Jean-Louis) 75, 130, 132
Bodansky (Yumad) 156
Bush (Georges W.) 10, 108
CRAI (Conferința Populară Arabe și Islamice)
42 – 44
Carlos (Illici Ramirez Sánchez, alias) 19, 0, 39,
48.50, 102, 116, 145
Carter (Jimmy) 70
Casey (William) 70
Ceașescu (președinte) 208
Chajaa (șeicul) 177
Chalabi (Mohamed) 118
Chirac (Jacques) 26, 184
Chikki (Omar) 86
Clinton (Bill) 11, 45, 66, 88, 107, 20
Cohen (William S.) 60
Dawari (Amine) 62
Deek (Khalil) 164
Deneche (Abdelkrim) 130
Dhina (Murad) 131
Dostam (general) 51
Dudaiev (Djakhar) 138, 139, 165
Douglass 161
Dumont (Lionel, alias Abu Hamza) 82 Dunant

(Baudoin) 28 el-Cheikh (Zahid) 79.80 Eltîn (Boris)
138

HS (Frontul Islamic de Salvare) 43, 57, 64,
67, 73, 74, 125.128 – 131, 145.

146, 149, 151, 38.241, 42

Fadiallah (Mohamed Hussein) 120, 123, 183

Fahd (rege) 12, 16, 18, 2, 30, 35, 66, 109 –
111, 113, 114, 126, 146, 06, 78

Farrakhan (Louis) 43 Faisal (rege) 21, 2, 30,
147 Fazzam 92, 93 Fazul (Mohamed) 92 Fitzgerald
(Patrick) 108

Forestier (Patrick) 177

GIA 39, 50, 72, 73, 76, 78, 80, 81, 86, 113,
114, 118, 128 – 132, 182, 184.

190, 26, 28, 41

Gandhi 228

Garang (John) 46, 48

Gemayel (Béchir) 188

Genoud (François) 28

Ghannouchi (Rashid) 120, 125, 128

Giuliani (Rudolph) 159

Goebbels (Joseph) 28

Gorbaciov (Mihail) 70

Gui (Hamid) 66

Haddad (Wadi) 102

Haddam (Anuar) 43

Hamas 39, 48, 78, 87, 129, 06, 08, 28, 52, 53
Hamza (Mohamed) 34 Hamza (Mustafa) 82

Harazi (Mohamed Omar, Abdul Rahman
Hussein Mohamed al-Safani, alias) 102

Hariri (Rafik) 28

Hassan (Mohamed) 187
 Hassan al II-lea 228, 32
 Hattab (Abi Hamza Hassan) 80, 81, 131
 Hayden (Michael) 106
 Hekmatyar (Gulbul din) 34, 51, 57, 63, 70,
 120, 124, 131, 169, 178 Hemed (Rashid Saleh) 91
 Hemmali (Abdelkader) 76
Hezbollah 11, 39, 48, 57, 68, 78, 123 – 125,
 129, 130, 153, 180, 183, 53
 Hezbollah Palestina 78
 Himmatt (Ali Ghalib) 150
 Hitler (Adolf) 28
 Holbrooke (Richard) 88
 Hussein (Oudai) 128
 Hussein (Qossay Saddam) 127
 Hussein (Saddam) 15, 107, 114, 127, 128,
 133, 159, 182 Hussein al Iordaniei 22, 180, 28
 ÎȘI (serviciile secrete pakistaneze) 34, 37, 51,
 56, 64, 66, 71, 74, 90, 121, 151
 Ibrahim (Abdul Wahed) 41, 63, 133 Idriss
 (Salah) 44 Ilyas (Mawlana Mohamed) 75 Ismail
 (Jamal) 17
 Iyad (Abu, alias Salah Khalaf) 187
Jamaa (al) Islamiya (sau *Gamaa al-Islamiya*)
 79, 81, 179, 189, 13, 14, 16, 18, 26, 32, 34, 38, 53,
 56, 80, 82, 84, 86, 90, 94 J an (Tahar) 134
 Janjalani (Abubakr) vezi Abu Sayyaf 79, 87
 Jibril (Ahmed) 78, 105, 145
 KGB (serviciile secrete sovietice) 31, 32, 35
 Kadhafi (Mohammar) 179
 Kamel (Fatah) 80, 131

Karimov (Islam) 55
Kashoggi 22
Kassem (Talaat Fuad) 77
Kebir (Rabah) 131
Kelim 87
Khadr (Ahmed Said) 80
Khalfan Khamis Mohamed (alias Zahran
Nassor Maulid) 93
Khalife (Mohamed Jamel) 79
Khan (Bakht Zameen) 140
Kherban (K am ar Eddin) 73, 87
Khomeini 43, 124
Kissinger (Henry) 10
Kotanila (Tengku Bira) 141
Lamaari (Mohamed) 81
Lebed (Alexandr) 139
Lebedev (Serghei) 135
Lewinsky (Monica) 108
Livingstone 131
Lo unici (Djamel, alias Zubir, Salah Mustafa,
Bengacem Labycd sau Uhadduh Jamal) 130, 131
Madni (Abdul Madjid) 80
Mabruk (Ahmed Salama) 155
Malik (Rehman) 121
Markov (Gheorghe) 167
Maskhadov (Aslan) 140
Massud (Ahmed) 17, 0, 67, 72, 125, 172, 182
Mir (Hamid) 47
Mohamed (Ali) 90, 102
Mokhtari (Abdelkader) 81
Motekavel (Maulavi Ahmed) 182

Moubarak (Hosni) 18, 40
 Mouldi 74, 75
 Mussaui (Hussein) 125
 Mughnyeh (Imad) 125
 Mujahid (Abdel Hakeem) 172
 Mutmaen (Abdel Hai) 62, 64
 Nada (Yussuf) 150
 Najibullah 34, 52
 Namangani (Djumaboi) 140
 Nase (Nase Fahmi) 122
 Nasreen (Talisa) 182
 Nasser (Gamal Abdel) 82
 Nayef (prinț) 22, 146
 Nehru 42
 Nimeiri (Gaffar) 41, 42, 148, 179
 Niro (Robert de) 18
 Odeh (Mohamed Sadik) 92, 93, 97, 99
 OEP (Organizația pentru Eliberarea
 Palestinei) 102, 132, 141, 180, 186 Omar Abdul
 Rahman 33, 47, 120
 Omar (Maulavi Mohamed) 16, 52, 53, 60,
 61.66, 120, 170, 172
 Orwell (George) 167
 Olhman (Ayman) vezi al-Zawahiri
 Pasqua (Charles) 146
 Pasteur 157
 Pentagon 12, 90, 106, 142 Perry (William)
 164
 PULF (Pattani United Liberation Front) 136,
 141
 Quoso (Fahdal) 102

Rahman (Fazlur) 52
Ramadan (Said) 132
Ramda (Rasdhid) 78, 79, 184, 185
Reagan (Ronald) 70
Reeve (Simon) 29, 33, 34
Ressam (Ahmed) 82, 81, 132
Richardson (Bill) 186
Rohani 181
Rondot (Philippe) 50
Rushdie (Salman) 182
SC IIP (Serviciul de Cooperare Tehnică
Internațională a Poliției) 73
SHC (Saudi High Commission) 83, 84
Sabour (Fuad) 132
Salama (Marwan) 96, 155
Salch (Ali Abdallah) 101
Saleh (Fuad Ali) 125
Saleh (Mohamed) 92
Salem (Mahmud Manduh, supranumit Abu
Hajar) 45, 105, 152, 153
S and (Leonard) 95
Sayyaf (Abdul Rasul) 57
Sedki (Atef) 214, 90
Seif (Omar) 178
Senoussi (Abdallah) 179 ++
Seud (rege) 208, 09
Shalabi (Mustafa) 96
Sharif (Nawaz) 66.80, 175
SICO (Saudi Investment Company) 27, 8
Sirven (Alfred) 138
Stoler (Irène) 76

Suharto (general) 136
 Tabligh 61, 75
 Taha (Rifai Ahmed Abu Yassir) 101, 117
 Tamimi (Azzam) 87
Tanzim 121, 10 – 212, 14 – 216, 88, 90
 Tassir Abdullah (șeicul) 116, 117
 Tawi (Ahmed) 98
 Tayyeb (Sidi) 144
 Tijani (Hadj Ahmed) 127
 Tito (mareșal) 42
 UCK (armata de eliberare a musulmanilor din Kosovo) 86, 88
 UCLAT (Unitatea de Coordonare a Luptei Antiteroriste) 76, 80
 ul-Afridi (Haji Ayyub Zaki) 169
 ul-Rahman (Fazal) 62
 WAD (serviciul de informații afgan) 31, 32, 168
 Wahab (Abdul) 117
 Webster (William) 11
 White (Mary Jo) 104
 World Trade Center 13, 18, 33, 79, 88, 96, 118, 120, 121
 Yussuf (Ramzi Ahmed, Abdel Basit Mahmud Abdulkarim, alias) 13, 18.
 29, 79, 80, 88, 110, 121, 137, 150
 Yusufzay (Rahimullah) 89, 103, 117, 186
 Zaoui (Ahmed) 130
 Ziaul Haq 148

Cuprins

1 Amenințări nucleare, bacteriologice și chimice /	9
2 Peshawar, poartă a djihadului /	14

- 3 Un tânăr de familie bună / 21
- 4 De la Riyadh la Peshawar / 30
- 5 Exilat în Sudan / 38
- 6 La talibani / 50
- 7 Legiunea islamică / 68
- 8 „Cruciada” antiamericană / 89
- 9 Ținta: bin Laden! / 103
- 10 Usama bin Laden și arabii / 109
- 11 „Frăția bin Laden” / 115
- 12 Febra asiatică / 134
- 13 Milioanele rețelelor lui bin Laden / 142
- 14 Noile arme ale djihadului / 152
- 15 Droguri și terorism / 168
- 16 De la un exil la altul / 176
- Anexe / 201 Indice / 307

Din colecția R AO ISTORIE au mai apărut:

Alexandru Duțu, Mihai Retegan

Război și societate

Mihai Retegan

1968 – Din primăvară până în toamnă Ioan
Scurta

Viața cotidiană a românilor în perioada
interbelică

Alex Mihai Stoenescu

Armata, Mareșalul și evreii Istoria loviturilor
de stat în România, vol. I *Revoluție și
francmasonerie* Istoria loviturilor de stat în
România, vol. II *Eșecul democrației române*

RAO CLASIC

J.W. GOETHE Afinitățile electivă

OPERE XX

Franz KAFKA Scrieri postume și fragmente
(își H)

André MALRAUX Antimemorii I: Oglinda
limburilor

Capul de obsidian. Omul precar și literatura
J.-P. SARTRE Căile libertății II Aminarea

Căile libertății III/IV: Cu moartea în suflet/
O prietenie ciudata

Henry de MONTHERLANT *îndurare pentru
femei*

Fetele

Herman HESSE Peter Camenzind

RAO CONTEMPORAN

Don DeLILLO *Mao II*

E.L. DOCTOROW Labirintul apelor

Margaret DRABBLE *Drumul strălucitor*

Dominique FERNANDEZ *îngerul destinului*

Joseph HELLER *Catch-22*

Ora închiderii

John ERVING Hotelul New Hampshire

Julia KRISTEVA *Samurail*

Javier MARIAS Inima am de alba

Rose TREMA EN *Restaurația*

SUCCESE INTERNAȚIONALE

K.J. ANDERSON & D. BEASON *Sfârșitul **

Ted ALLBEURY De-o parte și de alta a
frontierei

Noël BARBER *Plâns și tis*

Cathy CASH-SPELLMAN Binecuvântat fie
copilul

Tom CLANCY *Duel la înălțime (2 vol.)*

Tom CLANCY & Steve PIECZENIK Centrul de comanda II Imaginea din oglindă

Centrul de comanda Dl: Jocuri de stat

— Centrul de comanda IV: Acte de război

Nelson DeMILLE La apa Babilonului

Spencerville

William DIEHL Mașinăria lui Sharky

Domnie în iad

Domin ick DUNNE Un anotimp în purgatoriu

Daniel EASTERMAN *Frăția mormântului*

Numele fiarei

Al șaptelea sanctuar

Paul ERDMAN Panica din 89

Sub semnul riscului

Ian FLEMING Diamantele sunt eterne [seria James bond)

Operațiunea Moonraker [seria James bond)

Din Rusia, cu dragoste [seria James bond)

Doctorul No [seria james bond)

Goldfinger [seria james bond)

„... Doar pentru ochii tăi [seria james bond)

Colin FORBES Cataclismul

Frederick FORSYTH *Manifestul negru*

Mark FROST *Cei 6 Mesia*

Thomas GIFFORD Puterea destinului

John GRISHAM *Testamentul*

Frăția

Mary HIGGINS CLARK Amintește-ți de mine

Noapte de vis

Chuck HOGAN *încercuirea*

P.D. JAMES Planuri și dorințe

Fiul omului
Moartea unui expert
John KATZENBACH *Călătorul*
Ziua răfuielii
Omul din umbră
Dean KOONTZ *Șoapte*
Mr. Murder
John le CARRÉ Omul nostru din Panamă
Peter MAYLE Un an în Provence
Din nou în Provence
Margaret MITCHELL *Insula pierdută*
Marc ia MÜLLER Trofee și lucruri moarte
Ridicy PEARSON Nume de cod: Albatros
Ralph PETERS Flăcări din cer
Anne RICE Interviu cu un vampir
Regina damnaților
Povestea hoțului de trupuri
Diavolul Memnoch
Robert ROSENBERG *Camera de montaj*
Kenneth ROYCE Președintele a murit
Lawrence SANDERS Norocul lui McNally
Michael TOLKIN Printre morți
Scott TUROW Vinovăție dovedită
A.E. van VOGT Destinația Univers
Cartea lui van Vogt
Barbara VICTOR *Coriander*
PROZĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ
Răzvan Ioan BOANCHIȘ *Portocaliu*
Ioan-Mihai COCHINESCU Visul de iarnă al
Isabellei
Damian NECULA Sărbătoare continuă

Ni colac ROTARU *îngerii de oțel*
Alex Mihai STOENESCU Misiunea
dominicană

Cristian TEODORESCU Povestiri din lumea
nouă

RAO PENTRU COPII

Carlo COLLODI *Pinocchio*

Erich KÄSTNER *35 Mai*

C.S. LEWIS Călătorie pe mare cu „Zori de Zi”.

Șifonierul, leul și vrăjitoarea

Calul și băiatul

Prințul Caspian

A.A. MCLNE Ursulețul Winnie-Puh

Cartierul Winnie-Puh

Louis PERGAUD Războiul bumbilor

Lynne REID BANKS Indianul din dulap

Indianul se întoarce

Secretul indianului

Misterul dulapului

Antoine de SAINT-EXUPÉRY *Micul prinț*

Dodie SMITH Noapte de vară

R.L. STEVENSON *Răpit de tâlhari*

PL. TRAVERS Mary Poppins se întoarce

Mary Poppins deschide ușa

Mary Poppins în Parc

Mary Poppins și casa de alături

Basmele copilăriei

Mica sirenă e Cenușăreasa e Ali Baba și cei
patruzeci de hoți e Tom Degețelul

Aripioare

Bufnița e Papagalul e Pinguinul e Rățușca

Cranț! Ce mai poveste!

Edwin vulturul artist e Holly somnoroasa
Lucy își ascute cleștii e Sammy un piton de treabă
Gâza cea hoinară Annie furnicuța e Jack, un
greiere sări știu eu cum!

Șiretul e Fermoarul e Capsa e Nasturele

Multiplan

Corpul omului e Sistemul solar e Mumiile
egiptene e Broaștele fantastice

Cărți ilustrate

Ursulețul Paddingfon %Paddington la
carnaval e Martha și pisoii ei pictează Biblia
pentru cei mici Winter Time

Nu știam că...

Nu știam că rechinii își schimbă mereu dinții
e Nu știam ca unii șerpi scuipa otrava Nu știam că
unele vase au aripi e Nu știam că poți sari mai sus
pe Lună

NON-FICȚIUNE

Carlos CASTANEDA *Arta visatului*

ZI aia FILIPOVIC *Jurnalul Ziarei*

J.F. FOGEL/B. ROSENTHAL Sfârșit de secol la
Havana

L. FLETCHER PRONTY *JFK*

John SNELLING Elemente de budism

Gérard MAJAX *Magicienii*

Ernest VOLKMAN *Spionaj*

Simon WIESENTHAL *Calea speranței*

RAO Istorie

Mihai RETEGAN 1968 - din primăvara până
în toamna

SCIENCE FICTION

Lino ALDANI Crucea de gheață

Poul ANDERSON *Orion va răsări*

Ray BRADBURY *Fahrenheit 451*

John BRUNNER Oile privesc în sus

Să prinzi o stea căzătoare

Rețelele infinitului

John DARNTON Neanderthal

David COPPERFIELD La limita imposibilului

D. DEVLIN, R. EMMERICEL S. MOLSTAD

Ziua Independența William GIBSON *Chrome*

Contele Zero

Walter M. MILLER Jr. Cantica pentru
Leibowitz

Norman SPINRAD *Intre două lumi*

Oameni în jungla

JOHN SAUL

John SAUL Strigat în noapte

Focul iadului

Fulgerul negru

DOSARELE X

Kevin J. ANDERSON *Anticorpii*

Chris CARTER înfrunta viitorul

Brian LOWRY Noul ghid oficial - Nu vă
încredeți

MILLENNIUM

Lewis GANNETT *Gheena*

Elizabeth HAND *Francezul*

DOCUMENT

Ion HOBANA Un englez neliniștit

ENCICLOPEDIA RAO

Biblia ilustrata Eclipsa de soare din 11 august
1999

Incredibila călătorie... Deținători de recorduri
GUINNESS - Cartea recordurilor 2001

> Istoria Artei

Atlas de istorie mondial, vol. I

SERIA CE ȘI CUM

Cele șapte minuni ale Lumii Automobilul

Multimedia și lumile virtuale Marii
exploratori și călătoriile lor

PRIMA MEA ENCICLOPEDIE

ENCICLOPEDIA PENTRU TINERI

Corpid omenesc Energia și materia

Istoria Plante și animale

La țară Comunicarea, de la origini la Internet

Plantele Atlasul statelor lumii

Marea Istoria lumii

Cum este vremea... Aventura vieții

Știința Lumea artelor

Cum, se /. ki *Muzica*

Matematica

Totul despre management

Cum v) gestionam timpul Cum să vindem

BIBLIOTECA RAO

I. S TURGHENIEV C/z ru/b de *nobili*

L.N. TOLSTOÎ Cazacii și alte povestiri

Sonata Kreutzer și alte povestiri

John GRISHAM Frt/ûz

F.M. DOSTOIEVSKI *Idiotul*

J.R.R. TOLKIEN /W, t m³/iz/iz/

Cele două turnuri

Întoarcerea regelui

Joseph EINDER Pu/cu *exceptionale*

Thomas MANN *Doctor Faustus*

RAO EDUCAȚIONAL

Z. APOSTOIU. M. POPA, A. SOARE Manual de
limba franceză pentru clasa a IV-a

Aurelia TUR CU, Ilie MINESCU Manual de
limba franceză pentru clasa a V-a

Oi/ cf de exerciții pentru clasa a V-a

Steluța COCULESCU, O. TOMA

Mihaela TU DOSE Manual de limba franceză)
pentru clasa a V-a

Steluța COCULESCU Manual de limba
franceză pentru clasa a VIII-a

Steluța COCULESCU. Florinda RADI.

Gabriel FORNICA-LIVADA & CLE Manual de
limba franceză pentru clasa a IX-a

Manual de limba franceză pentru clasa a X-a

Steluța COCULESCU.

Fabian POPESCU Manual de limba franceză
pentru clasa a XI-a

A. BARNEA. F. BOHÂLȚEA

C. CĂPIȚĂ. E. LUNG. A. MADGEARU Manual
de istorie pentru clasa a IX-a

Viorela ANASTASIU Geografia României
(teste pentru bacalaureat și admitere)

S. BREZEANU. A. CIOROIANU, F. MULLER

M.S. RĂDULESCU, M. RETEGAN Manual de
istorie pentru clasa a XII-a

Robin COOK *Risc asumat*

Ian FLEMING Operațiunea Thunderball

Albert CAMUS *Carnete*

BIBLIOTECA RAO

F.M. DOSTOIEVSKI Amintiri din Casa
Morților

Alex Mihai STOENESCU Istoria loviturilor de
stat în România, vol. 2

CLUBUL CĂRȚII RAO

Dacă doriți titluri epuizate din colecțiile
Editurii RAO, acum le puteți avea într-o serie noua
– RAO SPECIAL Pentru informații suplimentare
teiyfax: 224.14.72.

Librăria RAO din str. Turda nr. 117 – 119 va
oferă reducere de 15 *(k)* la cărțile RAO.

Și dumneavoastră puteți deveni membru al
Clubului Cărți RAO. beneficiind de următoarele
avantaje: % veți primi cu maximum de rapiditate
cărțile comandate și veți fi informat cu
regularitate despre ultimele apariții, planuri
editoriale, oferte speciale; pentru cărțile
comandate, *editura suportă costurile de transport*
prin poștă. În plus, pentru 2 cărți se acordă o
reducere de 10%.

de la 3 cărți în sus se acordă o reducere de
15% și titlul de membru al *Clubului Cărții RAO*.
Despre *alte avantaje* ce decurg din calitatea de
membru al *Clubului Cărții RAO* vă puteți informa
din taloanele editurii noastre sau scriindu-ne pe
adresa:

C.P. 2 – 124, București www.editura.rao.ro
clubraobooks.com